

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINNERS & SAINTS

CRASH

KATHY LOCKHEART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

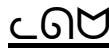
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ÇARPIŞMA

ÇARPIŞMA

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER

BİRİNCİ KİTAP

KATHY LOCKHEART

Telif hakkı © 2025 Kathy Lockheart

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Editör: Susan Staudinger

Düzeltilen: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Kapak tasarımı:

Model kapak tasarımı: © Hang Le Fotoğrafçı:

Wanderer Photographer Gizli Kapak: Wild Love

Designs

ISBN:

e-kitap: 978-1-955017-51-0

Kağıt Kapaklı Gizli Kapak: 978-1-955017-53-4 Kağıt

Kapaklı: Model kapak: 978-1-955017-52-7

**Bu e-kitap Amazon'a özeldir. Başka bir siteden okuyorsanız, bunun korsan bir kopya olduğunu ve Amazon'un yazarın kitaplarını kaldırmasına neden olabileceğini lütfen unutmayın.*

Rosewood Literary Press tarafından yayınlanmıştır.

BLURB

Acil serviste mavi kod. Bu şekilde onun hastanesine geldim. Kardeşimin en iyi arkadaşının bakımına.

Dr. Blake Morrison, on altı yaşımdan beri kurduğum tüm hayallerimin kahramanı. Şimdi ise benimle ilgili bir sorun olduğuna inanan tek kişi o.

Beni kurtarabilecek tek kişi.

Ama her geçen gün, her başarısız teşhisle, onun değiştiğini görüyorum. Parlak, kontrollü doktor başka birine dönüşüyor. Daha karanlık birine. Daha sahiplenici birine.

"Bu semptomlar rastgele değil," diye homurdanıyor. "Bence biri sana kasten zarar veriyor. Ve onu bulduğumda..." Parmakları sıkılıyor. "Bir doktorun ne kadar zarar verebileceğini tam olarak öğrenecek."

Dokunuşu kalp monitörümü hızlandırıyor ve aramızda büyüyen şey, herhangi bir semptomdan daha tehlikeli. Herhangi bir teşhisten daha yasak.

Ama gizemli hastalığım kötüleşirken ve zaman kum saati gibi akıp giderken, sayısız hayat kurtarmış bu adam, kendisi için önemli olan tek hayatı kaybedecek mi?

YAZARIN NOTU VE HİKAYENİN ARKASINDAKİ İLHAM

Yalan söylemeyeceğim. CRASH'ın ardındaki ilham o kadar duygusaldı ki, bu travmayı yazabilecek kadar sindirmem yıllarımı aldı. Merak etmeyin, kitap hafif ve eğlenceli, ve Tessa'yı kurtarmak için dünyayı yakacak kadar takıntılı kahraman Doktor Blake Morrison'a bayılacaksınız. Peki bu hikayenin özü nedir? Terörden doğdu.

2021'de bir kabusa daldık. Önce, sevdiğimiz bir kişi iki hafta içinde sağlıklı birinden ölmek üzere birine dönüştü ve şunu dinleyin... doktorlar NEDEN olduğunu BİLMİYORLARDI. Onun iyi niyetli bir sistemin çatlaklarından kayıp gitmesini çaresizce izledim ve hayatı sonunda kurtarıldıysa da, ailemiz başka bir yıkıcı tıbbi gizemle karşı karşıya kalmak üzereydi.

Aynı yaz, sağlıklı beş yaşındaki oğlum aniden vücudunun kontrolünü kaybetti. Konvülsiyonlar. Şişlik. Dayanılmaz ağrı. Her gün yeni semptomlar, yeni korkular ortaya çıkıyordu ve biz de pinball topu gibi bir doktordan diğerine savruluyorduk. Bu arada, oğlum gözlerimin önünde kötüye gidiyordu ve ben her gece, bir annenin en kötü kabusu tarafından tüketilerek ağlayarak uykuya dalıyordum.

Ya hiç iyileşmezse? Ya okula gidemez, normal bir hayat süremezse? Ya bu ölümcül bir hastalıksa ve zamanında teşhis edilemezse?

Kollarımı sıvadım ve tıbbi bir dedektif oldum. Takıntılı bir şekilde araştırma yaptım, uykusuz kaldım, bir sonraki randevuyu beklerken uyanık olduğum her anı cevapları aramakla geçirdim. Ama durumu gittikçe kötüleşiyordu.

Tüm umutlarımı iyi bir pediatrik nöroloğa bağladım. İşte bu. Cevabımız buydu.

Ama sonunda onu gördüğümüzde, söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedi. "Bir sorun var," diye ısrar ettim. "Gerçekten ciddi bir sorun. Vücudu saldırı altında." Elini sallayarak beni başından savdı. "Bence oğlunuz sadece duygusal bir çocuk."

O gece, dibe vurdum. Gözyaşlarım kuruyana kadar ağladım, sonra dua ettim.

Tanrı'ya oğlumun hastalığını alıp bana vermesini yalvardım. Beni dinleyecek, bunu ciddiye alacak

ve gerçeği bulmak için yeterince derinlemesine araştırma yapacak bir doktor bulmak için dua ettim.

Ve sonra... biri dinledi.

Haftalar sonra, her şeyi değiştiren bir telefon aldık. "Oğlunuzun sorunu ne, biliyorum," dedi. "Nadir görülen bir genetik bozukluğu var. Tedavisi yok, ama tedavi edilebilir."

Tedavinin başlamasından birkaç gün sonra oğlumun durumu stabilize oldu. Nöbetler durdu. Şişlikler kayboldu. Hala sağlık sorunları var ve hayatının geri kalanında bu yolculuğa devam edecek, ama bugün sporla ilgileniyor ve hayatının en güzel günlerini yaşıyor.

Ancak bu deneyim beni rahat bırakmadı. Hikayemizi paylaştığında, herkes ya benzer bir şey yaşamış ya da yaşayan birini tanıyordu. Tıbbi cevaplar için yapılan bu çaresiz arayış, dinlenilmek ve inanılmak için verilen bu mücadele, ısıık tutulması gereken ortak bir insanlık deneyimiydi.

CRASH bu karanlıktan doğdu. Okuması eğlenceli bir kitap, ancak her sayfasının arkasında gerçek bir yürek var. Umarım kendinizi bu hikayede görürsünüz ve umarım bu kitap size bazen yapabileceğimiz en güçlü şeyin pes etmemek olduğunu hatırlatır.

Not: CRASH, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen KathyLockheart (nokta) com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Hayatını değiştiren durumlar için cevaplar arayan, semptomlarını doğrulamak için mücadele eden veya sadece ulaşılamayan bir tanı arayan, tıbbi belirsizliğin labirentinde yolunu bulmaya çalışan herkese.

Steril bekleme odalarında oturmuş, test sonuçlarının bulunduğu klasörleri toplamış ve cevaplardan çok sorularla ayrılmış olanlara.

Bu sizin için.

Bu sayfalarda kendi yolculuğunuzun bir yansımasını bulmanızı ve deneyimlerinizin gerçek, mücadelenizin geçerli ve

hikayenizin önemli olduğunu unutmayın.

Görölüyorsunu

z.

Duyuluyorsunu

z.

Yalnız değilsiniz.

TESSA

Günüme başlamak için aklımdaki tüm seçenekler arasında, yere çakılıp bayılmak yoktu. Ama o anda bilmiyordum ki, beş dakika sonra, bu fiziksel acı, hayatıma geri dönecek olan duygusal yumrukla karşılaştırıldığında hiçbir şey kalmayacaktı. 1,90 metre boyunda, adaletsiz tanrılar tarafından oyulmuş sinir bozucu derecede hipnotik kasları, dinler başlatabilecek bir çenesi ve 8 kilometre çapındaki her külotu kendiliğinden tutuşturacak güce sahip baskın bir enerjisi vardı.

Tabii ki beynim şu anda bunların hiçbirinin farkında değildi. Kaldırımla yaptığım ani karşılaşmanın ardından kendini yeniden başlatmakla meşguldü. Mevcut durum: temel insan fonksiyonlarını yeniden başlatıyor. İsim yükleniyor... %47. Tür tanımlama... %23. Onur geri kazanma... başlatılamıyor.

Gözlerim birden açıldı. Büyük hata. Floresan ışıklar, binlerce küçük suikastçının coşkusuyla retinamızı delerken, kazmalı sadist bir gremlin kafatasımın içinde yıkım derbisi oynuyordu. Antiseptik koku burun deliklerimi yakarken, sesler etrafımda dolaşüyor, her saniye daha netleşiyor ve bulanık oda yavaş yavaş netleşiyordu. Gri duvarlar. Kalp monitörü. Damar içi serum standı. Her ayrıntı, korkunç farkındalığımı doğruluyordu:

*Bir hastane yatağında
yatıyordum. Tanrım, lütfen
hayır.*

"Hoş geldiniz." Lacivert önlük giyen ve dağınık bir topuz saçlı bir kadın önümde belirdi. "Ben Amy. Acil serviste bulunuyorsunuz. Adınızı biliyor musunuz?"

Cevap vermek bir saniye sürdü, çünkü bilinçsizken yapmış olabileceğim tüm utanç verici şeyleri zihnimde sıralıyordum. Liste rahatsız edici derecede uzundu.

"Tessa Kincaid."

"Neden burada olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Çünkü görünüşe göre, evren büyük bir kase patlamış mısır alıp, benim acı içinde kıvrınmamı izleyerek gülmekten hoşlanıyor.

"Şey..." Gözlerimi kapattım, anı parçalarının daha az utanç verici bir şeye dönüşmesini diledim. "Bir arkadaşımla konuşuyordum. Başım döndü ve..." Evet, sonra "*Kendimi pek iyi hissetmiyorum*" dedim ve ardından pek de zarif olmayan bir şekilde bayıldım. "Ben... bayıldım. Sayılır." Tamamen değil, ama sonra beton levha kafatasıma çok hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde çarptı ve, şey, bu işi bitirdi.

Gerisi parçalar halinde geldi. Üzerimde yüzen boğuk sesler. Sirenlerin çığlıkları. Vücudum fırtınadaki bir tekne gibi sallanıyordu ama bir ambulans olmalıydı. Beynim, sarhoş bir GPS'in netliği ile bilinç sunuyordu, ta ki bir düşünce o lanet kaldırımdan daha sert vurana kadar:

"Burası hangi hastane?" Son iki yıldır Chicago'daki belirli bir acil servisi aktif olarak kaçınmayan biri gibi, sesimin çığlık atmayacak düzeyde kalmasını sağlamaya çalıştım.

Şehirde düzinelerce hastane vardı. Acil tıp teknisyenlerinin beni onun hastanesine getirmeleri ihtimali astronomikti.

"Mercy Harbor," diye cevapladı.

Hayatım mahvoldu.

Sakin ol. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek.

Hastaneler büyüktü ve onun bugün burada, tam da bu acil servisteki hastaya bakıyor olma ihtimali... Bu, köpekbalığı saldırısı sırasında yıldırım çarpmasıyla birlikte piyangoyu kazanma ihtimalim kadar düşüktü.

Değil mi?

Hemşire Amy monitöre odaklandı, deneyimli parmakları düğmelerin üzerinde ustaca dans ederken, koluma kan basıncı manşetini yeniden yerleştirdi, manşet sanki bir itiraf almaya çalışır gibi sıkıyordu.

"Hayati belirtilerinizi tekrar kontrol edip size birkaç soru soracağım, tamam mı?" Sağ işaret parmağına bir nabız oksimetresi taktı. "Herhangi bir alerjiniz var mı?"

Görünüşe göre, sadece iyi şansa ve mantıklı yaşam seçimlerine. Yan etkileri arasında, iş hayatında ani başarısızlıklar, romantik felaketler ve en dibe vurduğumda aşık olduğum kişinin acil servisine kaldırılmak var.

"Hayır."

"Tıbbi durumunuz var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim, kelime boğazımda eski sakız gibi takıldı. Geçen yıl bu yalanı söylemede oldukça ustalaşmışım ve bugünkü bayılma olayıyla ilgili olarak, normal doktoruma danışmayı tercih ettim. Bu kadına, yasal olarak gerekli olandan daha uzun süre beni burada tutması için bir bahane vermek istemedim.

Telefonum, müşterimden gelen bir mesajla titredi. Muhtemelen düğün planlayıcılarının neden bu sabah onları aramadığını merak ediyorlardı. Ama işimi kurtarabilecek ya da tamamen batırabilecek olan düğün, hemşireyi beni bırakmaya ikna edene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Bakın, bugün hiç su içmedim. Eminim sorun sadece budur." "Sık sık bayılır mısınız?"

"Hayır," dedim, gelinin annesine düğün gününde yağmurun uğur getirdiğini söylerken kullandığım aynı ikna edici tonla. "Daha önce hiç bayılmadım. Gerçekten, ben iyiyim."

Gülümsedi, ama yerinden kıpırdamadı. "Dr. Hansen birazdan sizi muayene etmek için gelecek."

"Dr. Hansen" dediğinde omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü. Blake değil. Belki de güçler sonunda bana karşı intikamlarını bırakıyorlardı.

Kapıdan bir hareket gözüme çarptı: Koridorda sedyede yatan yaşlı bir adam, yıpranmış yüzünde acı dolu bir ifade vardı, bu da benim rahatsızlığımı birdenbire önemsiz hale getirdi. Mantıklı olarak, doktorlar ve hemşireler acil bakım önceliklerini benden daha iyi biliyorlardı ve müdahale etmek muhtemelen küstahça olurdu, ama onun göz ardı edilmediğinden emin olana kadar rahatlayamazdım.

"Hemşire?" diye seslendim yumuşak bir sesle. "Koridordaki beyefendiyi kontrol eden var mı? Yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor."

Hemşire bana değerlendirici bir bakış attı, ama belki de sesimdeki samimi endişeyi hissettiği için başını salladı ve birkaç dakika sonra geri gelerek ona iyi bakıldığını, sadece sonraki adımları beklediğini söyledi.

Ancak o zaman rahat bir nefes alabildim.

Ancak kaslarım gevşemeye başlamışken, onu duydum. Onun sesini. Yıllardır rüyalarımı süsleyen o derin, zengin bariton sesini. Odamın dışında, acil serviste yaklaşan bir fırtına gibi yankılanıyordu ve midem olimpiyat madalyası kazanacak bir jimnastik rutini sergiliyordu.

"Tessa." Alabaster teninde tek bir kırışıklık bile olmayan kızıl saçlı bir kadın, lacivert önlüğünün üzerinde bembeyaz önlüğüyle acil servisin odama girdi. "Ben Dr.

Hansen." Dosyama, sonra monitöre baktı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Daha iyiyim." *Yalan söylüyordum. Kesinlikle yalan söylüyordum.* "Aslında gitmeye hazırım."

Dr. Hansen'ın muayenesi, sorular ve hayati kontrollerle bulanık bir şekilde geçti, vücudum ise kapıdan geçen her gölgeyi, o tanıdık sesin her yankısını aşırı derecede fark ediyordu. Telefonum, muhtemelen müşterimden gelen onuncu arama ile tekrar çaldı. Bu gidişle, sadece düğünlerini değil, tüm işimi de kaybedecektim. Yine de...

İşte. Kesinlikle ona ait olan koyu renkli saçlar. Kısa, profesyonel, ama üstte biraz daha uzun, kusursuz bir şekilde kusurlu. Neyse ki, bana sırtı dönüktü, ama o görüntü bile kalbimin hızla atmasına neden oldu.

Dr. Hansen'ın gözleri monitöre dikildi. "Endişeli misiniz?"

Sadece, on altı yaşımdan beri tüm romantik fantezilerimin başrolünde oynayan adamın o kapıdan girebileceği gerçeği yüzünden.

Oh, ve bonus olarak, geçen bir yıldır sakladığım sırrı keşfedebilir.

"Sadece... işe dönmek için sabırsızlanıyorum." Zorla gülümsedim. "Önemli bir müşteri."

"Pupillaların eşit ve reaktif, nörolojik bir sorun yok ve konuşman net." Stetoskopunu boynuna geri taktı. "Ama bilinç kaybını göz önüne alarak, tedbiren bir kafa tomografisi çekmek istiyorum."

"Ne kadar sürer?" *Lütfen beş dakika de. Lütfen o zamana kadar kaçabileceğimi söyle...*

"Uzun sürmez. Tarama sonucu normal çıkarsa, sizi taburcu edebiliriz."

Günün ilk iyi haberi. Bunu yapabilirdim. Sonuçlar gelene kadar bu odada saklanıp, sonra Navy SEAL'leri gururlandıracak stratejik bir kaçış gerçekleştirebilirdim.

"Muayeneyi tamamlamak için doktorunuz birazdan gelecek."

Vücudumdaki tüm organlar yer değiştirmeye çalıştı. "Sizin benim doktorum olduğunuzu sanıyordum?"

"Ben asistan doktorum. Protokol gereği, sizi muayene eden doktorun da sizi muayene etmesi gerekiyor."

"Bu gerçekten gerekli mi?" *Yani, yasal olarak gerekli mi? Anayasal haklar açısından gerekli mi? Cenevre Sözleşmesi açısından gerekli mi?*

"CT'yi beklerken sizi muayene edebilir."

O. Kadın değil. Kalbim endişeyle hızla çarpmaya başladı. "Merak etmeyin, taburcu olmanızı geciktirmez."

Evet, benim endişem tam olarak bu değildi. Ama bu odaya hangi doktorun atandığını sormadan, o ortadan kayboldu ve beni artan korkumla baş başa bıraktı.

Tavana bakarak, evrene merhamet kuralı için dilekçemi zihnimde hazırladım. Sanki şu anda alçakgönüllülük konusunda bir başka ustalık dersine ihtiyacım varmış gibi. Başarısız işim, tren kazası gibi aşk hayatım ve sakladığım bu gizemli sağlık durumum arasında, hayat dersleri kotamı kesinlikle doldurmuştum.

Ancak dibe vurmanın özelliği, hayat kırıcı bir darbe indirmeye karar verene kadar aldatıcı bir şekilde sağlam görünmesidir.

O gelmeden önce, güçteki rahatsızlığı hissedebiliyordum. Bir dalga gibi, dikkat odamın dışındaki alanda dalgalandı, hemşireler konuşmalarını yarıda kesip, bu tarafa doğru yürüyen bir figürü takip ederken aç gözlerle bakıyorlardı. Erkek personel bile tepki gösterdi, sanki adamın varlığı daha yüksek bir standart gerektiriyormuş gibi duruşlarını düzelttiler. Ardından gelen yumuşak vuruş, beton çekiçle vurmak gibi olabilirdi.

Kapı açıldı ve orada duruyordu. Dr. Blake Morrison, bir şekilde hafızamda kaldığından daha da yıkıcı görünüyordu. Koyu renkli saçları hala parmaklarımı kaşıdırarak içinden geçmek istememe neden olan mükemmel bir dağınıklıkta ve beyaz önlüğü altındaki atletik vücudunu gizleyemiyordu. Ama beni etkileyen gözleriydi. Altın rengi benekleri olan koyu kahverengi gözleri, benimkilerle şaşkınlık ve tam olarak anlayamadığım başka bir duygu karışımıyla bakıyordu.

Floresan ışıklar, seslerin uğultusu ve antiseptik kokusu kayboldu, geriye sadece o, ben ve aramızda asılı kalmış yılların konuşulmamış sözleri kaldı.

"Tessa?"

Tek bir kelime. Göğsümün titremesi için tek gereken buydu. Yaklaşınca, vücut şampuanının tanıdık kokusunu aldım... iki yıl önce, her şeyin değiştiği zaman beni işkenceye uğratan aynı koku.

Monitöre baktı, sonra tekrar bana, doktor gözleri çok dikkatli, çok temkinliydi.

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Onu gördüğümde kalbimin hala takla atması mı, yoksa beş dakika içinde sırrımı keşfedebileceği gerçeği mi?

Her iki durumda da, kaderim belliydi.

BLAKE

Travma odasının kapıları, Mercy Harbor'un acil servisinde yankılanan tanıdık bir gürültüyle açıldı. Elli yaşlarında bir erkek, çarpışma sonucu ezilme yaralanmaları. Bu yıl bu kapılardan geçen 68 bin hastaya bir yüz daha eklendi. Daha az yetenekli doktorların kabusları olan yüzde yedi ölüm oranını yenmek için bir şans daha.

Çoğu doktor bu olasılıklardan nefret eder ve açıkçası bu işin öngörülemez doğasının stresinden yıpranırdı, ama ben kaosu içinde geliştirdim. Zihnimi keskin tutar, reflekslerimi hazırlar ve diğer tüm bölümleri sıradan hissettirecek şekilde bana meydan okurdu.

En iyi arkadaşım Ryker bir keresinde bana kurtarıcı kompleksi olduğumu söylemişti. Tamamen haksız sayılmazdı. O acil serviste kurtardığım her hayat, küçük kız kardeşimin kanının parmaklarımın arasından sızmasını izlemekle yetindiğim, eğitimsiz ellerimle ona yardım etmek için çaresizce çabaladığım ama nafile olduğum o çaresiz anı telafi etmek için bilinçsizce yaptığım bir girişimdi. Onun kanının metalik kokusu, vardiyanın sessiz anlarında hala beni rahatsız ediyordu, ama o çaresiz dakikalar beni sonsuza dek değiştirmişti. Kurtardığım her hayat, ona fısıldadığım bir söz haline gelmişti: bir daha asla. Bir daha asla sevdiğim birinin acı çekmesini, ben çaresizce seyrederek izlemeyecektim.

Ancak bu madalyonun bir de diğer yüzü vardı, beyaz çitlerle çevrili çocuklukları ve pazar okulu anılarıyla dolu meslektaşlarımın anlayamadığı bir yüzü. Tıp alanına giden yolum kan, şiddet ve ihanetle doluydu. Bu beyaz laboratuvar önlüğünün altında, ben normal biri değildim ve bazen, o karanlığın tekrar ortaya çıkmak için doğru anı beklediğini merak ederdim.

"Çoklu kaburga kırıkları, sol tarafta solunum seslerinde azalma var," diye kekeledi bir asistan. "Kan basıncı düşüyor..."

"Bir gram TXA verin ve iki ünite O-negatif kan vermeye başlayın," diye araya girdim, ellerim çoktan harekete geçmişti.

Etrafımda hemşireler ve asistanlar yetişmek için koşturuyorlardı. Bir kadının histerik hıçkırıkları kontrollü kaosu delip geçti. Muhtemelen ailesinden biriydi.

"Hanımefendi, endişelendiğinizi anlıyorum, ama şu anda ona yardım etmek için tamamen odaklanmam gerekiyor. Jennifer, onu bekleme odasına götürür müsün? Size en kısa sürede bilgi vereceğimize söz veriyorum." Sesimi panik yapmadan, kararlı tutmaya çalıştım.

Acil serviste duygular tehlikeliydi. Karar verme yeteneğini bulanıklaştırıp tepkileri yavaşlatabilirdi ve bu bölümde her kalp atışı önemliydi. Her saniye, yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirliyordu.

Hastanın oksijen seviyesi düşerken monitörler uyarı sesi çıkardı. Diğer doktorlar tereddüt edebilir, konsültasyon isteyebilirdi, ama tereddüt, şimdiye kadar karşılaştığım herhangi bir hastalıktan daha fazla hastayı öldürdü.

"Göğüs tüpü. Hemen." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Asistan doktor kitini bana verirken elleri titriyordu, ama benimkiler sabit kalmıştı. Öyle olmak zorundaydı.

"Hayati fonksiyonlar stabilize oluyor," diye bağırdı bir hemşire.

Sessizce rahat bir nefes aldım, göğsünün düzenli olarak inip kalkışını izledim, başka bir insanın ailesinin yanına dönebileceğinin güzel bir işareti. Bu tür anlar, zorlu saatleri katlanmaya değer kılıyordu. Bu yolu seçmemin nedenini sessizce hatırlatıyordu.

Ve umarım yakında acil tıp şefi olacağım ve daha fazla hayat kurtaran bir acil servis oluşturabileceğim.

"Emniyet kemerini takmalıydı," diye mırıldandı asistan doktor, dosyaya notlarını yazarken.

Donakaldım, ellerim hala göğüs tüpünü sabitliyordu. Acil serviste duygularımın kararlarımı etkilemesine izin vermese de, saygısızlığa da kesinlikle tahammül edemezdim.

"Yüzüğünü görüyor musun?" diye bağırdım. "Bu gece neredeyse ölecek olan birinin kocası. Sence uyanınca emniyet kemeri takmadığı için kendini nefret etmeyecek mi? Geceyi atlatabilirse, aylarca fizik tedavi görecektir ve senin tıbbi görüşün 'emniyet kemerini takmalıydı' mı?"

Asistan savunmaya geçti. "Sadece söylüyorum..."

"Yardımcı olacak hiçbir şey söylemiyorsun." Sesim alçaldı, kontrollüydü. "Bu bölümde, hastalara saygıyla davranırız. Hayatları için mücadele ederken derslere ihtiyaçları yok. Temel insani şefkat gösteremiyorsan, en azından yargılarını kendine sakla. Şimdi çık dışarı."

"Ama çizelge..."

"Çık dışarı dedim."

Ayak sesleri kaybolana kadar bekledim, sonra geri dönüp hastanın hayati fonksiyonlarını son bir kez kontrol ettim.

Odanın dışında, cebimdeki cep telefonu titredi. Normalde, şu anda bir grup mesajına cevap vermezdim. Kardeşlerim olarak gördüğüm adamlara bile cevap vermezdim, ama "beyin hasarı" kelimesi dikkatimi çekti.

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

Axel: Blake, dün gece ciddi bir beyin hasarı olduğunu düşündüğüm bir kadınla randevum vardı. Profesyonel görüşüne ihtiyacım var.

Jace: Bir dakika. Axel bir kadına mesaj gönderecek kadar önem mi veriyor? Biri kıyamet takvimini kontrol etsin.

Ryker: [uçan domuzların GIF'ini gönderir] Ben: Belirtileri neler?

Axel: Sana ilgi duyuyor. Anlaşılan bir hayır etkinliğinde seni görmüş ve benden senin numaranı vermem için yalvarmış. Ne cesaret.

Ben: Yemin ederim Axel, bir daha dikkatimi çekmek için sahte bir tıbbi acil durum kullanırsan, bir sonraki hastane ziyaretinin sahte olmadığından emin olurum.

Jace: Eğer yaparsan, kaza gibi göster, Blake. İyi bir avukat tanıyorum.

Axel: Kahvaltıdan önce çok sinirli birisi var. Ona numaranı verebilir miyim, veremez miyim?

Ben: Ben kimseyle çıkmıyorum. Bunu biliyorsun. Çıksam bile, senin artığını asla kabul etmem. 35 yıl boyunca cinsel yolla bulaşan hastalık kapmadan yaşadım ve şimdi de kapmak istemiyorum.

Axel: O bir manken.

Ben: Umurumda değil.

Axel: İç çamaşırı mankeni.

Jace: Onu rahat bırak Axel. Bazılarımızın cinsel yolla bulaşan hastalıklar kapmaktan daha iyi işleri var. Mesela batmakta olan işleri kurtarmak gibi. Ya da Blake'in durumunda, hayat kurtarmak gibi.

*Axel: *göz devirme emoji**

Ben: Tam anlamıyla acil servisteyim. Gerçek acil durumlarla uğraşıyorum.

Axel: Harika. Zaten iş başındasın. Onun erkekler konusunda berbat zevkini teşhis edebilirsin. Yani, evet demek mi?

Ben: BEN FLÖRT ETMEM.

Yıllar boyunca sıradan bir şekilde çıktığım kadınlara ne kadar açık davranmaya çalışsam da, onlar her zaman daha fazlasını istiyor gibi görünüyordu, bu yüzden vazgeçtim.

Axel: Kim çıkmaktan bahsetti ki? Benim kitabımdan bir sayfa al.

Aynı kadınla asla iki kez geceyi geçirme.

Ben: Senin kitabından alacağım dersin içinde cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda bir uyarı etiketi olmalı.

Şimdi izin verin. ÇALIŞIYORUM.

Ryker: Blake, bu hafta poker gecesi var. Tekrar ertelemeyi aklından bile geçirme.

Jace: Geçen haftaki kayıplarımı telafi etmem lazım.

*Axel: Güçlü Jace kart oyununda kaybetti. *gülme emoji* Şimdi kim tıbbi muayeneye ihtiyaç duyuyor?*

Jace: Bu hafta gelmezsen Blake, hastaneni satın alırım. Sadece poker gecesine katılabilmen için vardiyalarını yeniden düzenlemek için değil. Bonus olarak, STD koğuşuna Axel'in adını verebilirim.

Ben: Gerçekten ölmek üzere olan insanlarla ilgilenmem gerekiyor.

Ryker: Onları da getir. Kart oyununda Jace'in geçen hafta olduğu kadar kötü olamazlar.

"Dr. Morrison?" Bir hemşire dirseğimin yanında belirdi. "Yedi numaralı odaya doktor gerekiyor."

Başımı salladım ve acil servisin kontrollü kaosunun içinden geçerek, hayatı tehlikede olan başka bir yabancıyı bulmayı umarak ilerledim. Ama yedi numaralı odaya girdiğimde, acı verici derecede tanıdık bir çift göz beni durdurdu.

Tessa.

BLAKE

Tessa Kincaid. Ergenlik çağımdan beri benim kişisel eziyetim olan, 1,60 boyunda, güneş gibi parlak ve küstah bir kızdı ve odaya her girdiğinde kalbimin hızlanmasına neden oluyordu.

Gençken, onunla ilgili her şeyi fark ettiğimi kendime söylemiştim, çünkü dışlanmışlar böyle yapar: gölgelerden izleriz, normal insanlar hakkındaki ayrıntıları kataloglarız. Ve Kincaid ailesinde, Tessa'dan daha parlak, daha imkansız derecede normal biri yoktu. Mutfakta dans eder gibi hareket ederek gece yarısı krep yapması, en son tutkulu projesinden bahsederken yeşil gözlerinin kafein almış gibi parlaması. Küçük vücudunun, hormonların etkisinde olan genç beynimi kısa devre yapan bir zarafetle hareket etmesi, özellikle de şurubu almak için yanımdan uzanırken.

Geceleri, uykusuzluk istenmeyen bir en iyi arkadaş gibi bana eşlik ederken, uyanık yatıp her etkileşimi analiz ederdim. Bana dokunduğunda midemin nasıl düğümlendiği... tamamen kazara, çünkü Ryker'ın küçük kız kardeşi neden kanepelerinde oturan kasvetli dağınık adama dokunsun ki? Geç geldiğini duyduğumda, sadece güvende olduğundan emin olmak için odasını kontrol etme dürtüsü. Randevusundan eve dönene kadar dakikaları sayardım, arabasını dinlemiyormuş gibi davranarak.

Hepsi sadece... kardeşçe bir endişeydi. Sonuçta, benim evim savaş alanına döndüğünde Kincaid ailesi bu başıboş çocuğu evlerine almıştı. Onu korumak istemem çok doğaldı. Onu ağlatan her erkeği öldürmek istemem de.

Onun kahkahasını en sevdiğim şarkı gibi ezberlemişsem ne olmuş? Saçlarının güneş ışığını nasıl yansıttığını fark etmişsem ne olmuş? Utandığında yanaklarının tam olarak hangi pembe tonuna döndüğünü fark etmişsem ne olmuş?

Onunla ilgili bazen gördüğüm rüyalar, açıkça bilinçaltımın koruyucu rolünü çok ciddiye almasından kaynaklanıyordu. Peki ya erkekler ona şanslarını denediğinde duyduğum o ateşli öfke? Saf bir ağabey içgüdüydü. Onu benim yapamadığım şekilde güldürdüklerinde çenelerini kırmak istememle hiçbir ilgisi yoktu. Ve eğer kazara, mezuniyet balosunda ona baskı yapmaya çalışan

O zaman, benim yumruğumun gideceği yerde durmamalıydı.

Tessa ailemden biriydi, daha fazlası değil.

Bazen, gece geç saatlerde, uyku ile uyanıklık arasındaki o anlarda, zihnim tehlikeli bölgelere kayarsa da, Ryker benim en iyi arkadaşımdı ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım.

Ayrıca, Tessa benden çok daha iyisini hak ediyordu. Tıp dergilerinden daha fazla sorunu olmayan, en karanlık sırlarını ondan saklayan birini hak ediyordu.

Neredeyse sınırı aşmak üzereyken kendime bunu hatırlatmak zorunda kaldığımda, aramıza biraz mesafe koymaya karar verdim. İki yıllık sessizlik çok acı vericiydi, ama kardeşlik hikayesini kendime inandırmamı kolaylaştırdı.

Ama şimdi, işte o benim acil servisindeydi, bir şekilde anılarımda sakladığımdan daha güzeldi ve iki yıllık mesafenin, onunla ilgili bu istenmeyen düşünceleri durdurmak için hiçbir işe yaramadığını fark etmemi sağladı.

Kariyerimi, kardeşi ile olan dostluğumu ve Tessa'nın benimle bir daha konuşma ihtimalini mahvetmeden, onun doktoru olmanın bir yolunu bulmak için otuz saniyeden az vaktim vardı.

TESSA

Beni şimdi öldürün.

Yani, Tanrım. Blake Morrison'ın kaliteli bir şarap gibi yaşlanmaya devam etmesi, geri kalan biz ölümlülerin ise sadece... yaşlanması kozmik olarak adaletsizdi. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler, onu son gördüğümde beri derinleşmişti, ama bu sinir bozucu şekilde onu yaşlı değil, daha asil göstermişti. Sanki zaman kendisi onun kanatçısı olmaya karar vermiş, yüz hatlarını eskisinden daha da nefes kesici bir hale getirmişti.

Ve vücudu. Tanrım. O koyu mavi önlük, gençlik halini sıksa gösterecek kadar kaslı vücuduyla boşa bir mücadele veriyordu. Bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü genç Blake'in vücudu lise hayallerimin yaklaşık yüzde doksan sekizinde başrol oynamıştı. Tamam, peki. Yüzde yüz. Görünüşe göre, Dr. Morrison hayat kurtarmakla meşgulken, Calvin Klein iç çamaşırı reklamına çıkacak kadar kamera karşısına çıkmaya hazır hale gelmişti. Bu çok kaba bir davranıştı. Ne... hastalar arasında sınav mı çekiyordu? Boş zamanlarında tıp kitaplarını mı kıvırıyordu?

Ayrıca, neden HER ŞEYDE başarılı olmak zorundaydı? Başarılı bir doktor olmak yetmiyordu. Aynı zamanda *seksi beyaz önlüğüyle acil servisteki travma kurtarıcısı* olmak zorundaydı. Stetoskopu muhtemelen ona aşık olan her kadının gözyaşlarından yapılmıştı. Ve onları kim suçlayabilirdi ki? Blake, tıpkı bir tıp dizisinden çıkmış gibi görünen parlak bir doktordu.

Tabii o bunun farkında değildi. Blake'in tarzına uygun olarak, kadınlar üzerindeki etkisinin ya tamamen farkında değildi ya da hiç ilgilenmiyordu. Bu, bir keresinde bana, kadınların neden hastane kafeteryasında ona kahve getirmek için sürekli nedenler bulduklarını gerçekten şaşkın bir şekilde soran adamdı. Sanki yüzü tek başına kalp krizi geçirmek için bir davet değilmiş gibi.

En azından evren bugün bana bir kemik attı — tam olarak bir tane — ve benim bilincimi düşmanca ele geçirmesini, ben duş alıp ve kendimi düzgün bir hale getirene kadar bekledi. Eğer ben Blake

Morrison'ın acil servisi, sabah egzersizimden terli ve koltuk altı gibi kokan bir haldeyken, onlara hemen o anda fişi çekmelerini isteyebilirdim. Blake'in fırtınalı gözleri benimkilere kilitli kalmıştı ve zaman durmuştu. Gençlik yıllarımızdan çalınan her bakış bir anda geri geldi: Ailemin yemek masasının karşısında beni izlemesi, topluluk havuzunda bana dalış öğretirken geçirdiğimiz o kavurucu Ağustos öğleden sonrası, ellerinin belime nazikçe dokunması, dokunuşunun altında cildimin titremesi. Ya da o gece, turuncu közlerin abanoz gecede dans ettiği şenlik ateşinin başında, elime dokunduğu, dudaklarını açarak bir şey söylemeye çalışır gibi olduğu an. Ancak o an, o saniye, elimden kayıp gitti. benimkini bırak.

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, bana hala aynı okunamaz yoğunlukta bakıyordu. Gençliğimi, kardeşimin en iyi arkadaşının beni benim onu gördüğüm gibi görmesini dileyerek, çaresizce çözmeye çalıştığım o bakış.

O zamanlar, onun üniversiteye gitmesinin Blake Morrison'dan kurtulmamı sağlayacağını, dört yıllık uzaklığın onu sonunda sistemimden silip süpüreceğini söylemişim kendime. Yanılmışım. Aksine, onun yokluğu daha derin boşluklar açtı. Kendimi çocukluğumun geçtiği evin her köşesinde onu ararken buldum: Pazar akşam yemeklerinde gayri resmi olarak ona ait olan boş sandalye, Ryker ile birlikte hiç çalıştırmayı başaramadıkları eski motosikleti tamir etmek için sayısız saatler geçirdikleri garaj, hatta ayrılmadan önceki gece benimle oturup kardeşimle okulda ilgileneneğine söz verdiği veranda salıncağı. Ryker'ın eve yaptığı telefon görüşmelerinde Blake'in son maceralarından bahsettiğinde - ikisinin de katıldığı kardeşlik kulübü, katıldığı partiler - her kelime cam parçaları yutmak gibi geliyordu. Bu aptalcaydı. Ne istiyordum? Blake'in bana özlem duymakla meşgul olduğu için mutsuz olmasını mı?

Cevap. Evet. Açıkçası, bu bencil arzu tam da kalbimin istediği şeydi.

O zaman gerçeği anladım. Sadece bir aşık olduğun birini unutmak için yıllarını harcamazsın. Onun adı geçtiğinde fiziksel acı hissetmezsin. Tabii o kişi DNA'nın bir parçası haline gelmedikçe, silinemeyen genetik bir hafıza gibi her hücrenin içine kodlanmadıkça.

Dürüst olmak gerekirse, insanlar kime karşı hisler besleyeceklerini seçebilselerdi, hayat çok daha kolay olurdu. Belki bir gün büyük ilaç şirketleri bunun için bir hap geliştirebilir.

Benim gibi, ilgisini hiç karşılıklı olmayan birine karşı hisleri olan insanlar için. Blake'in bildiğim kadarıyla hiç kimseye ilgi duymamıştı, bu da bir şeydi sanırım. Sadece beni değil, tüm insanları reddediyordu. En azından, benimle hiç konuşmak istemediği travmatik bir çocukluktan dolayı büyük ölçüde korunaklı biriydi.

Tabii, bir keresinde odaya girip görmemem gereken bir şey gördüğüm hariç, ama konudan sapıyorum.

"Bayılan hasta *sensin*, değil mi?" Blake bir adım yaklaştı ve endişeyle monitörümü inceledi.

"Tam olarak değil." Adamım, bana bak. Yıllar süren çalışmayla mükemmelleştirdiğim kamuflajımı takınıp, sahte bir gülümseme takındım. "*Burada hisler yok*" diyen kamuflajımı.

Blake yatağımın kenarına yaklaştığında, kaşını kesen küçük gümüş rengi yara izini fark etmemek zordu. Gençken, bunun arkasındaki hikayeyi bilirdim. Ailemizin kanepesinde uzanır, ayaklarını sehpaye uzatır, annem buz torbasıyla onunla ilgilenirken bize bu yara izini nasıl aldığını anlatırdı. Şimdi bu yara izi, hayatının ne kadarının benim için bir gizem haline geldiğini hatırlatan bir başka şeydi. Artık okumama izin verilmeyen bir kitabın başka bir bölümü.

"Ryker burada olduğunu biliyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Ben otuz üç yaşında bir kadını Blake. Ağabeyim benim bekçim değil."

"Dr. Morrison." "Ne?"

"Dr. Morrison olarak tanınıyorum."

Sırıttım. "Bu çok havalı."

Ve sonra... Tanrım... işte oradaydı. Blake Morrison'ın nadir görülen, zamanı durduran gülümsemesi. Bulaşıcıydı, gerginliği biraz olsun eritip, bademcik ameliyatı olduğumda hastane odama gizlice çikolata getiren çocuğu hatırlamamı sağladı.

"Başardın," dedim yumuşak bir sesle, göğsümü gururla dolduran bir duygu dalgası. "Sen bir doktorsun."

"Tıp fakültesinden sonra seni ilk kez görmüyorum."

Klasik Blake, övgüyü fiziksel bir saldırıymış gibi kaçınıyordu. Övgüleri kabul etmek, uğruna çalıştığı her şeyi mahvedecekmiş gibi, her zaman övgülere alerjisi vardı.

"Ama seni doğal ortamında ilk kez görüyorum." Gözlerim odayı dolaştı, manzarayı ve buraya aitmiş gibi görünmesini izledi. "Sana yakışmış."

Harika. Yanaklarım yanmaya başladı ve onun bakışları da - evet - yanaklarıma yapışmıştı. Belki de "Sürekli Kızaran Hastanın İlginç Vakası" başlıklı bir makale yazardı.

"Tessa, sonra konuşuruz." Sesi, stajyerleri titretmiş olabilecek o ciddi doktor sesine dönüştü. "Şu anda bana kafa yaralanman hakkında bilgi vermen gerekiyor. Ne zaman oldu? Nasıl? Nerede?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Asistan doktor ona kafatasımın çatlamadığını açıkça söylemişti, yoksa Blake aşırı koruyucu bir helikopter pilotu gibi kontrollerin başında dururken ben çoktan bir makineye bağlanmış olurdum.

Ama cevap veremedim, başka bir hemşire ortaya çıktı ve Blake Morrison'ın alışılmış bir hareketle elini sallayarak hemşirenin, dinlenme odasından kurabiye çalarken yakalanmış gibi geri çekilmesini izledim.

Kapı kapandığında, duvara yaslandı ve beyaz laboratuvar önlüğüne gergin bir şekilde kollarını kavuşturarak tam bir otorite pozunda durdu. Bu artık kardeşimin en iyi arkadaşı değildi; bu, ülkedeki en prestijli acil servislerden birini yöneten Dr. Morrison'dı.

"Bana ne olduğunu anlat," diye ısrar etti, sesi artık daha yumuşaktı, ama emir vericiydi.

Tamam, bunu yapabilirdim. Son bir sorgulama ve özgür olacaktım. Bayılmak önemsiz bir şeydi. Sadece benimle yerçekimi arasındaki klasik bir mücadeleyleydi, hayatım boyunca çok hızlı kalktığımda kaybettiğim bir savaş. Tıbbi gizemimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama Blake bir terslik sezerse? Tanrım, yardım et. O zaman tıbbi bir kan köpeğine dönüşür, inatçı kararlılığı ve olayları bırakamama özelliği ile birlikte. Sıfırdan başlamak ister, nabızı atan her uzmana danışır, muhtemelen telaffuz bile edemeyeceğim testler ister.

Hayır, olmaz. Böyle bir şey olmayacak.

Bu gizeme hayatımın bir yılını feda etmişim bile. Müşteri listem sıcak suda yünlü kazak gibi hızla küçülürken, banka hesabımdan tıbbi faturalara daha da fazla para aktığını izledim. Kahretsin, tüm bu stres

daha da fazla para aktığını izledim. Dürüst olmak gerekirse, Eli ve onun WebMD takıntısından kurtulduğuma sevindim.

Eğer bende ciddi bir sorun olsaydı, muayene ettiğim on yedi doktordan biri mutlaka fark ederdi. Bunun yerine, kafamı okşayıp tüm testlerimin normal olduğunu söyleyerek beni kapı dışarı ettiler.

Sonunda, biraz kusurlu bir vücuda sahip olmayı kabullenmiştim. Mekanikçilerin bulamadığı garip bir ses çıkaran araba gibi. Can sıkıcı, ama ölümcül değil. Ve hayatımı geri kazanmak için çok uğraştığım kontrolü bırakmayı reddettim.

Mükemmel planımın tek bir küçük sorunu vardı: Stres, semptomlarımın bir parti vermesine neden oluyordu. Çok istenmeyen, çok belirgin bir parti.

Şu anda midemde şiddetli bir şekilde hissettiğim mide bulantısı gibi.

"Demek bayıldın." Blake'in sesi, hemşireye karşı kullandığı otoriter tavrın aynısını yansıtıyordu

ama şimdi başka bir şey de katılmıştı. Endişe mi? Sinirlilik mi?

Yükselen mide bulantısına karşı zorlukla yutkundum ve en iyi "bu tamamen normal" gülümsememi takındım.

"Kahvaltıyı atladım ve, şey..." Hava durumunu konuşuyormuş gibi omuz silktim. "İnsanlar her zaman bayılır."

"Sen bayılmıyorsun." Sözleri kurşun gibi fırladı. "Ryker, on yaşından beri her dizini sıyırdığın ve kemiğini kırdığın olayı bana anlattı. Bayılmandan hiç bahsetmedi."

Kalbim durdu. Tıbbi geçmişimi hatırlıyor muydu? Tabii ki hatırlıyordu. Dr. Blake Morrison muhtemelen diğer insanların beyzbol kartı topladığı gibi tıbbi detayları dosyalıyordu.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedim, rahat davranmaya çalışarak, muhtemelen sokağa çıkma yasağını ihlal eden suçlu bir genç gibi. "Ama çok hızlı kalktığımda hep başım döner."

Bir süre durakladı ve zihnindeki dosya dolabını karıştırdığını neredeyse görebiliyordum.

"Durum daha da kötüleşti mi?"

"Bakın," diye patladım, birdenbire o çok gözlemci gözlerden kaçmak için çaresizce. "Endişenizi anlıyorum, ama sadece beyin sarsıntısı olup olmadığını öğrenmek için geldim. Ben iyiyim. Gerçekten."

Blake'in çenesi sıkıldı, orada bir kas seğiriyordu ama ben kesinlikle ona bakmıyordum. Hiç de bile. Birkaç saniye sonra, zarif bir hareketle duvardan itti ve kaşlarını hafifçe çatarak monitörümü kontrol etti.

"Kan basıncın düşük."

"Her zaman öyleydi." *Lütfen, bırakın beni gideyim. Bana öyle bakmayın. Sanki ben, çılgınca parçaları bir araya getirerek çözmeye kararlı olduğunuz, kışkırtıcı bir bulmaca değilim.*

"Baş dönmesini açıklayabilir."

Evet! Burada göreceğ bir şey olmadığına tamamen inanıyor! Neredeyse kurtuldum. "Şimdi seni muayene edeceğim."

Stetoskop boynundan kaydı ve aniden Blake çok yakına eğildi. Muhtemelen organik olan vücut şampuanının kokusu bende istenmeyen bir etki yarattı. Soğuk metal sol göğsümün hemen üstüne bastırdı ve yemin ederim ki hain kalbim bir an durdu.

Onun ellerini düşünme. Onun sana dokunduğunu kaç kez hayal ettiğini düşünmeye cüret etme. Sadece kalp atışlarımı dinlemenin, şimdiye kadar çıktığım hiçbir ilk randevudan daha samimi bir şey olmadığını varsay.

Ekрана tekrar baktı, gözlerinde bir şey... bir parıltı...

"Kalbin çok hızlı atıyor."

Harika. Artık duygularım ona yüksek çözünürlükte yayınlanıyordu.

"Senin de öyle olurdu, biri göğsüne soğuk metal bir şey dayarsa," diye espri yaptım.

"Otur."

Elini omzuma koydu — sıcak, sağlam, kendinden emin — beni öne doğru yönlendirdi. Bu basit dokunuş, cildimde bir sıcaklık dalgası yarattı ve onu doktorum olarak hak ettiğim için yaptığım her ne kadar çarpık karmik olay varsa, içimden sessizce lanetledim.

"Derin nefes al."

Titreyerek nefes aldım ve görünüşe göre kendime işkence etmekten zevk aldığım için başımı kaldırdım. Kötü bir fikirdi. Felaket derecede kötü bir fikirdi. Ağzı... Tanrım, ağzı tam da yasak fantezilerimde hatırladığım gibiydi. Yumuşak ama sıkı, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun, şairlerin soneler yazdığı ve sanatçıların mermere ölümsüzleştirdiği türden bir ağız.

Gözlerimiz buluştu ve aramızdaki havanın değiştiğini, konuşulmamış bir gerilimle ağırlaştığını hissettim. Onun yüzünde tanıma ifadesi belirlediğinde yanaklarım kızardı. Beni, teşhis bekleyen bir hasta değil, tadına doyamayan bir kadın gibi dudaklarına bakarken yakalamıştı. Aramızdaki zaman uzadı...

Yanan bakışları ağızıma indi ve nefesimin kesilmesine neden olacak kadar yoğun bir şekilde orada kaldı. Bir kalp atışı. İki. Üç. Blake sonunda boğazını temizleyene kadar, stetoskopu eskisi kadar sabit olmayan ellerle boynuna geri koydu.

Blake'in gözleri vücudumu taradı, günahkar ağzının köşelerinde bir kaş çatma belirdi. "Kilo vermiş gibisin."

"Stres." Omuz silktim, önemsiz bir şey gibi davranmaya çalışarak. "Ve günde üç öğün yemek yemeyi daha iyi yapmam lazım."

Yalan. Gerçek şu ki, mide bulantısı hayatımı ele geçirmişti. Sebepsiz yere ortaya çıkıyordu ve her gün tualete koşmak zorunda kalmadığım için şanslıydım ama sürekli mide bulantısı kesinlikle iştahımı kaçırmıştı. Bu yüzden kilo vermiştim ve görünüşe göre sadece buradaki Gözlemci Doktor, dosyama bakmadan bunu fark etmişti.

Bir dakika... benim tıbbi kayıtlarım... tüm tıbbi kayıtlarımı alma yetkisi var mıydı? Görüştüğüm tüm doktorların kayıtlarını?

"Gözlerinin altındaki halkalar. Ne zamandır oradalar?" Gözleri kısıldı, klinik değerlendirme çok daha kişisel, çok daha yoğun bir şeyle çatışıyordu.

Omuz silktim. "Kötü bir gece uykusu. Hepsi bu." "Uykusuzluk mu?" Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bir start-up kurmayı deneyin." *Lütfen, beni içimi görebiliyormuşsun gibi bakmayı bırakın.*

Blake bilgisayara döndü, çizelgemi incelerken kaşlarını daha da çatarak.

"Bu testler neden bayıldığını göstermiyor. CT taramasının sonuçlarını görmek istiyorum."

Panik boğazımı sıktı. "Beyin sarsıntısı belirtileri mi gösteriyorum?" "Hayır."

"O zaman taburcu olmak istiyorum." Sesimde çaresizliği gizlemeye çalıştım, ama her kelimeye yapışmıştı.

Başı, çok iyi hatırladığım o tehlikeli açıyla eğildi, bu Blake'in kaybetmeye niyeti olmayan bir kavgaya hazırlandığını gösteriyordu.

"Tessa, kafatasın çatlayabilirdi. Bunun neden olduğunu bulacağız, konu kapanmıştır."

"Blake, daha fazla teste ihtiyacım yok. Gatorade ve biraz uykuya ihtiyacım var."

"Kafanı çarptın." Sesi, tüylerimi diken diken eden düşük bir homurtuya dönüştü. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Neden böyle olduğunu anlamak için testler yapmamız gerekiyor."

Testler. Daha fazla lanet testler. İçimde bir şey kırıldı, öfkem kaynıyordu.

"Zaten tam kan sayımı, kapsamlı metabolik panel, tiroid fonksiyon testleri, demir çalışmaları ve kortizol seviyeleri kontrol edildi. Her şey normal. Ben iyiyim." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

Blake tamamen hareketsiz kaldı, gözlerinde yavaş çekim bir araba kazası gibi bir farkındalık belirdi. İçindeki parlak doktor, benim çok uğraşarak dağınık bırakmaya çalıştığım noktaları birleştiriyordu.

"Bir doktor, sağlıklı bir 33 yaşındaki kadına neden kapsamlı endokrin tetkikleri ve stres hormonu panelleri yaptırır ki?"

Kahretsin. "O sadece... çok titizdir. Her şeyi kontrol etmekten hoşlanır."

Yüzündeki ifade yumuşadı, endişe dudaklarının çevresindeki çizgileri belirginleştirdi. "Tessa, bana güvenebilirsin. Bir sorun varsa, hasta ya da başın dertteyse..."

"Bir sorun yok," dişlerimi sıkarak söyledim. Omurgamı düzelttim ve en sert yönetim kurulu sesimi çıkardım. "Saygısızlık etmek istemem Dr. Morrison, endişenizi anlıyorum ama şu anda siz benim doktorumsunuz, ben de sizin hastanızım ve resmi olarak taburcu edilmeyi talep ediyorum. Hemen."

Değişim ince ama aniden oldu. Omuzları dikleşti, çenesi sıkılaştı, gözleri sertleşti. Açıkça, korkutucu Blake Morrison kontrolün elinden alınmasına alışık değildi. Konuşmadan önce birkaç gergin kalp atışı geçti.

"Peki." Tek kelime, binlerce isteksiz tavizin ağırlığını taşıyordu. "Son bir test. Ayağa kalk ve birkaç adım yürü. Dengende bir sorun olmadığını göster. O zaman, ve ancak o zaman, seni taburcu ederim. Tabii ki, CT sonuçların endişe verici çıkmazsa."

Rahatlama, gergin kaslarımı bal gibi tatlı bir şekilde kapladı, ama hemen ardından suçluluk duygusu geldi. Ona bu kadar sert davranmak, tek istediği yardım etmekken onu uzaklaştırmak istememiştim. Belki bir ara bunu telafi edebilirim. Bir bira içip, sohbet edip, normal insanların yaptığı şeyleri yapabiliriz. Karmaşık geçmişleri ve saklı sırları olan insanlar değil.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, ayaklarım linolyum zemine değdi.

"Özür dilerim," diye sessizce söyledim ve ona doğru ilk çekingen adımımı attım. "Böyle bir şey yapmak istememiştim..."

Hay aksi. Houston, bir sorunumuz var. Yani, kafam birdenbire helyum balonuna dönüşmüş, oda endişe verici bir açıyla yana doğru eğilmiş ve görüş alanımın kenarları yağmurda mürekkep siyahı suluboya resimleri gibi kanamaya başlamıştı.

Dönüp yatağın güvenliğine ulaşmaya çalıştım, ama artan paniğim baş dönmesini daha da kötüleştirdi.

Düşüyorum. Bu acımasız zemine yüzüstü düşüp burnumu kıracağım ve Blake beni lanet olası Humpty Dumpty gibi dikişlerle birleştirmek zorunda kalacak.

Ama aniden, güçlü kollar beni düşerken yakaladı ve dünya parçalara ayrıldı: geniş göğsünün sağlam sıcaklığı, kızarmış yanağıma çarpan kalp atışlarının düzenli vızıltısı, beni zahmetsizce kaldırırkenki nazik sallantısı ve beni nazikçe yatırırken yatağın yumuşak gıcirtısı.

"Tessa?" Sesi, yaklaşan karanlığı delip geçti, acil ve acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu.

Işık geri geldi ve sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, onun rahatlamasının şiddetli, öfkeli ve koruyucu bir şeye dönüştüğü anı yakaladım.

"Yeter," diye bağırdı Blake. "Az önce tam bir muayene ve gözlem için bir gecelik yatış hakkı kazandın." Çenesi sertleşti. "Benimle birlikte."

BLAKE

"Tam kan sayımı, metabolik panel, tiroid paneli, gebelik testi, EKG ve şu lanet olası kafasının tomografisini çekin. Sonuçları beklerken, MRG de ekleyebilirim." Sesim sabit ve alıştırmıştı. Klinik. Öyle olmak zorundaydı. Aksi takdirde kontrolümü kaybetmeme neden olacaktı. "Son laboratuvar sonuçlarını getirin." Hastada bir sorun olduğundan şüphelenilmedikçe yapılmayan laboratuvar testleri... Peki Tessa ne saklıyordu? "Kardiyolojiye danışmak için çağrı yapın. Bayılma durumunda kalp her zaman baş şüphelidir."

Stajyerin parmakları klavyede durdu. Konuşmadan önce bile, sorunun oluşmakta olduğunu görebiliyordum. Bir ömür önce, her şeyi bildiğimi sandığım zamanlarda, uzman hekimlere yönelttiğim aynı sorgulayıcı bakış. Hayatın insanı nasıl da değiştiriyor, ne garip.

"Dr. Morrison, izin verirsiniz?"

Burnumun köprüsünü sıktım. Geleceğin doktorlarına ders vermek yorucuydu ve bugün, diğer günlerden farklı olarak, buna sabrım yoktu. Bugün, geçmişim koridorun sonundaki bir hastane yatağında yatıyordu.

"Devam et," dedim, ancak açıklamaya harcadığım her saniye, Tessa'nın yaşadıklarını çözmek için harcamadığım bir saniyeydi.

"Semptomları dehidrasyon veya düşük kan şekeri ile açıklanabilir.

Bu kadar kapsamlı bir tetkik yapmamızın özel bir nedeni var mı?"

"Ben titizim," dedim savunmacı bir tavırla. Fazla savunmacı. *Kendine hakim ol, Morrison. Artık acemi bir asistan değilsin.*

"Doğru, ama hastane yönetimi..." "Gereksiz laboratuvar testlerini reddediyor, biliyorum."

Sigorta şirketleri, hastanenin baş belası haline gelmiş, sunulan hizmetlerin bir kısmını karşılamayı reddediyorlardı. Doktorlar ve hastalar çapraz ateşte kalıyordu, ama ben Tessa'nın bürokratik engeller yüzünden acı çekmesine izin vermeyecektim. O olmaz. Asla o olmaz.

Ve evet, bunun acil tıp başhekimliği pozisyonuna ulaşma şansımı zedeleyebileceğinin acı farkındaydım. Her şeyi feda ederek elde ettiğim pozisyon. Yönetim kurulu her hareketimi, her kararımı, harcadığım her doları izliyordu.

yanlış adım, yıllarca süren dikkatli planlamayı bozabilirdi. Ama kariyerim tehlikede olsa bile, bu testleri yaptırmaktan kendimi alıkoyamadım. Bazı şeyler terfilerden daha önemlidir.

"Hastamız bugün iki kez bayıldı. Bu bayılmalardan biri kafasını vurmasına neden oldu. Bir dahaki sefere, karşıdan gelen trafiğe araba sürerek kendi hayatını ve yoldaki herkesin hayatını tehlikeye atabilir. Burada neler olup bittiğini mutlaka ortaya çıkarmalıyız."

Beynime kazınan anı yerine, onun dosyasına bakmaya zorladım kendimi — hayalet gibi solgun bir şekilde kollarımın arasına yığılmasını. Vücudunun gevşemesini... Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi sanmıyorum.

Tessa ne kadar zamandır acı çekiyordu? Onu son gördüğümünden beri kilo vermişti... vermesi gerekmeyen kiloları. Elmacık kemikleri daha belirginleşmiş, omuz kemikleri gömleğinden uyarı işareti gibi çıkıntı yapıyordu. Gözlerinin altındaki o koyu halkalar... Bu savaşı ne zamandır tek başına veriyordu? Tanıdığım Tessa asla tek başına savaşmazdı. Tıp fakültesinde ders çalışırken yanımda oturup, bana kahve içirip cesaret verirdi.

Midem sıkıştı. Onu, o saçma sapan kahrkahasıyla herkesin gölgesini kaçırان neşeli, coşkulu kız olarak hatırlıyordum. Şimdi bile, hasta olmasına rağmen, muhtemelen beni endişelendirmek istemediği için bunu gizlemeye çalışıyordu. Her zaman başkalarını düşünürdü.

"Ortostatik hayati fonksiyonları da ekleyin," diye ekledim. "Pozisyon değişikliklerinde kan basıncında düşüş olup olmadığını görelim. Ve kardiyak iskemiyi ekarte etmek için troponin seviyelerini kontrol edin."

"Bunu kişisel algılıyorsunuz, Dr. Morrison." Hemşirenin neşeli sesi kulak zarlarımı deldi.

Bilmiş sırtışı, bunun Grinch'in kalbinin üç kat büyüdüğü o dokunaklı an olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Keşke kalbimin kaç kez büyüdüğünü, ama sonra göğsümden sökölüp alındığını bilseydi.

"O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Hepsi bu."

Ve şimdi o benim hastamdı. Bir hastaya duygusal olarak bağlanamazdım. Bir daha olmaz. Ama o olduğunda nasıl tarafsız kalabilirdim? Bu Tessa'ydı.

Lise final haftasında kapımın önüne kurabiye bırakan Tessa. Diğerlerinin gözlerinde gördüğüm acıma duygusuyla bana hiç bakmayan Tessa. Ne zaman zorlaması gerektiğini, ne zaman beni rahat bırakması gerektiğini her zaman bilen Tessa.

Stajyer son emirleri girerken, ben başka bir ekranda hızlıca çalışarak hastanenin sisteminde bulunan tüm laboratuvar sonuçlarını çıkarmaya çalışırken, endişem azalmaya başladı.

Normalde bu kadar gergin olmazdım, ama odaya girip onu acil serviste yatarken gördüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Beni sakin tutan tek şey, asistan doktorun onu muayene edip herhangi bir sorun bulmamış olmasıydı. Yine de, baştan aşağı vücudunu taradım ve ufak tefek her ayrıntıyı fark ettim. Ellerin çarşaflarda kıvrılması, liseden beri sahip olduğu bir sinir belirtisiydi. Makyajın tam olarak gizleyemediği gözlerindeki yorgunluk.

Stajyer muhtemelen haklıydı. Bayılma nöbeti muhtemelen dehidrasyon veya düşük kan şekeriyle ilgiliydi ve ben muhtemelen aşırı tepki veriyordum. Muhtemelen eski hayaletler kararımı gölgeliyordu.

Hayaletlerden bahsetmişken. Stajyerlerimden biri, Collins, köşede saklanıyordu. Yine.

Ona doğru yürürken iç geçirdim ve elimi omzuna koydum. "Beni takip et."

BLAKE

Collins'i boş bir ofise götürürken, çalan çağrı cihazımı görmezden gelmeye çalıştım. Sert floresan ışıkları, genç yüzündeki yorgunluğu daha da belirginleştiriyordu. Tanrım, ben de hiç bu kadar genç görünmüş müydüm?

"Hastalarına değer verdiğini biliyorum," diye başladım, kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Ama bu hafta ikinci kez seni koridorda ağlarken buldum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bu iş zor," diye onu teselli ettim. "Ama duygularını kontrol etmenin bir yolunu bulmalısın. Eğer bulamazsan, bu iş için uygun olmayabilirsin. Bu, senin için doğru kariyer yolu olmayabilir."

Omuzları geriye düştü, yüzünde kırgın bir ifade belirdi. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Araştırma veya patolojiyi düşünebilirsin. Hatta anesteziyolojiyi bile." "Bu uzmanlık alanları beni ilgilendirmiyor. Hastalarla çalışmak istiyorum."

"Hastaların senin keskin ve odaklanmış olmana güveniyor." "Öyleyim."

"Koridorlarda ağlamak odaklanmak değildir," diye düşündüm.

Kahretsin. Çocuğun gözyaşları benim önümde yeniden akmaya başladı, gözleri sanki duygusal bir yağmurlama sistemi gibi doldu. Elim, kendimi tutamadan omzuna doğru uzandı. Teselli etmek benim güçlü olduğum bir alan değildi ve uzun vadede ona yardımcı olmayacaktı. Bunun yerine, ellerimi laboratuvar önlüğümün ceplerine soktum ve başka bir parlak doktorun bu dersi zor yoldan öğrenmesini izlerken göğsümde hissettiğim tanıdık acıyı görmezden geldim.

Collins omuzları çökmüş bir şekilde yere baktı. "Üzgünüm."

"Bak, anlıyorum. Her vaka ilk başta zor gelir. Ama bu duyguyu yönlendirecek bir yol bulmalısın, yoksa seni tüketecek. En iyi doktorlar, duygularının kararlarını etkilemesine izin vermezler."

"Ben mükemmel bir doktorem." Dikkatini yüzüme çevirdi, ıslak gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı.

"Öylesin," diye onayladım. "Ama hastalara ve ailelerine duygusal olarak fazla bağlanıyorsun."

Burnunu sildi, mendil sümük ve utançla hışırdadı. "Üniversiteden yeni mezun oldu ve babası..."

Çağrı cihazım tekrar çaldı ve bu sefer titreşim kolumdan geçip kafatasımın içine kadar ulaşmış gibiydi.

"Tüm hastalar önemlidir, Collins. Anneler. Babalar. Kardeşler. Tek çocuklar, onlara ihtiyaç duyanların tek bakıcıları. Bunların hiçbirisi tıbbi uygulama şeklimizi değiştirmez. Her hastaya elimizden gelen en iyi tıbbi bakımı veririz."

Aynı sümük dolu mendille gözlerini sildi. Çocuk Harvard Tıp Fakültesi'ne gitmemiş ve mikroplar ve mantarlar dersini almamış mıydı?

"Ya senin gibi olmak istemiyorsam?" Sesi güçlendi ve tonuna bakılırsa cesaretini de bulmuştu. "Sen 'Buz Adam' olarak biliniyorsun."

"Ve bu yüzden bölümdeki en yüksek hayatta kalma oranlarından birine sahibim."

Kalçamda yine bir vızıltı duyuldu, çağrı cihazı bir trafik kazası hastasının geldiğini bildiriyordu.

"Sen tanıdığım en duygusuz doktorsun." Sanki işi benim gibi asistanlara bağlı değilmiş gibi bu suçlamayı yüzüme fırlattı.

"Nedense, bundan şüpheliyim."

"Hepimiz öyle yaşamak istemiyoruz."

"Duygularından uzak durmalısın." *İlgi gösterdiğin an, başarısız olduğun andır.* "Duygular zihninin berraklığını bozar. Mesafe seni keskin tutar."

"Bir bilgisayar gibi tıbbi bilgileri tamamen tarafsız bir şekilde aktarıyorsun."

Bir an için, Collins'in kararlı duruşunda, bu acımasız meslekte insanlığını korumak için verdiği mücadelede kendimi gördüm. Ama o yol felakete götürüyordu. Bunu kanıtlayan yaralarım vardı.

"Ve sen de aynısını yapmalısın."

Derin bir nefes aldı, omurgası düzeldi. "Sana saygı duyuyorum, Dr. Morrison. Çok büyük saygı. Ama doktor olmanın daha iyi bir yolu olduğuna inanıyorum."

Öfke beni yıldırım gibi vurdu. Bu genç doktor nasıl üstünün tavsiyesini hiçe sayar ve bana

bana tavsiyede bulunmaya cüret eder?

"Haklısın, söyle bakalım, Collins." "Açıkça konuşabilir miyim, Dr. Morrison?"

"Eğer şu anda zaten açıkça konuşmuyorsan, ağzından çıkacaklara oldukça meraklandım."

Gergin bakışları, kapana kısılmış bir hayvan gibi bir oraya bir buraya kayıyordu. "Saygısızlık etmek istemem ama, efendim, bizim için durumun nasıl olduğunu anlamadığınızı düşünüyorum. Muhtemelen siz her zaman farklı bir şekilde düşünmüşsünüzdür."

"Ben zor yoldan öğrendim, Collins. Ve ben sana yardım etmeye çalışıyorum, ama her şeyi anladıysan ve dinlemek istemiyorsan, o zaman tabii ki, işine devam et."

Dönerek kapıya doğru yürüdüm.

"Normal insanlar için bu kolay değil!" diye bağırdı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Astım bana bağırması mıydı? Dönüp, yarı kızgın, yarı panik halindeki yüzünü inceledim. Sınırı aştığının farkındaydı, ama yine duyguları kabarmış, gözyaşlarına boğulmuştu.

Ve o anda, kalan tüm sabrım sonunda tükendi.

"Sence kolay mıydı?" Sesim sert çıktı. "Ben de senin gibi başladım, çok fazla önem verdim, kendimi kaptırdım." Durdum, o anı yıllar geçmesine rağmen hala kanatacak kadar canlıydı. "Ve bunun hastam için nasıl sonuçlandığını duymak ister misin?"

Yanağından bir gözyaşı sildi.

"Cerrahi stajım sırasında..." Birden boğazım kurudu ve sözlerim kesildi. O günün hatırası kaslarımda hâlâ canlıydı, bu yüzden kendimi toparlamak için ambulans park yerini kontrol etmek bahanesiyle pencereye döndüm. "On altı yaşında bir kız vardı, kaburgaları kırılmış ve dalağı delinmişti." Onun genç yüzünün görüntüsü, buz gibi bir su dalgası gibi üzerime çöktü. "Bir hafta önce, farklı bir spor yaralanmasıyla bu on altı yaşındaki kıızı görmüştüm, bu yüzden onun vakasına özellikle ilgi duydum."

Çağrı cihazım kalçamda çalmaya başladı.

"Ameliyat zamanı geldiğinde, ameliyata girmeme izin verdiklerinde çok heyecanlandım. Prosedürün bir kısmını kendim yapmama izin verdiklerinde çok heyecanlandım, ama ne olduğunu duymak ister misin?"

Yutkunmasından, nereye varmak istediğimi anladığını anlayabiliyordum.

"Duygularım karar verme yeteneğimi gölgeledi. Ameliyathanede tam olarak kendimde değildim çünkü onun endişeyle bekleyen üzgün ebeveynlerini ve erkek arkadaşını hayal ediyordum, tüm hasarı onaramazsak ve spor bursunu kurtaramazsak onlara ne söyleyeceğimi hayal ediyordum. Bu yüzden ellerim titriyordu. Ve kimse engelleyemeden, bir atardamarı deldim. Kız kan kaybından öldü."

Sözlerim havada asılı kaldı, parmaklarım yanlarımda yumruk haline geldi, o anki duygularımla mücadele ediyordum. Bekleme odasındaki o kızın ebeveynlerinin çığlıklarla yıkılan görüntüleri ve sesleri.

Hastane inceleme kurulu vakayı araştırdı ve arterin onu hastaneye getiren kazada zarar gördüğüne dair kanıt buldu, bu yüzden beni akladılar, ama ben gerçeği biliyordum. Duygusal bağım odaklanmamı engelliyordu. O andan itibaren, tüm hastalardan duygusal olarak uzak durmaya yemin ettim, çünkü bu mesafe beni daha iyi bir doktor yapıyordu. Empati, hayatlara mal olabilecek tehlikeli bir zayıflıktı.

"Ben... bilmiyordum."

"Artık biliyorsun," dedim. "Hadi gel. Yeni bir hasta geliyor. Bu hastaya yardım etmek için duygularını yeterince kontrol altında tutabilir misin?"

Bazen, hastaların sık sık bahsettiği hayatın büyük güçlerinin benimle dalga geçmekten hoşlandığını merak ederdim. Çünkü Collins'e yaptığım o konuşmanın ardından, her doktorun ruhunu tedirgin eden alarm sesi acil serviste çalmaya başladı. Birinin dünyasının sona erdiği anlamına gelen o korkunç, mekanik çığlık.

"Mavi kod. Yedinci oda."

Oda numarasını gördüğümde kalbim durdu.

Tessa.

BLAKE

Koridorda koşmaya başladım, normalde sakın ve kendinden emin görünmek için yıllarca mükemmelleştirdiğim ölçölü adımlarımın yerini çılgınlık almıştı. Her adımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Işıklar başımın üstünde kayan yıldızlar gibi parlıyordu, her adımım steril fayanslarda yankılanıyor ve kaybetmeyi göze alamayacağım bir geri sayım sesi çıkarıyordu. Zaman etrafımda bükölüyor, her düzensiz nefesimle uzayıp kısalıyordu.

Tessa olmasın. Lütfen, Tessa olmasın.

Hemşire odasında, zırh gibi taktığım maske olan soğukkanlılığım daha da parçalandı, kalçam bir bilgisayar ekranına takıldı ve onu yere düşürdü. Personel üyeleri seslendi, sesleri kulaklarımda çınlayan uğultunun altında uzak bir vızıltı gibiydi. Endişelerinin parçalarını yakaladım - "Dr. Morrison?" - ama duramadım. Durmak istemedim. Tam hızla bir köşeyi daha döndüm, elim kapı çerçevesini kavradı ve uyanıkken gördüğüm kabusa dönüşen odaya daldım.

Bu manzara beni donduracak kadar etkiledi. Oda zaten kaos içindeydi, bir hemşire Tessa'nın hareketsiz bedenine göğüs kompresyonu yaparken, bir diğer maviye dönmüş dudaklarına torba valf maskesini bastırıyordu. Monitörün suçlayıcı düz çizgisi havayı bir bıçak gibi deliyordu.

Bir kalp atışı süresince, hayatımın tüm anları zihnimden geçti. Tessa'nın kamp ateşinin etrafında bulaşıcı kahkahası, kimsenin anlamadığı benim esprili şakalarımı anlaması. Tıp faköltesine ilk kez kabul edilmediğimde küçük eli ile benim elimi tutması, bana olan sarsılmaz inancı benimkinden daha güçlüydü.

"Sen hayat kurtarmak için varsın, Blake," demişti o zaman. Onun hayatını kurtarmaya çalışacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ben devralacağım," dedim, sesim titriyordu. İhtisas dönemimden beri ilk kez başıma gelen bir şeydi bu. Hemşire geri çekildi ve ben ellerimi Tessa'nın göğüs kemiğine koydum.

Bir. İki. Üç.

Ölme, Tessa. Sen olmaz. Başka herkesi halledebilirim, ama seni değil.

Tessa'nın narin vücudu her kompresyonda sarsılıyordu.

On. On bir. On iki.

Geri dön bana.

Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz.

İlk döngü tamamlandı. Nasıl oldu da sadece otuz saniye geçti ama sanki yıllar geçmiş gibi hissettim?

Bir. İki. Üç. Dört.

Ryker'a kız kardeşinin benim gözetimimde öldüğünü söylemek zorunda bırakma beni.

Sekiz. Dokuz. On.

Seni daha sık kontrol etmeliydim. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeliydim. Yapmalıydım...

"Ölmeyeceksin, Tessa. Beni duyuyor musun?" Sesim beni ele verdi, hiç göstermediğim duygularla boğuklaşmıştı.

Gözümün ucuyla, hemşireler arasındaki şaşkın bakışları yakaladım — her zaman kontrolü elinde tutan Dr. Morrison, şimdi bir hayat için mücadele ederken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Savaş, Tessa! Benim için savaşmanı istiyorum!" Yirmi dokuz. Otuz.

Altmış saniye. Protokol, ritmi kontrol etmeden önce iki dakika boyunca sürekli kompresyon yapılmasını gerektiriyordu, ama her saniye sonsuzluk gibi uzuyordu. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Neden dönmemişti?

Bir. İki. Üç.

Benimle kal, Cupcake. Lütfen benimle kal.

"Doktor!" Hemşirenin sesi, odayı dolduran şimdiye kadar duyduğum en güzel sesle birlikte zihnimdeki düşünce döngüsünü kesti.

Bip. Bip. Bip.

Ellerimi kaldırdım, vücudumdaki her kas gerginleşirken parmaklarımı arterine bastırdım, nabzını hissettim, gözlerim yaşlarla doldu.

O ritmin devam etmesini istedim. Eğer yine kalbi durursa...

Tessa nefesini tuttu, sesi müzik gibiydi. Gözleri açıldı, kafası karışık ama canlıydı. Muhteşem bir şekilde canlıydı.

"Tessa..."

Hemşire geri çekildi ve Tessa'nın göğsü kendi kendine inip kalkarken bize yer açtı. Herkes ve her şey kara bir deliğe kayboldu ve geriye kalan tek şey

onun nefesi, monitördeki nabızı, odaklanmaya çalışan gözleri kaldı. Kırılgan, güzel ve mucizevi bir kelebeğin ortaya çıkışını izlemek gibiydi.

Kendi kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, nefesim fiziksel eforla ilgisi olmayan, göğsümden yavaşça çıkan korkuyla ilgili olan kısa nefesler halinde geliyordu.

Gözleri sonunda benimkilere ulaştığında, şaşkınlıkla doluydu.

Ama açıktı. Beni görüyorlardı.

"Blake?" Sesi zar zor duyuluyordu, kısık ve belirsizdi. "Ne oldu?"

Bir anlığına alnımı yatağına dayadım, sonra geri çekip ona sabit bir bakışla baktım.

"Kalbin durdu."

Ve benimki de neredeyse duruyordu.

BLAKE

"SİKTİR!"

Tıbbi kayıtlar nöbet odasının duvarına çarptı, kağıtlar konfeti gibi dağıldı. Profesyonelce değildi. Doktorca değildi. Ama o lanet olası bir dakika boyunca, Dr. Morrison olmamam gerekiyordu. Ellerim, altında yatan cansız bedeninin hissiyle hala yanarken olmazdı.

Tuvalete daldım, ellerimi lavaboya dayadım ve suyun giderden aşağı akışını izledim. Ellerim titremeyi kesmiyordu. Yıllarca süren tıp eğitimi, acil servislerde geçirdiğim sayısız saatler, ama bir koddan sonra hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

En son bu kadar çaresiz hissettiğimde yedi yaşındaydım. Kız kardeşim Faith beş yaşındaydı ve anne babamız tatil alışverişini bitirirken biz büyükannemizin evindeydik. Mutfak sıcaktı, çikolatalı kurabiyelerin tatlı kokusu ve Faith'in kıkırdamalarıyla doluydu. Hâlâ onu görebiliyorum, basamaklı taburesine tünemiş, yanağında çikolata lekesi, dünyamızın nasıl paramparça olmak üzere olduğunun farkında değil.

Sonra kapı zili çaldı.

Bazı anılar zamanla bulanıklaşırken, diğerleri her ayrıntısı aklınızdan çıkmayacak şekilde kemiklerinize kazınır. Polis memurunun şapkasını çıkardığını, ağzını açmadan önce parmaklarındaki hafif titremeyle bir şeylerin ters gittiğini anladığımı, konuşmadan önce adem elmasının sallandığını hala görebiliyorum. Sonra büyükannemin eli göğsüne uçtu ve yere yığılmadan önce hayvan gibi bir çığlık attı, kalbi, kızı, annem bir daha eve dönmeyecek haberini duyunca, tam orada, giriş holünün zemininde durdu.

O gün, anne babamın kalplerinin attığı son gündü. Büyükannemin kalplerinin attığı son gündü.

Ve şimdi, Tessa'nın kalbi durmuştu. Benim gözetimimde.

Midem, acil servisteki travmalardan etkilenmemek için eğitilmemiş gibi, kıpır kıpır olmaya başladı.

Bu kadar önem verdiğim neden, onun Ryker'ın ailesi olmasıydı...

Değil mi?

Yüzüme soğuk su serptim, sedyede cansız bir şekilde yatan görüntüsünü silmeye çalışarak. Kalp monitörünün çılgılığı, sevdiğiniz birinin elinizden kayıp gittiğini belirten o korkunç, sürekli ses tonuyla hala kulaklarımda yankılanıyordu.

Altmış cehennem gibi saniye boyunca, sevdiğim birinin kayboluşunu izleyen, yine o çaresiz yedi yaşındaki çocuk olduğumu düşünemiyordum.

Ama Tessa'nın kalbi şimdi atıyordu ve onu tekrar durdurmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Ailemi kurtaramamıştım. Büyükansemi kurtaramamıştım. Ama Tessa'yı kurtarabilirdim.

Kurtarmak zorundaydım.

Çünkü başka bir seçenek düşünülemezdi.

BLAKE

"Bu hastayı yoğun bakım ünitesine yatırmalısınız!" Sözlerim istemediğim kadar sert çıkmıştı ve telefonların çaldığı, monitörlerin acil tıpın sonsuz senfonisinde bip bip sesleri çıkardığı yoğun hemşire odasında yankılandı. Normalde yoğun bakım ünitesinin başhekimine bu kadar saygısız davranmazdım, ama Tessa'nın cansız bedeninin görüntüsü hala çok taze, çok canlıydı.

Dr. Calloway tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Dr. Morrison, bu hastanenin yoğun bakım düzeyinde bakım için katı kriterleri olduğunu ve bu hastanın bu kriterleri karşılamadığını hatırlatmama gerek yok."

"Kalp durması geçirmişti."

Ellerini beline koydu ve zorlu asistanlara gösterdiği sabırsızlıkla bana baktı. Sanki Tessa'yı muayene etmek için aşağı inmek onun değerli vaktini boşa harcamakmış gibi. Hızlı muayenesini bitirir bitirmez, onu normal bir kata gönderdi, ben ise burada durmuş, onun ihtiyacı olan şey için mücadele ediyordum.

"Kısaca," diye vurguladı. "Nabızı ve solunumu hemen normal seviyelere döndü. Kalp atış hızı, kan basıncı, oksijen saturasyonu hepsi normal. 12 derivasyonlu EKG'si de normal. Arteriyel kan gazları ve kardiyak enzimleri stabilite belirtileri gösteriyor. Gebelik testi negatif çıktı, gebelikle ilgili herhangi bir komplikasyon olasılığı yok."

"Doktor..."

"Hastanız şu anda stabil. Yoğun bakım yatakları aktif yaşam desteği gerektiren hastalar içindir. Normal bir odada dikkatli bir şekilde izlenecek."

"Kalbi durdu. Tekrar durma riskini göze alamam." *Onu kaybetmeyeceğim.*

Calloway gözlerini kısarak, başını hafifçe eğdi. "Yoğun bakım hastalarının kabulü konusunda daha önce hiç bu kadar ısrarla benim kararımı sorgulamamıştınız."

"Takip edilmesi gerekiyor. Bu, kalbi durmasının açık bir nedeni olmayan sağlıklı bir kadın." Bu sadece başka bir vaka dosyası veya bir dizi hayati belirti değildi. Bu Tessa'ydı. Et, kan ve yılların anıları.

"Nöbet ve felci ekarte ettik. Güvenli olması için atriyal fibrilasyon, ventriküler fibrilasyon ve bradikardi gibi kalp aritmilerini inceleyeceğiz, ancak dehidrasyon, elektrolit dengesizliği veya hipoglisemi de sorunlarına neden olmuş olabilir."

"Bunun basit bir elektrolit dengesizliği olduğu ihtimali çok düşük. O, 33 yaşında, başka türlü sağlıklı bir kadın."

"Öyle mi?" Calloway'in ses tonu değişti. "Bu hasta yakın zamanda kapsamlı kan testleri yaptırmış gibi görünüyor. Bu, genç bir kadın için normal değil. Kan testi yaptıрма nedenini size söyledi mi?"

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki ağrımaya başladı. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve ikimiz de bunun farkındaydık bunu biliyorduk.

"Tamam. Peki, hastanın tüm tıbbi geçmişini öğren. Durumu kötüleşirse beni çağır."

Uzaklaşırken sesindeki küçümseme, göğsümde ilkel bir şeyleri ateşledi. Avucum tezgaha çarptı, çatlak acil servisin atmosferini ikiye böldü. Yakındaki hemşireler irkildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu çaresizlik anını daha da kötüleştirecek hiçbir şey olamazdı...

"Tessa Kincaid?"

Bilinmeyen bir erkek sesinin adını söylemesi üzerine tüm kaslarım gerildi. Dikkatim, tezgahın diğer ucunda duran bir adama kaydı. Otuzlu yaşların ortasında, atletik yapılı, pahalı bir saati vardı. İçimde bir tür sahiplenme duygusu uyandı.

"Bana yedinci odada olduğunu söylediler, ama oda boş?"

"Hastaneye yatırıldı," diye başladı hemşire. "Oda numarası..."

"Ben Dr. Morrison." O cümleyi bitirmeden aramızdaki mesafeyi kapattım. "Siz kimsiniz?"

Hemşire benim ses tonuma şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Yabancı adam döndü, kendinden emin ve endişeli bir ifadeyle.

"Ben Eli. Tessa iyi mi?"

Eli. Kincaid ailesini tanıdığım onca yıl boyunca, Eli adında birini hiç duymamıştım.

Bana sorarsanız, lanet olası bir yılanın adı gibi geliyordu.

"Ailenizden misiniz?" diye sordum, onun aileden olmadığını çok iyi bilerek. Kincaid ailesinin her üyesini, birlikte geçirdiğimiz her tatili, aramızdaki her şakayı biliyordum.

"Hayır, ben... onun erkek arkadaşıyım. Yani, eski erkek arkadaşıyım." Dilimi dişlerimin içini sertçe yaladım. "Sizi o mu aradı?"

"Hastane aradı. Acil durumlarda aranacak kişi benim."

"Ryker onun acil durumlarda aranacak kişisi." Sözler ağzımdan otomatik olarak çıktı, ama söylerken bile içime bir şüphe düştü.

Başını geriye eğdi. "Ryker'ı tanıyor musun?"

Koruyucu bir dalga vücudumu kapladı, ardından daha karanlık, tehlikeli bir şekilde kayıp hissi uyandıran bir şey geldi. Ne zaman kendimi onun hayatından o kadar uzaklaştırmıştım ki, bu temel gerçeği bile bilmiyordum?

"Tekrar soracağım. Neden buradasın?"

Vücudumdaki her hücre canlandı, gerekirse onu uzaklaştırmaya hazırды. Yoğun bakımdaki savaşı kaybetmiş olabilirdim — şimdilik — ama ona stres yaratabilecek kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Son baktığımda, eski erkek arkadaşların adının başında "*eski*" kelimesinin olmasının bir nedeni vardı.

"Acil durumlarda aranacak kişi olarak kayıtlı," dedi hemşire sessizce.

Bu sözler göğsümde dikenli tel gibi kıvrıldı. Bu yabancı, Ryker'ın yerini onun en güvendiği kişi olarak mı almıştı? Bu ne zaman olmuştu? Nasıl haberim olmamıştı? Mesafemi korumamın doğru olduğunu, onun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu kendime ikna etmiştim. Şimdi ise onu tamamen kaçırdığımı fark ettim.

"Onun doktoru musunuz?" diye sordu eski erkek arkadaşı.

"Evet." *Ve senin aksine, ben hiçbir yere gitmiyorum.*

"Bayılmış mı? Kafasını çarpmış. İyi mi?"

Onun kişisel bilgilerini bu adamla paylaşmamın imkanı yoktu.

"Bunun onun hastalığıyla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Bu soru beni dondu, adrenalin patlamasıyla kan kulaklarıma hücum etti ve onun sesinden başka hiçbir şey duymadım.

"Hastalık mı?" diye tekrarladım.

"Sana söylemedi mi?"

"Ne söyle?" Bu sözler dikenli gibiydi, boğazımı parçalıyordu. "Tessa hasta. Çok hasta. Bir yıldır."

TESSA

"Seni öldüreceğim." En yakın arkadaşım Scarlett özel hastane odama girdiğinde ona öfkeyle baktım.

Omuzlarına dökülen uzun sarı saçları, çoğu kadının borçlanarak elde etmek isteyeceği bir vücudu ve benim karanlık alaycılığımın etkilenmeyen, parıldayan yeşil gözleriyle, hasta ve yaralıların arasında bulunmak için fazla güzel görünüyordu. Hatta bu durum onu sırtıtmaya bile neden oldu. Sanırım, benim hayatta ve iyi olduğumu doğrulamıştı.

"Seni öldüreceğim, sonra tekrar hayata döndüreceğim, sırf seni tekrar öldürebilmek için."

Arkadaşlığımız, sıradan ölüm tehditlerinin "*seni seviyorum, ama beni ciddi şekilde kızdırdın*" anlamına geldiği kendine özgü bir frekansta işliyordu ve ikimiz de aradaki farkı biliyorduk.

Scarlett gözlerini devirerek köşedeki koltuğa oturdu, deri koltuk onun altında gıcırdadı. Güneş pencerelerden içeri süzülüyor, her şeyi o garip hastane ışıyla kaplıyordu, bu ışık, tertemiz beyaz duvarları bile kurumsal bir görünüm kazandırıyor. Oda güzeldi, gördüğüm bazı otel odalarından daha güzeldi, parlak zeminleri ve son teknoloji ekipmanları vardı, yatıştırıcı mavi ve yeşil renklerdeki soyut resimler odayı yumuşatıyordu. Ama yine de bir hastane odasıydı.

"Oh, özür dilerim. En yakın arkadaşının gözleri şeytan çıkarma ayini yapıyormuş gibi geriye dönüp kaldırımda bez bebek gibi yere yığıldığında ne yapman gerekir?"

"Bana mini koma yaşatın," dedim, kalp monitörünün yapışkan pedlerinin her nefesimde cildimi çekmesini görmezden gelmeye çalışarak. "Bana her zaman mini koma yaşatın."

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" Scarlett parmağını odanın içinde döndürerek işaret etti, gümüş bilezikleri ışığı yansıtıyordu. "Doktorlar seni hastaneye yatıracak kadar endişelendiler, bu yüzden bana göre aramak zorunda olduğun kelimeler '*teşekkür*' ve '*sen*' olmalı."

Kağıt gibi buruşan aptal hastane önlüğünün kaşınıtlı eteğini düzelttim.

"Üzgünüm," dedim. "Teşekkür ederim. Ben sadece..."

Düşüncelerim yarım kaldı. Ona bu kadar kaba davranmak adil değildi. 911'i arayarak iyi bir insanın yapacağı şeyi yapmıştı. Ve adil olmak gerekirse, ben sadece bayılmakla kalmamış, kısa süreli kalp durması da geçirmiştim. Bunu duyar duymaz, Scarlett'in bana nutuk atmaya başlayacağını biliyordum.

Unut gitsin. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, geçen yıl semptomları küçümsediğimi her fark ettiğinde gördüğüm ifadeye bakılırsa, şimdi bir nutuk atmak üzereydi.

"Bak, devam etmek istediğini biliyorum," diye başladı. "Ama belki de tüm bunlar bir nedenden dolayı oldu. Belki de evren, mücadeleye devam etmen gerektiğini söylemek için bunu yaptı, çünkü neyle karşı karşıya olduğunu bilmezsen, bunun seni öldürmeyeceğini nasıl bilebilirsin?"

Evet, kalbimin durduğunu ona söylemek için en uygun zaman değildi.

Kayıtlara geçsin, kalp durması olayını hafife almıyordum. Bilincime geri döndüğümde Blake'in endişeyle gergin yüzünü gördüğüm anı, aklımdan çıkmıyordu. Tabii ki kalbimin neden durduğundan endişeleniyordum; bu yüzden kendimi hastaneye yatırıp kardiyolog tarafından mide bulandırıcı testlere tabi tutturdum. Ve bundan sonra, kalbimin gücüyle ilgili kalan sorularımı gidermek için aile hekimime veya söz konusu kardiyoloğa danışacaktım, ama tıbbi gizemim konusunda Scarlett ile bu konuyu tekrar konuşmayacaktım.

En azından hastaneye yatırılmam, Blake'in beni başka birine devredeceği anlamına geliyordu. Onunla sürekli bizim evde büyümüş olmama rağmen — kardeşimim ebedi gölgesi — hastane hiyerarşisi hakkında şaşırtıcı derecede az şey biliyordum. Ama o acil servisteydi, bu da beni üst kata çıkardıklarında, başka birinin sorunu olacağım anlamına geliyordu. Kardiyoloji veya iç hastalıkları. Hangisi olduğu umurumda değildi. Sadece... o olmasın. Gençliğimde beni izleyen, şimdi de neyim olduğunu teşhis etmeye çalışan o dikkatli gözler olmasın. Evren bana en azından bunu borçluydu.

"Bir daha ambulansın arkasında bulacağımı hayal edemiyorum, ama eğer olursa, lütfen en azından sağlık görevlilerine beni başka bir hastaneye götürmelerini söyleyin," diye nazıkçe ekledim.

Scarlett'in dikkati tertemiz hastane odasını süzdü. "Bunun nesi var?"

Tam o sırada, Dr. Blake Morrison odaya girdi, beyaz laboratuvar önlüğü - yemin ederim - bir şekilde eskisinden daha da vücuduna oturmuş görünüyordu.

Aslında, uyluk kasları kumaşın altında şişkinleşmek için en uygun zamanın geldiğine karar vermiş, geniş göğsü ve düz karın kaslarıyla rekabet etmeye başlamıştı.

"Oh..." Scarlett çok uzun süre ağzını açıp kapattı, sağ kaşı yukarı kalkmak üzereydi.

"Bunu yüksek sesle söyledin," diye azarladım.

"Doğru. Özür dilerim." Ayağa kalktı. "Sen çok... şey, iyi bir doktor gibi görünüyorsun."

Dudaklarının bir tarafında mikroskobik bir kıvrım belirdi ve Blake boğazını temizledi.

"Ben Dr. Blake Morrison. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Blake," Scarlett tereddüt etti, gözleri benimkilere kaydı. "O Blake mi?"

"Scarlett..."

Şimdi tam anlamıyla sırtıyordu. Ve küçük şeytan bunu saklamaya bile çalışmadı. Bunun yerine, onu baştan aşağı, ağzı sulanan bir tavırla süzdü, sonra gelip kulağıma veda etmek için "fısıldadı".

"Koma halinde kalmak istemen hiç de şaşırtıcı değil." "Hoşça kal, Scarlett."

Gülümsedi ve elini sallayarak odamdan çıktı. "Geri geleceğim, Tessa. Sana akşam yemeği getireceğim, sen de bana ayrıntıları anlatacaksın."

Onun buradan çıkıp gitmesine bakın. Zihninde daha sonra soracağı soru sorularının listesini hazırladığını görebiliyordum.

Harika. Gerçekten harika.

Kalbim durmamış olsaydı, şu anda buradan çıkıp giderdim, ama kalp durması insanı yerinde tutar.

"Konuşmamız gerek." Blake'in sesindeki keskinlik beni donduracak kadar etkiledi.

Kahretsin.

"Testlerim bir şey ortaya çıkardı mı?" Başından beri kötü bir şey miydi ve diğer tüm doktorlar yanılmış mıydı?

"Şu ana kadar yapılan testlerde olağan dışı bir şey çıkmadı."

Önemli bir şey yok. Daha önce defalarca duyduğum bir kelime. Tıp fakültelerinde doktorlara, *test sonuçları normal çıktığında, senin tuhaf vücudunda neler olduğunu bilmediğim için* daha bilimsel görünmesi için kullanabilecekleri terimler öğretiliyor mu acaba diye merak ettim.

"O zaman bu cenaze yüzü neyin nesi?" diye sordum.

Yatağıma doğru adım attı ve bana, aile ziyaretlerinin çok daha seyrek olacağı bir tıp fakültesine kabul edildiğini söylediği zamanki gibi baktı.

"Neden bir yıldır hasta olduğunu bana söylemedin?"

BLAKE

"Neden bir yıldır hasta olduğunu bana söylemedin?"

Tessa'nın gözleri büyüdü, ama suçluluktan değil. Daha kötü bir şeyden. Korkudan. Tıbbi içgüdülerimin, önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı haykırmasına neden olan türden bir korku. Ve, Tanrı yardımcım olsun, bunu daha önce fark etmeliydim. Nabız oksimetresini ayarlarken elindeki hafif titreme, rahatsızlığını gizlemek için hafifçe kayması, gözlerinin altındaki gölgeler. Kalbi durmadan önce daha fazla odaklanmam gereken tüm klasik belirtiler.

Çağrı cihazım çalmaya başladı. Acil servis. Tabii ki. Ama asistanlar ilk değerlendirmeleri yapabilecek yetkinlikteydiler.

En son ne zaman gözlerimin arkasında bu kadar sıcak gözyaşları birikmişti, hatırlayamıyordum. Boğazımın sıkışması, göğsümden geçen sıcaklık... Artık kendime bu hisleri yaşamaya izin vermiyordum. Ama Tessa'nın orada yatışını izlerken, benim farkında olmadan onun acı çektiğini bilerek... Bu acıyı hak etmiştim.

Eli'nin dediğine göre, yaşadığı her semptom, katlandığı her test, onu reddeden her doktor. Bunlar artık sadece tıbbi gerçekler değildi. Bunlar benim başarısızlıklarımdı. Her biri, orada olmam gereken, fark etmem gereken, yardım etmem gereken zamanların zaman damgalarıydı.

Çünkü mesajlarına cevap vermeyi bırakan, ailesinin tatillerini kaçırmaya başlayan bendim. Aramızdaki bu mesafeyi yaratan bendim, onu korumak için, ama o bunun gerçek nedenini asla bilmeyecekti.

"Semptomlar ne zaman başladı?" diye sordum, ama bir hemşire ilaçlarla içeri girdi, kapı pnömatik menteşelerle açıldı.

"Dr. Morrison, eczane bazı sorular soruyor..."

"Şimdi olmaz." Sesim o kadar keskin çıkmıştı ki hemşire durakladı, elindeki serum torbaları hafifçe sallandı. Sonra ipucunu anlayıp odadan çıktı.

"Ne?" Tessa, sanki pamuk iplikler benim tıbbi incelememden sırlarını koruyabilecekmiş gibi, çarşafını zırh gibi göğsüne sıkıca bastırdı.

"Kapsamlı kan tahlilleri yapıldı." Cevaplar için çaresizce yaklaştım. "Neden..."

İçeri giren ayak sesleri, soruyu ağzımda toz haline getirdi.

"Tessa!" Eli'nin — sözde eski erkek arkadaşı — odaya dalarak girdiği anda sesi refleks çekici gibi omurgamı vurdu. Pahalı kolonyasının keskin kokusu, sanki oraya aitmiş gibi, sanki hakkı varmış gibi, doğrudan onun yanına giderken steril hastane havasını bozdu.

Elini onun eline tuttuğunu, dudaklarını alnına bastırıldığını, bakışlarında bariz bir samimiyet olduğunu gördüm. Her hareket damarlarımda asit gibi yanıyordu.

Monitörlere hızlıca baktığımda, Eli'nin dokunuşuyla Tessa'nın kalp atışlarının sabitlendiğini gördüm ve bu gözlem, kaburgalarıma atılan herhangi bir tekmeden daha sert vurdu.

"Tanrım, beni aradıklarında çok endişelendim," dedi Eli ve sesindeki samimi endişe bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

Onu klinik bir tarafsızlıkla değerlendirdim. Ya da denedim. Ne kadar süredir çıkıyorlardı? Kız onda ne bulmuştu? Gördüğüm kadarıyla, o özel biri değildi. Kızın hak ettiğine yakın bile değildi.

"Ben iyiyim." Tessa ona zayıf bir gülümseme gösterdi ve elini okşadı. Benim güvendiği kişi olduğum zamanlarda, bana yüzlerce kez yaptığı bir hareketti bu.

Onun parmaklarını kırmak istedim.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

Müzik notalarının korosuna başka bir ses daha eklendi, bu seferki, değiştirilmesi gereken düşük IV torbasını uyarıyordu. Zaten kesintilerle dolu bir günde bir kesinti daha.

"Acil durumlar için," diye cevapladı.

İntravenöz pompanın alarmı daha ısrarcı hale geldi, dijital ekranı kırmızı renkte yanıp sönüyordu.

kırmızı renkte yanıp sönmeye başladı.

"Oh... doğru." Sol eliyle çarşafı daha sıkı tuttu. "

Değiştirmeyi unutmuşum. Özür dilerim."

"Önemli değil." Eli, yüzlerce kez yapmış gibi rahat bir samimiyetle alnındaki düşmüş saçları eliyle kenara itti.

Ellerim seğirdi, film gecelerinde başını omzuma yaslayıp uykuya daldığını ve ben de düşen saçlarını yerine geri koyduğumu hatırladım.

"Sana söyledim, her zaman senin için burada olacağım. Her zaman."

Söyleyiş şekli bana, belki de ondan ayrılanın kendisi olduğunu düşündürdü. Ne tür bir aptal Tessa gibi birini bırakır ki? Ama yine de, ben kimim ki yargılıyorum? Ben de önceden aynı şeyi yapmıştım, farklı nedenlerle olsa da. Geceleri uykumu kaçıran nedenlerle.

"İzninizle," diye araya girdim, doktor sesimle keskin bir şekilde, "Muayeneyi bitirmek üzereydim." *Ve geçen bir yıl boyunca neler olduğunu öğrenmek üzereydim.*

"Doktor," diye başladı Eli, "ona yardım etmelisiniz." Bana odaklanırken sesinde korku vardı. Eğer korkusu Tessa'nın sağlığıyla ilgili olmasaydı, bundan zevk alırdım.

"Eli..."

"İyileştiğini sanıyordum," diye ekledi.

Bu sözlerin ima ettiği anlam beni boğdu. İyileşiyormuş mu? Ne kadar hasta olmuştı ki?

"Öyleydim." Sesi çok zayıftı, daha önce hiç duymadığım bir şekilde yenilmiş gibiydi. Bu ses, kaburgalarımın parçalanacakmış gibi hissettirdi.

Onun yatağının yanına bir sandalye çekip, avucunu onun koluna rahatça koyduğunu gördüğümde, oda bir cehenneme dönüştü.

Bu kol, eskiden benim kişisel kar küremimin merkezinde olan bir kızın koluydu. Dışarıda dünya dönüp dururken, ikimiz kendi balonumuzun içinde sıcak ve güvendeydik. En sevdiği yemeği biliyordum — ekstra ekmek kırıntıları ile makarna ve peynir — sıcak çikolatasının üzerine çırpılmış kremaya tarçın serpmekten hoşlandığını ve yeni bir aşk romanı bulduğunda gözlerinin nasıl parladığını biliyordum. Mutlu olduğunda mırıldandığını ve gerçekten üzüldüğünde sessizleştiğini biliyordum. Onu tanıyordum.

Ya da tanıyordum. Şimdi, mutlak bir yıkım ve yürek parçalayan bir netlikle, onun kar küresinin dışında durmuş, bu yabancının benim isteyerek terk ettiğim yeri işgal etmesini izliyordum.

Bu ironiyi fark etmemiştim. Onu korumak için uzaklaşmıştım, ama en çok birine ihtiyacı olduğunda onu korumasız bırakmıştım. Onu uzaklaştırmasaydım... ona yardım edebilirdim.

Ya çok geç kalmışsam?

"Lütfen," diye yalvardı Eli. "Biri bu işin aslını araştırmalı. Böyle devam edemez."

"Eli..." Sesi titriyordu. Bir başka ipucu d a h a kaydettim. Yorgunluk mu? Korku mu? İkisi birden mi?

"Hayır, savaşımaya devam etmelisin, Tess."

Tess. O sevgi dolu kelimeyi kullandığı için kalbini sarsmak istedim.

"Onu muayene etmem gerek." Yatağa doğru ilerledim, stetoskopumu çıkardım ve Eli sonunda mesajı almış gibi göründü, önce beni, sonra Tessa'yı değerlendirdi.

"Oh, tamam..." Ayağa kalkarak, "Dışarıda bekliyorum, tamam mı?" diye ekledi. Dudaklarını tekrar alnına bastırdı, bir an fazla uzun süre.

Onun dudaklarını bir jiletle kesmek istedim. Ve bu hareketi beni de sinirlendirdi. Tam olarak atlatamadığım rahatsız edici bir his. Onu bırakmakta zorlanıyor muydu? Ondan korkuyor muydu?

Sonunda gittiğinde, dikkatimi tekrar ona çevirdim ve o zaman gördüm.

Her şeyi değiştirecek, derisinde kesik kesik bir çizgi.

TESSA

"Bu yara izi nereden geldi?"

Blake'in başparmağı, köprücük kemiğimdeki beyaz çizgiyi okşadı. O kadar soluktu ki, yıllardır kardeşimden ve ailemden saklamayı başarmıştım. Ama bugün, dikkatleri başka yöne çekebildiğim sıradan bir aile toplantısı değildi. Bugün, inceleniyordum.

Yakından ve yoğun bir şekilde.

19 yaşından beri bir sır saklayan biri için ideal bir durum değildi. Evet, farklı bir sır. Aslında daha büyük bir sır. Tanrım, bir kez olsun rahatlayamaz mıyım? Blake geçmişimin bu gizli bölümünü ortaya çıkarmadan önce, tıbbi gizemimi yönetmek zaten yeterince beyin gücümü tüketiyordu.

"Unuttum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüzündeki ifade karardı.

"Bu bir araba kazasından kaynaklanmıyor," dedi. "Kardeşin sana anlatırdı." ben."

Uh-oh.

"Ne zaman çıkabilirim? Gerçekten gitmem gerekiyor..."

"Ve eğer bu basit bir kaza, düşme ya da başka bir şey olsaydı, parmaklarınızı büküyor olmazdınız. Bunu sadece bir şey sakladığınızda yaparsınız."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Neredeyse her öğleden sonrasını senin evinde geçirip seni izledim, Cupcake."

Cupcake. Yıllardır bana taktığı takma ad, nereden geldiği hakkında hiçbir açıklama yapmadan. Normalde bu isim beni eritirdi, ama şu anda düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı.

"Üç kez tarih sınavından kaldın. Ailen notlarını sorduğunda üç kez ellerini kucağında çevirdin."

Genç Tessa bu sözlere eriyip giderdi — *her öğleden sonra seni izlemek.* Muhtemelen günlüğüne Blake'in onu nasıl gördüğünü yazardı.

Morrison'ın onu nasıl gördüğünü, gerçekten gördüğünü, başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde gördüğünü yazardı.

Ama yetişkin, sır saklayan Tessa bunun ne olduğunu anladı: patlamayı bekleyen bir saatli bomba.

"Tessa." Blake'in sesi beni geri getirdi.

Yaralanmaları okumak için eğitilmiş bir acil servis doktoruna uydurduğum hikayeyi asla yutturabilirdim. Tessa'nın beton merdivenlerle olan hikayesi onun incelemesine dayanamazdı. Üniversite ziyaretleri arasındaki uzun aralıklar, bu yara izi henüz tazeyken gizli kalmasını sağlamıştı.

"Ne kadar süre sonra çıkabilirim?"

"Kaçmak, şüphelendiğim şeyi doğruluyor." Sesi, kan kokusunu alan bir avcının sesi gibi tehlikeli bir şekilde gürledi.

"Çok eski bir yaramın, bugün acil serviste olmamla hiçbir ilgisi yok." Sesimi sertleştirdim. "Bu yüzden, sakıncası yoksa - ya da sakıncası olsa bile - beni buradan çıkaracak her türlü testi yaptırmak istiyorum. Lütfen ve teşekkür ederim."

Blake başparmağını alt dudağına götürdü ve tekrar konuştuğunda, sesi rahatsız edici derecede yumuşaktı ve zar zor bastırdığı öfkeyle titriyordu. "Bunu sana biri yaptı."

Midem bir anda düğümlendi.

"Hayır," yalan söyledim, sesim inanılmaz derecede tizdi. "Bunu bana kimse yapmadı. Şimdi, şu testlere gelelim..."

Dikkatini yere çevirdi, çenesini oynattı. Birkaç saniye sonra, bakışları tekrar bana döndü, fırtına öncesi gibi, ondan korkutucu bir akım yayılıyordu.

"Bunu sana kimin yaptığını bulacağım," diye yemin etti, sözlerine sessiz bir tehdit katarak.

TESSA

Blake orada durup, sanki en karanlık sırlarımı bilmeye hakkı varmış gibi o lanet gözlerle bana bakarken, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Bunu yapamazsın," dedim, sesim içimde yükselen fırtınadan daha sessizdi.

İki yıldır içime attığım sözler boğazımda safra gibi yükseldi. Dokunuşundaki nezaket, parmaklarının yaramı izlediği şekli, o yara izinin onun için tek önemli şey olduğunu hissettirdiği şekli. Bir zamanlar arzuladığım her şey, kendimi unutmaya zorladığım her şeydi.

Ve şimdi, hepsi bir anda geri geliyordu.

Tanrım, ne aptalmışım. Kafama bir darbe yedim ve bu hikayenin nasıl bittiğini unutmaya izin verdim. Kaç gece telefonuma bakıp, o yazıp silerken, yazıp silerken, sonunda hiçbir şey kalmayana kadar o üç noktanın görünmesini ve kaybolmasını izledim.

"Ne yapayım?"

"Koruyucum gibi davran, umursuyormuş gibi."

Kaşları haksız bir şaşkınlıkla çatıldı. "Umursuyorum."

Evet, ben de bir zamanlar öyle düşünmüştüm.

Burun köprümü sıkıştırarak, boğazımdaki yeni bir yumruyu yuttum. Kendimi korkunç bir insan gibi hissediyordum. Blake az önce hayatımı kurtarmıştı. Ona karşı hissetmem gereken tek duygu minnettarlık ve nezaketti, ama kalbim buna katılmıyordu. Her küçük hakaretin, her sessizliğin, onun varlığını hatırlamasını beklediğim her anın kaydını tutuyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Ama meğer ben senin için önemsiz biriymişim."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, elleri yanlarında sıkı sıkı duruyordu. Gözleri benimkileri aradı, yüzünde karışıklık ve daha derin bir şey belirginleşiyordu.

"Tessa, seni asla bir kenara atmadım." Yüzünde bir dalgalanma oldu.

Acı mı? Pişmanlık mı? Ama çok çabuk kayboldu, okuyamadım.

"Saçmalık," dedim. "En azından bana nedenini söyleyebilirsin."

Blake elini ensesine götürdü; bu, duygusal sıkıntı yaşadığının işaretiydi. Uzun süren sessizliği bozacağını mı düşünüyordu? Yanılıyordu.

"Geçmiş olduğu yerde bırakamaz mıyız?" diye sordu.

Ait olduğu yerde mi? Ne kadar aşağılayıcı.

"Hayır." Bu kelime bir kurşun gibi fırladı. "Beni uzaklaştırıp, nedenini açıklamadan sanki hiç var olmamışım gibi davranamazsın."

Adem elması sallandı ve sonunda konuşması çok uzun sürdü.

"Yaptığım her şey seni korumak içindi."

Sert bir kahkaha kaçtı ağzından ve steril hastane duvarlarında yankılandı. "Beni korumak mı? Beni reddederek mi?"

Yüzündeki ifade bir anlığına değişti, ama bu, onun terk edişinin basit bir reddetmeden daha fazlası olup olmadığını merak etmeme yetti. Paylaşmadığı bir nedeni vardı.

Ama ilerlemek için herhangi bir umudumuz varsa - bu arada, ilerlemek isteyip istemediğimi bilmiyordum, onun isteyip istemediğini ise hiç bilmiyordum - bunu konuşmak zorundaydık.

Ancak kariyeri buna izin vermiyordu.

Çağrı cihazı çaldı ve omuzlarının gerginleşmesinden bunu görmezden gelemeyeceğini anladım. Bir parçam onun kolunu tutup kalmasını ve kendini açıklamasını istiyordu. Ama o bir doktordu. Hayat kurtarmak, benim yaralı kalbimden her zaman üstün gelecekti.

Ve kapıya doğru yavaşça ilerlemesi, tuzağa düşmüş bir hayvanın kaçmaya çalışması gibi, bıçağı daha da derine batırıyordu.

"Git hadi," dedim.

Blake doğru kelimeleri ararken göğsü inip kalkıyordu. Acı çekiyor, hatta incinmiş gibi mi görünüyordu? Evet.

Ama partiye hoş geldin, Blake.

Sonra, iki yıl önce yaptığı gibi, en iyi yaptığı şeyi yaptı. Gitti.

TESSA

"Onu kovdun mu?" Scarlett, kendi bölgesi olarak belirlediği köşedeki koltukta uzanarak kaşlarını kaldırdı.

O yer değiştirirken deri gıcırdadı, o da benim getirdiği akşam yemeğini yememi izledi. Giovanni's'ten en sevdiğim Sezar salatası, ekstra çıtır krutonlu olan, genelde her lokma için kavga ettiğim salata. Güneş gökyüzünde yavaşça batmaya başlamış, hastane yatağımın üzerine turuncu çizgiler çiziyordu.

"Böyle söyleyince, kendimi zaten hissettiğimden daha da büyük bir kaltak gibi hissediyorum." Plastik çatal, kabın kenarını sıyırdı.

"Oh, lütfen, üzölmeye hakkın var." Scarlett, vurgulu bir şekilde el kol hareketleri yaparken bilezikleri tıkırdadı.

"Üzgünüm, evet. Ama kendimi istediğim kadar iyi idare edemedim. Her zaman olanlar hakkında sakın bir konuşma yapmayı hayal etmişim, duygusal bir patlama değil."

Yiyecekmiş gibi görünmesi için siyah plastik kabın içindeki marulu itip kakmaya başladım. En azından müşterilerim bugünkü randevumuzu ertelemek konusunda anlayışlı davrandılar.

Olumlu tarafa odaklan, Tessa.

"Ne kadar oldu, ne zaman çıktı?" Scarlett gül altın rengi saatine baktı.

"Beş saat." Beş saat boyunca her şeyi zihnimde tekrar tekrar oynattım, keşke farklı olsaydı diye diledim. Beş saat boyunca öfkem dalga gibi çekildi ve yerini pişmanlık aldı. Beş saat boyunca onun durduğu duvardaki aynı noktaya baktım.

"Kendine çok sert davranıyorsun." Scarlett elini salladı, mor oje rengi solan ışığı yakaladı. "Bana sorarsan, o sözlü bir dayak hak etmişti."

Belki. Belki de değil.

"Arkadaş olma şansımızı mahvettiğimi hissediyorum." Harika. Boğazımda yine bir yumru. "Onu hala önemsiyorum." Çok. "O... aileden biri ve her zaman öyle olacak." İtiraf havada asılı kaldı.

"Aileler kavga eder. Eminim her şey yoluna girecektir."

Yemediğim salatayı itekledim, hastane tepsisinin tekerlekleri protesto edercesine gıcırdadı.

Hiç de iyi hissetmiyordum. Ya Blake'i son kez görmüş olsaydım? İlişkımız tamamen bitecekse, farklı bir şekilde bitmesini isterdim.

"Bir daha benimle konuşmayacağından eminim." Bu sözler mutlak bir çaresizlikle boğazımdan çıktı. Hemşirenin odaya adeta zıplayarak girerkenki neşeli gülümsemesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Beyaz spor ayakkabıları zeminde gıcırıyordu ve odadaki iç karartıcı atmosferin farkında olmadığı belliydi.

"Biri sana bir hediye göndermiş." Kısa boylu, diken diken siyah saçlı hemşire, her adımında kağıt mendilin hışırdadığı gümüş renkli bir hediye çantası taşıyordu.

Savunmacı bir şekilde avuçlarını kaldıran Scarlett'e baktım. "Benim hediyem salata ve harika arkadaşlardı."

Çanta dokunduğumda serindi, metalik kağıt parmaklarımın altında hışırdadı.

İçinde, üzerinde beyaz harflerle "*Hastaneye geldim ve tek aldığım bu berbat kupa oldu*" yazan siyah bir kahve fincanı vardı. Fincanın içine tek kişilik toz sıcak çikolata doldurulmuştu ve kağıt mendilin içine bir not yerleştirilmişti.

Tessa,

Eskiden yatmadan önce sıcak çikolatayı çok severdin, üzerine bir tutam tarçın serpilmiş ekstra krem şanti ile. "Hayatın küçük lüksleri," derdin, romantik romanlarından birine kıvrılmış halde.

Umarım bu, bu gece hastanede kalışını biraz daha katlanılır hale getirir.

Bilgin olsun, seni düşünmekten ASLA vazgeçmedim. Aslında, son 687 gün boyunca her gün seni aramaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Sen benim sessizliğimden daha iyisini hak ediyordun. Kapsamlı bir öz değerlendirmeden sonra, kendime Akut Kronik Aptallık hastalığı teşhisi koydum. Önerilen tedavi planı: Kapsamlı bir şekilde yalvarmak, ardından ömür boyu sana kendimi affettirmek.

Blake

P.S. Hemşireden sıcak su iste. Çok sıcak sevdiğini hatırlıyorum.

P.P.S. Çikolata, beni sık sık götürdüğün Michigan Caddesi'ndeki o sık yerden.

Gülümsedim, vücudumda hastane sıcaklığı veya serumla ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldı. Blake çok meşgul bir doktordu ve hasta sayısı azalmış ya da mesaisi bitmiş olsa bile, bana bunu almak için zaman ayırmıştı.

"Kaba olmak istemem," diye başladı Scarlett, gözlerini hemşireye dikerek. "Ama neden öyle sırtıyorsun?"

"Dr. Morrison'ın daha önce hiç gülümsediğini görmemiştim." Demek hediye verenin o olduğunu biliyordu.

"Bu binadaki tüm hemşireler ve kadın doktorlar, size gülümsediği gibi kendilerine de gülümsemesi için böbreklerini bağışlardı." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi.

Yüzüm kızardı. "Şey, ben eski bir arkadaşım."

Bacağımı okşadı. "Tatlım, kim olduğunu bilmiyorum, ama Dr. Morrison ile yıllardır çalışıyorum ve onu hiç kimseye karşı böyle görmedim. Onun için kim olduğunu bilmiyorum, ama *eski arkadaş* gibi görünmüyor."

Sonra, daha iyi yazamayacağım bir kozmik zamanlama gibi, Blake odaya girdi, kolları belirsiz bir şekilde yanlarında sallanıyordu. Güneş ışığı koyu saçlarına vurarak uçlarını neredeyse altın rengine çevirdi ve bugün ilk kez doktor maskesi tamamen kayboldu. Onun yerine sadece... Blake vardı.

Benim Blake'im, derin ve dramatik sesiyle, "Konuşabilir miyiz?" dedi.

TESSA

"Ben, şey... televizyonla acil bir randevum var." Scarlett ayağa kalktı ve bacağıma hafifçe vurdu. "Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Teşekkürler, Scarlett. Her şey için." *Orada olduğun, yargılamadığın, anladığın için.*

"Önemli değil." Hemşireyle birlikte uzaklaştı ve Blake'in arkasından bana abartılı bir şekilde başparmağını kaldırıp "*İyi şanslar*" diye fısıldadı.

Şansa ihtiyacım yoktu; beni eskiye götürecek bir zaman makinesine ihtiyacım vardı. Blake ile aramızdaki her şeyi mahvetmeden önce. Birinin hayatından silinmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeden önce. Aptal kalbim onun acil servisinde atmayı bırakmaya karar vermeden önce.

O gittikten sonra Blake çekinerek bir adım yaklaştı, gözleri boş sandalyeye kaydı, çenesindeki kaslar gerildi. "Erkek arkadaşın gitti mi?"

"Eski erkek arkadaşım." Bu kelimeyle çenesinin gerilmesine odaklanmak yerine, battaniyemdeki olmayan kırışıklıkları düzeltmeye odaklandım. "Ve evet."

Kafasını salladı, yüzünde belirsizlik vardı, göğsünün hafifçe sertleşmesinden ve gözlerinin eskisinden daha savunmasız olmasından anlaşıyordu.

"Haklısın. Aramızda olanları konuşmalıyız," diye önerdi.

Her şeyi konuşmanın durumu daha da kötüleştirmeyeceğini umabilirdim, çünkü gerçek şu ki, onu ikinci kez kaybetmeye dayanamazdım. Bugün olmazdı. Vücudum beni en temel şekilde zaten ihanet etmişken olmazdı.

"Sana bir açıklama borçluyum." Sesi alçaldı, samimi bir tona büründü. "Arkadaşlığımızın bitmesini hiç istemedim, Tessa. Seni önemsemeyi hiç bırakmadım."

Ağzını açtı, sanki bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi, belki de kafasında defalarca prova ettiği bir konuşma, ama lanet olası çağrı cihazı yine bipledi. Cihazına baktı, yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Blake. Gözle görülür şekilde sinirliydi, elleriyle saçlarını taradı. "Bu konuşma aceleyle gelmeyecek kadar önemli."

"Sorun değil," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Git."

"Taburcu olduğunda kahve içmeye ne dersin?" Ona baktım.

"Kesintisiz konuşabiliriz." "Tabii," diye kabul ettim.

Sayfayı tekrar okudu. "Gitmeden önce birkaç dakikam var ve senin tıbbi geçmişini gözden geçirmemiz gerekiyor. Hangi testleri yapacağımızı belirlememize yardımcı olacak."

Scarlett'in boşalttığı sandalyeyi çekti, sandalyenin ayakları muşamba zemine sürtündü, bu da onun da hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça gösterdi.

Yemin ederim, gözlerim kapalı olsa bile vücudum onun varlığını hissedebiliyordu. Aramızdaki boşlukta bir tür akım vardı ve ne kadar direnirsem direnin beni onun çekim alanına çekiyordu.

"şimdi lütfen," dedi, çökerek, dirseklerini dizlerine dayayıp bana doğru eğildi, "bana her şeyi anlat."

Onun kelime seçimi, tıbbi jargondan Blake diline nasıl geçtiği, benim dikkatimden kaçmadı.

"Biraz ironik, sence de öyle değil mi?" Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ne ironik?"

"Sen bana hayatın hakkında hiçbir şey anlatmak istemedin. Ama şimdi benden hayatım hakkında her şeyi anlatmamı istiyorsun."

Kız kardeşi Faith'ten ya da onun neden kendisinden farklı bir koruyucu aileye verilmiş olduğundan hiç bahsetmemişti. Farklı bir okul bölgesindeydi, bu yüzden onu hiç görmemiştim. Ve hayatının o dönemini çevreleyen karanlık yıllardan da hiç bahsetmemişti.

Bana hiç açılacak mıydı? Aslında bu aptalca bir soruydu, kalbimin şu anda merak etmemesi gereken bir soru.

Yüzü gerildi. "Bu farklı." "yle mi?"

"Kalbin durdu." Son kelimedede sesi hafifçe çatladı. "Yani, evet, bu çok farklı."

Bu haklıydı. Çocukluk travması, tıbbi semptomları sıralamakla tam olarak aynı şey değildi.

"şu anda benim tıbbi geçmişimi dinlemekten daha önemli işlerin olduğuna eminim. Bir hemşire benden alabilir mi?"

"Kendim yapmayı tercih ederim," diye cevapladı Blake. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden *siz*? Çağrılıyorsunuz, muhtemelen bakmanız gereken yüzlerce hasta var, neden benim tıbbi geçmişimi almak gibi sıradan bir şeyle zamanınızı boşa harcıyorsunuz?"

"Tessa, neredeyse iki yıldır senin iyi olup olmadığını merak ediyordum. Artık iyi olmadığını biliyorum ve nedenini anlayana kadar hayatımda başka hiçbir şeyin önemi yok."

Cildimde bir sıcaklık hissettim.

"Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Başka hiçbir hastaya yardım edemiyorum. Sana ne olduğunu öğrenene kadar nefes bile alamıyorum."

Sıcaklık boynuma yayıldı ve yanaklarım kızardı.

"Bütün gece bu konuyu dolandırıp durabiliriz, ama bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Bir kez daha aptal ciğerlerime nefes almaya devam etmelerini hatırlatmak zorunda kaldım. Bir kez daha bayılırsam, muhtemelen beni bir yıl boyunca hastanede tutardı.

"Ryker'ın bunu bilmesini istemiyorum," diye açıkladım.

Koyu renkli kaşları yukarı kalktı. "Bunu ondan sakladın mı?"

"Bu yüzden acil durum irtibat kişisini değiştirdim. O benim koruyucum değil, ama hala öyleymiş gibi davranıyor."

Yüzünün yanını kaşdı. "Evet, Ryker muhtemelen oturma odanda bir tıbbi komuta merkezi kurardı."

Bu, benden içten bir gülümseme kopardı.

"Bana söylemek istemediğin başka bir neden daha var." Blake parmaklarımı kıvrırmamı izledi. "Nedir?"

Doğru kelimeleri bulmak bir saniye sürdü.

"İnsanlar senin iyi hissetmediğini öğrendiklerinde, tek gördükleri bu olur. Her konuşma şöyle başlar: Nasıl gidiyor? Doktorlar ne diyor? Bir sonraki adım ne? Sanki tüm hayatın askıya alınmış gibi ve bu tıbbi sorular kim olduğunu belirliyor."

Blake ile arkadaşlığımızı yeniden canlandırma şansımız varsa, hastalığımın konuşmamızın bahanesi olmasını istemedim. Arkadaşlığımızın içten olmasını istedim, acıma ya da zorunluluktan yeniden doğmasını değil.

"Eli ile bunu çabucak anladım."

Blake'in bu ismi duyduğunda hafifçe irkilmesi gözümde kaçmadı.

"İyi niyetliydi, ama sürekli soruları ve ne yapmam gerektiğine dair ateşli görüşleri..." Sözümü kesip, ilişkimizin canını alan sürekli endişenin boğuculuğunu hatırladım. "Bazen

bazı şeyleri ayırman gerekir. Karanlık şeyleri yatağın altındaki bir kutuya koy ve sadece... normal ol. Filmler veya kitaplar hakkında gül. Ama insanlar bir şeylerin ters gittiğini anladıkları anda, bu ayrıcalığı sonsuza kadar kaybedersin."

Blake derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı.

"Bana farklı bakmanı istemiyorum." Sesim istediğimden daha düşük çıktı.

Her şeye rağmen, Blake hala benim dayanağımdı. İki yıllık sessizliğe rağmen, ona gerçekten ihtiyacım olursa, bir telefonla hemen koşarak geleceğini biliyordum.

"Bazen savunmasız olmak normaldir, Tessa. İnsanlara güvenmek normaldir, bu seni zayıf yapmaz."

"Hiç kimseye güvenmeyi reddeden adam diyor bunu. Hiçbir zaman."

Dudakları seğirdi. "Bu doğru değil. Sana ve Ryker'a güvenmiştim."

"Biz istisnayız; sen başka kimseyi hayatına almadın." Ve bize

nedenini hiç söylemedin.

"Üniversitede birkaç arkadaş daha edindim." Hafiflik katma çabası başarısız oldu.

"Kazara," diye alay ettim. "Ryker seni o kardeşliğe katılmaya zorladı."

Gözlerinde karanlık bir şey parladı ve aniden, etrafında bir uçurum açıldığını hissettim. Konuşmalar sırlarına çok yaklaştığında her zaman içine kaybolduğu uçurum. Ama üniversiteden ne sırları olabilir ki? Onun tüm sırlarının bizimle tanışmadan önce olduğunu sanıyordum.

Boğazını temizleyip ellerine baktığında, bu hareketi eski bir dans adımı gibi tanıdım. Boğazını temizlemek, konuşmalar çok fazla şeyi açığa çıkarmak üzereyken onun istemsiz SOS sinyalidir.

"Bana her şeyi anlat, Tessa." Sesi nazikti ama kararlıydı, doktor modu zırh gibi yerine oturmuştu.

Durakladım, kendi sırlarımın ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Sonunda, derin bir nefes aldım, sanki bir uçurumdan atlayacakmışım gibi hissediyordum. "Her şey bir yıl kadar önce başladı..."

TESSA

"Grip ile başladı," dedim, hastane battaniyesiyle oynayarak. "Her zamanki semptomlar. Ateş, vücut ağrıları, titreme ve öksürük." O zamanlar ne kadar basit görüldüğünü hatırlayarak durakladım. "Ama öksürük geçmedi, ben de aile doktoruma gittim. Kan tahlili yaptı, göğüs röntgeni çekti..." Omuz silktim. "Viral bronşit olduğumu düşündü. Zamanla geçeceğini söyledi."

Blake cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Ama durum düzelmedi." Sesim kısıldı. "Öksürüğüm geçmedi ve sonra yorgunluk başladı. Yorgunluk, sanki her gün uyku hapı almışım gibi beni güçsüz düşürdü. Zihnim bulanıklaştı ve fiziksel olarak o kadar yorgundum ki artık egzersiz yapamıyordum. Günümü geçirmek için tüm enerjimi harcamam gerekiyordu." Acı bir kahkaha attım. "Sonunda, bunu bile yapamaz hale geldim. Eve girer girmez kanepede yığılıyordum."

Blake'in yüzü gerildi, ama sessiz kaldı ve devam etmeme izin verdi.

"Belki de zatürre gibi ikincil bir enfeksiyona dönüşmüştür diye düşündüm ve acil servise gittim. Aynı testleri yaptılar ve aynı sonuçları aldılar: kan sayımı normal, göğüs röntgeni temiz." Şakaklarımı ovuşturdum, o hayal kırıklığının hatırası yeniden canlandı. "Streptokok, Covid ve zatürreyi ekarte ettiler ve beni eve gönderdiler."

Hastane yatağında kıpırdadım, Blake'in yoğun bakışlarından kaçındım. "Belki de bununla mücadele etmek için yeterince çaba göstermediğimi düşünmeye başladım. Bu yüzden, tüm bu sağlıklı yiyecekleri, kaliteli vitaminleri satın aldım... bilirsin, yapılması gereken her şeyi yaptım. C vitamini, dinlenme, her şey." Dudaklarım büküldü. "İlk başta işe yaradı. En azından göğüs ağrılarım ile ilgili olarak kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Yorgunluğum da azalmaya başladı."

Hastalığın geride kaldığına dair bu yanlış umut acımasızdı.

"Birkaç hafta sonra mide bulantısı ve mide ağrıları başladı." Gözlerimi kısa bir süre kapattım. "İlk başta yeni vitaminleri suçladım. Ve onları almayı bıraktım. Eskilerine geri döndüm. Bu da işe yaramayınca, vitaminleri

tamamen bıraktım, belki mide zarımı tahriş etmişimdir diye düşündüm. Sadece geçmesini bekledim."

Hâlâ sandalyesinde öne eğilmiş olan Blake, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Her şeyi doktor zihniyle işlediğini görebiliyordum, ama gözleri... başka bir şey barındırıyordu. Endişe mi? Suçluluk mu?

"Kendimi iyi hissetmiyordum. Baş ağrısı ve cilt kaşınması başladı."

"Kaşınması mı?"

Başımı salladım. "Antihistaminik almaya başladım, alerjik olduğum bir şeye maruz kaldığımı düşündüm."

"Yardıma oldu mu?"

"Yararı oldu. Kaşınmaya. Ama sonra mide ağrılarım daha da kötüleşti. Kalbim çok hızlı atmaya başladığında, doktorum beni bir kardiyoloğa gönderdi."

"Ne dediler?" "Kalbim

iyiydi." Blake'in

dudakları inceldi.

"Altı ay sonra, semptomlarım daha rahatsız edici hale geldi. Sürekli kızarma nöbetleri geçiriyordum. O noktada, hala mide bulantısı hissettiğim için bunun beslenmemle ilgili bir şey olduğuna ikna olmuştum, bu yüzden bir gastroenteroloji uzmanına gittim ve bana IBS belirtileri olduğunu söyledi. Yaşam tarzımı değiştirmemi önerdi ve bana özel bir diyet verdi."

"Yardıma oldu

mu?" "Hiç de

bile."

Blake'in eli sanki benimkine uzanmak istermiş gibi seğirdi, ama kendini tuttu.

"O gastroenterolog ne yaptı biliyor musun?" Sesim keskinleşti. "Kontrol randevumda, sanki onun değerli vaktini boşa harcıyormuşum gibi sürekli saatine bakıyordu. Bir sorun olduğunu, artık böyle yaşayamayacağımı ısrarla söylediğimde..." Bu anı kaburgalarımı yakıyordu. "Yüzüme bakarak, sadece yaşlandığımı söyledi."

Blake'in yüzü dondu.

"Ona yanıldığımı söyledim. Otuzlu yaşlarındaki bir kadın gibi hissetmediğimi, kendimi doksan beş yaşında gibi hissettiğimi söyledim." Güldüm, ama gülüşümde mizah yoktu. "Beni başından savdı. Durumum kötüleşirse acil servise gitmemi söyledi."

Titrek bir nefes aldım. "Fiziksel yorgunluk, mide bulantısı... duygusal olarak da beni yıpratıyordu. Aile hekimim depresyon olduğunu söyledi." Blake'in gözlerine baktım. "Ama hastalanmadan önce depresyonda değildim. Umutsuzluk

sonra geldi. Aylarca süren semptomlardan, her şeyin normal olduğu söylendikten sonra, her günü atlatmak için mücadele ettikten sonra. Yine de bunu ekarte etmek için bir psikiyatriste gittim," diye devam ettim. "Onlar da benimle aynı fikirdeydi. Yorgunluk ve umutsuzluk, sorunun nedeni değil, sonucuydu.

"Sekizinci ayda baş dönmesi yaşamaya başladım. Özellikle çok hızlı ayağa kalktığımda. Doktorum beni bir nöroloğa gönderdi. Nörolog bir şey bulamadı ve bunun hormonal bir sorun olduğunu düşündüğünü söyledi, bu yüzden beni bir kadın doğum uzmanına gönderdi. Kadın doğum uzmanı da bir şey bulamadı ve uzun süredir devam eden öksürüğümün tekrar başladığını söyleyerek bir göğüs hastalıkları uzmanına gitmemi önerdi.

"Aylarca doktorlar arasında gidip geldim, hepsi birbirlerini suçluyorlardı." Gözyaşlarımı geri tuttum.

Blake ellerini sertçe ovuşturdu.

"Ben de işi kendi ellerime aldım." Biraz dikleştirdim. "Her şeyi takip ettim: yiyecekler, ürünler, gittiğim yerler. Çok zor bir işti ve her gece, her hafta gözden geçiriyordum, ama hiçbir düzen bulamadım." Omuzlarım çöktü. "Yeni dairemde gizli küf veya başka bir şey olabileceğinden endişelenmeye başladım, ama sonra yaklaşık altı hafta boyunca kendimi daha iyi hissettim. Belki de başından beri sadece bir virüs olduğunu ummaya başladım. Ama sonra ..." Gözlerimi kapattım. "Her şey daha şiddetli bir şekilde geri geldi. Kızarmalarım daha şiddetliydi, bazen boğazımın sıkışması hissi eşlik ediyordu ve nefes almakta zorlanıyordum."

Daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şeyi itiraf ederken sesim kırıldı. "Kaç kez ağlayarak uykuya daldığımı bilemezsiniz. Hasta olduğumu biliyordum, ama hiçbir doktor bana inanmıyor gibiydi."

Blake'in sıcak eli benim elimi kapattı, gözleri benimkilerle buluştu.

Ruhumun derinliklerine ulaşan derin, şefkatli bir ses tonuyla, "Sana inanıyorum" dedi.

Gözlerim yaşardı. Bir yıl boyunca reddedildikten sonra onun bana inancı, aylardır aldığım ilk gerçek nefes gibi geldi.

"Bu başladığında neden beni aramadın?" Soru yumuşak bir sesle çıktı, bir yıllık kaçırılmış fırsatlar ve "ya olsaydı"larla doluydu. Gözleri benimkilerle buluştu, tehlikeli derecede pişmanlığa yakın bir şeyle doluydu.

"Çünkü diğer doktorların söylediği şeyi sen de söyleyebilirdin. Hiçbir şeyin yanlış olmadığını."

Ve bana inanmayan onca insan arasında, Blake Morrison'ın bana inanmaması beni çok üzdü.

Blake'in güzel dudakları inceldi. "Bir sorun var, Tessa. Seni asla öyle bir şekilde kovmazdım."

Sesindeki şiddetli koruyuculuk beni yüzlerce farklı anı hatırlattı: Blake, bana zarar vermeyi göze alan herkesin önüne geçiyordu, her ayrılıktan sonra kapıma gelip dondurma ve berbat filmler getiriyordu, biri beni ağlattığında yumruklarını sıkıyordu. Aynı koruyucu ateş hala gözlerinde yanıyordu, ama şimdi hedefinde lise zorbaları ya da erkek arkadaşlar yoktu; benim için savaşmayı başaramayan tüm doktorlar vardı.

"Ve tüm bu semptomlar..." Blake'in sesi hafifçe değişti, doktor modu önceki şefkatini yumuşattı. "Bugünden önce hiç bayılma problemin oldu mu?"

Kafamı salladım, onun ifadesinin daha da odaklandığını izledim.

"Tamam, bir saniye izin ver." Blake odadan çıktı ve geri gelip sandalyeye oturdu. "Bize birkaç dakika daha kazandırdım. Asistanlar o hastayla ilgileniyor."

Öne doğru eğildi. "Şimdi bana bugün uyandığın andan acil servise geldiğin ana kadar olan her şeyi anlat." Derin bir nefes aldım. "Her zamanki saatimde

uyandım, iyi bir gece uykusu çektim, hazırlanıp çıktım." Sabahı anlatırken parmaklarım battaniyenin üzerinde görünmez desenler çizdi. "Scarlett, önceden planladığımız kahvaltı randevusu için evimde benimle buluştu. Scarlett ve ben

dışarı çıktığımızda cep telefonumu düşürdüm. Onu almak için eğildim ve çok hızlı kalktım..." Dünyanın yana doğru eğildiğini hatırlayarak zorlukla yutkundum. "O zaman

yarı baygın haldeydim.

"Uyandığında kendini hasta hissettin mi?"

Şakaklarımı ovuşturdum. "Bugün hayır."

"Yani, aniden mi oldu?" Kaşlarını çatı. Başımı salladım.

Yüzündeki ifade değişti, sanki bu durum onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Yani, akut bir durumdu." Çenesini ovuşturdu. "Tuhaf."

"Tüm tıbbi geçmişim tuhaf."

Blake daha sonra kesin ve hedefli sorular sordu, her biri beni bir hipokondriyak gibi değil, çözmeye kararlı olduğu bir bulmaca gibi hissettirdi. Sonunda ellerini birleştirdi, yüzündeki ifade tehlikeli bir şekilde umuda benzeyen bir şeye dönüştü.

"Bu gece burada olmanızı değerlendirmek istiyorum," dedi. "İzninizle, başınızın ve göğsünüzün MR'ını çekmek istiyorum." Yakınlaşarak gözlerini gözlerime dikti. "Ve bugün, gözden kaçmış olabilecek belirteçleri aramak için daha fazla laboratuvar testi yaptırmak istiyorum. Bazı meslektaşlarımla görüşüp

Bazı meslektaşlarımla görüşüp testleri acil olarak yaptıracam." Dudakları küçük, güven verici bir gülümsemeye kıvrıldı. "Şansımız yaver giderse, sabaha kadar neler olup bittiğine dair bazı cevaplar almış olacağız."

Huzur. Kemiklerime yerleşmeye başladı.

Ama sorun şu ki, klostrofobim nedeniyle MR çekimi için sakinleştirici verilmesi gerekiyordu. Vücudumda dolaşan ağrı kesicilerle birleşince, bu karışım dilimi çözüp en karanlık sırrımı sakladığım kasayı açacaktı.

Ve bu sır ortaya çıkarsa, sadece bana zarar vermekle kalmayacak, yıllardır koruduğum herkesi mahvedebilirdi.

BLAKE

"2 miligram Midazolam verelim," dedim. "Sakinleştirici etkisi geçtikten sonra MRG'ye devam ederiz."

Sorumlu hemşirem Chuck profesyonelce başını salladı. Klostrofobik hastaların tüp şeklindeki korkularıyla yüzleşmelerine yardımcı olmak için bu dansı sayısız kez yapmıştık. Birkaç dakika sonra, odasının dışındaki floresan ışıklı koridorda durmuş, bir telefon görüşmesini bitiriyordum. Yarı açık kapıdan, Chuck'ın kendini tanıtmasını izledim — hemşirelik vardiyası değişiminden bu yana Tessa ile ilk etkileşimi — ve o, Tessa'nın serumunu ayarlamak için uzandığında, Tessa irkildi.

Çekildi.

Onun elinden uzaklaşarak.

O irkilme kalbimi ateşledi, kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Chuck farkında değil gibiydi, hızlı etkili sakınleştiriciyi uyguluyordu. Ama ben fark ettim. O

Chuck, hızlı etkili sakınleştiriciyi uygularken bunu fark etmemiş gibiydi.

Ama ben fark ettim. O istemsiz tepkinin her mikro saniyesini yakaladım. Yüzündeki hafif kırıksıklık, içgüdüsel geri çekilme, keskin nefes alma. Zaman uzadı ve aniden, kulaklarımda çığlık atan kanın sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum.

Aramayı sonlandırdım ve vücudumdaki her kas gergin, hedef olmayan bir kavgaya hazır haldeyken kendimi nefes almaya zorladım. Aslında, onu korkutmadan odasına girebilmek için yirmiye kadar saymak zorunda kaldım.

"Blake!" Tessa'nın sesi peltek çıkıyordu, yüzünde çılgın bir gülümseme yayılıyordu.

Tanrım.

"Huysuz görünüyorsun," dedi, kelimeler birbirine karışıyordu.

"Sen ise hiç acı çekmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." İçimde kaynayan öfkeye rağmen, neredeyse gülümsüyordum.

Görünüşe göre, sersemlemişken çok sevimliydi, ama az önceki irkilme beni rahatsız ediyordu

Geri çekilmek tarih demektir. Geri çekilmek, birinin ona acı çekmeyi öğrettiği anlamına geliyordu.

Aynı piç kurusu mu onu köprücük kemiğine iz bırakmıştı?

"Yakında seni MR'a götürmek için gelecekler," dedi Chuck, izin isteyerek.

"Yaklaş." Tessa hastane yatağını okşadı.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak, yaklaşırken öfkeli titremelerini gizledim. Parmaklarım o yara izini tekrar izlemek, hikayesini çözmek için kaşınıyordu.

Aşırı sakinleştirici ilacın etkisiyle abartılı bir dikkatle gözlerini kırptı. Kendime not: Tessa hafif siklet biriydi.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

O lanet yara izini inceledim. "Buna güveniyorum."

"Lisedeyken, senin gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordum."

Yarın bu itirafı hatırlamayacaktı. Aldığı ilaçlar bunu neredeyse garanti ediyordu.

"Cupcake, seni gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Hala öyle düşünüyorum."

"Seni hiç anlayamadım." Başını yana eğdi ve damar yolunu kurcalamaya başladı.

"Lisedeki erkek arkadaşın," dedim dikkatlice, "sana zarar verdi mi?"

Tessa gülerek elini reddedercesine salladı. "O bir oyuncak ayı gibiydi.

Beni öpmek için cesaretini bile toplayamadı."

Sıg bir mezara gömülmüş kıskançlık yeniden ortaya çıkmaya başladı.

"O zaman kim, Cupcake?" Sesim istemediğim kadar sert çıktı. "O yara izini sana kim yaptı?"

Gülümsemesi kayboldu, donuk gözleri duvara kaydı. "Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Dr. Morrison?" Bir hemşire kapıda belirdi. "Hazırlar."

"Bir dakika." Elimi kaldırdım, gözlerimi Tessa'dan ayırmadan. "Soruma cevap ver."

Dudaklarını sıkıca kapattı, sersemlemiş olmasına rağmen inatçıydı. "Bugün MR cihazı doldu. Şimdi gitmeliyiz." "Bir dakika." Her kelime kesik kesik çıktı.

Hemşire yumruğunu beline koydu. Ne şanslıyım. Benden korkmayan birkaç kişiden biri.

"Yoğun bakımda bekleyen bir hasta var," diye ısrar etti. "Gitmemiz gerekiyor." "Bir isim, Tessa."

Ama Tessa sessizliğe bürünmüştü. Kahretsin.

Hemşire sandalyeyi yatağın yanına getirdi ve Tessa'yı sandalyeye oturturken beni kenara itti.

"O partiye gitmemeliydim," diye mırıldandı Tessa.

Tekerlekli sandalyenin önünü kestim, kalbim birden savaş alanına dönüştü.

"Doktor..."

"Git sıradaki hastayı getir. Onun için geri gel." "Bu çok uzun sürer," diye itiraz etti hemşire.

"Bize birkaç dakika ver," diye tersledim.

Hemşire kaşlarını kaldırdı, bu kavganın zamanına değip değmeyeceğini hesaplar gibi beni ve hastamı sırayla baktı. Görünüşe göre değmezdi.

Topuklarını döndürerek, "İki dakika," diye mırıldandı, bu sözü bir tavizden çok bir tehdit gibi geliyordu.

Tessa'nın önüne çöktüm, damarlarımdan asit akarken bile sesime yumuşaklık katmaya çalıştım. "Hangi parti, Cupcake?"

Gözleri yaşlarla doldu ve göğsümdeki ilkel bir şey onun acısına haykırdı.

"Üniversite kulübünde üç bira içmemeliydim," diye fısıldadı. "Bunu biliyordum."

Kaslarım gerildi, darbeye hazırlandım.

"Bana kitap koleksiyonunu göstermek istediğini söyledi. Bunu da bilmeliydim."

Vücudumdaki her hücre soğudu.

"Kim?" Sesimin titrememesine çalışarak sordum. "Kim sana kitap koleksiyonunu göstermek istedi?"

"Onunla yeni tanışmış değilim," dedi. "Onunla aynı dersteydik. Daha önce konuşmuştuk. Onu güvenebileceğimi düşünmüştüm."

"Tessa." Yüzündeki saçları hafifçe kenara çektim. "Ne olduğunu anlat bana."

Alt dudağı titriyordu. "O..." Başını eğdi. "Beni itti. Hayır dedim ama o çok güçlüydü..." Burnunu çekerek, daha fazla konuşamadı.

Parmağımla çenesini kaldırdım, diğer elimle yumruk attım. "Daha fazlasını anlatmana gerek yok. Ama onun adını bilmem gerek."

"Ne yaptığı umurunda değil mi?"

Nefes almaktan daha çok umurumda.

"Sana o cehennemi yeniden yaşatmayacağım. Ama ismini bilmem gerekiyor."

"O yapmadı..." Bir çocuk gibi beyaz önlüğümü çekiştirdi. "Bir adam kapısını tuvaletle karıştırdı, bu yüzden yarıda kaldı. Bana zarar verdi, ama tam olarak... *bilirsin.*"

"Bunun cezasını hafifleteceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sana dokunduğu anda kaderi belli oldu."

"Beni hasarlı mal olarak görmeni istemiyorum."

İçimde yeni bir öfke patladı. O, hayal bile edilemeyecek bir şeyin kurbanı olmuştu ve şimdi özgüveninde bir lekeyle mi yaşıyordu?

"Dikkatlice dinle." Yüzünü avuçlarımla arasına aldım. "Hiçbir şey, hiçbir şey senin hakkında düşüncelerimi değiştirmmez." Alnını göğsüme dayadığında, tepesini öptüm ve kokusunu içime çektim. "Bunu atlattığını bilmek mi? Bu sadece senin gücün hakkında her zaman bildiğim şeyi kanıtlıyor. Şimdi. Lütfen. Bir isim."

"Neden bilmek istiyorsun?" Geri çekildi, göz kapakları ağırlaşıyordu.

Kahretsin. 1 mg ile devam etmeliydim.

"Polis, mektupların ondan geldiğini kanıtlayamadıklarını söyledi." Onun çenesini kaldırdım. "Ne mektupları?"

Kafasını eğdi. "Filmlerde el yazısı uzmanları var. Neden onlar bunu yapamıyor?"

"Odaklan, Tessa. Ne mektupları? Sonra seninle iletişime geçti mi?" "Neden hasta olduğumu öğrenecek misin?"

Sabırımı bulmaya çalışarak yavaşça nefes verdim. "Üzerinde çalışıyorum. Ondan ne geldi? Seninle iletişime geçti mi?"

"O çok yakışıklıydı," diye mırıldandı, serumunu oynayarak. "Herhangi bir kadını elde edebilirdi. Buna gerek yoktu..." Dudakları yine titredi.

"Adını söyle, Tessa. Bana adını söyle. Hemen."

Kahretsin. Çok sert davrandım.

Stetoskopumu çekti. "Neden? Onu tanıdığını mı sanıyorsun?"

Hayır. Ama bu gece beni tanıyacak.

"Öğrenmenin tek yolu var. Bana adını söyle."

"Eric Voss."

Bu isim, bir hastanın ölüm saati gibi beynime kazındı. O andan sonra her şeyin, o andan önce ve sonra olarak ölçüleceği bir an.

Eric Voss. Seni geberteceğim.

BLAKE

"Ryker, tavsiyeye ihtiyacım var," dedim telefona.

"Yapabileceğim bir şey yok. Yüzün her zaman çirkin olacak."

"Mizah anlayışın hiç eskimiyor. Şimdi ciddiym. Bir dakika boyunca benim avukatım olacaksın. Resmîyetini sağlamak için sana yirmi dolar havale ettim."

"Ne?"

"Yasadışı bir şey yapmak üzereyim. Yakalanırsam, şansımı bilmem lazım. Hapis beni durdurmaz, ama Knox bunun kaçınmam gereken bir şey olduğunu söylüyor."

"Blake." Sesi keskinleşti. "Ne oluyor lan?" "Söyleyemem."

"O zaman sana nasıl yardım edebilirim?"

"Varsayımlarla konuşarak."

"Detaylar olmadan seni savunamam."

"Peki. Birine zarar vereceğim." "Kime?"

"Söyleyemem."

"O zaman neden bu varsayımsal kişiye varsayımsal olarak zarar vereceksin?"

"Ne önemi var?"

"Kovuşturmada neden önemli mi? Evet, neden çok önemli. Kim olduğunu söyleyemiyorsan, en azından nedenini söyle. Çünkü savcı nedeni bulabilirse..."

"Varsayımsal olarak konuşursak," diye araya girdim, "birisi senin aile üyelerinden birine saldırmış olsaydı, bu bilgi avukat-müvekkil gizliliği kapsamında olur muydu? Yani bu konuda tek kelime bile edemez miydin? Özellikle de onlara?"

Bir duraklama.

"Ailemden biri acil servisimize geldi mi?"

Evet. Ve şanslıyım ki, vardiyam yeni bitti ve Tessa'nın laboratuvar sonuçları gelene kadar birkaç saatim var.

"Soruma cevap ver," dedim.

"Evet, gizlilik kapsamına girer."

"Ve bu aile üyesine bildiğinizi asla söylemenize izin verilmez mi? Çünkü bunu öğrenmek onlara ciddi duygusal sıkıntı yaşatır mı?"

Ayakkabıları, sert ahşap zemin olduğunu düşündüğüm yere tıklıyordu.

"Tessa'ya söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Şimdi ne haltlar dönüyor?"

"Üniversitede bir adam ona saldırdı." Yürüyüşü aniden durdu.

"Ne yaptı?" Sesi Batman seviyesinde alçalmıştı.

"Tüm detayları bilmiyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Ama ona zarar verdi. Çok kötü. Bir yara izi bıraktı." Fiziksel ve duygusal olarak.

"Ve sen onunla yüzleşeceksin." "O bunu istemezdi."

"Adam Chicago'da mı?"

"Uçak bileti masrafından kurtuldum."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Yola çıktım bile."

"Beni de al."

"Neden?"

"O adamı öldürmediğinden emin olmak için. Eğer öldürürsen, kesinlikle başın belaya girer."

Tabii cesedi bulamazlarsa.

"Bir ceza avukatının benim yapmak üzere olduğum şeyi yaparken yakalanması, inanılmaz derecede aptalca olur."

" tersine tersine. Benim uzmanlığım bana faydalı faydalı Varsayımsal olarak." Metalik bir ses duyuldu. "Ayrıca, bir sopam var."

Sinyal lambasını yaktım. "Yirmi dakika sonra seni alırım."

O piç evde değildi. Dört saat boyunca kapısını gözetledim, ona ödetebileceğim her yolu hayal ettim, ama hiçbir şey olmadı. Hayal kırıklığı acı bir tadı vardı, ama belki de bu, evrenin beni geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmamı engelleme yoluydu. Ryker'in yumruğunun araba koltuğuma düzenli bir yolcu haline geldiğine bakılırsa, ikimiz de fazla itidal gösteremezdik. Eve dönüş yolu sessiz geçti, Ryker'a söyleyemediğim onca şeyin ağırlığıyla ve bunu en iyi arkadaşşımdan sakladığım için kendimi berbat hissediyordum. Küçük kız kardeşinin uyuşturulmuş halde en karanlık anını nasıl itiraf ettiği. Hâlâ kendini nasıl suçladığı. Ryker en azından şunu biliyordu: işler ters giderse ihtiyaç duyacağı yasal çerçeve. Daha fazlası değil.

Yine de, Tessa'nın güvenini boşa çıkardığım için suçluluk duygusu midemde kurşun gibi oturuyordu. Bana doktoru ve arkadaşı olarak güvenmiş, yıllardır sakladığı bir sırrı bana açmıştı. Eğer Ryker'a anlattığımı öğrenirse... Tanrım. Onun güvenini kaybetme düşüncesi göğsümü yakıyordu.

Daha da kötüsü, kardeşini hapse girecek bir şeye bulaştırırsam, o zaten çektiği acılardan daha fazlasını çekecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Vermeyecektim.

Eric Voss'u bir dahaki sefere tek başıma ziyaret edecektim.

Ve bir dahaki sefere, belki de kendimi hapse girme konusunda daha az endişelenecektim... Şimdilik, hastaneye geri dönüp Tessa'yı kontrol etmem gerekiyordu.

TESSA

Eli: Nasıl hissediyorsun?

Ben: İyiyim. Dün yanımda olduğun için teşekkürler.

Eli: Bir şeye ihtiyacın var mı? Çok güzel tavuk çorbası yaparım.

Ben: İyiyim. Ama... pembe iş dosyamı senin evinde mi bıraktım?

Eli: Evet. Hastaneye getirmemi ister misin?

Ben: Bugün taburcu oluyorum. Evime bırakabilir misin? Evde olmazsam paspasın altına bırakabilirsin.

Eli: İş. Seninle her zaman iş var, Tess.

Ben: Başlama.

Eli: Dün beni çok korkuttun.

*Ben: Sadece bayıldım. *göz devirme emoji* Bunu da hayatımın en iyi seçimleri listesine ekle.*

Yazma balonu belirdi, kayboldu, tekrar belirdi.

Eli: Annen yanılıyor, biliyorsun. Kariyerinle diğer her şey arasında seçim yapmak zorunda olduğun konusunda.

Ekrana bakarak, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyordu.

Ben: Şu anda bunu konuşmasak olmaz mı?

Eli: Üzgünüm. Sadece... seni öyle görünce... Söylemem gereken onca şeyi düşünmeden edemiyorum.

Ben: Eli...

Eli: Ben buradayım, bilmeni isterim. Neye ihtiyacın olursa. Sadece sana renk kodlu klasörler getirecek biri olsa bile.

TESSA

Blake hastane odama girdiğinde, sabahın erken saatlerinde pencereden içeri süzülen güneş ışığıyla birlikte "Günaydın" diye seslendim.

Yarısı yenmiş kahvaltım, omlet ve tost, yatağımın yanındaki tepside unutulmuş duruyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, uyumadığını gösteriyordu ve elindeki manila zarf mideyi sıkıştırdı.

"Ne var?" Daha dik oturdum, gözlerim zarfın üzerinde sabitlendi. "Kötü bir şey, değil mi?"

Sessizliği her şeyi anlatıyordu. Blake Morrison'ın söyleyecek sözü kalmamıştı. Bu asla iyiye işaret değildi. O odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve yatağımın kenarına oturdu. Söylemediği sözlerin ağırlığı tenimde hissediliyordu.

"Test sonuçların," diye başladı, sonra hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için yaptığı tüm testleri, hastanede görüştüğü tüm doktorları metodik bir şekilde anlattı.

O zaman bunun nereye varacağını anladım.

"Hepsi normal çıktı," dedim, ama öfkem ona yönelik değildi. Öfkem bedenime yönelikti. Beni fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak sistematik olarak saldırıya uğratan, tıbbi uzmanlardan tüm kanıtları ustaca gizleyen en büyük hainim.

"Üzgünüm," dedi Blake.

"Özür dileme." Farkında olmadan akan bir gözyaşını sildim. "Neden bu sefer farklı olacağını bir an için umut ettim, bilmiyorum."

Belki de kalbim durduğu içindir. Kalbiniz gerçekten atmayı durdurursa, vücudunuzda bunun için bir açıklama bulabilecekleri bir iz kalır diye düşünürsünüz. Ama hayır.

"Pes etmiyorum," diye ekledi Blake.

Gözlerim öfkeyle onun gözlerine kilitlendi. Yine, ona yönelik değildi.

"Blake, benim için yaptığın her şey için gerçekten minnettarım. Ama sen... Muhtemelen son birkaç saat içinde, geçen yılın tamamında yapılan testlerden daha fazla test yaptık

ve hiçbirini bize bir şey söylemedi." "Tessa, bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum..."

"Saygıyla söylüyorum, bilmiyorsunuz." Yatakta kendimi daha dik oturmaya çalıştım. "Siz iyi bir doktorsunuz ve biliyorum ki dışarıda bir sürü harika doktor var, ama bir hasta olarak bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsunuz. Tıbbi bir gizemi katlanmanın çelişkisini anlamıyorsunuz." Avucumu alnıma bastırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Cevapları çok istiyorsunuz, ama aynı zamanda her testin negatif çıkması için dua ediyorsunuz. Lyme hastalığı ya da korkunç bir kalp rahatsızlığı *istemiyorsun*. Lenfoma ya da mide kanseri *istemiyorsun*. Ama her negatif sonuçla, vücudunun sana neden ihanet ettiğini açıklamaktan bir adım daha uzaklaşıyorsun, ta ki sonunda..." Sesim kırıldı. "Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorsun: hayatının geri kalanını değiştirebilecek bir teşhis almak mı, yoksa hiç teşhis almamak mı?"

Blake yaklaştı, ifadesi yumuşadı. "Tessa..."

"Hayır, beni dinlemelisin." Sesim titriyordu, bir yıl boyunca bastırılmış duygularım, şimdi patlamak için mükemmel bir zaman olduğuna karar vermişti. "Kaç gece ağlayarak uykuya daldığımı, belki de hayal gördüğümü, belki de bunların hepsinin kafamda olduğunu, belki de sadece yaşlandığımı merak ederek geçirdiğimi bilmiyorsun." Parmaklarımla battaniyeyi buruşturdum. "Sonra kalkıp kendimi savunmaya devam etmek, bir şeylerin yanlış olduğunu ısrarla söylemek için güç bulmak zorunda kalıyorum, ama tekrarlanan tek cevap, hiçbir şey bulamadıkları."

Blake'in gözleri keskinleşti. "Ama bir şey değişti, Tessa. Bu sefer kalbin durdu." Sesi daha da alçaldı. "Ve nedenini bilmiyor olmamız seni çok korkutmalı."

"Yani, korkmamı mı istiyorsun? Öyle mi?"

"İçindeki o ateşi bulmanı istiyorum," dedi nazikçe. "Bu işin aslını astarını öğrenmeni istiyorum."

"Kimsenin tam olarak ne olduğunu belirleyemediği bir fiziksel rahatsızlık yüzünden hayatının tamamen altüst olmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun."

"İnsan vücudunda olan bir şeyi tespit etmek, insanların sandığından çok daha zordur."

"Kesinlikle," dedim.

"Tessa, binlerce olası açıklama var ve beni dinlemelisin: bazı şeyleri elemek bizi gerçeğe çok daha yaklaştırır."

"Gerçekten mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, bu testlerin hiçbiri doktorları doğru yöne yönlendirmemişti. Aslında, her şey bölümlere ayrılmış gibi geliyor. Cildimde bir sorun varsa, beni dermatoloğa gönderiyorlar. Kalbimde bir semptom varsa, kardiyoloğa gidiyorum. Ama kimse bu yapboz parçalarını bir araya getirip sorunun kaynağını bulamıyor ve biliyor musun? Bir yıl boyunca bunu yaşadktan sonra, sonunda insan vücudunun karmaşık olduğunu ve benim vücudumun düzgün çalışmadığını kabul ettim."

"Nedenini bulmalısın."

"Öyle mi? Bunun bana neye mal olduğunu bilmiyorsun, Blake. Sadece fiziksel acı ya da duygusal yük değil. İnsanlara geleceğine dair söz bile veremediğinde küçük bir iş kurmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu yüzden müşterilerimi kaybettim, Blake. Bu müşterileri kazanmak için pazarlama harcamaları yapmak zorunda kaldım, sonra da randevularımı sürekli kaçırdığım için beni kovdular, ki bu anlaşılabilir bir durum. Sanki bu finansal olarak yeterince zor değilmiş gibi, sağlık hizmetlerinin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Sigorta primlerim absürt derecede yüksek, muafiyet tutarım da öyle. Bunun için harcamak zorunda olmadığım paralar. Ama şu anda tüm bunlardan daha önemlisi, hayatıma devam etmek istiyorum."

Özgürlük, gerçek özgürlük, bu durumla yaşamayı öğrenmekti. Hayatına devam etmek, bunun bir adı olmasa bile.

"Ya kalbin yine durursa?" Sesi, korkudan kaynaklanan, zar zor bastırılmış öfkeyle keskinleşmişti. "Lanet olsun, Tessa, hayatını tehlikeye atmaktan bahsediyorsun!"

"Hayatımı riske mi atıyorum? Bu sorunun köküne inmek için elimden gelen her şeyi denedim, Blake. Bir yıl boyunca, dönemeçler, fırtınalar ve yüzüme atılan taşlar arasında bu sorunu çözmek için çabaladım, ama sen benden en başa dönmemi istiyorsun. Bende o güç yok. Belki bu beni zayıf gösteriyor. Belki de zayıfım. Yıllarca tıbbi gizemlerin peşinden koşan savaşçılar var, ama bende artık o güç yok. Ve bu benim seçimim. Hayatıma devam etmek istediğim için beni yargılamak istiyorsan, yargıla."

"Seni yargılamıyorum, Tessa. Korkuyorum."

"Ben de bir süre korktum. Ama korku bende kısa süreli bir şey. Eğer bende tehlikeli bir sorun olsaydı, şimdiye kadar anlaşılırdı."

"Tehlikeli mi? Kalp krizi geçirdin."

"Kardiyolog, muhtemelen susuz kaldığımı ve elektrolit seviyemin çok düşük olduğunu söyledi, onlar da bunu telafi ettiler."

Blake çenesini sıktı ve ayağa kalktı. Oda içinde volta atmaya başladı.

"O, elinden gelen en iyi hipotezi ortaya koyuyor çünkü gerçek şu ki, o da bilmiyor, Tessa! Otuz üç yaşındaki bir kadının kalbi durması normal bir şey değil."

"Kardiyologla görüşeceğim. Onun istediği uzaktan izleme cihazını takacağım. Ve eğer şans eseri, kalp sonuçları sonunda sorunun cevabını verirse? Harika. Ama aksi takdirde, ben bittim."

"Nasıl bu kadar pervasız olabilirsin?"

Pervasız. Söylediklerimi dinlemiyor muydu?

"Son randevumda ne olduğunu bilmek ister misin? Bekleme odasında başka bir hasta ile tanıştım. Üç buçuk yıldır tıbbi gizemini çözmeye çalışıyordu. Kuzeni mi? On iki yıldır." Durdum, umarım bu ona bir şey ifade eder. "Bazı insanlar için, cevapları bulmak için hiçbir engel tanımayan, bu kadar güçlü iradeli insanları görmek ve duymak ilham verici olabilir. Ama benim için? Önümüzdeki on iki yıl gözlerimin önünden geçti: doktorların bekleme odalarında geçireceğim, semptomlarımı defalarca anlatacağım. Tam anlamıyla iflas edeceğim, sadece yaşlandığımı, hormonal sorunlarım olduğunu veya depresyonda olduğumu söyleyecekler. Her şeyin yolunda olduğunu. O anda bir karar verdim. Artık yeter. Hayatımı geri almaya karar verdim. Birçok insanın tıbbi sorunlarla yaptığı gibi, semptomlarla yaşamayı öğrenmeye karar verdim."

Elime uzanırken sesi yumuşadı. "Artık bu durumda yalnız değilsin. Değişen diğer şey de bu. Son on iki aydır bunu yalnız başına yaşadın ve bunun için üzgünüm. Bilmiyordum, ama bilseydim..." Başparmağı avucumda daireler çizdi, kolumdan titreme geçti. "Kapını kırıp girer ve tüm süreç boyunca elini tutardım. Senin için sektördeki en iyi doktorları bulurdum ve bu işin aslını astarını öğrenene kadar hayır cevabını kabul etmezdim."

Elimi nazıkçe sıktı. "O zaman, bırak şimdi ben devralayım. Bir süre bu yükü omuzlarım üstleneyim. Bu benim mücadelem olsun."

"Blake..." Gözlerimi kaçırdım. "Bunun senin savaşın olmasını istemiyorum."

"Bunu zihinsel ve duygusal olarak senden alayım," diye ısrar etti. "Sen işine ve hayatında odaklanmak istediğin diğer şeylere odaklan. Tek istediğim, bir test yapmam gerekirse, bana izin vermen. Hepsi bu."

Blake çenemi tutup yukarı doğru kaldırdı.

"Başka bir şekilde söyleyeyim." Sesi alçak ve yoğun. "Cevapları bulana kadar durmayacağım. Senin işbirliğinin olmadan bunu yapmak benim için çok daha zor olacak. O yüzden bana biraz merhamet göster. İşbirliği yap." Başparmağı çenemi okşadı. "Senin yardımın olsun ya da olmasın bunu araştıracağım çünkü bu okyanusta boğulmana izin vermeyeceğim, Tessa. Ve sana şunu söz verebilirim: Seni inciten şeyi bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Onun yoğun bakışları nefesimi keserken, zorlukla yutkundum. Gözleri dudaklarıma indi ve bir an nefes almayı unuttum. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, sevgi dalgası korku ile karışmıştı. Onun için sadece tıbbi bir gizem miydim? Dr. Blake Morrison için sadece bir vaka olmak istemiyordum.

"Bunu düşünsem bile," diye başladım, "bunun sonsuza kadar sürmesi beni rahatsız eder. Bir bitiş tarihi olması gerekir."

Bunu düşündü gibi görünüyordu. "Bir yıl mı?" Ben güldüm. "Ben bir hafta düşünüyordum."

"Sadece test sonuçları iki hafta sürebilir. Ve takip testlerine ihtiyacım olabilir.

Altı ay mı?"

"Bir."

"Tessa."

"Bir ay, son teklifim."

Derin bir nefes aldı. "Peki. Bir. Bana dört hafta ver. Sen normal hayatına devam et. İşini yap, arkadaşlarınla dışarı çık. Ne yapmak istiyorsan yap. Bana sadece dört hafta ver."

Dudaklarımı ısırarak onun sözlerini düşündüm.

Dört hafta. Ya cevapları bulmak ya da hayatımın bu bölümünü nihayet kapatmak için. Ve tek yapmam gereken, her şeyi karmaşık hale getirebilecek tek kişiyle çalışmayı kabul etmektir.

Gözlerine baktım ve orada hem kararlılık hem de başka bir şey gördüm. Vücuduma, sağlık durumumla hiçbir ilgisi olmayan bir sürü semptom veren bir şey.

"Dört hafta," diye fısıldadım.

Onun cevabı olan gülümseme hem bir zafer hem de bir vaat gibiydi.

Keşke bununla birlikte gelecek yan etkileri bilseydim...

...

BLAKE

"Stacy, değil mi?" Mercy Harbor'daki en iç karartıcı bodrum ofisine girdim.

Kızıl saçlı kadın o kadar hızlı döndü ki gözlükleri neredeyse uçacaktı. "Dr. Morrison? Yani... siz gerçekten..." Gözlük çerçevesini düzeltmeye çalıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Buralarda fatura sihirbazı olduğunuzu duydum."

"Ben... departmanı yönetiyorum, evet." Yanakları saçlarının rengiyle aynı renge büründü.

"Mükemmel. Bir hastayı araştırmanızı istiyorum." Masasına yaslandım, sandalyesini geri çekmesini fark etmemiş gibi davrandım. "Tessa Kincaid."

Adını heceledikten ve doğum tarihini söyledikten sonra, Stacy'nin parmakları sanki bir bombayı etkisiz hale getirir gibi klavyenin üzerinde uçtu.

"İhtiyacım olan şey şu." Sesimi alçaltarak konuştum. "Onun adresine gönderilen tüm faturalar? İndirim gösterin. Sigortadan sonra, onun payını tam olarak %1,64 yapın. Farkı bana gönderin."

"Ben... ne?" Gözlüklerinin arkasından şaşkın şaşkın gözlerini kırptı.

"Hastane bir kuruş bile kaybetmeyecek. Ben ödeyeceğim. Her hafta gelip faturayı şahsen ödeyeceğim."

"*Şahsen*" kelimesi onun göz bebeklerini etkiledi. Ekranına dönerek menüleri tıklamaya başladı. "Sıfırlayabiliriz..."

"Hayır. Bunu fark eder. Yuvarlak rakamlar da öyle. Güven bana, %1,64 yeterince spesifik bir rakam, onun için meşru olduğunu düşünmesini sağlayacak."

"Ama yine de o..."

"Eğer sorgulamak için ararsa? Ona gelir dilimleri veya sigorta ayarlamaları hakkında bir şeyler söyle. Bunu başarırsan, sana bir bonus vereceğim."

Bana attığı bakış tam anlamıyla yırtıcıydı. Tanrım. Belki de nakit bonus demeliydim.

"Başaracağız, Dr. Morrison." Adımı adeta mırıldandı.

Düzeldim ve kapıya doğru yöneldim. "Mükemmel. Ve Stacy? Bu konuşma hiç olmamış olsun."

Şimdi daha fazla test yapıp Tessa'nın sorununun ne olduğunu bulma zamanı gelmişti.

TESSA

"Bu gerçekten gerekli değildi," diye mırıldandım, Blake'in Mercedes-Benz E-Serisi'ne daha da derinlemesine gömülerek, yumuşacık derinin beni bir sevgilinin kolları gibi sarmaladığını görmezden gelmeye çalışarak.

Kendi arabamın yırtık vinil koltuklarıyla arasındaki kontrast, şu anda hayatımdaki her şeyin bir metaforu gibi geliyordu: kararlılık ve koli bandıyla bir arada tutulmuş. Buna karşılık, onun arabasındaki her şey başarıyı yansıtıyordu. Muhtemelen aylık kiramdan daha pahalı olan el dikişi deriden, solan güneş ışığını sıvı kehribar gibi yakalayan parlak ahşap kaplamaya kadar.

Ortam aydınlatması, yaşam tarzlarımız arasındaki farkları daha da belirgin hale getiriyordu. Benim arabamda iki seçenek vardı: seri katil gölgeleri ya da polis sorgusu. Blake'in Mercedes'i ise dünyayı istediği lüks tonlarında boyuyordu. Yumuşak ışık, keskin çene hattını ortaya çıkardı, koyu renkli gözlerini gece yarısı havuzlarına dönüştürdü ve her şeyi, herkesi, insanların kirayı ödemekle şanzımanı tamir etmek arasında seçim yapmak zorunda olmadıkları bir dünyaya aitmiş gibi gösterdi.

"Bunu konuştuk." Blake'in parmakları direksiyonda gerildi, bu hareket benim hain bakışlarımı onun ön kollarına çekti. Artık dar siyah pantolon ve her bir kasını ortaya çıkaran uzun kollu bir gömlek giyen Blake, lüks araba reklamından çıkmış gibi görünüyordu. "Vardiyam bitti ve hastanede araban yoktu. Tartışma bitmiştir."

"Oh, bitti mi?" Bana
öfkeyle baktı.

Sesimin keskinliğini kaybetmesi için kendimi zorladım. Söz konusu araç meselesi yüzünden girdiğimiz tartışmayı düşünürsek, bu kolay değildi. Bir Uber çağırdım. O iptal etti. Bir taksi çağırdım. O eliyle taksiyi uzaklaştırdı.

"Bana yardım ediyorsun," diye başladım. "Çok fazla. Cevabımın tonunu belirlerken dikkate alacağım önemli bir gerçek."

"Başlıyoruz." Ağzının köşesi eğlenerek seğirdi.

"Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Gerçekten. Kanımın yüzde sekseni alıp

"Ama?"

"Ama bu sınırın nerede bittiğini çok netleştirmek istiyorum. Sen bana *tıbbi* sorunlarımda yardım ediyorsun. Sürüş sorunlarımda değil. İş sorunlarımda değil. Sadece tıbbi konularda. Tamam mı? Lütfen, yine patronluk taslamaya başlamayın."

"Ben otoriter miyim?" Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi.

"Sinir bozucu derecede."

"Bu, sen pasta pişirdiğinde mutfağı barikatlayıp sıkıyönetim ilan eden kadından mı geliyor?"

"Sen ve Ryker tüm kurabiye hamurunu yerdiniz!"

"Ve tahta kaşıkla hayatımı tehdit ederdin. Bu sana ne kazandırdı?"

Bu anı hatırlayınca vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti. O şeytani bir sırıtişla kaşığı kapmıştı, ama ben bırakmadım, böylece göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşarak sessiz bir irade savaşına girdik. Siyah tişörtüne un serpilmişken (o tişörtün bana ne yaptığını çok iyi biliyordu, lanet olsun) ve arzum parmaklarımı kaşındırırken, aramızda bir şey değişti ve şakacı atışmalarımız yerini ham ve ilkel bir şeye bıraktı. Blake'in bakışları ağzıma düştü ve bir adım öne çıktığında, hava olasılıklarla doldu. O öpücüğü beni korkutacak kadar yoğun bir şekilde istedim.

Kardeşim kaşığı elinden çekip Blake'i geri itti ve Kuzey Kutbu'nu dondurabilecek bir ölümcül bakış attı. Muhtemelen Noel Baba ve tüm elflerini de öldürdü. Görünüşe göre, mutfağın cinsel gerilimin patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüştüğünü fark eden tek biz değildik.

"Konudan sapıyoruz. Önemli olan, bana patronluk taslama, Morrison."

Ağzı yine kıvrıldı. Yemin ederim, beni kızdırmayı çok seviyordu.

Shelly McBride'in son mesajı başka bir sorunla ilgiliydi. Düğün planlamasının şampanyadan çok savaş alanı olduğunu kim bilebilirdi?

"Neden sürekli telefonunu kontrol ediyorsun?" diye sordu Blake.

"*Hareket halindeki araçlarda aşırı koruyucu erkeklerden nasıl kaçılacağını araştırıyorum.*

Sonuçlar endişe verici." "Çok komik.

Soru hala geçerli."

"Dün müşterimle olan toplantımı kaçırdım. Halletmem gereken bir durum var."

Bunu sindirmiş gibiydi. "Ryker, etkinlik planlama işine başladığını söyledi."
"Düğün planlama," diye düzelttim.

İroni, bana karşı intikam peşinde olan kötü bir cadı gibiydi. *Kendisi ruh eşini bulmaya yaklaşmamış bile olan otuz üç yaşındaki bir kadın, başkalarının sonsuza dek mutlu olmasını planlıyor. Bunu kartvizitlerime yazmalıyım. Belki gerçekçilik katmak için birkaç gözyaşı lekesi de eklemeliyim.*

"Eminim müşterilerin birkaç gün izin almanı anlayacaktır."

Gözlerimi devirmemek için ciddi bir çaba sarf ettim. "Geçen yıl sadece doktor randevuları ve hastalıklar için sayısız izin günümü harcadım. Hepimiz istediğimiz zaman işten izin alabilecek durumda değiliz..."

"Kalbimiz durur mu?"

"Yüzme kulvarında kal, Morrison. İşten daha fazla izin alamam ve bu müşteriyi kaybetmeyi göze alamam."

Tek müşterim.

"Tessa." Adımı söylediği şekilde - yumuşak ama otoriter - aptal kalbimin atışını hızlandırdı. "Dinlenmen gerek."

"Dinlendim. Bütün gece. Bunu kanıtlamak için devasa bir hastane faturası ödeyeceğim."

"Yine de yorgun görünüyorsun." Gözleri üzerimde dolaşırken, ben de vücudumun her santimetresinin onu heyecanlandırmadığını, *"Buraya bak! Bana bak!"* diye bağırmadığını iddia ediyordum.

"Görünüşe göre, saatlerce çalan makineler ve etrafta dolaşan bir kardiyolog tam olarak bir spa tedavisi sayılmaz." Ayrıca, göğsüm hala ağrıyordu. Şanslıydım. CPR'dan dolayı kaburgalarım kırılmamıştı, ama kemiklerim hala bana bağırıyordu.

"Kardiyolog bir gece daha kalmamı önerdi."

"Birisi zaten iflasa sürükleyen faturanıza yirmi bin dolar daha eklemeyi önerdiğinde, seçim zor olmuyor."

Oof. Blake'in yüzü granit gibi sertleşti.

"Güven bana," diye temin ettim. "Ölümün hala yakınlarda olduğunu düşünseydim, penthouse süitini talep ederdim."

Derin bir nefes aldım, ağrıdan yüzümü buruşturdum, ki elbette o da bunu fark etti. Gözleri, göğüs kompresyonları kadar sert bir şekilde kaburgalarımın çarptı, sonra o seksi ağzı bir çizgiye dönüştü ve yola geri döndü.

"Bak, senin beni önemseydiğini biliyorum. Ve tekrar söylüyorum, yaptığın her şey için minnettarım. Ama bu... etrafımda dolanman, kararlarımı sorgulaman, beni kendimden kurtarmak için araya girmen... tam da yapmamamı istediğim şeyler. Doktorlarımın

Doktorlarımın bana gerçekleri söylemesini istiyorum ve evet, senin tıbbi görüşüne de ihtiyacım var. Ama son karar? O benim. Buna saygı duyabilir misin?"

Çenesindeki kas seğirdi ve parmakları direksiyonu o kadar sıktı ki deri çatlayacak sandım. Bir an için tartışacağını sandım. Ama tüm karmaşık geçmişimizin ağırlığını taşıyan bir nefes verdi.

"Peki," dedi sonunda, ama bu kelime ona pahalıya mal olmuş gibiydi. Hallelujah. Meleklerin şarkılarını duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim."

Blake hareket etti, omuzları gerildi, gözleri hızla bana doğru kaydı.

"Peki," dedi, "seni bırakmadan önce bir kahve dükkanında durmak ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım, *konuşmayı* kastettiğini anladım.

"Şimdi mi?"

"Taburcu olduğunda konuşmaya karar vermiştik."

Telefonum bir saat içinde dördüncü kez çaldı. Ekranımda gelinin adı belirdi.

"Taburcu edildiğim *anı* kastetmedim," diye açıklığa kavuşturdum, gelmeye devam eden düğün felaketi e-postalarına bakarak. "Ve bunu bir dahaki sefere ertelemeliyim."

"Ama sen dedin ki..."

"Biliyorum." Zaten kaçırdığım randevuların baskısını hissederek şakaklarımı ovuşturdum. "Ve bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Ama panikleyen bir gelinim var ve dün onunla randevumu kaçırdım. Bu krizi halletmem gerekiyor ve seninle konuştuğumuzda..." Gözlerine baktım. "Gerçekten konuşmak istiyorum. Dikkatim dağılmasın, işlerim çığırından çıktığı için iki dakikada bir telefonumu kontrol etmek zorunda kalmayayım."

Tam da o anda, telefonum tekrar çaldı.

"Shelly. Evet, şu anda catering sorununu araştırıyorum..."

Gelinin sesi hoparlörden titriyordu, her hecede paniği belli oluyordu, catering şirketinin menü isteklerini aniden reddettiğini açıklıyordu.

"Hemen sözleşmeyi çıkaracağım. Merak etme, bunu yazılı olarak belirtmiş. Değiştiremez ve biz de buna izin vermeyiz."

Telefonu kapatmadan önce minnettar bir şekilde hıçkırarak ağladı.

Blake'in çenesi gerildi. "Yirmi dört saatten biraz fazla bir süre önce," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde sessizdi, "kalbin durdu. Ve şimdi işe geri dönüyorsun sanki..."

"Tüm geleceğimi belirleyecek bir iş yürütüyor gibi," diye araya girdim. "Bu müşteri benim için her şeyi değiştirebilir, Blake. Her şeyi."

Küçük işletmem — kızken hayalini kurduğum ve Blake'e kendinden emin bir şekilde anlattığım, onun gözleri ilgiyle parıldayan — iflasın eşiğindeydi. Evet, doğru. İş becerilerime ve titiz planlamama rağmen, iki yıldan kısa bir sürede bir iş kurup, yönetip, batırmayı başarmıştım. Şu anda ona kalp masajı yapıyordum ve eğer ölürse, hayatım boyunca kurduğum hayale veda etmek zorunda kalacaktım. Daha da kötüsü, önümüzdeki yıllarda bu kredilerin yarattığı büyük mali yükün altında ezilecektim. Gelecekteki Tessa muhtemelen ellili yaşlarına kadar ramen noodle ile geçinecekti.

Ama bu müşteri... Bu müşteri her şeyi değiştirebilirdi. Yıllarca bekleyen gelinleri bana yönlendirebilecek, beni ayırtmak için sıraya girecek bir influencer listesine sahip, üst düzey bir müşteri. Başarısız olamazdım. Nokta.

Blake, boğazına takılan nutku yutarken gırtlığı hareket etti, ta ki sonunda kiraladığım şehir evinin önüne paralel park edene kadar.

O zaman anladım.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Konuşmayı kestikten sonra buraya taşınmıştım.

Blake, kasıtlı olarak yavaşça emniyet kemerini çözdü. "Ryker, taşındığında adresini bana verdi."

"Ne? Neden?"

Blake, rahat bir zarafetle lüks sedanından indi, arabayı dolaştı ve tanıdık gelmesi tehlikeli hissettiren eski dünya cazibesıyla kapımı açtı.

"Çünkü ben sordum," dedi basitçe, elini uzatarak.

Gördün mü? Tam da istemediğim şey buydu: bana kendi başıma ayakta duramayacak kadar zayıfımışım gibi bakması. Yoldan çekildim ve kendi isteğimle ayağa kalktım, elini tamamen kaçırdım.

Ve şimdi, onun yakışıklı, bilmiş sırtışını fark etmemiş gibi davranmak zorundaydım.

Kaldırımında, Blake'in geniş vücudu koruyucu bir duvar gibi bana doğru eğilmiş gibiydi, omuzları beni sokaktan korumak için açılı duruyordu.

Bana baktığında, aramızdaki boy farkı hiç bu kadar heyecan verici gelmemiştir.

"Tekrar soruyorum, neden? Neden adresimi istediniz?"

"Konuşmayı kestiğimiz gün." Sesi yumuşadı. "Kendime iki söz verdim: Senin alanına saygı duyacağım ve bana ihtiyacın olduğunda seni nerede bulacağımı her zaman bileceğim. Ryker ikinci kısımda bana yardım ediyor."

Özgürlüğüme saygı gösterecek mi? Cidden bunu mu söyledi? İki yıl önce olanları hatırlamıyor mu?

Zamanlamayı boş verip ona bunu sormalıydim, ama ne yazık ki kalbim, söylediği diğer şeye odaklanmakla meşguldü. *Eğer ona ihtiyacım olursa*. Yani, ne olursa olsun, ihtiyacım olursa her zaman koşarak gelecekti.

Ruhum bu sözlerle sevinçten dans etti. Hastanenin veri bulutunda bir yerlerde, kalp atışlarımı temsil eden küçük sinyaller ekranda zıplıyordu. Elektrotlar cildimde kaşınıyordu ve her kalp atışımın izlendiğini, analiz edildiğini ve belime takılı küçük cihazdan doğrudan kardiyologumun dikkatli gözüne iletildiğini sürekli hatırlatıyordu.

"Şey," diye başladım, "beni getirdiğin ve..." Sözler boğazımda, söylenmemiş sözler gibi takıldı. Birinin ölmene izin vermemesi için ona nasıl teşekkür edersin? Senin inatçı inkârlarının ötesindeki gerçeği görmesi için? "Her şey için."

"İyi olduğundan emin misin, Tess?" Blake'in endişeli bakışları yüzüme çöktü.
yüzüme çöktü.

Güven verici bir gülümseme attım. "Eğer kendimi iyi hissetmezsem, hemen kardiyoloğu ararım
. Ama iyiyim, benim için endişelenmene gerek yok."

Ama en azından laboratuvar sonuçları gelene kadar bugün tam da bunu yapacağını görebiliyordum. Onu tekrar sakinleştirmek için ağzımı açtım, ama fırsat bulamadan hayat bana yeni bir komplikasyon çıkardı.

"Tessa!"

Tanrım.

Komşum hakkında bir şey öğrenirse, Blake kesinlikle aşırı tepki verecektir...

TESSA

Blake'in tüm vücudu gerildi, çenesi sıkılaştı ve bakışları ön verandama kilitlendi.

"O kim?" diye homurdandı Blake.

"Sadece bir komşu," diye güvence verdim.

"Verandanda duruyor, senin eve gelmeni bekliyor." "Zararsız biri," dedim çabucak. Çok çabucak.

Blake'in koyu renkli gözleri bana döndü. "Neden bunu açıklamaya ihtiyaç duyuyorsun?"

Kahretsin. "Eli de Sebastian'dan hep rahatsız olurdu, ama o sadece... şey, bana biraz aşık. Önemli bir şey değil."

Blake'in sesi alçaldı. "Bir şeyin önemli olmadığını ısrarla söyleyen insanlar genellikle bunun çok önemli olduğunu çok iyi bilirler."

"Bu durumda değil." Anahtarlarımı aradım. "Şimdi, izin verirsiniz, ben."

.." "Seni içeriye kadar geçireceğim."

"Gerek yok."

"Bu bu yukarı tartışmaya tartışmaya Söz kelimeler
tartışmaya sözler kelimeler tüm bir

bir dağın sarsılmazlığıyla

İnlememi bastırdım. O sesi tanıyordum. Blake'in "fikrimi değiştirmeyeceğim" sesiydi. Buna karşı koymak, yerçekimiyle tartışmak gibi olurdu. Ve ihtiyacım olan son şey, bu durumu daha da kötüleştirecek bir olaydı. Sadece içeri girip, hastane kokusunu duşla yıkamak ve düzeltilemez bir şeye dönüşmeden son iş acil durumumla ilgilenmek istiyordum.

"Tessa." Sebastian, kapıma yaklaşırken öne doğru adım attı, sesi endişeden tizleşmişti. "Dün gece eve gelmedin! Çok endişelendim."

"Takip etmenin yasak olduğunu biliyorsun," diye bağırdı Blake.

Sebastian'ın gözleri, Blake ile benim aramda gidip gelirken, ürkek bir tavşaninki gibi büyüdü.

Blake komşumu daha fazla korkutmadan onu ön kapımdan içeri ittim. "Üzgünüm, Sebastian. Kaba olmak istemedi. İzninle, acelem var."

Blake'in Sebastian'a travma yaşatmasını önlemek için onu evime çekip kapıyı kapattım ve kapıya yaslanarak yavaşça nefes verdim.

"Ona kaba davranmana gerek yoktu."

"O da senin geliş gidişlerini amatör bir gözetleme ekibi gibi izlemek zorunda değil."

"O zararsız biri."

"Yine de bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettin. *Hem de iki kez.*" Blake ellerini beline koydu, omuzları bu hareketle yuvarlaklaştı.

"O sadece sosyal açıdan beceriksiz, hepsi bu." Anahtarlarımı ve telefonumu giriş masasına gürültüyle bıraktım. "Ona kötü davranmak sosyal durumları kolaylaştırmıyor."

"Onun senin verandanda kamp kurması seni endişelendirmiyor mu?"

"Dediğim gibi..." Su içmek için mutfığa doğru yöneldim.

"Sosyal açıdan beceriksiz ama tatlı mı?" Blake'in sesinde şüphe vardı. "Kırık plak gibi konuşmaya başladın, Cupcake."

Bu takma ad, beklenmedik bir yumruk gibi geldi. Onun, beni yatakta onun emirlerine seve seve uyan bir kıza dönüştüren bu sihirli güce sahip olduğunu bilmiyordu.

Hakimiyet, ben varım.

"Gerçekten duş almam lazım."

Blake'in dikkati sonunda benim ayakkabı kutusu gibi evime yöneldi. Onun değerlendirmelerini yeni bir bakış açısıyla izledim, evimi onun gözünden gördüm. Mutfak, koridordan biraz daha büyüktü, her iki yanında önceki kiracıların bıraktığı savaş izlerini taşıyan üç eski dolap vardı. Apartman dairesine uygun boyutlardaki ev aletlerim, özür dilercesine bir araya toplanmıştı, buzdolabının sürekli uğultusu, mesleki yetersizliğimin fon müziği gibiydi.

"Yemek odası" — ikinci el bir masayı sıkıştırdığım köşeye verilen cömert bir isim — düğün planlama malzemelerinin patlamasıyla ortadan kaybolmuştu. Oturma düzeni çizelgeleri ve kumaş örnekleri, olmaya çalıştığım başarılı kariyer kadınının kanıtı gibi yüzeye yayılmıştı. Oturma odası da pek iyi durumda değildi, daha iyi günler görmüş bir ikili koltuk

ve 32 inçlik bir televizyon, garaj satışından alınmış, yanından ağır adımlarla geçildiğinde sallanan bir sehpanın üzerine dengesiz bir şekilde yerleştirilmişti.

Yatak odamın kapısı koridorun sonunda açıldı, kraliçe yatak sığacak kadar genişti ve her gün bana metrekaresine yerine hırsı tercih ettiğimi hatırlatıyordu. Bütün ev *geçici bir durum olduğunu* haykırıyordu. Ama ben bunu bir süredir kendime söylüyordum.

Blake'in varlığı her şeyi daha küçük, daha geçici hissettiriyordu. Geniş omuzları ve başarı öyküsüyle dolu havası, bu şık, yetişkin gibi davranmaya çalıştığım başlangıç evine değil, tavandan tabana pencereleri olan şık bir şehir merkezindeki gökdelene yakışıyordu.

"Ne kadar süredir burada yaşıyorsun, bir buçuk yıl mı?" diye sordu.

"Evet." Ayakkabılarımı çıkardım ve ziyaretçilerim geldiğinde genelde yaptığım gibi evim hakkında utangaç hissetmediğime şaşırdım. Bu Blake'di. Beni tanıyordu. Bunun benim nihai hedefim olmadığını biliyordu.

"Ve taşınmadan önce herhangi bir sağlık sorunun yoktu?"

"Hayır."

Başını salladı, sanki duvarların içini görebiliyormuş gibi duvarları izledi. "Küf veya mantar izi gördün mü?"

Oh. Şimdi nereye varmak istediğini anladım.

"Hayır. Eli de aynı endişeyi taşıyordu, bu yüzden ikimiz de burayı titizlikle inceledik."

Ama Blake çoktan tam teşhis moduna geçmişti, gözleri her çatlağı potansiyel bir semptom gibi katalogluyordu. "Etrafa bir bakabilir miyim?"

Etrafa bakmak. Benim özel evimde. İçimdeki genç kız, onun önünden koşarak, kesinlikle profesyonel olmayan hayatımın kanıtlarını saklamak istedi. Gece geç saatlerde Amazon'da alışveriş yaparken aldığım pembe yapay elmaslı okuma gözlükleri. En iyi arkadaşımın şaka olarak sürekli eklediği tek boynuzlu at kahve fincanları koleksiyonu. Ve tanrım, lütfen ortalıkta iç çamaşırı olmasın.

Ama o küf arıyordu. Başka bir şey değil. Ve doktorluk içgüdülerini tatmin etmesine izin vermezsem, bu konuyu asla bırakmayacaktı.

"Keyfine bak."

Onun inceleme turunu takip ettim, kısmen iyi olduğumu kanıtlamak için, çoğunlukla ise utanç verici bir şeyle karşılaşmadan önce müdahale etmek için. Mesela komodinin çekmecesindeki pille çalışan erkek arkadaşım gibi. Doktorluk odak noktası onu önce mutfağıma götürdü, o yetenekli eller — kelimenin tam anlamıyla kalbimi yeniden çalıştıran eller — dolap kenarlarını ve boru bağlantılarını kontrol etti,

nem olup olmadığını kontrol etti. Banyoda, muhtemelen ameliyat alanlarına gösterdiği aynı yoğunlukla derzleri inceledi.

Tiaralı çizgi film kedileriyle kaplı duş perdemizi görünce dudakları seğirdi. "Güzel dekor."

"İstediğin kadar yargıla. Prens kediler bana neşe veriyor."

Bu sözlerim, içimde tehlikeli şeyler uyandıran alçak bir kahkaha kopardı. Ama yatak odama geldiğimizde olanlara kıyasla bu hiçbir şeydi. Küf yerine, dikkatini her biri farklı bir aşk romanından alıntı ile işlenmiş yastık koleksiyonum çekti.

"*Sokaklarda bir dük, yatakta bir şeytan mı?*" diye okudu, sesi eğlenceden boğuklaşmıştı.

Yastığı onun görüş alanından çektim, ama çok geçti. Zaten komodinin üzerindeki kitabı görmüştü ve eminim aptal kalp monitörüm, o büyük, yetenekli elleriyle kitabı aldığı anı kaydetmiştir. Erkekçe parmaklarının pembe çiçekli kapakla oluşturduğu kontrast — imkansız derecede pembe bir dağ manzarası önünde kucaklaşan bir çift — içimde uygunsuz bir ürperti yarattı.

"Bu ne hakkında?" Ağzının köşesi, hemşireleri ve kadın doktorları şüphesiz bayılttıran o yıkıcı yarı gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Diğerleri gibi," diye cevap verdim. "Aşk."

"Ah, ama bir keresinde bana her birinin nasıl benzersiz bir hikaye anlattığına dair yirmi dakikalık bir ders vermiştin."

Sayfaları karıştırmaya başladı ve — aman Tanrım — benim vurguladığım yerleri buldu. Ve kenar notlarımı. Özellikle ateşli bir sahnenin yanına karaladığım "*AMAN TANRIM, BU ÇOK SEKSİ*" notunu da dahil.

Romanı kapmak için uzandım, ama onun gözleri söz konusu pasajı görmeden önce.

Gülümsemesi üç kat büyüdü. "Şehrin ışıkları altında amını yalattıyor, ha?"

Yanaklarım o saçma pembe kapaktan daha sıcak yanıyordu. "Küf buldunuz mu, Dr. Morrison?"

Derin, zengin ve tamamen bilmiş bir kahkaha yatak odamı doldurdu ve yalnız olduğumuzu bana acı bir şekilde fark ettirdi. Yatağımın yanında. İki gece önceki uykusuz gecemden kalma çarşafı hala buruşuk olan, hiç toplanmamış yatağımın yanında.

Bakışları o buruşuk çarşafı kaydı ve yemin ederim odanın sıcaklığı on derece arttı, kadınsı bölgelerim harekete geçti.

Hayır. Yanlış alarm. İçeri girmeyecek.

Aman Tanrım. Kendi kafamda bu düşünceleri duyduğumda içimden bir ürperti geçti.

"İyi misin Tess? Annen Ryker'ın tarayıcı geçmişini bulduğunda Ryker'ın yaptığı gibi görünüyorsun."

"İğrenç." *Kardeşinin porno alışkanlıklarını gündeme getirmek kadar uygunsuz düşünceleri öldüren başka bir şey yoktur.* "Burada küf yok. Devam edelim."

Beni takip ederken çıkardığı yumuşak kahkahayı duymamış gibi yaptım, arkamda duran çok daha büyük vücudunun sıcaklığının farkında değilmiş gibi yaptım. Blake'in o romantik romanda bana o şeyleri yapmasını hayal ettiğim kişi olmadığını yaptım.

"Peki, porno koleksiyonunun geri kalanı nerede?"

O kadar hızlı döndüm ki, göğsüne çarptım. Ellerini belime koyarak beni dengeledi ve aniden, onun sıcaklığıyla, vücut şampuanı ve Blake'e özgü bir kokunun karışımıyla sardım, ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Porno değil." Ondan uzaklaştım, ama iş işten geçmişti.

O, ellerini yanlarına indirerek rahat bir duruşa geçti, bu da onu bir şekilde daha da yıkıcı bir şekilde çekici gösteriyordu. Sanki *GQ dergisinden* bir model yanlışlıkla evime girmiş gibiydi.

"*Cunt* ve *cock* kelimelerini gördüm." Blake kaşlarını kaldırdı, sesi yasadışı olması gereken bir tona düştü. Yüzündeki yeni sırıtışa bakılırsa, bunu yanaklarımdan yeni bir duman çıkarmak için söylemişti. "Ben edebiyat uzmanı değilim, ama bunun *Moby Dick* olduğunu sanmıyorum. Gerçi..."

Ona öfkeyle bakarak, öfkeyle döndüm. "Küf yok. Küflenme yok. Minnettarım..."

"CPR mi? Hayat kurtarma mı? Edebiyat eleştirisi mi?"

Ona öfkeyle baktım, ama o tekrar doktor moduna geçmişti, bakışları yeniden yoğun bir şekilde duvarları tararken ifadesi ciddileşti.

"Küf ve çevresel toksinlerin özelliği, sinsi olmalarıdır. Duvarlarda, zeminlerde, hava kanallarında saklanırlar. Çok geç olana kadar bakmayı aklınıza bile getirmeyeceğiniz yerlerde."

"Evimin beni hasta ettiğini mi ima ediyorsun?"

"Bunu göz ardı edemeyiz diyorum." Parmaklarını duvarımdaki koyu lekenin üzerinde gezdirdi ve ben gömleğinin omuzlarından nasıl gerildiğini fark etmemeye çalıştım. "Çevresel faktörler sağlıklı bir vücudu içten dışa tahrip edebilir."

içten dışa tahrip edebilir. Bazen bu o kadar yavaş olur ki, acil servise gidene kadar ne olduğunu fark edemezsiniz."

"Semptomlarım yavaş yavaş ortaya çıkmadı," diye hatırlattım ona. "Aniden bir hastalıkla başladı."

"Yine de imkansız olduğu anlamına gelmez."

"Bu noktada *her şey* mümkün," diye cevapladım. "Belki de yatak odamın penceresinden tükürük atan pembe bir fil tarafından enfekte oldum."

Bakışı o kadar lezzetliydi ki, gülümsememek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onun yerine boğazımı temizledim. "Her halükarda, taşınacak durumum yok ve taşınabilsem bile, kira kontratım altı ay daha bitmiyor. Küf izi görmüyorum, ama endişenizi not aldım."

Küçük odamı tekrar incelerken çenesi seğirdi ve ben o ifadeyi tanıdım. Kavga etmeye hazırlandığı ifadeyi.

Olmaz.

"Şimdi, izin verirsiniz," diye sordum, o tartışmasının bir başka bölümüne geçmeden önce, "catering şirketiyle önemli bir toplantım var."

Yüz hatları gerildi. "*Yüz yüze* mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Romantik romanlarla hiçbir ilgisi yok, emin olabilirsiniz."

"Hastaneden yeni taburcu oldun."

"Anahtar kelime 'taburcu'." Ön kapıyı açtım ve benim özel koleksiyonumu keşfetmeden önce gitmesini dileyerek dua ettim. Scarlett'e, eğer ölürsem yakması için kesin talimatlar vermiştim.

"Tessa, dinlenmen lazım."

"Dinleneceğim. Sadece bir toplantı."

"Dün kalbin durdu." Bu hatırlatma, kalbimin gerçekten atlamasına yetecek kadar şiddetliydi.

"Ve şimdi bana bak. Taze bir papatya gibi." "Evde kalman gerekiyor."

"Tekrar söylüyorum, fikrini not aldım. Şimdi, böcekler arkadaşlarını davet etmeden önce gidersen çok sevinirim."

Çenesi, ihtisas döneminden çok iyi hatırladığım o inatçı çizgiye büründü.

"Laboratuvar sonuçlarını acele ettirdim." Ön verandaya çıktı. "Sonuçlar yakında çıkacaktır. Aradığımda cevap versen iyi olur. Çünkü cevap vermezsen, bilincini kaybettiğini düşünür ve tüm acil servisi kapına getiririm."

Ne kadar otoriter.

"Nereye gidiyorsun?" Neden böyle bir şey sordum ki? Merhaba, tek amacım onun gitmesini sağlamaktı.

Ve neden akciğerlerim, başka bir kadın hakkında bir şey söylerse grev yapmaya karar verdi? Blake'in muhtemelen çıktığı binlerce kadın vardı. Elbette, kadınlara olan nefretinden kurtulmuş ve vücudunun karşı cinse neler yapabileceğini keşfetmişti.

"Bir randevum var."

"Gizemli bir şekilde söyledi."

Kahve rengi gözleriyle beni değerlendiriyordu. Sırf kafamı karıştırmak için mi kasıtlı olarak gizemli davranıyordu?

"İyi olduğuna sevindim, Tess. Toplantıdan eve döndüğünde bana mesaj atmanı istiyorum." Dikkatini komşunun kapısına çevirdi. "Güvende."

Blake'in arabaya doğru yavaşça yürüdüğünü izlememin nedeni, onun şimdiye kadar gördüğüm en seksi popoya sahip olması ya da geniş omuzlarının gömleğini gerginleştirmesini zevkle izlemem *değildi*. Sadece komşumla bir sorun yaşamadığından emin olmak istiyordum. *Hepsi bu*.

Tamam, peki, evet, aynı zamanda onu endişelendiren "nişan"ın ne tür bir şey olduğunu da merak ediyordum.

Ve neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu hissediyordum?

BLAKE

Malikanenin kapısında donakaldım, elim pirinç kapı tokmağının üzerinde duruyordu. Buraya her geldiğimde, dünyaya gösterdiğim hayat ile seçtiğim kardeşlerimle paylaştığım karanlık hayat arasındaki görünmez bir çizgiyi aşırıyormuşum gibi hissediyordum.

Önümde, sanki sırlarımızı koruyormuş gibi görünen, yıpranmış gargoye'larla taçlandırılmış taş duvarlar yükseliyordu. Chicago'nun dış mahallelerindeki bu geniş arazi, bizim sığınağımız olmuştu. Karanlık mizahımızla ona "Günahkarlar ve Azizler Kulübü" adını vermiştik. Demir kapıların ötesinde, uzaktaki cezaevinin silueti beliriyordu. Bizi bir araya getiren geceyi ve neden bu sığınağı seçtiğimizi sürekli hatırlatan bir simgeydi.

Beş adamın, kan bağıyla değil, ruhlarını yeniden şekillendiren bir trajediyle birbirine bağlandığı, üniversite yıllarımızı paramparça eden kabusu özgürce konuşabildikleri bir yer. Gece geç saatlere kadar süren partiler ve final sınavlarına çalışmakla geçmesi gereken zamanlar, bunun yerine tüm hayatımızı değiştiren bir kabusla dönüşmüştü.

Pencerede kendi yansımamı gördüm. Yorgun gözler, gergin çene. Bunun altında başka bir şey daha gizleniyordu: en iyi arkadaşımın kız kardeşine aşık olmanın ağırlığı.

Eric Voss'un evine gidip Tessa'yı kırdığı için kemiklerini kırmak niyetiyle, hoş olmayan bir gerçeklik beni bir bakteri gibi hızla sarmıştı. Tessa'ya olan hislerim hiç de kardeşçe değildi.

Artık, hiç şüphe yoktu ki, Tessa'ya aşık olduğumu biliyordum. Kahretsin, inkar bulutunun altında, yıllardır ona aşık olmuştum.

Bu gece, beni herkesten daha iyi tanıyan tek kişiden, Tessa'nın kardeşinden, bu duygularımı saklamam gerekiyordu. Ryker, yıllar boyunca beni defalarca uyarmıştı, eğer beni kız kardeşi ile birlikte yakalarsa, bana sığ bir mezar kazacağını söylemişti. Sorun şu ki, Ryker beni Tessa'nın aşk romanlarını okuduğu kadar kolay okuyabiliyordu ve şu anda Tessa'ya daha fazla sorun çıkarmak, yapmak istediğim en son şeydi.

Haftalık poker gecemizi atlamayı düşünmüştüm. Ama Tessa'ya hastalığı hakkında sessiz kalacağıma söz verdikten sonra - ve evet, Ryker'a Voss hakkında

hakkında söylediğim için hala vicdan azabı duyuyordum), katılmam gerektiğini biliyordum. Özellikle de Tessa acil servise gelmeden önce gönderdiğimiz mesajlarda, beni oyun gecesine katılmaya zorladıkları için. Şimdi vazgeçersem, Ryker ve diğerleri bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirlerdi.

Bu yüzden, burada duruyordum. Hayatımın performansını sergilemeye hazırdım.

İçeride, ateş ışıǵı maun duvarların üzerinde titriyordu. Dört kardeşimin üçü köşedeki poker masasının üzerinde eğilmiş, yüzleri tavandaki lamba tarafından aydınlatılıyordu.

"Jace'in kışını silmemi görmek için tam zamanında geldin," dedi Axel, muhteşem bir şekilde kaybetmek üzere olan birinin rahat güveniyle, büyüyen yığına fişleri atarken.

"Hayatta olmaz." Jace'in gözleri, genellikle batmakta olan şirketleri kurtarmak için ayırdığı aynı odaklanma ile parıldıyordu. Fişlerini metodik bir şekilde düzenledi, her yığın tam olarak hizalandı. "Biliyorsun Axel, poker iş hayatına çok benzer. En çok gürültü yapan adam genellikle en zayıf eli olan kişidir."

"Seni milyarder yapan bilgelik bu mu?" Axel gözlerini devirdi. "Çünkü eminim ki seni milyarder yapan şey güven fonundu."

"Güven fonu beni oyuna soktu," diye karşılık verdi Jace, sesinde yönetim kurulu yöneticilerini koltuklarında kıpır kıpır eden o sessiz yoğunluk vardı. "O zamandan beri olan her şey mi? O da diğer insanların ne zaman palavra attığını bilmekle ilgili." Axel'in fiş yığına bir göz attı. "Şu anda olduğu gibi."

"Poker gecesinde kol düğmesi takan bir adamdan oldukça zengin bir söz," dedi Axel, ama onun kartlarını dikkatlice yeniden kontrol ettiğini fark ettim.

Jace'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Görünüş önemlidir. İş dünyasından bir başka ders: insanlar iyi giyinenleri hafife alırlar." Düzgün bir yığın fişi öne itti. "Yükselt."

"Tanrım," diye mırıldandı Ryker. "İşte bu yüzden buy-in'i sınırlamalıydık."

Jace gibi milyarder bir CEO'ya karşı poker oynamanın sorunu, senin *tüm paranın* onun cebindeki bozuk para kadar olmasıydı.

Esprili sözlerine rağmen, Jace'in duruşu bu gece her zamankinden biraz daha çekingen görünüyordu, belki de geçen ay satın aldığı aile şirketi hâlâ aklından çıkmamıştı. Yönetim kurulu kesinti talep etmesine rağmen, 150 çalışanın hepsine işlerini koruyacaklarına söz verdiği şirket. Oldukça zorlu bir mücadeleleydi, ama Jace hepsini kurtarmıştı.

Jace masanın diğer ucunda gözlerimi yakaladı, ağzının köşelerinde hafif bir gerginlik dışında ifadesini okumak imkansızdı. Eğer dikkatli bakarsanız, onun ifadesini anlayabilirsiniz.

Axel'in küstah özgüveninden veya Ryker'in hesaplı oyunlarından farklı olarak, Jace pokere iş devralmalarında olduğu gibi yaklaşıyordu: sabırlı, metodik, diğerlerinin zayıflıklarını ortaya çıkarmasını bekleyerek saldırıyordu.

"Bu gece dikkatin dağınık görünüyor Blake," dedi Jace, sesi o kadar sakindi ki diğerleri Axel'in küfürli konuşmalarının arasında buna dikkat etmediler.

Bu gözlem suçlayıcı değildi, sadece Jace'in tipik algısıydı. Sonuçta servetini insanların zayıflıklarını okuyarak kazanmıştı. Omuz silktim, ama onun bilgili bakışlarında, benim istediğimden daha fazlasını gördüğünü düşündüren bir şey vardı. Grubumuzda sır saklamayı en iyi anlayan kişi Jace'di.

Ryker başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Aramızda sözsüz bir soru geçti. *Voss'u bulabildin mi?*

Kafamı hafifçe salladım.

"Viski?" Ayağa kalktı ve kristal sürahiyi uzattı. "Olmaz. Bundan sonra işe dönmem gerek."

"Yine maraton mesaisi mi?" Axel ıslık çaldı. "Dostum, bu acil tıp şefi olayı seni yine asistan gibi çalıştırıyor."

Oturup ikinci deste kartları karıştırdım. Bu tanıdık hareket ellerimi sabit tutmama yardımcı oldu ve Ryker'in endişeli bakışlarından başka bir şeye odaklanmamı sağladı. Bana bakmaya devam ederse, bu geceki kargaşamın asıl nedeninin Eric Voss olmadığını anlayabilirdi.

"Şüpheli hayat seçimlerinden bahsetmişken..." Axel sıırıttı. "Sana çıkma teklif eden hemşireyle ne oldu?"

Yine mi? Önce iç çamaşırı mankeniyle ilgili o aptal mesaj, şimdi de bu mu? "Birdenbire aşk hayatıma neden bu kadar ilgi duymaya başladın?" diye sordum.

"Ne aşk hayatı?" Axel'in ifadesiz yüzü onu güldürdü, ama Ryker meşguldü ve Jace, şey... o da kimseyle çıkmıyordu. Muhtemelen karanlık geçmişi yüzünden. Onunki benimkinden çok daha karanlıktı ve bu bir şey ifade ediyordu. Jace'in yaşadıklarına bakılırsa, bu adamın kurumsal bir kurtarıcı yerine seri katil olmaması bir mucizeydi.

"Ciddi bir ilişkisi olanlar, ellerini kaldırsın." Masadaki herkese baktım. "Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm."

Yakında bir şeylerin ters gittiğini fark edeceklerdi; beni çok iyi tanıyorlardı. Tessa dışında gerçekten içime aldığım tek insanlar onlardı ve bu kolay olmamıştı. Üniversitede Ryker benim tek arkadaşımdı, itirazlarıma rağmen antisosyal beni kardeşlik etkinliklerine sürüklerdi.

Onun sayesinde Knox, Jace ve Axel ile tanıştım. Ama bağımızı güçlendiren şey bir trajedi oldu. Knox'un kelepçelenip hapishaneye götürülmesini izlemek.

Cinayetle suçlanmıştı.

Ait olduğumuz kardeşlik kulübü kardeşliği vaaz ediyordu, ama polis ışıkları Knox'u kırmızı ve maviye boyadığında, o kardeşlik paramparça oldu. Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur, onların sloganı değildi. Bunun yerine, bize bir ultimatom verdiler: Knox'u ihbar et ya da çık.

Bu kardeşlik değildi. Kardeşlik, bundan sonra olanlardı: Dördümüz birleşip, düşmüş dostumuzun başında nöbet tuttuk. O gece, Sinners and Saints Club'ı kurduk, ikisi arasındaki çizginin çoğu insanın düşündüğü kadar net olmadığını anladık. Bazen iyi insanlar, doğru nedenlerle korkunç şeyler yaparlardı. Bazen en kötü günahkarlar, saygınlığın arkasına saklananlardı.

Misyonumuz basitti. Birbirimizi korumak, özellikle de yere düştüğümüzde, ve toplum ya da sevdiklerimiz bizi yazdıklarında, kurtuluş sunmak. Hepimiz bir noktada yargılanmış, mahkum edilmiş ya da terk edilmiştik. Karanlıkla tek başına yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorduk.

Her şeyi üç kutsal kural yönetiyordu:

1) Mutlak sadakat. Dünyanın, gözden düşen insanlara ne kadar çabuk sırtını döndüğünü görmüştük. Her birimiz, çok fazla zorlandığımızda yapabileceğimiz karanlığı, şiddeti taşıyorduk. Kız kardeşim Faith'i kurtardığım gece bunu kanıtlamıştım. Knox şimdi bunu yaşıyordu. Ama bu kulüpte, o karanlıktan kaçmıyorduk. Bazen en doğru davranışların dış dünyaya günah gibi görüldüğünü bilerek, birlikte ayakta kalıyorduk. Yani, yargılama yoktu. Terk edilme yoktu. Asla.

2) Koruma. Birimize saldırırsan, hepimize saldırmış olursun.

3) Kırılmaz bağ. Bu sadece bir kulüp değildi; bizim seçtiğimiz ailemiz, hayat boyu sürececek bir bağdı. Hayat bizi nereye götürürse götürsün, düzenli olarak birbirimizi kontrol ederdik. Kimse geride bırakılmaz, hiçbir kardeş unutulmazdı. İnsanların birbirlerinin hayatlarından bu kadar kolayca kaybolduğu bir dünyada, biz birbirimize bağlanmayı seçtik.

Bu da Tessa hakkındaki bu sırları saklamayı ihanet gibi hissettiriyordu.

"Blake, dünyaya dön." Axel'in sesi düşüncelerimi böldü. "Oynayacak mısın yoksa bütün gece o kartları okşayacak mısın?"

Telefonum titredi. Ekranda Tessa'nın adı belirdi.

Tessa: Bana, kilitli ve güvenli bir yerde olduğumda onaylamamı söylemiştin. Sadece senin benim patronum olmadığını kanıtlamak için bunu yapmamayı düşündüm.

biliyorum. Ama hayatımı kurtardığın için sana borçlu olduğumu düşündüm. İşte buradayım, uslu bir hasta olarak. Mutlu musun şimdi, Kontrol Manyağı Doktor?
göz devirme emoji

Sırıttım.

Ryker'ın gözleri telefonda kısıldı, sonra birden yüzüme çevirdi. İfademi düzeltmeye çalıştım, ama çok geçti. Orada bir şey görmüştü, onu viskisini dikkatlice masaya koymaya iten bir şey.

"O kimdi?" diye sordu Ryker.

Gözlerine baktım ve gerçeği öğrenirse öfkeye dönüşecek sarsılmaz sadakatini gördüm. Kız kardeşi benim gizli hastamdı ve çok geç olmadan çözmeyi umduğum tıbbi bir gizemle mücadele ediyordu. Ryker'ın benden istediği tek sözü, Tessa'nın kalbinden uzak durmak sözünü bozuyordum.

Bu söz, deneyimlerden doğmuştu. Lisedeyken, Ryker'ın Tuck adında başka bir yakın arkadaşı vardı. Tuck'ın bir kız kardeşi vardı ve Ryker ona sırılsıklam aşık olmuştu. Bir süre her şey mükemmel görünüyordu. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. İlişki çöktüğünde, Tuck kız kardeşinin tarafını seçti. Böylece, bir dostluk parçalandı ve asla tamamen iyileşmeyen yaralar bıraktı.

Bu yüzden, Tessa söz konusu olduğunda, Ryker'ın kuralı kesindi: asla kız kardeşimle çıkma. İkimizi de kaybetmeye dayanamazdı, romantizm gibi önlenebilir bir şey yüzünden arkadaşlığımızın bozulmasını göze alamazdı.

"Kimse." Tessa'ya cevap vermeden telefonu cebime attım. "Kim satıyor?"

Ama beni incelediği şekilden, şimdi gerçekten incelediği şekilden, radarının resmen devreye girdiğini anladım.

TESSA

İlkbaharın sonlarında esen rüzgâr, bahçe terasına çiçek açan güllerin tatlı kokusunu taşıyordu, ama benim tek odaklandığım şey kahvaltımı midemde tutmaktı. Kiremitli verandada ferforje masalar diziliydi, narin süslemeleri sabah güneşinde karmaşık gölgeler oluşturuyordu, bu da gelecekteki düğün fotoğrafları için mükemmel bir ortamdı. Keşke bunu takdir edebilseydim.

"İyi misin?" Resim gibi güzel müstakbel gelinim Shelly, sandalyesinde öne eğildi, mükemmel manikürlü parmaklarıyla tasarımcı çantasını tıkladı.

"Kesinlikle." Yalan dilimde acı bir tat bıraktı, boğazıma kadar yükselen asitle karışarak.

"İyi görünmüyorsun." Gözlerini kısarak, bin dolarlık masa süslerini seçerken gösterdiği aynı dikkatle yüzümü inceledi.

Ben de pek iyi hissetmiyordum. Son yirmi dakikadır, geldiğimde hissettiğim mide bulantısı, patlamak üzere olan bir volkan gibi giderek artıyordu. Bu toplantıyı bitirmem gerekiyordu. Hızlıca. Shelly'nin durumun ne kadar kötüye gittiğini fark etmesine izin vermeden.

Bu düğünü gerçekleştirebilirdim. Gerçekleştirmek zorundaydım. Neredeyse bir yıl önce, daha sağlıklı ve iyimser olduğum bir dönemde aptalca kabul ettiğim sözleşme yapısı nedeniyle, ödememin büyük kısmı büyük gün geçene kadar gelmeyecekti. Bunu başaramazsam, yaptığım tüm çalışmalar — sayısız saatler süren tedarikçi görüşmeleri, tasarım danışmanlıkları ve titiz planlamalar — pratikte boşa gitmiş olacaktı.

"Harikayım." Portföyümü karıştırırken ellerimin titrememesini sağlayarak zorla gülümsedim. "Şimdi, catering menüsüne gelelim. Her şeyi hallettik. Catering şirketi malzeme fiyatları konusunda endişelerini dile getirmeye çalıştı, ama aramızda kalsın, bence daha yüksek bir ücret almak istiyordu."

Shelly'nin mükemmel kaşları endişeyle çatık kalmaya devam etti. En son ihtiyacı olan şey, düğün planlayıcısının işi batırmasından endişe etmektir. Bu sıradan bir düğün değildi; bu, siyasi hanedanların birleşmesiydi ve

Chicago'nun seçkinlerinin kim kimdir listesi gibi bir konuk listesi vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa, insan buz sarkıtına dönüşmeyi tercih ederdim.

"O, senin ve James'in önemli iş bağlantıları getireceğini biliyor," diye devam ettim, yükselen mide bulantısını zorlukla bastırarak. *Tanrım. Tatlıları ve elbiseleri hallet, Tessa, sonra kaçabilirsin.* "Tatlı menüsüne gelince, vizyon panonu inceledim ve..."

"Kaba olmak istemem," diye sözümü kesti ve sandalyesini benden hafifçe uzaklaştırdı. "Ama bir şeyin varsa, belki de randevuyu ertelemeliyiz. Hastalanmak istemem."

"Grip olmadım," diye onu ikna ettim, mide bulantısının yanı sıra içimi kemiren suçluluk duygusuna rağmen.

Belki de bu yanlıştı. Belki de bencilce davranıyor, bu işe umutsuzca tutunuyordum. Bu sadece onun düğün günü değildi; kariyerleri belirleyebilecek, özenle planlanmış sosyal ve politik bir olaydı. Bu sözleşmeyi kaybetmenin beni maddi olarak mahvedecek olması onun suçu değildi. Onun düğününe odaklanmak için diğer üç düğünü reddetmiş olmam onun suçu değildi. Ve her gün daha da öngörülemez hale gelen, istenmeyen bir hayalet gibi gelip giden gizemli bir hastalıkla mücadele ediyor olmam da kesinlikle onun suçu değildi.

"Alnında ter damlaları var, solgun görünüyorsun ve gözlerinin altında koyu halkalar var." Sesi nazikti ama kararlıydı.

Harika. Görünüşe göre, bu sabah özenle sürdüğüm ekstra kapatıcı fondöten işini yapmıyordu. Titreyen ellerimi soğuk metal masaya bastırarak, midem bulanırken kendimi sabit tuttum.

Gerçek şu ki, semptomlarım acımasız bir Rus ruleti gibiydi. Ne zaman ortaya çıkacaklarını veya ne kadar kötü olacaklarını asla bilmiyordum. Bu işe yetecek kadar sağlıklı olmadığımı itiraf edersem, bu, *hiçbir* işe yetecek kadar sağlıklı olmadığım anlamına gelirdi. Ve çalışamazsam...

Hayır. Doktorlar kafalarını kaşıyarak düşünürken, özenle kurduğum işimin çöküşünü izlemeyi reddettim.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim, sesim hissettiğimden daha sağlamdı.

"Şimdi..."

"Bak." Kollarını kavuşturdu, elmas nişan yüzüğü güneş ışığını yansıtıyordu.

"Son randevumuzu açıklama yapmadan iptal ettin, şimdi de bu..."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Gözlerinde, bizi çevreleyen güller gibi yeşeren şüpheyi görebiliyordum, bu şüphe, uğruna çalıştığım her şeyi yok etmekle tehdit ediyordu.

"Kişisel bir acil durumdu," dedim yumuşak bir sesle, kalbimin ani bir tatile çıkmaya karar verdiği için hastanede olduğum kısmını atlayarak. Bu olayı kardeşimden bile saklamıştım; zaten güvenilirliğimi sorgulayan bir müşteriyle paylaşmayacaktım elbette.

güvenilirliğimi sorgulayan bir müşteriyle paylaşmayacaktım.

Bu işi yapabilirdim. İşin çoğu uzaktan halledilebilirdi. Gerekirse yataktan bile satıcılarla koordinasyon sağlayabilirdim. Blake testler yapıyordu ve en azından semptomlarımı kontrol altına almanın bir yolunu bulacağımıza inanıyordum. Buna inanmak zorundaydım.

"İyiyim," diye tekrarladım, boğazıma safra yükselmesine rağmen. "Dürüst olmak gerekirse, o acil durum uykumu kaçırdı. Ama size tüm dikkatimi vereceğime söz veriyorum."

Gözlerim bahçenin karşısındaki tuvalet pavyonuna kaydı. 18 metre. Sadece 18 metre uzaktaydı. Mide bulantısı doruğa ulaşmıştı, ama dayanmam gerekiyordu... "Catering şirketiyle yeniden görüşüp, fiyatlandırma numarasından sonra tatlı barını ücretsiz olarak eklemelerini sağladım. Nedime elbiseleri iki hafta erken hazır olacak, altı düzine gül bedava olacak ve gelinliğinin tadilatı da tam zamanında bitecek."

Shelly'nin ifadesi biraz yumuşadı, dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi. "Eğer eminsen..."

"Kesinlikle eminim." Midem bir kasırgaya dönüşürken, malzemelerimi rahatça toplamaya çalışarak gülümsedim. "Bu, şimdiye kadar planladığım en heyecan verici düşün ve kesinlikle muhteşem olacak." Saatime bakıyormuş gibi yaptım. "Şimdi, izin verirseniz, mekanın fatura ofisiyle görüşmem gerekiyor. Benimle gelir misiniz?"

Beklendiği gibi, Shelly idari işlerden bahsedilince burnunu kırıştırdı. O reddettiği anda, vedalaşıp gelişmeleri haber vereceğime söz verdim ve toplayabildiğim tüm rahat tavrımla tuvalet pavyonuna doğru yürüdüm.

Neyse ki boş olan tuvaletin içinde, vücudum beni yine yüzüstü bırakmadan önce zar zor ilk kabine ulaşabildim. Soğuk karo zemine diz çöküp, içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusarken, içimdeki bir şey sonunda parçalandı. Aylarca kendimi tutmaya çalıştım. Aylarca doktorlar test sonuçlarına bakıp bana hiçbir şeyin yanlış olmadığını söylediler. Aylarca iğneler, taramalar ve faturalar çıkmaza girdi, bu arada vücudum dakikalar içinde on yıllar yaşlandı.

Ben yanarken, acı çekerken ve normal olmanın nasıl bir şey olduğunu unuturken. Artık buna dayanamıyordum.

İlk hıçkırık beni hazırlıksız yakaladı. Gözyaşları sıcak ve hızlı akıyordu, haftalarca özenle koruduğum soğukkanlılığım parçalanırken maskaram yanaklarımdan akıyordu. Alnımı serin fayans duvara dayadım, omuzlarım, umutsuzca kaçmaya çalıştığım her şeyin ağırlığıyla titriyordu.

Tanrım, çok yorgundum. Vücudumun tahmin edemediğim semptomlarla dolu bir mayın tarlasına dönüşmesinden yoruldum. Her sabah uyanıp, bugün her şeyin parçalanacağı gün olup olmayacağını merak etmekten yoruldum. İçim isyan ederken toplantılarda gülümsemekten yoruldum. Ama en çok da korkmaktan yoruldum. Hayatımı parça parça çalan şeyden korkmaktan, sahip olduğum her şeyi kaybetmekten korkmaktan, uykusuz gecelerimi takip eden sorudan korkmaktan yoruldum.

Ya hiç iyileşemezsem?

Parmaklarım, bir başka mide bulantısı dalgası beni baş döndürüp bitkin düşürürken, tuvalet çanağının soğuk porselenine sıkıca tutundum. Bulanık görüşümle, bu resim gibi mükemmel mekanın banyosundaki tertemiz fayansları görebiliyordum. Birkaç hafta sonra Shelly'nin nedimeleriyle fotoğraf çektireceği, gülücükler, şampanya ve sonsuza dek mutlu yaşayacakları aynı mekan.

Bütün bu adaletsizlik mideme yumruk gibi çarptı. Zengin olmama gerek yoktu. Mutlu olmama da. Sadece *iyi* hissetmekle yetinecektim. Acı ve hastalık olmadan yaşayabilmekle yetinecektim. Bu çok mu fazlaydı? Neden bazı insanlar her şeye sahipti - güzellik, para, başarı - bazıları ise tuvalet zemininde ağlayıp, şiddetli kusma nöbetleriyle titriyordu? Neden hayatımdaki çıtam gittikçe alçaldı, ta ki sadece *iyi* hissetmek bile aya inmek kadar imkansız hale gelene kadar?

Neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

Kendime acımdan nefret ediyordum. Ne zaman kendime acısam, kendimi berbat bir insan gibi hissediyordum çünkü tek yapmam gereken haberleri açıp bu dünyada diğer insanların neler yaşadığını görmektir. Böylece bazı insanların benim sahip olduğum hayata sahip olmak için cinayet bile işleyeceğini anlıyordum. Kendime acımak nankörlüktü.

Hayattaydım. Ve bunu atlatacaktım.

Ağzımı silip ellerimi yıkadıktan sonra, telefonum bir mesajla titredi. Bu mesaj, belki, sadece belki, bana neler olup bittiğini anlatacak bir şey bulmuş olabileceği umudunu içimde bıraktı.

Blake: Test sonuçları geldi. Konuşmamız lazım.

BLAKE

Test sonuçlarını ofisimde fırlattım ve kağıtların hayal kırıklığına uğramış düşünceler gibi dağıldığını izledim. Stajyerim sonuçları kağıda basmıştı, sanki sonuçları kağıt üzerinde görmek bir şekilde farklı bir hikaye anlatacakmış gibi. Ama anlatmadı.

Bilgisayar ekranımın sert ışığı, listeyi tekrar okurken benimle alay ediyordu:

Elektrolitler: Normal. Glikoz seviyeleri: Normal. Böbrek fonksiyonu: Normal. CBC: Normal. EKG: Normal. Kardiyak enzimler: Normal. Göğüs röntgeni: Normal. İdrar tahlili: Normal. Karaciğer fonksiyonu: Normal. Tiroid paneli: Normal. MRG: Normal.

"Hiçbir test bana onun neden hasta olduğunu söylemiyor."

Dr. Johnson kapımda durmuş, onaylamayan bakışlarını yerdeki kağıt yığınlarına dikmişti. Onun tipik küçümseyici nefesini aldı — bu nefes, ona artık onun asistanı olmadığımı hatırlatmak istememe neden oluyordu.

"Bu konuda fazla duygusal davranıyorsun," dedi yavaşça.

Başımı kaldırdım. "O bizim aile dostumuz." Yürüyüşe başladım, kasıtlı olarak dağınık raporların üzerine basarak, ayakkabılarımın altında her çıtırta başka bir çıkmaz sokak gibi geliyordu.

"Bu yüzden yakın olduğun birini tedavi etmemelisin," diye azarladı Dr. Johnson. "Onu başka birine devretmelisin."

"Tam olarak kime?" Ona dönerek, göğsümde bir sıcaklık hissettim. "İmmünolojiye mi? Bağışıklık yetmezliği belirtisi yok. Birinci basamak sağlık hizmetlerine mi? O seçenekleri çoktan denedi. Kardiyoloji, kalp ile ilgili her şeyi inceliyor, ama bu, hayatının son bir yılını açıklamıyor. Onu hangi uzmanlığa bırakmamı istiyorsun?"

Onu terk etmek kelimesi aramızda asılı kaldı. Çünkü durum tam da buydu: terk etmek. Tessa'nın gözlerinde, semptomlarını reddeden her doktoru, onu

sağlıklı olduğunu söyleyip başını okşayarak göndermiş olan her uzmanı anlattığında, Tessa'nın gözlerinde yenilgiyi görmüştüm. Cevap bulamadıklarında onu başkasına yönlendiren her doktor.

Johnson parmaklarıyla masama vurarak ekrana bakıyordu. "Görünürdeki semptomları iki bayılma ve kalp durması, doğru mu?"

"En sonuncusu. Bu, bir yıl önce bir tür grip ve ardından göğsünde viral enfeksiyonla başladı. Uzun süren bir öksürük."

Çerçevesi gözüklerinin üzerinden bana baktı, sesinde çenemi sıkmamı sağlayan o küçümseyici ton vardı. "Öksürük."

"Ve kızarıklıklar. Kurdeşen. Kilo kaybı." Her semptomla birlikte sesim yükseldi. "Gözlerinin altında morluklar var, o kadar koyu ki çürük gibi görünüyorlar. Sanki herkes etrafında durup onun iyi olduğunu söylerken, hayatının içinden çekildiğini izlemek gibi."

Mentorum, test sonuçlarının bulunduğu ekranları tek tek tıklıyordu. Her fare hareketiyle tıklamalar benimle alay ediyordu ve o ağzını açmadan ne düşündüğünü biliyordum.

"Doktorlar çok titiz davrandılar," dedi, sonunda baskıcı sessizliği bozarak.

"Toplu olarak," diye ekledim. "Bir doktor bir test grubu istiyor, sonra onu başka birine yönlendiriyor. Toplu olarak, birçok test yapıldı, ama hiçbirisi neden hasta olduğunu bize söylemiyor."

"Ama birçok şeyi eliyor," dedi ve ben de onun nereye varmak istediğini anlayabiliyordum. Vücudumdaki her kas gerildi, sakalını okşarken, çılgınca sakın ifadesiyle tek kelimesini bile duymak istemiyordum. "Cilt sorunları alerji olabilir. Öksürük ve mide bulantısı, soğuk algınlığı veya grip olabilir. Bayılma nöbetleri genellikle dehidrasyondan kaynaklanır ve bu da kalp problemlerine yol açabilir. Yorgunluğa gelince..." Omuz silkti. "O otuzlu yaşlarında. Bu yaşlarda normal bir şey."

İçimde bir şey kırıldı. Bu benim akıl hocamdı, yıllardır hayran olduğum parlak doktor, yorgunluğun otuzlu yaşların bir parçası olduğunu söylüyordu.

"Bu tam da onun geçen bir yıl boyunca yaşadığı şey," dedim, sesim ölümcül bir sessizlikte. "Her doktor onun semptomlarını önemsemiyor, oysa durumu gittikçe kötüleşiyor. Kimse geri adım atıp bütün resmi görmeye zaman ayırmıyor. Tıbbın nasıl işlediğini bilirsin. Hepimiz kendi alanlarımızda çalışıyoruz. Göğüs hastalıkları uzmanı akciğerlere, kardiyolog kalbe bakar, ama bir şey birinin tüm vücudunu etkiliyor..."

"Depresyonu ekarte ettiler mi?"

Birden durdum. "Sen de o doktorlardan biri değilsin, değil mi?" "Peki o doktorlar ne tür doktorlar?"

"Değerli ders kitaplarında bir cevap bulamadıklarında, hastayı suçlamaya karar veren türden. Onlara mantıksız, yaşlı ya da sadece çok şikayetçi olduklarını düşündüren türden." Yaklaştım, öfkem sözlerimi keskinleştiriyordu. "Cevabımız olmaması, cevabın olmadığı anlamına gelmez. Herhangi birimizin tüm cevaplara sahip olduğunu düşünmek kibirdir."

Johnson'ın yüzü gerildi. "İkinci bir görüş istediniz. Ben de zamanımı ayırıp kayıtlarını inceledim, siz de bana kibirli diyorsunuz?" Parmağını ekranıma doğrulttu. "Bu kadın, çoğu hastanın ömrü boyunca gördüğünden daha fazla testten geçti. Ölümcül bir şey bulamadıkları için şükredin."

"Ben..."

"Henüz bitirmedim," diye tersledi. "Kibirli olan ne biliyor musun, Dr. Morrison? Bu hastanede çalışan tüm doktorlardan daha akıllı olduğunu düşünmek. Yönetim kurulu, başhekimlik pozisyonuna aday olanlarda en az sevdiği özellik budur."

Bu tehdidi bir an havada asılı bırakıp, topuklarını dönerek beni dağınık kağıtlar ve Tessa'nın güveninin ağırlığıyla baş başa bıraktı.

Yere dağılmış test sonuçlarına bakarak, onları yeni bir bakış açısıyla inceledim. İşte onun karşılaştığı şey buydu. İçinde bir şey sessizce tahribatını sürdürürken, birbiri ardına reddedilme. Yumruklarım yanlarımda sıkı sıkı kenetlenirken, öfkem daha derin bir kararlılıkla karışıyordu.

Bunu öylece bırakmayacaktım. Tessa'nın vücudunu tahrip eden şey ne olursa olsun, tüm testleri ve uzmanları atlatan şey ne olursa olsun, onu bulacaktım. Bunun için her şeyimi feda etsem bile.

Ama önce ona haberi vermem gerekiyordu. Bu hastanede katlandığı tüm iğneler, taramalar ve bitmek bilmeyen soruların ardından, ona bir cevap bulmaya hiç yaklaşamadığımızı söylemem gerekiyordu. Ya da bir çözüm. Onun umudunu yıkma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Blake?"

Tessa'nın sesi, hem rüyalarımı hem de kabuslarımı süsleyen o tatlı sesi, karanlık düşüncelerimi böldü. Dönüp onu kapıda gördüm ve o değerli an, yüzümdeki yıkımı fark etmeden önce, zamanın durduğu o an, onun her ayrıntısını hafızama kazıdım.

Parlak, umut dolu gözleri, tüm bunlar başlamadan önce hatırladığım canlı kadının izlerini hala taşıyordu. Bir gülümseme — Tanrım, kalbimi durduran gerçek bir gülümseme — ve vücudunun bilinçsizce bana doğru eğilmesi, sanki görünmez bir iplik bizi birbirimize yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi. O anda ona gönderdiğim mesajı hatırladım ve ona kötü haber olduğunu söylemediğim için kendimi sessizce lanetledim. Onu buraya, o güzel, kırılgan umudu taşıyarak girmesine izin verdiğim için.

Eğer uyarsaydım, her şeyin parçalanışını izlemek zorunda kalmazdım. Dudakları düştü, omuzları görünmez bir yükün altında ezilmiş gibi çöktü ve gözleri yaşlarla doldu, "Bir şey buldular mı?" diye fısıldadı.

Sesindeki titreme, kalbimde kalan son parçaları da paramparça etti.

Yüzündeki o gülümsemeyi gördükten sonra, ona bunu söylemek herhangi bir teşhisten daha zordu, çünkü onun umutlarını yeşerten bendim. Onu tekrar dövüş ringine çıkardım. Ve şimdi onu nakavt etmek üzere olan *benim* eldivenimdi.

TESSA

Blake, pencereden güneş ışığının süzüldüğü, parlak beyaz mobilyaları ve sonsuz sıra halinde dizilmiş tıp kitaplarıyla modern tıbbın steril bir tapınağı olan ofisinde duruyordu. Her şeyi daha yumuşak, daha samimi gösteren bir ışık vardı; bugün her zamanki beyaz önlüğünü ve ameliyat kıyafetini bir kenara bırakıp, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, temiz mavi bir gömlek giyen adam bile. Ama beni en çok etkileyen, tertemiz ofisinin zeminine konfeti gibi dağılmış kağıtlardı.

"Kötü haberlerim var, Tessa."

Tanrım, oluyor. En büyük korkum sonunda gerçekleşiyordu. Bu anı her hayal ettiğimde, aynı şekilde gerçekleşiyordu. Sonunda benim neyim olduğunu anlayacaklardı, ama sadece "Üzgünüz, ölüyorsunuz" diyeceklerdi. Belki daha erken fark etseydik, hep istediğiniz hayatı yaşayabilirdiniz. Hayalini kurduğun gün batımı düğününü planlayabilir, yeni doğan bebeğinin ağırlığını göğsünde hissedebilir, Chicago'nun en başarılı girişimcisi olarak dergi kapaklarında adını görebilirdin. Ama ne yazık ki, muhtemelen yerel cenaze evindeki ekonomik paketi incelemelisin.

Kalbim o kadar düzensiz atıyordu ki, beni izleyen kardiyologun acil müdahale arabasına uzandığından emindim.

"Tüm testler normal çıktı," dedi Blake.

Avuç içimi göğsüme bastırdım ve dizlerimi titreten bir rahatlama hissi yaşadım. Yüzüme önce yavaşça, sonra hızla yayılan bir gülümseme belirdi.

"Aman Tanrım, Blake. Bana bunu yapma!"

"Neyi yapma?" Kaşları, onu tanıdığım parlak doktordan çok, şaşkın bir golden retriever'a benzeten, sevimli bir şekilde çatıldı. Muhtemelen anaokulundan beri %98'in altında not almamış olan adam.

"Bana öleceğimi söyleyecekmiş gibi davranma!"

Düşünsenize, kusmaktan dolayı kendime acıyordum. Bu durum işleri perspektifine oturtmazsa, hiçbir şey oturtmazdı.

"Bu kötü bir haber, Tessa." Kollarını yere düşen evrakların üzerine uzattı. Muhtemelen çoraplarını bile ütöleyen, titiz ve mükemmel giyimli Dr. Blake Morrison'ın tam bir öfke nöbeti geçiriyor gibi görünmesi kalbimi coşturdu.

Elimi alnıma bastırdım, gülümsemem daha da genişledi.

"Cidden, *'Ölmüyor musun, Tessa?* Bir an için..." diye başlamalısın. Başımı salladım, rahatlamaktan neredeyse başım dönüyordu.

Her şeyin sadece birkaç saniye içinde nasıl değişebileceği şaşırtıcıydı. Sanki kafama dolu bir silah dayalıymış, birinin parmağı tetiği çekiyormuş gibiydim ve kaderime hazırlandığım anda silah kayboldu ve bana yaşamak için bir şans daha verildiğini söylediler.

Bunu ikinci kez hissediyordum. İlk seferinde, kalbim durduğunda, tehlikeyi ancak her şey bittikten sonra öğrendiğim için böyle bir korku yaşamamıştım. Bu sefer silahı görmüş, soğuk namlusunu şakağımda hissetmiş, son sesim olması gereken tetiğin klik sesini duymuştum.

"Biliyor musun?" Gülümsemem genişledi. "İhtiyacım olan şok buydu. Teşekkür ederim."

Düşünmeden — ve bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü düşünseydim, bunu asla yapmazdım — parmak uçlarımda yükselip yanağına öptüm. Blake donakaldı ve dudaklarımın onun cildine değmesiyle vücudumdan sıcak bir elektrik akımı geçti. Kahve ve pahalı bir odunsu kokusu vardı ve tehlikeli bir an için, tadı da aynı mı diye merak ettim. Odaklanmak için bu düşünceyi aktif olarak bir kenara itmek zorunda kaldım.

"İşte buradaydım, toplantımda kusduktan sonra kendime acıyordum."

Bir anda tüm tavırları değişti, doktor modu bir kalkan gibi yerine oturdu. "Kusmuş muydun?"

Elimi reddedercesine salladım. "Kendime acıyarak partisi yaptım. Beni görmeliydin, o lüks yerin tuvaletinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Mermer fayanslara gerçekten *je ne sais quoi* bir hava kattı."

"Bugün mü?" Sesi neşterin keskinliği kadar keskinleşti. "Bugün mi kustun?"

"Kimse Debbie Downer'ı sevmez," diye devam ettim. "Ve bu ilk kez de değildi. Yani, lanet olsun, geçen yılı düşündüğümde..." Sesim kesildi, bunun benden çaldığı neşeyi fark ettim.

Bu, tüm bu olayların en kötü sonucu, değil mi?

Blake yaklaştı, gözlerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yaklaştı. Bu, kalp atışlarımın hızlanmasına kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Bugün hastalandığında tam olarak ne olduğunu anlat bana."

Ama ben kendi bakış açımın dalgasını sürüyor, onun çökmesine izin vermemeye kararlıyım. "Sadece geçen yıl kendimi hasta hissetmedim; kendimi bu konuda depresif hissetmeye izin verdim

"

"İnsanlar kendilerini depresif hissetmeye *izin vermezler*, Tessa." Sesi yumuşadı ve sesindeki bir şey beni ona bakmaya itti. Kötü bir fikirdi. Bana o bakışı atıyordu, beni onun dünyasındaki tek kişiymişim gibi hissettiren bakışı. "Depresyon böyle işlemez, bu bir seçim değildir. Korkunç bir şey yaşıyorsun ve bu herkesi etkiler. Senin gibi güçlü ve neşeli biri bile."

Sözleri yüzümü kızarttı. Beni güçlü mü görüyordu? Ve neşeli mi? Hayatım boyunca neşeliydim, değil mi? Her zaman iyi yanını gören, atasözündeki mutlu insan. Ta ki sağlığım bozulmaya başlayana ve mutluluğumu ve neşemi de onunla birlikte kaybetmeye başlayana kadar.

Şimdiye kadar. Şimdi, eski ben, mutlu ben geri dönmüştü, kusuyor olsam da olmasam da.

"Uyuyana kadar ağladığım onca zamanı düşününce." Geçmişteki halime başımı salladım. "Ölmediğim için şanslı olduğumu düşünmem gereken onca boşa geçen gece."

Blake'in tüm vücudu, sanki biri omurgasını çelikle değiştirmiş gibi sertleşti. "Ağlayarak uykuya daldın mı?"

"Sayamayacağım kadar çok kez," dedim dalgın dalgın. "Ama mesele şu ki, bunca zaman kendime acıyordum; hayatımın diğer tüm anlarını hafife alıyordum. Hâlâ buradayım. Elbette, vücudum sağlık abidesi gibi hissettirmiyor, ama ventilatöre bağlı, benim yerimde olmak isteyen tüm insanları düşün. Ya da ölümcül hastalıklarla mücadele eden, dünyanın dört bir yanında zulüm gören ya da artık hayatta olmayan insanları. Hepsi benim yerimde olmak isterdi, Blake."

"Bunu yapmayı bırak." Bana uzandı, sonra vazgeçmiş gibi göründü, eli yanına düştü, ama o *neredeyse dokunacak* olan hayalet

statik elektrik gibi aramızda asılı kaldı. "Acının, başka birinin acısıyla haklı gösterilmesi gerektiğini kendine söylemeyi bırak."

"Bu, evrenin omuzlarımı sarsarak, kaybettiğim şeyleri değil, hala sahip olduğum şeyleri görmemi sağlaması." Kelimeler, zoraki iyimserliğin çaresiz dalgasının üzerinde, daha hızlı, daha yüksek sesle dökülüyordu. "Beni bu bunalımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı ve bu da oydu!"

Yüzü gerildi ve endişesini açıkça görebiliyordum. Duygularımın geçici olduğunu düşünüyordu, ama hayallerimi yıkmak istemiyordu. Mutluysam, yapay da olsa, onu camın altındaki nadir bir kelebek gibi korumak istiyordu.

"Bu işin peşini bırakmayacağım, Tessa." Sesindeki sessiz kararlılık ofisini doldurdu.

"Biliyorum."

"Daha fazla test yapmak istiyorum." "Tahmin etmiştim."

"Bugün kusma konusunda konuşalım." Doktor sesi geri gelmişti, tamamen iş odaklıydı.

"Nasıl? Ne renk olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Bana çeliği eritebilecek bir bakış attı. "Bunda komik olan hiçbir şey yok."

"Katılmıyorum. Bundan sonra bu durumun komik yanını göreceğim." "Tessa."

"Kahverengiydi," diye pes ettim.

Sevgili Günlük. Blake Morrison'a neredeyse sonsuza dek aşık olduğumu biliyorsun, değil mi? Bugün onunla kusmuğumun renginden bahsettim. #İlişkiHedefleri

"Kahvaltı yapmadın."

"Bingo." Kendimi, kolları sıyrılmış ön kollarının görünüşünden başka bir şeye odaklanmaya zorladım.

O içini çekerek elini ensesine götürdü ve bir an için, bu hareketin gömleğini pazılarına sıkıca yapıştırdığını fark ettim. Bakışlarımı yakaladı ve ben hızla gözlerimi kaçırđım, birdenbire onun tıbbi dergi koleksiyonuna hayran kaldım.

"Tamam, bak." Sesinde, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini ima eden bir ton vardı. "Henüz göz ardı etmediğimiz bir değişken var."

"Sadece bir tane mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Profesyonel bir çevre denetim şirketi tutmak istiyorum," dedi.
dedi.

"Ne, lütfen söyle, ne bir çevre çevre denetim şirketi ne yapar? Bu arada, bu ismi kısaltmak için bir pazarlama uzmanına ciddi şekilde ihtiyaçları var.

"Mülkü görsel olarak denetleyip, su hasarı veya küf oluşumu belirtileri olup olmadığını kontrol eder."

"Bunu zaten yaptık."

Blake öne eğildi ve gözlerindeki yoğunluk yemek borumda spazm oluşturdu. "Ve şimdi eğitilmiş bir profesyonel yapacak. Nem ölçerler ve kızılötesi kameralarla nemi ölçen aletleri olacak. Ayrıca numuneler toplayıp laboratuvara gönderecekler."

Laboratuvarlar. Tecrübelerime göre, içinde *laboratuvar* kelimesi geçen hiçbir şey ucuz değildi. Ya da hızlı.

"Bu ne kadar sürer?" Vücudumun ona ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındım.

"Birkaç yıl önce yaptırdığımda, sonuçları on gün içinde aldım." Parmakları pazılarına vuruyordu. "Daha uzun sürebilir, daha kısa sürebilir. Laboratuvarların iş yüküne bağlı."

"Peki sonra?"

"Ondan sonra, sağlık sorunlarınızın nedeninin çevreniz olup olmadığını öğreneceğiz." Parmaklarını vurma hareketi hızlandı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Ama? Çünkü sesinde büyük bir 'ama' duyduğuma eminim, Blake."

O yüzünü buruşturdu. "Birkaç hafta daha bizi sıkıştırırlar." "Bu da, bunun bana sorun yaratıp yaratmadığını öğrenmemize üç buçuk hafta kaldığı anlamına geliyor."

bana sorun çıkarıp çıkarmadığını öğrenmemize üç buçuk hafta kaldı."

"Doğru." Bu kelime, sanki ona fiziksel acı veriyormuş gibi kesik kesik çıktı. Sanki benim acı çekmemi izlemek, benim acı çekmemden daha zor geliyordu ona.

Derin bir nefes aldım ve en büyük engel olacağını bildiğim şeye kendimi hazırladım. Geçtiğimiz yıl tüm tıbbi kararlarımın arkasında gizlenen, dizlerimi kırmak için bekleyen bir tefeci gibi.

"Ne kadar ücret alıyorlar?"

"Bu sorunun cevabını bulmamız gerekiyor," dedi kararlı bir sesle, birden masasındaki takvime ilgi duymaya başladı.

"Ama banka hesabım yine soracak." Dudaklarımı sıkıştırdım. "Bu ne kadara mal olacak?"

Blake'in çenesi gerildi, derisinin altında bir kas seğirdi, o şekilde ki, elimi uzatıp başparmağımla onu düzeltmek istedim. "Bunu yapıp yapmamanızı etkiler mi?"

"Şirket, Post-it Notuna yazılmış bir borç senedini kabul etmezse?" Gülerek, "Evet. Yapıp yapmayacağımı etkileyebilir." dedim.

"O zaman bırak bu konuyu ben düşünürüm."

Sırtımı düzelttim. "Kesinlikle olmaz. Sorunlarımı çözmek için araya girip para yatırmanı istemiyorum Blake. Ne kadar?"

"Bu müdahale değil. Bu bir hediye." Gülümsemeye çalıştı ama gözleri gülmedi. "Bu yıl sana doğum günü hediyesi vermedim."

"Doğum günü hediyelerimiz 30 dolar civarında." Ona en sert bakışımı attım. "Bunun 30 dolardan çok daha fazla olduğunu biliyorum, peki ne kadar?"

"Gerekirse sana borç verebilirim." Sesi sessiz ve nazik olmuştu, sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"Ben insanlardan borç almam. Bunu biliyorsun." Sadece bankalardan, ama onlar da tükenmişti. "300 dolar mı?"

Blake aniden bilgisayar ekranına yoğun bir ilgi göstermeye başladı.

"500 dolar mı?" Sesim bir oktav yükseldi, köpek düdüğü seviyesine yaklaştı.

Kalemlikte evrenin sırları saklıymış gibi inceledi. "Bin dolar mı?" Bu kelime ciyaklayan bir sesle çıktı.

Blake sonunda gözlerime baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bundan fazla olmamalı."

Histerik bir kahkaha patladı içimden. "Ondan çok daha fazlası mı? Cidden 1.000 dolarım olduğunu mu sanıyorsun?"

"İyileşmen lazım." Sesinde hayal kırıklığı ve göğsümü sıkıştıran başka bir duygu vardı. Korku. Blake Morrison benim için korkuyordu.

"Bu yüzden banka hesabımı tıbbi masraflarla boşalttım." Elimi saçlarımın arasından geçirdim, ama onun hareketimi takip eden gözlerini fark edince keşke yapmasaydım dedim. "Ama en azından tıbbi masraflarımın bir kısmı sigorta tarafından karşılanıyor. Bu masraflar sigorta tarafından karşılanmaz, değil mi? Tabii benim evimin aslında çok büyük, çok pahalı bir tıbbi cihaz olduğunu onlara bir şekilde ikna edemezsen?"

Sessizliği, ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Bunu düşünmem gerek."

"Tessa..."

Elimi kaldırdım. "Blake, bu benim kararım. Seni çok iyi anlıyorum. Evimde beni hasta eden küf olma ihtimali var. Ama ikimiz de evi iyice inceledik ve hiçbir belirti görmedik, bu yüzden bunu doğrulamak için 1.000 dolar harcamak şu anda benim için mümkün değil."

"Bunu reddetmene izin veremem." Kafeslenmiş bir kaplan gibi masasının arkasında volta atıyordu. "Çevren seni hasta ediyor olabilir, Tessa. İyileşmek için 1.000 dolar öder miydin?"

"Bin doların beni iyileştireceğini *bilseydim*, elbette öderdim. Ama bu olasılık düşük..."

"Bunu bilemezsin."

"Peki, bir bin dolar daha harcamanın beni iyileştireceğini de bilmiyorsun!" diye karşılık verdim. "Peki ya daha fazla tıbbi test yapmak istersen? O para için biriktirmem gerekiyor çünkü, tekrar söylüyorum, sigorta her şeyi yüzde yüz karşılamıyor, Blake. Bu beni tüketti. Kara borsada organ satmaktan tek bir katkı payı uzaktayım. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, onları da ödeyemezsin."

Gözleri parladı, sanki bana Süpermen lazerini kullanmaya çalışıyormuş gibi. "Mümkün olduğunca çok değişkeni ortadan kaldırmalıyız, Tessa."

"Eliminden geleni yaptım! Al."

Ellerim, her yere taşıdığım küçük defteri bulmak için çantamı karıştırdı. Bu kabusun içindeki sürekli arkadaşım, lise günlüğümden daha fazla günlük hayatımla ilgili ayrıntılarla dolu. Onu göğsüne bastırdım, avucumun altında ne kadar sert olduğunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Yediğim her lokma. Vücuduma sürdüğüm veya vücuduma yakın tuttuğum her ürün. Çamaşır deterjanı, makyaj malzemeleri, her şey. Ve zaman geçtikçe bu listenin gittikçe küçüldüğünü fark edeceksin. Beni hasta eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışarak her şeyi takip ettim ve elimden gelen her şeyi ortadan kaldırdım. Ama başımı sokacak bir evi ortadan kaldıramam, bu yüzden daha iyi bir seçeneğin yoksa..."

"Bana taşın."

Başımı geriye attım, hızla gözlerimi kırıştırdım, yanlış duyduğuma emindim. Ama gözlerindeki yoğunluk, tüm vücudunun kuzeyi bulan bir pusula gibi bana doğru eğilme şekli, bunu doğruladı. Gerçekten ciddiye.

Aramızdaki hava, tehlikeli bir şekilde olasılığa yakın bir şeyle çatırdadı.

"Kesinlikle olmaz." Bu sözler, muhtemelen odadaki tüm oksijen birdenbire boşaldığı için, neredeyse bir fısıltı kadar kısık bir sesle çıktı.

"Tessa..."

"Bak, benim için yaptığın her şeye gerçekten minnettarım, ama bu çok fazla." Ellerimi pantolonumun üzerine koydum, onun teklifiyle vücudumu saran sıcaklığı yokmuş gibi davranmaya çalışarak. Onun evinde uyanmak, onun havasını solumak, onunla çevrili olmak düşüncesiyle gelen istenmeyen sıcaklık.

O bana yaklaştı, sesi nazik ama acil bir tondaydı. "Evim test edildi ve seni hasta edebilecek herhangi bir çevresel faktör bulunmadı. Senin durumunu teşhis etmek bilimsel bir deney gibi. Mümkün olduğunca çok değişkeni ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"O zaman neden bir petri kabına taşınmıyorum?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir balonun içinde mi yaşayayım? Tankın içindeki taze oksijeni mi soluyayım?"

"Bu adil değil."

"Hayır, bunların hiçbiri adil değil," diye kabul ettim. "Ama bundan sonra bunun hayatımı ne kadar etkileyeceğine ben karar vereceğim. Evimden taşınmayacağım ve hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

Sonuçta, kırk sekiz saat içinde "hiçbir şey" olmayacaktı. Ve bu her şeyi değiştirecekti.

BLAKE

"Kim oyun oynamak ister?" Kağıt yığını konferans masasına sert bir sesle çarptı ve fısıltıyla yapılan spekülasyonları susturdu.

Sekiz stajyer sandalyelerinde sıçradı, havada hastane kahvesi kokusu ve gergin ter kokusu asılı kalırken, floresan ışıklar hevesli gözlerinin altında gölgeler oluştuyordu. Gözleri, saldırmak üzere olan bir kobrayı izler gibi her hareketimi takip ediyordu.

"Oyun mu, efendim?" Martinez'in sesi titredi.

"Buna bir yarışma deyin." Masayı dolaştım. "Bir vakada yardıma ihtiyacım var." Hava aniden dikkatle doldu.

"Elimde biraz tıbbi bir gizem var," diye devam ettim, ses tonumla omurgalarının nasıl dikleştiğini fark ederek. "Ve bunu mümkün olan en kısa sürede çözmem gerekiyor. Hasta benim yakın bir arkadaşım."

Sekiz kafa o kadar hızlı kaldırıldı ki, boyun omurlarının çatırdandığını sandım.

"Evet, arkadaşlarım var. Hastanedeki söylentilere rağmen, bakışlarımla insanları dondurmuyorum."

"*Yakın* bir arkadaş mı?" Sabrımı sürekli sınavan Rhet, çizgi film kötü adamları gibi kaşlarını oynattı. "Bu yüzden mi söylentiler, bir hastaya gülümsediğini söylüyor?"

Normalde düzeni sağlamak için onun kışını tekmelerdim, ama Tessa bu konuda onun sinir bozucu derecede zeki zihnine ihtiyaç duyuyordu.

"Diğer stajyerleri etkilemeye çalışmayı bırak," diye bağırdım. "Sabah 6'da otoparkta kendinden emin bir doktor gibi yürümeyi çalıştığını gördüm."

Rhet'in yüzü, rekor sürede kendini beğenmişlikten ceset gibi solgunluğa dönüştü.

"Şimdi." Kağıtlara vurdum. "Bu hasta..." Yüz ifadelerinin eğlenceden yoğun bir konsantrasyona dönüştüğünü izledim. "Kalbi acil servisimizde durdu. Sağlıklı kalpler sebepsiz yere durmaz. Burada, bir yıldır görünen o ki ilgisiz semptomların arkasında gizlenen bir altta yatan durum var. Ve eğer bunu çözemezsek..." Sessizliği ağır ve anlamlı bir şekilde uzattım. "Ölebilir."

Bu düşünce her aklımdan geçtiğinde yükselen öfkeyi yutmak zorunda kaldım.

Ya Tessa ölüyorduydu? Yaygın inanışın aksine, bir insanı öldürebilecek ve teşhis edilmesi zor birçok şey vardı ve Tessa'ya bir bakışta, bu gizemli şeyin vücuduna verdiği zararı görebiliyordunuz. Sanki onu içten içe yiyip bitiriyormuş gibi.

"Kazanan, sadece bir klips tahtası taşıyan laboratuvar gözlemcisinden daha fazlası olacak."

Gerçek ödülü ortaya koyma zamanı gelmişti.

"Bunu çözerseniz..." Gerilimi artırmak için bir ara verdim. "Ve vakayı Grand Rounds'da sunacaksınız."

Grand Rounds, tıbbi vakaların hastane yönetimi, uzman doktorlar ve meslektaşlara sunulduğu bir etkinlikti. Stajyerlerin bu şansı yakalaması nadirdi. Davet edilmeleri ise daha da nadirdi.

Oda o kadar sessizleşti ki, floresan lambaların uğultusu duyulabiliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini açıkça söyleyeyim. Bu hastanenin tüm bölüm başkanları ve tüm doktorları, kariyerim boyunca gördüğüm en ilginç vakalardan birini çözenizi izleyecek. Sunum, hastanede itibarınızı artıracak. Tüm bölüm başkanları adınızı öğrenecek." Önümdeki dosyalara parmaklarımı bastırdım. "Ama hepsi bu kadar değil. Bu vakayı çözen stajyer, bir hafta boyunca benim çırağım olacak."

İki stajyerin keskin bir nefes alması, odadaki beklentiyi daha da artırdı.

"Bu, artık laboratuvar sonuçlarını almaya veya notları yazmaya gitmeyeceğiniz anlamına gelir. Yedi gün boyunca gerçek tıp yapacaksınız. Başka hiçbir yerde elde edemeyeceğiniz pratik deneyim. Bildiğim her şeyi size öğreteceğim: yıllar boyunca öğrendiğim her püf noktası, her teknik, her kısayol."

Şüpheliğin gözlerinde açlığa dönüştüğünü gördüm. Bazıları not defterlerini çıkarmış, kalemlerini kağıtların üzerinde heyecanla gezdiriyorlardı. Diğerleri ise, herhangi bir hareketin bu fırsatı kaçırabileceğinden korkar gibi, hareketsizce oturuyorlardı.

Artık bir yerlere varıyorduk. "Kimler ilgileniyor?"

Herkesin eli yaylı gibi havaya kalktı.

"Oh, ve bir ayrıntı daha." Avuçlarımı masaya dayadım. "Her bölüm başkanı da bu davayı alıyor. Ödüller farklı, yarış aynı. Ama onlar

toplantılar ve evrak işleriyle boğuşurken, sizler taze bilgiler ve aç zihinlere sahipsiniz."

"Bölüm başkanlarıyla rekabet mi ediyoruz?"

"Korkuyor musunuz?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Güzel. Korku sizi keskinleştirir. Onları yenerseniz, adınız bu koridorlarda efsane olur." Saatiime baktım. "Zaman geçiyor. Başlayalım mı?"

Oda, kağıtları telaşla çevirme sesleriyle doldu. Sekiz zihin, zamana, birbirlerine ve hastanenin elitlerine karşı yarışıyordu.

Mükemm
el. Oyun
başlasın.

BLAKE

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

*Axel: Jace, dostum, az önce birleşmeyi duyurduğunu izledim. Şirketin çok büyüyor. Freud, büyüklük takıntın hakkında ne derdi biliyor musun? *patlıcan emoji**

Jace: Axel, yine başka bir mankenin kolunda gördüm seni. Kimsenin seninle birden fazla kez yatmaması, yeteneklerin hakkında her şeyi anlatıyor.

Axel: Lütfen. Bir sürü kadın var. Bir sürü.

Jace: Evet, seninle bir gece geçirdikten sonra antibiyotiklerini bekliyorlar.

Ryker: Saat sabah 7. Henüz kahve içmedim. İkinizi de öldüreceğim. Ceza avukatı olarak, bundan paçayı nasıl sıyracağımı iyi bilirim.

Axel: Jace, en azından benim sosyal becerilerim var. Poker gecelerimiz dışında en son ne zaman ofisinden çıktın?

Jace: Dün. Hukuk büromun merkezinde on altı saat geçirdim, son satın aldığım şirkette binlerce kişinin işini kurtaracak detayları tamamladım. Senin flört geçmişinin aksine, ben başladığım işi bitiririm.

*Axel: *esneme emoji* Sıkıcı. CEO'lar acımasız olmamalı mı?*

Sen şirket devralmalarının Noel Baba'sı gibisin.

Jace: Ben acımasızım. Geçen hafta kovduğum yöneticilere sorabilirsin. Sadece hak eden insanları yok etmeyi tercih ediyorum.

Axel: Bana on bin dolar borçlusun. Jace: Poker becerilerini geliştir.

Ryker: Blake, şef pozisyonunda herhangi bir gelişme var mı? Hastane yönetimi hala ayak sürüyor mu?

Ben: Axel'in bir gece eğlendikten sonraki beyni kadar yavaş ilerliyor.

Axel: Tıbbi tavsiye demişken... varsayımsal olarak... bir süper modelin bu garip kızarıklığı olsaydı...

Ben: Dur. Ne soracaksan, cevabı hayır. Ve test yaptır. Tekrar.

Axel: Sizler, sizler üzücü, sekssiz hayatlarınızda sıkışıp kalmışken, ben hayallerimi yaşıyorum diye kışkırtıyorsunuz.

Jace: Bir sonraki pandeminin ilk vakası olma hayali mi? Ryker: Bu sohbeti sessize alıyorum. Bazılarımızın gerçek işleri var.

Axel: Beş dakikadır benim seks hayatım hakkında yazılanları okuyan adam hay at.

*Ben: *Sözde seks hayatın hakkında. Axel: *orta parmak emoji**

Jace: O kızarıklık kesinlikle herpes olduğu için kızgın.

TESSA

Herkesin gözü önünde ölmek üzereydim. Mesleki olarak, tabii.

Chicago'nun en etkili gelini bombayı patlattığında ona bakakaldım.

"Düğün tarihini değiştirmek mi istiyorsun?" Le Petit Café'nin parlak iç mekanında otururken, sesimin panik seviyesinde çılgılık atmasını engellemeye çalıştım. Normalde taze kruvasanların kokusu sinirlerimi yatıştırırdı. Ama bugün değil. "Planlamanın yarısından fazlasını tamamladık," diye hatırlattım ona, parmaklarımı sayarak. "Çiçekçiler, catering şirketi, mekanlar... hepsi imzalı sözleşmelerle."

"Gelecek Haziran olmasını istemiyorum." Shelly, mermer masa üzerinde ellerini ovuşturarak bakışlarımdan kaçındı. Önünde dokunulmamış bir cappuccino duruyordu, köpük deseni yok olup gitmişti. "Bu Temmuz olsun istiyorum."

"*Bu* Temmuz mu?" Sözler boğuk bir fısıltı olarak çıktı. "Yani bundan yedi hafta sonra mı?"

"Aynen öyle." Omuzları öne doğru eğildi, her zamanki kamera karşısına hazır duruşundan çok farklıydı.

Bu cüretkarlığa yüksek sesle gülme, diye kendime emrettim. Düğün planlayıcısı olmanın bir parçası da gelin ve damadın mantıksız ve ulaşılabilir istekleriyle başa çıkmaktı. Ama bu? Bu imkansızdı.

"Shelly." Öne eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Bu, hayatının düğünü olmalı." Milyonlarca takipçisi olan bir influencer olarak Shelly bunu biliyordu, ama belki de tekrar etmekte fayda vardı. "Politikacılar, Wall Street yöneticileri, büyük influencerlar... hepsi orada olacak. Bu da, mükemmellikten daha azını kabul edemeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu tür insanlar eleştirecek bir şey arayacaklar."

Özellikle Shelly ile. O büyük bir hayran kitlesi topladı ve büyük başarısının ardından acımasız troller de ortaya çıktı. Tek bir hata, o hata dedikodu köşelerinin manşetlerine taşınırdı. Evet, *Page Six* dahil. Ve hemen yanında? Benim adım ve paramparça olmuş itibarım.

Şu anda işim için bir mezar taşı kazıtabilirim. *Burada, imkansız teslim tarihleri tarafından öldürülen Tessa'nın hayalleri yatıyor.*

"Evet, mükemmel olmalı," dedi, manikürlü tırnaklarıyla masaya vurarak. "Ve Temmuz ayında olmalı."

"Müsait mekan kalmayacak." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken sözler ağzımdan döküldü. "Ve bu bile hesaba katılmıyor..."

"Seni burada durduracağım." Shelly bana hiç bu kadar kaba davranmamıştı; sözlerini kaplayan buz gibi ses tonu omurgamı sertleştirdi. "Bir şey çıktı, bu yüzden Temmuz ayında olmalı. Nokta. Ve bunu halletmeni istiyorum."

Onu inceledim ve ancak o anda ne kadar gergin olduğunu fark ettim; omuzları kaskatı, yüzü gergindi.

"Aman Tanrım!" Kızıl saçlı bir genç kız masamıza geldi, heyecandan neredeyse titriyordu. "Sen Shelly McBride'sın!"

McBride. Bu durum göz önüne alındığında ironik bir durumdu.

"Öyleyim." Shelly'nin yüzü anında değişti, medyaya uygun gülümsemesi yerine oturdu ve bir dakikadan fazla coşkuyla konuşan hayranıyla selfie çektikten sonra nihayet bizi yalnız bıraktı.

"Bir şey çıktı." Onun sözlerini yumuşak bir sesle tekrarladım, Super Bowl reklamlarından daha fazla sponsorluk anlaşması olan bir düğünü neyin bozabileceğini hayal etmeye çalışarak. "Sen... hamile misin? Çünkü eğer öyleyse..." Düğün bir yıl sonraydı. Eğer endişelendiği şey buysa, doğumdan önceki vücuduna zamanında geri dönebilirdi.

"Hamile değilim," dedi, sesi kafedeki espresso makinesinin uğultusu arasında zar zor duyuluyordu. "Babam..." Sesi kırıldı ve gözleri yaşlarla doldu. Boğazını temizleyerek gözyaşlarını zorla tutmaya çalıştı. "Pankreas kanseri."

Kalbim sıkıştı. Cevap veremedim, başka bir hayranı yanıma geldi, elinde telefonunu can simidi gibi tutuyordu.

"Aman Tanrım, arkadaşımın yanıldığını sanmıştım, ama şimdi buradayım ..." Koyu saçlı kız, bizim gerginliğimizden habersiz, gevezelik etmeye devam etti. "Sizin ne kadar ilham verici bir insan olduğunuzu söyleyebilir miyim? *Ell* dolardan *daha az bir bütçeyle milyonlarca dolarlık bir elbise mi* giyiyorsunuz? Aman Tanrım..."

Sonunda ayrıldığında, masanın üzerinden uzandım. "Shelly, çok üzgünüm."

"Yürüyüşe çıkalım mı?" diye önerdi, eşyalarını toplamaya başlamıştı bile.

Ben de başımı salladım ve onu takip ederek Michigan Avenue'nun ılık bahar havasına çıktım. Gökdelenlerin gölgeleri üzerimize düşerken, çelik kanyonun içinde korna sesleri yankılanıyor ve "L" treninin gürültüsü başımızın üstünde yankılanıyordu. En azından burada yayalar kendi gidecekleri yerlere o kadar odaklanmışlardı ki bizi fark etmediler.

"Düğünümde olması gerekiyor," dedi, yürürken parmakları arasında bir mendili bükerek. "Beni mihraba kadar götürmesi gerekiyor. Küçük bir kızken beri bunu hayal ediyorum ve eğer orada olmazsa..." Gözyaşları, özenle şekillendirilmiş yanaklarından aşağı süzüldü.

Elimi onun elinin üzerine koydum, adımlarımız yavaşladı. "Elbette," dedim nazikçe. "Orada olmalı."

Sanki savaşın bu kısmı geride kalmış gibi derin bir rahatlama nefesini verdi. Ama ben daha iyi biliyordum.

"Biliyor musun," dedim, "bir değişiklik yapabiliriz. Bir sulh hakimii ayarlayabiliriz, istersen gelecek hafta evlenebilirsin."

Duruşu sertleşti. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Kaliteden ödün vermek istemiyorum. Hala mükemmel olmalı; sadece daha erken olmalı."

Bunun imkansızlığı midemi bulandırdı. Yedi hafta içinde mükemmellik mi? Ay'a ışınlanmayı denemek daha kolay olurdu.

"Doktorlar, Temmuz'daki düğünüme yetişebileceğinden emin görünüyorlar," diye ekledi. "Bu da bize her şeyi öne almak için zaman kazandırır."

Şimdi, onun ne beklediğini ezici bir ciddiyetle anladım. Mükemmellik. Aynı riskler vardı. Aynı üst düzey konuklar bir felakete gelirse, onun markası ve benim markam mahvolacaktı. Düğünün neden Temmuz'a çekildiğini duyduklarında muhtemelen hayatlarını yeniden düzenleyecek olan etkili konuklar. Shelly'nin babası güçlü bir politikacıydı. Onu görmek için son şans mı? İnsanlar bunu yapmak için organ naklini ertelerdi.

"Tamam, dinle," diye iç geçirdim ve onu öğleden sonra güneşini yansıtan yüksek cam bir binanın yanında durdurdum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama benim için büyük bir risk alıyorsun. Bu düğünün hayal ettiğin gibi olmasını istiyorum ve bencilce de olsa seninle çalışmaya devam etmek istiyorum" — *merhaba, iflas mahkemesi* — "ama senin ihtiyaçlarını kendiminkinden önce tutmam gerekiyor. Diğer düğün planlayıcıları yüzlerce düğün düzenlemiş ve muhtemelen böyle bir beklenmedik durumu hiç tereddüt etmeden halledebilirler. Birçoğu, yararlanabilecekleri çiçekçiler ve mekanlarla özel sözleşmeler yapmıştır." Ben mi? Ben çaresizlik ve saf iradeyle hareket ediyordum.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, ama bunu yapmanı istiyorum." Shelly ellerimi tuttu, gözleri yoğundu. "Sana aşık oldum, Tessa. Vizyonuna. Yeteneğine. Tarih dışında hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum."

Yutkundum. "Ben de istiyorum," diye başladım, ama o sözümü kesti.

"Bu sadece seninle ilgili değil. Bir gün, bir kadın giyim tasarımcısı markasını tanıtmak için *beni* seçti. Daha deneyimli başka birini seçebilirdi, ama beni seçti ve bana büyük bir fırsat verdi. Senin de aynı yeteneği gördüm ve bildiğin gibi, tüm bu düğün planlama serüveni viral oldu."

Hatırlatma bana. O zamanlar bir varlıktı. Şimdi ise Titanik düzeyinde bir yük. "Hevesli kadın girişimcilerden mesajlar alıyorum. Seni izliyorlar, Tessa.

Yüzyılın düğününü gerçekleştirmeni bekliyorlar ve eğer başarırsan, bu onlara kalplerindeki hayalleri gerçekleştirebileceklerini gösterecek. Bu sadece bizim için değil, büyük şirketler küçük işletmeleri ezip geçerken bir zafer kazanmaya ihtiyaç duyan tüm hevesli iş kadınları için bir umut.

"

Hay aksi. O böyle söyleyince...

"Büyük şirketlerden bahsetmişken," diye ekledi, sesini alçaltarak, "başka bir büyük sorun daha var."

"Once Upon a Lifetime," diye mırıldandım, bu isim kismuk kadar lezzetli geliyordu.

Chicago'nun en büyük düğün planlama şirketi ilk günden beri beni ezmeye çalışıyordu. Belli ki, yılda binlerce —evet, binlerce—düğün planlamak yetmemişti. Onlar köpekbalıkları gibiydi, yeni ortaya çıkan rakipleri zorbalıkla ortadan kaldırarak neredeyse tekel konumuna gelmişlerdi. Benim gibi.

Düğün tarihini değiştirmek, Shelly ve nüfuzlu babası için büyük bir haber olurdu. Belki de tarih değişikliğinin sebebinin onun ölmek üzere olması olduğunu bilselerdi, bu kadar acımasız olmazlardı?

Ama midemdeki kıpırtı, altıncı hissime onların umursamayacağını söylüyordu; tek umursadıkları, kendilerinin yarattığı bu düğün planlama savaşını kazanmaktı. Ve onların müdahalesi olmasa bile, sadece birkaç hafta içinde bir düğün planlamanın imkansızlığı görüşümü bulanıklaştırıyordu. Hayatımın düğünü mü? Şans getirmesi için bir cin tutmam gerekiyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, mide bulantısı patladı, avuçlarım terledi. Sinir mi? Yoksa başka bir sağlık krizi mi?

Burnumun köprüsünü sıktım. "Shelly, sana bir şey söylemem gerek."

Gözleri panikle doldu. "Hayır deme," diye yalvardı, kolumu sıkıca tutarak. "Başka biriyle yeniden başlamak istemiyorum."

"Geçen gün, randevumu kaçırdığımda..." Kendimi zorlayarak gözlerine baktım. "Acil servisteydim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İyi misin?"

"Evet," diye onu hemen sakinleştirdim. "Yani, sayılır. Bir süredir hastayım ve doktorlar nedenini bulamıyorlar. Bunu bilmen adil olur. Bu, seni müşterim olarak kabul ettikten *sonra* başladı," diye onu ikna ettim.

Shelly dudağını ısırды, bu beklenmedik durumu açıkça hesaplıyordu. "Sence bu durum düğün planlamasını etkiler mi?"

"Hayır demek istiyorum," diye devam ettim, her iki tarafımızdan geçen yayaları izleyerek, "ama gerçek şu ki, ne olacağını bilmiyorum. Benimle devam etmek istiyorsan, neye bulaştığını anlayan gerekiyor."

Hızlı nefes alma, gözlerini sağa sola çevirme. Shelly tam bir panik moduna girmişti. "Ne kadar hasta?" diye sordu.

"Gerçekten korkutucu şeyleri elediler, ama..."

"Bu iyi," diye araya girdi. "Çünkü başka kimse benimle başa çıkamaz."

"Eminim alabilirlerdi." Tanrım, bu çok adaletsizdi. Bu işi hak etmiştim, bunun için her şeyi feda etmiştim. Ama bu onun düğünüydü ve en iyisini hak ediyordu. "İnsanlar bunu gerçekleştirmek için muhtemelen diğer düğünleri iptal ederlerdi." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. "Bir telefonla, gün sonuna kadar on düğün planlayıcısı ayırtabilirdin."

"Ama... sen ve ben birlikte pek çok detayı hallettik." "Her şeyi onlara devretmekten memnuniyet duyarım."

"Yani, istifa mı ediyorsun?" Sesi çatladı.

"Hiç de değil. Shelly, bu düğünü istiyorum. Doğrusu, buna ihtiyacım var, ama bu benimle ilgili değil; senin hayallerindeki düğünü yapma şansını en iyi şekilde değerlendirmenle ilgili. Sen daha azını hak etmiyorsun."

Bunun üzerine gözleri yaşardı. "Gördün mü? İşte bu yüzden seni istiyorum, Tessa. Kaç kişinin acımasız, çıkarıcı, açgözlü pislik olduğunu biliyor musun?"

Ne yazık ki biliyordum.

"Ama sen, başkasının hayallerini gerçekleştirmek için kendi hayallerinden vazgeçebilecek türden birisin. Bu yüzden bu düğünü hak ediyorsun."

İşte bu yüzden onu müşterim olarak görmekten çok heyecanlanıyordum. Bazen ne kadar talepkar olsa da, Shelly başkalarını da kendisiyle birlikte yükseltmek isteyen kadın girişimcilerden biriydi; benim gibi dezavantajlı kişilere yardım eden türden.

"Emin misin?" diye sordum. "Çünkü bunu birlikte başarmak için bir saat bile vaktimiz yok."

Shelly başını salladı.

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Bu düğünü hayallerindeki gibi yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Shelly."

Beni kucakladı ve o anda ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha fark ettim. Sadece Shelly gibi bir müşterim olduğu için değil, aynı zamanda pankreas kanseri olmadığım için de. Geçtiğimiz yılın bazı dönemlerinde kendime acımış olduğum için kendimden utanıyorum. Onun hayallerindeki düğünü gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Bu, dünyadaki en otoriter adama boyun eğmek anlamına gelse bile. Blake'in evimle ilgili uyarısı kafamda yankılanıyordu. Belki de haklıydı. Belki de suçlu benim *çevremdi*. Sonuçta, taşınmadan önce hasta değildim ve önceki gece eve geldiğimde kendimi iyi hissediyordum, ama orada uyuduktan sonra, Shelly ile son görüşmemizde kusmuştum.

Evet. Çevrem şüpheliydi ve beni hasta edip etmediğini öğrenmek için haftalarca bekleyemezdim.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu.

Titrek parmaklarla telefonumu çıkardım ve Blake'e bir mesaj attım.

Ben: Seninle birlikte yaşama teklifin hala geçerli mi?

TESSA

"Vay canına." Bu sözler, durduramadan ağzımdan döküldü ve şimdiye kadar gördüğüm en lüks mekanın havasında asılı kaldı.

"Beğendin mi?" diye sordu Blake, benim zavallı küçük valizimi yumuşak bir sesle yere bırakarak. Ses, onun giriş holünde yankılandı — çünkü evet, benim tüm yatak odamdan daha büyük, gerçek bir giriş holü vardı.

Muhtemelen benim tüm binamdan daha pahalı olan zarif bir masanın üzerinde, geç öğleden sonra ışığını yakalayan, koyu kırmızı ve altın rengi cesur vuruşlarla yapılmış soyut bir tablo asılıydı.

"Beğendin mi?" Gözlerimi etrafa gezdirdim, yüksek tavanlara ve parıldayan şehir manzarasını sergileyen tavandan tabana pencerelere turist gibi bakmamaya çalışarak. "Beğenmeyen bir insan tanıdın mı hiç?"

Ağırlığını değiştirdi ve ifadesinde beklenmedik bir şey yakaladım. Bu gerginlik miydi? Büyük Blake Morrison, parlak doktor ve bu muhteşem penthouse'un sahibi, aslında benim ne düşündüğümü önemsiyor gibiydi.

"Buraya pek fazla insanı çıkarmam," diye itiraf etti.

"Cidden mi?" İnanamayıp, dönüp ona baktım. "Böyle bir yerde yaşasaydım, her hafta sonu akşam yemeği partileri verirdim. Hatta, parti vermek için bahaneler uydururdum."

"Şey, uzun saatler çalışıyorum." Omuz silkti.

Başımı eğip onu inceledim. "Peki ya çalışmasaydın? O zaman partiler düzenler miydin?"

Sessizliği, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda, ağzının köşesi seğirerek. "Sanırım hayır."

Ben bu alternatif evrene geri döndüm, burada süpürgelikler bile parıldıyordu ve her şey sanki bir mimarlık dergisinden çıkmış gibiydi. Parmaklarım, muhtemelen bir müzeye ait olan bir şeye dokunmak kutsal bir suç gibi gelse de, antre masasını okşamak için kaşınıyordu.

"Cidden ama... burası..." "Gösterişli?
İğrenç?"

Gülümsedim ve onun bakışlarıyla buluştum. "İnanılmaz demek istedim. Ama sormak zorundayım, doktorlar genellikle milyonlarca dolarlık öğrenci borcu altında değil midir?" En azından kariyerlerinin ilk yirmi yılında.

Blake ensesini ovuşturdu. "Bir arkadaşım akıllı bir iş adamıdır."

"Jace," dedim, kardeşimin kötü şöhretli üniversite arkadaşı hakkında anlattığı bitmek bilmeyen hikayeler aklıma geldi. Adam, mezun olmadan önce iş dergilerinde yer alan, adeta bir efsaneydi. "Yatırımların koruyucu meleği mi?"

"Muhtemelen o parayı kredilerimi ödemek için kullanmam gerekirken, bana bir şeyin sırrını verdi." Blake'in gözleri benimkilerle buluştu, liseden hatırladığım o eski asi ışıltı gözlerinde parıltıyordu.

"Görünüşe göre iyi sonuçlanmış."

Demek kardeşim bu yüzden kral gibi yaşıyordu. Çenem sıkıldı. *Uyarı için teşekkürler, Ryker. Kendi kız kardeşini bu küçük altın madenine dahil ettiğin için teşekkürler.* Ama kimi kandırıyordum? Neden sessiz kaldığını çok iyi biliyordu. Ne kadar "kesin" olduğu söylense de, işim için biriktirdiğim parayı asla bir kumar için riske atmazdım.

Blake ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve aman Tanrım, o kot pantolonlar yasaklanmalı. Kalçalarını saran kesimi ağzımı kuruttu. Her dikişin benim hiç dokunmadığım yerlerine değdiğini fark etmedim. Kesinlikle etmedim.

Giriş masasındaki heykele doğru süzıldüm, ışığın tahta kaduceus'a yansması dikkatimi çekti — kanatlı bir asaya dolanmış ikiz yılanlar, tıbbın eski sembolü. Blake'in giriş masasında duran bir eser değil, müzede olması gereken bir eser gibi görünüyordu.

"Rezidansımı bitirdiğimde mentorum bana bunu verdi," dedi Blake ve sesindeki bir şey beni ona bakmaya itti. Heykeline çoğu insanın eski aile fotoğraflarına baktığı gibi bakıyordu. "Büyük doktorların o yılanlar gibi olduğunu söyledi. Her zaman uyum sağlayan, her zaman iyileştiren." Parmakları ahşabı hafifçe okşadı, neredeyse dokunmadan. "Onu daha güvenli bir yere taşımayı düşündüm."

"Çok güzel." Tıpkı onun inşa ettiği kariyeri gibi. Tıpkı evi gibi. Ve tıpkı kalbi gibi.

"Peki," dedi, topukları üzerinde geriye doğru sallanarak, "büyük turu ister misin?"

"Bunu yapmadan önce..."

Avuç içini kaldırarak, cümlemi yarıda kesti. "Bana bolca teşekkür edip, 'alanımı işgal ettiğin' için ne kadar suçlu hissettiğini söyleme ve hayalet gibi davranacağına söz verme kısmını atlayalım." Sesimi taklit edişi berbat ve garip bir şekilde sevimliydi.

"Nasıl..."

"Tam olarak ne söyleyeceğini nasıl bildin?" O koyu renkli gözler benimkilere kilitlendi, her zamanki gibi içimi okudu. "Çünkü kimsenin yardımını kabul etmektense, paslı bir kaşıkla kendine kalp ameliyatı yapmayı tercih edersin. Bu konuda sinir bozucu derecede bağımsızsın." Dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye karşılık verdim.

"En azından bir sapığın yanına taşınmadım."

"Komşum sapık değil!"

"Lütfen." Yüzünde bir şey belirdi. "Sana nasıl baktığını gördüm, Cupcake. Ve bundan hoşlanmadım."

Sesindeki ani yoğunluk aramızdaki havayı değiştirdi ve nefes almayı zorlaştırdı. Blake'in karanlık bir tarafı olduğunu hep biliyordum, yıllar boyunca kavgalardan sonra kanlı yumruklarından ve kibar doktor imajına pek uymayan keskin yorumlarından bunu sezmiştim. Çoğu insan onun bu kişiliğinden rahatsız olurdu, ama beni hep çekmişti, onun karmaşık katmanlarını çözmek istemişim.

"Peki," dedi, rahat tavrı aramızdaki gerginlikle tam bir tezat oluşturuyordu, "komşunun kaç tane çaldığını görmek için külot sayımı mı yapalım, yoksa tura devam mı edelim?"

Kollarımı kavuşturdum, sert görünmeye çalışıyordum ama muhtemelen daha çok... Jell-O gibi görünüyordum. "Burada kalmamın tek bir şartı var."

Blake kaşlarını kaldırdı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Komik, bavuldan anlaşıma aşamasını geçtiğimizi düşünmüştüm."

"Sen kabul etsen de etmesen de, bu büyük bir iyilik ve ben de bir katkıda bulunmam gerekiyor."

Dudakları her zaman belaya işaret eden o gülümsemeye kıvrıldı. "Öyle mi?"

"O değil." Boynumdan ve diğer yerlerden yayılan sıcaklığı,

"Aklını pisliklerden arındır, Morrison. Yararlı bir şey demek istedim."

"Mesela?"

"Temizlik yapabilirim..."

"Bir hizmetçi tut."

"Akşam yemeği
pişirebilirim..."

"Kişisel aşçı."

Kaşlarını çatıttım. "Ben burada öylece yaşayamam. Doğru gelmiyor. Dengesiz ve bu beni rahatsız ediyor."

Yüzündeki şakacı ifade kayboldu ve bana üç adım yaklaştı. O kadar yakındı ki, her yerde tanıyabileceğim Blake'e özgü kokuyla karışık, vücut şampuanının baharatlı kokusunu aldım.

"Bana ne verebileceğini bilmek ister misin?"

Onun yakınlığıyla boğazım birden kuruyarak başımı salladım.

"Bana bunu ver." Sesi daha da alçaldı, yumuşadı. "Karanlık yerine ışıkların yandığı bir eve gelmek. Senin burada, benim alanımda olman, burayı boş bir evden çok..." Elini saçlarına geçirdi, o mükemmel koyu renkli saçlarını dağıttı. "Sadece... burada ol, Tess. Bu fazlasıyla yeterli."

Hay aksi. Merhaba, midemdeki kelebekler.

"Blake..."

"Ayrıca," diye ekledi, geri adım atarak kazara yarattığı büyüğü bozarken, rahat tavrına geri döndü, "aslında bana bir iyilik yapıyorsun. Artık geceleri uyanık kalıp, zehirli küf soluduğunu hayal etmeyeceğim."

"Benim için endişeleniyor musun?" Sözler ağızından kaçtı.

"Sadece aptalca şeyler yaptığında. Norman Bates'in yanına taşınmak gibi."

"O öyle biri değil..."

"Ve şimdi," diye devam etti, itirazımı dinlemeden, "işte dikkatim dağılmayacak, ürkütücü komşunun bodrumunda sana bir tapınak inşa edip etmediğini merak etmeyeceğim."

Gülümsemeden edemedim. "Bu biraz abartılı."

"Ben bir doktorem. Bizler dramatik tavırlarımızla tanınırız." O kalp durduran gülümsemesini gösterdi. "En sevdikleri arkadaşlarının yardımını kabul etmeyen düğün organizatörleri kadar dramatik."

Sevgili. Aptal kalbim bu kelimeye takıldı, umarım ben de onun için onun benim için olduğu kadar önemliyimdir.

"Peki. Ama en azından bulaşıkları yıkayacağım."

"Bulaşık makinemize dokunursan, buradaki tüm şifreleri periyodik tablonun bileşenlerine değiştirim. Şimdi, bu tura devam edebilir miyiz, yoksa sana yapmana izin vermeyeceğim daha fazla iş listelemem mi gerekiyor?"

"Bir tur." Kafamı salladım ve önümüzdeki sonsuz koridoru inceledim. "Benim evimde, yirmi adımda ya da daha az bir sürede tüm turu tamamlayabilirim, ama burası? Yürüyüş botlarına ihtiyacım olacak."

"Merak etme, mutfak ile yatak odası arasında kaybolursan diye asistanıma acil durum malzemeleri stoklattım." Benim de onu takip etmemi bekleyerek yürümeye başladı. "Önce oturma odası."

Elini, bulutlardan yapılmış gibi görünen bir kanepeye doğru uzattı. "Son teknoloji eğlence sistemi, insanlığın bildiği tüm yayın hizmetleri ve..." Uzaktan kumandayı eline aldı ve belirgin yeşil bir düğmeyi işaret etti. "Senin çok sevdiğin o berbat romantik filmlere tek tıklamayla erişim."

"Korku filmlerinde insanların parçalanmasını izleyen adam diyor bunu."

"Onlar eğitici. Bazılarımız arterlerin nerede olduğunu bilmek zorunda."

"*The Texas Chain Saw Massacre*'ın tıp fakültesi müfredatında yer almadığından eminim."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor." Uzaktan kumandayı elime tutuşturdu. "Ve suçluluk sarmalına girmeden önce, satın alma şifresini doğum gününle değiştirdim. Onu unutmayacağını düşündüm."

Midem tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. Sırf filmleri ne kadar sevdiğimi hatırladığı için mi şifrelerini değiştirmeye bu kadar özen göstermişti?

"Sırada mutfak var," diyerek beni dergiye çıkmış gibi görünen bir alana götürdü. "Asistanıma senin en sevdiğin şeyleri stoklamasını söyledim."

Asistan mı?

Şimdiye kadar gördüğüm en lüks buzdolabını açtı. Her şey çok düzenliydi; sanki bir ev aletleri reklamından çıkmış gibiydi, solda muhteşem renkli meyve ve sebzeler, sağda yağsız proteinler, yumurtalar ve yoğurtlar vardı. Ve sonra en sevdiğim yiyeceklerden bazıları. Alt raflarda, benim gibi kısa boylu birinin kolayca ulaşabileceği, Michigan Avenue çikolata dükkanından aldığım bitter çikolata kareleri de vardı.

İçimde bir suçluluk duygusu belirdi.

"Blake..."

"Eğer yine '*bunu yapmamalıydın*' konuşmasına başlayacaksan konuşmasına başlamak üzereysen, anlaşmamızı hatırla." Bir dolabı açtı ve benim

"Artık özür yok."

"Sadece yoluna çıkmak istemiyorum. Çok yoğun çalışıyorsun ve..."

"Aynen öyle. Gece karanlığında geçen iki gemi gibi olacağız." Tezgaha yaslandı, boyu devasa mutfak bir şekilde daha küçük gösteriyordu. "Sadece ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını kontrol ediyorum."

Bıçak şeklinde bir mıknaatısla buzdolabına tutturulmuş bir kağıdı işaret etti. "Kişisel asistanın ve şefinin numaraları."

"Doktorların kişisel asistanları olduğunu bilmiyordum."

"O hastaneden değil. Onu doğrudan ben işe aldım. Benim için çok meşgul olduğum işleri hallediyor."

"Beklenmedik misafirlerin hazırlıkları gibi mi?"

"Misafirin çalışırken yemek yemeyi unutması nedeniyle açlıktan ölmemesini sağlamak gibi." Tezgâhtan kalktı.

Onu koridordan takip ederek, beş yıldızlı otelleri otoyol motelleri gibi gösteren bir misafir yatak odasına girdim. Oda, dokunulmak için yalvaran gümüş ve krem tonlarında muhteşem kabarık bir yorganla örtülü kral boy bir yatakla doluydu. Kristal avize, ayaklarımın altında yumuşacık halıya yumuşak gölgeler düşürüyordu. Havada lavanta ve temiz çarşaf kokusu vardı, bu da odayı hem lüks hem de bir şekilde samimi hissettiriyordu.

"Birkaç kuralım var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kural mı?" Tamamen adil, ama tamamen beklenmedik. "Ne gibi?"

"Eski erkek arkadaşın, ya da şu anki ya da gelecekteki erkek arkadaşın burada hoş karşılanmaz."

Tamam... "Neden?"

"Çünkü onun yüzünü şömineye sokma isteği duyacağım."

Onun kıskançlık patlamasının benim karnımın alt kısmında pek hoş karşılanmadığını göstermeye çalışarak, şaka yapmaya devam ettim. "Ve hastane yönetim kurulu bunu hoş karşılamaz mı?"

"Mükemmel şöminemi mahvetmek istemiyorum. Ayrıca, net düşünebilmem gerekiyor; burası benim güvenli alanım ve mesai sonrası burada senin davan üzerinde çalışacağım, bu yüzden bir erkekle buluşacaksan, bu duvarların dışında buluş."

Sırıttım. "Merak etme. Şu anda tek erkek arkadaşım AA pil gerektiriyor."

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim? Eminim yüzüm şömineye sokulmuş gibi görünmüştür. Oysa onun yüzü... açgözlü görünüyordu.

Boğazını temizlemek ve ensesini ovma zorunda kaldı.

Görünüşe göre sonunda onu rahatsız eden bir şey söylemişim.

"Keşke bunu bana söylemeseydin."

Evet. Tamamen rahatsız olmuştu. Bundan zevk aldığım

için kendimden utandım. "Neden?"

"Çünkü şimdi sürekli kulaklarımı dikip odandan *o sesin* gelip gelmediğini dinleyeceğim."

Boynum kızardı, gözleri tenimde dolaşıyordu. Cinsel gerilimi kırıp başka bir konuya geçmesi birkaç saniye sürdü.

"Bak." Kitaplığa doğru eliyle işaret etti. "Asistanıma en yakın kitapçıdan en çok satan pornoları almasını söyledim."

"Bu porno değil!"

"Gerçekten mi?" Kitaplığa doğru yürüdü ve kesinlikle bakmadığım doktor parmaklarıyla en üst raftan bir roman aldı. "Çünkü bu tanıtım yazısı, canavarın iki büyük penisi olduğunu ima ediyor."

"Ne yaptığını biliyorum." Elinden kitabı kaptım, onun alçak gülüşünün ve çok yakınındaki vücudunun sıcaklığının içimi nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışarak. "Bütün bunlar hakkında garip hissetmemem için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Şu anda bu penthouse'da en ilginç şeyin biraz yemek ve birkaç kitap olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi bir oktav düştü. "Az önce vibratörün olduğunu itiraf ettin ve porno koleksiyonun var. Bu kitapların kaçında anal seks olduğunu merak ediyorum."

"Eminim internet tarama geçmişine baksam, porno koleksiyonun da oldukça ilginç olurdu."

O, birkaç saniye boyunca aramızda gerginleşen bu arzuyu sıkıca tutarak sırtı ve sonra yanımdan geçip gitti. Ama bunu yaparken gözlerini benden ayırdı mı? Hayır. Hayır, ayırmadı.

"Gel." Elini sallayarak beni takip etmemi işaret etti. "Kelime oyunu yapmıyorum."

Onu, muhtemelen kendi posta koduna ihtiyaç duyacak kadar büyük bir koridorda takip ettim. Kapı kapı geçtik, hepsi ardına kadar açıldı,

ikisi hariç: biri en uçta, onun hızla geçtiği kapı - *ilginçti, çünkü diğer her şeyi göstermeye çok hevesliydi* - ve diğeri, şu anda beklediği kapı.

"Senin ofisin." Eli kapı kolunda tereddüt etti. "Bu düğün planlamasında sıkı bir teslim tarihi olduğunu söylemiştin. Asistanımdan bir düğün planlayıcısının çalışma alanında neye ihtiyacı olduğunu araştırmasını istemiş olabilirim."

"Blake..."

"Beğenmezsen, her şeyi geri alabiliriz. Bir şeyi atlamışsak, ekleyebiliriz."

Kapıyı açtı ve ağzım açık kaldı.

Ofis bir oda değildi; gerçekleşmiş bir hayaldi. Sert ahşap zeminler, romantizm ve kutlamanın özünü mükemmel bir şekilde yansıtan zarif sanat eserleriyle süslenmiş tertemiz duvarların altında parlıyordu. Büyük bir pencere, her şeyi yumuşak öğleden sonra ışığıyla kaplayarak mekana neredeyse büyülü bir hava katıyordu.

Onun yarattığı farklı istasyonları gördükçe ağzım daha da açık kaldı. Ana masada iki Apple monitör vardı ve bunların yanında, üstünde absürt derecede büyük bir fiyonk bulunan yepyeni bir MacBook Pro duruyordu. Var olan tüm düğün dergilerinin sıralandığı kitap rafları tavana kadar uzanıyordu. Rahat bir danışma alanında, müzeye ait bir sehpa ile ayrılmış iki lüks koltuk vardı.

Pastel pembelerden gümüş grilere kadar her şey, yedi haneli rakamlara ulaşan bir butik düğün planlama ajansının genel merkezi gibi görünüyordu. Bir düğünün iptal edilmesiyle felakete sürüklenen benim zor durumdaki işim değil.

"Blake, bu çok fazla."

"Senin için hiçbir şey fazla değildir, Tessa."

Gözlerinin benimkilere kilitlenmesi ve ağzının hafifçe açılmasından, bu itirafı istemeden yaptığı belliydi. Ne yapacağımı bilemedim. Bunu nasıl yorumlayacaktım? Arzu mu hissediyordum? Derin bir arzu mu, yoksa basit bir hormonal arzu mu?

Blake göz teması kurmayı bıraktı ve aniden, boşluğu kelimelerle doldurmam gerekti. Çok çok fazla kelimeyle.

"Asistanına iPad'imdeki tüm dosyaları aktarmasını mı söyledin?" Sonunda, devasa duvar monitöründe proje teslim tarihlerini ve kişi listelerini gösteren renk kodlu sistemimi fark ederek sordum.

O benim iPad'imi istemişti ve ben de ona vermiştim, el yazısı notlarımdan daha düzenli olan dijital gıda takipçimi görmek istediğini düşünmüştüm. Çünkü evet, bir ara ikisini de tutuyordum.

"Bu yüzden ödünç aldım." Ağırlığını değiştirdi. "Sadece tıbbi geçmişini kurcalamak için değil."

"Ama kesinlikle onu da yaptın."

"Doktor-hasta gizliliği nedeniyle yorum yapamam." Gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Beğenmediğin her şeyi değiştirebiliriz."

"Blake, bu..." Yeterince büyük kelimeler bulmaya çalışırken gözlerim yandı. "Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Sadece bir telefon görüşmesiydi, Cupcake." Ama benim takma adımı söyleme şekli - yumuşak ve samimi - çok daha fazlasını hissettirdi. "Sadece rahatça çalışabileceğin bir alanın olmasını istedim. Müşterilerini buraya toplantılara çağırabilir, akşam yemeği sunumları için şefi kullanabilirsin. Burasını merkezin olarak düşün."

Gözlerimi hızla kırptırarak, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ortaya çıkaracak gözyaşlarını geri tuttum. Burada kalmamı teklif ettiğinde, bu kadar düşünceli olacağını beklemiyordum. Benim varlığımdan bu kadar... mutlu olacağını beklemiyordum. Sanki benim burada olmam sadece uygun değil, kutlanacak bir şeymiş gibi.

Bu inanılmaz derecede gurur verici ve tehlikeli derecede karmaşıktı. Çünkü artık her sırıtış, her kahkaha, her ateşli bakış, aramızda neden her zaman bir sınır çizdiğimizi hatırlamayı zorlaştırıyordu.

Ve nedense, o sınırın çok ama çok bulanıklaşmak üzere olduğunu hissediyordum.

TESSA

Taze kahve kokusuyla uyandım ve... bunlar krep miydi?

Midem yaklaşık 0,3 saniye içinde sıfırdan açlıktan öfkelenmeye geçti. Yataktan fırladım, özel banyomda hızlı bir mola verip, yürüyen zombi gibi görünmektense işlevsel bir insan gibi görünmek için kendimi hazırladım, sonra koridora çıktım.

Ve yine oradaydı — açık kapıların arasında gizemli bir şekilde kapalı olan tek kapı. Blake'in yatak odasının kapısı bile ardına kadar açıktı, yatağı askeri bir titizlikle yapılmıştı. Tabii ki öyleydi. Adam muhtemelen ben ilk uyku düğmesine basmadan önce üç kişinin hayatını kurtarmıştı.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde, birden durdum. Daha önce hiç görmediğim bir kadın ocak başında durmuş, mırıldanıyordu.

Bir saniye donakaldım, göğsümde karanlık, korkunç bir his dolaştı.

Blake'in özel konutunda bu kadın kimdi? Buraya pek kimseyi almadığını söylediğini sanıyordum, bu kadın özel biri miydi? Sanki buraya aitmiş gibi odada dolaşıyordu.

"Günaydın, Tessa," sanki eski arkadaşmışız gibi şarkı söylercesine seslendi.

"Dr.

Morrison en sevdiğin şeyleri çok net bir şekilde belirtmişti."

Üç adet mükemmel krep bembeyaz bir tabağa koydu ve kahvaltı sanatı olarak tanımlanabilecek bir tabak hazırladı: altın rengi şurup tam da olması gerektiği gibi akıyordu, taze çilekler muhteşem bir hassasiyetle dizilmişti ve bir parça tereyağı mükemmel bir altın rengi havuz haline erimişti.

"Sen Blake'in aşçısısın," dedim, içim rahatlamıştı.

Bir dakika, az önce *rahatlama* kelimesini mi kullandım? Neden bu kelime zihnime girdi?

"Aynen öyle. Ben Maria. Ve şunu söylemeliyim ki, yumurta akı ve organik protein shake'lerinden başka şeyler yapmak çok hoş bir değişiklik oluyor."

Tabağı, benim kişisel karbonhidrat cennetim olan kahvaltı barına koydu.

"Dr. Morrison, resmi yemek odasından daha rahat olacağınızı düşündü. Ama isterseniz..."

"Burası mükemmel," diye onu temin ettim ve tabureye tırmandım.

Ve o anda evren, temel motor fonksiyonlarımı sürdürme yeteneğimi test etmeye karar verdi. Blake, sadece egzersiz şortu giymiş, dövme gövdesi terden parıltıyan bir şekilde içeri girdi ve tahmin edebileceğiniz gibi, bu ter kaslarını daha da imkansız derecede şekilli gösteriyordu.

"Günaydın," dedi, hala nefesini toparlamaya çalışırken. "İyi uyudun mu?"

Beynim tam da o anda greve gitmeye karar verdi. Sistem tamamen kapandı. Ağzım, önümdeki göz alıcı manzara yüzünden nasıl çalışacağını unuttu ve Blake, avuçlarını kahvaltılık barın karşı tarafına dayayarak kaşlarını çatı, kaslı karın kaslarında endişe belirginleşti.

Tamam, peki, endişe teknik olarak karın kaslarında olamazdı, ama o karın kasları.

Şunlara bakın, fotoğraf çekimi için hazırlar.

"Ne oldu?"

Beynimi yeniden başlatmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptım. "Oh... hiçbir şey... sadece... sen buradasın, işte değilsin, spor yapıyorsun ve... benim de kreplerim var."

Tanrım. Bu, üniversiteden tüm derslerden A ile mezun olan aynı beyin miydi? Blake beni değerlendiriyor gibiydi, muhtemelen mini felç geçirdiğimi merak ediyordu, Şef Maria'nın omuzları ise kötü gizlenmiş bir eğlenceyle hafifçe titriyordu.

eğlencesini gizleyemedi omuzları hafifçe titriyordu.

Kendi utanç verici durumundan kurtulmak için çaresizce yemeğime baktım ve yanında üç tane gizemli hap bulunan küçük beyaz bir tabak fark ettim.

"Bu tıbbi sınıf, yüksek emilimli bir multivitamin," diye açıkladı Blake. "Vitamin D ve probiyotik ile birlikte. Bunları her gün almanı istiyorum."

Küçük beyaz tabağa baktım. "Ben multivitaminimi tercih ederim. Çiğnenebilir bir jelibon."

"Sakız." Boğuldu. "Bu tür şeylerin çoğunda kaç tane yapay renk ve aroma olduğunu biliyor musun? Emilim oranı neredeyse sıfır."

"Şeker gibi tadı var ve yutmayı sevmiyorum."

Sözler, utanç verici bir saniye boyunca havada asılı kaldı, sonra sinir bozucu derecede mükemmel çene hattında bir sırtış belirdi. Varlığının ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu çok iyi bilen bir avcı gibi yavaşça yaklaştı.

"Yutmayı öğren," diye mırıldandı.

Ve sonra en beklenmedik şeyi yaptı: alnının üstüne öptü.

Bir kez daha beynim kısa devre yaptı ve sorularla doldu. Gerçekten bunu yaptı mı? O alına öpücüğü gerçekten önemsiz bir şey gibi mi davranıyordu? Ve benim en sevdiğim hain düşünce: Lanet olsun kızım, o dudaklar çok sıcak ve sertti. Onların senin...

Kendine gel, zavallı, kolayca dikkati dağılan beyin hücreleri. Blake gördüğün ilk yakışıklı erkek değil. Bir yetişkin gibi davran, sahne arkasında hayran olduğu ünlüyü gören bir genç kız gibi değil.

Omuzlarımı dikleştirdim ve haplara somurtarak baktım.

Bu durumdan rahatsız mıydım? Niyeti iyiydi ve vitaminler hakkında her şeyi bilen bir doktordu, ama oldukça otoriter davranıyordu. Hatta belki de sınırı aşıyordu.

"Anlaşmamız, küf maruziyetinden kaçınmak için burada kalmamdı," diye hatırlattım ona, cennetten gelen tabağımı kendime yaklaştırarak. "Anlaşmamızın, benim diyetimi kontrol etmenizi öngören bir sayfası olduğunu görmedim."

Panekten bir ısırık aldım ve istem dışı bir inilti çıkardım, bu da Şef Maria'yı kıkırdatmaya yetti.

"*Bunu* kontrol etmek olarak mı görüyorsun?" Blake kaşlarını kaldırdı ve kahvaltı şaheserimi işaret etti. "Bana kalsaydı, sadece yağsız proteinler ve organik sebzeler yerdin."

Tabağımı kendime yaklaştırdım ve taburemi ondan birkaç santim uzağa ittim.

"Yardım et bana, bunu tattırdıktan sonra benden almayı aklından bile geçirirsen, şurup kaplı çatalla doktor elini bıçaklarım."

Bana baktı, belki de akıl sağlığımı sorguluyordu. Ya da blöfümü bozmayı düşünüyordu.

Blöf değil, diye sessizce gözlerimle uyardım ve şurup kaplı karbonhidratlardan bir lokma daha ağızıma attım.

Gözlerini devirdi. "Sadece vücuduna gerçekten fayda sağlayacak vitaminleri almanı istiyorum. Vitamin eksiklikleri sayısız tıbbi komplikasyonla bağlantılıdır."

O böyle söyleyince...

"Tamam," diye kabul ettim. "Deneyeceğim."

"Çok çabala," diye homurdandı. "Yoksa Maria'ya onları smoothie'ne karıştırmasını söylerim."

"Ben beş yaşında değilim." "Yani, yutabilir misin?"

Yüzüm birden alev aldı, bu da onda gülünç derecede seksi bir sırıtışa neden oldu.

"İşe gidiyorum," dedi sonunda, merhametli bir şekilde konuyu değiştirerek. "Ama akşam yemeği için geri döneceğim."

Kafam karışmış bir şekilde saate baktım. "Otuz saatlik vardiyada çalıştığımı sanıyordum?"

"Bugün izinliyim."

"Ve işe mi gidiyorsun?"

"Araştırmam gereken bazı şeyler var." "Ben," diye düşündüm.

"Laboratuvarlarım."

"Bu konuda çalışan bir ekibim var. İlerlemelerini kontrol etmek istiyorum." Bir süre durdu. "Maria, bu akşam fettuccine Alfredo yap. Taze ekmek, ızgara tavuk."

Maria'nın kaşları havaya kalktı. "Ama bu akşam brüksel lahanası ve..." "Sıcak ekmek," diye belirtti. "Ve Sezar salatası."

Çatalım ağzıma giderken yarı yolda durdu. Bu benim en sevdiğim yemektir, yıllar önce sıradan bir sohbet sırasında bahsettiğim yemektir. Onun mükemmel hafızasından daha şaşırtıcı olan, katı bir şekilde kontrol ettiği diyetinden sapmaya istekli olmasıydı.

"Maria, Tessa öğle yemeğinde ne isterse yesin." Maria başını salladı, dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Cupcake."

Oh, ihtiyacım olan şeyler vardı. Hiçbiri yüksek sesle söylemeye uygun değildi.

O, duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında Maria gülümsedi. Boğazını temizledi. "Sana bir fincan kahve yapayım mı?"

"Çay harika olur."

Kaşlarını çattı. "Korkarım Bay Morrison'da çay yok, ama seve seve..."

"Biraz getirdim," diye açıkladım. "Evimden birkaç şey getirdim." "Yani sabahları kahve yok mu?"

Blake'in ona burada kaldığımdan bahsettiğini bilmiyordum, ama bu çatı altında yediğim ve içtiğim şeylerden kısmen sorumlu olduğu için, ona bir açıklama yapmam gerekiyordu.

"Hastalanmaya başladığımda bıraktım. Yeşil çayın belki..." Omuz silktim. Belki ne? Sorunlarımı ortadan kaldıran sihir mi?

"Yardıma mı oldu mu?"

Kaşlarımı
çattım.

"Üzgünüm."

"Önemli değil." Elimi salladım. "Söylesene. O öyle dolaşırken sen nasıl işlev görüyorsun? Çünkü hayatta kalmak için ipuçlarına ihtiyacım olacak."

O gülümsedi ve dağınıklığı temizledi. "Burada kalacaksan buna alışman gerekecek korkarım; Dr. Morrison sık sık gömleksiz dolaşır."

Bunu buraya taşınmadan önce söylemeliydin. Merhaba, seni büyük dikkat dağıtan.

Ama gömleksiz giyinmekten rahatsız olmaması beni mutlu etti, çünkü kimse onun cildini saklama geçmişini bilmiyordu.

"O her zaman böyle mi?" diye yüksek sesle merak ettim ve sonunda ilk hapı aldım.

hapı

aldı "Hayır," diye cevapladı düşünceli bir şekilde. "Onun bu yönünü hiç görmemiştim." "Gerçekten mi? Ben onun her zaman büyük bir kontrol manyağı gibi davrandığını düşünmüştüm."

"Sevgi dolu," diye gülümseyerek açıkladı. "Onu daha önce hiç böyle sevgi dolu davranırken görmemiştim davrandığını görmedim."

Yutkunurken

donakaldım. "O

normalde..."

"Ciddi ve katı" diye ekledim. "O bir Buz Adam."

"Yani... soğuk biri."

"Patronumu asla kötü bir şekilde tanımlamam," dedi diplomatik bir şekilde. "Ama bu yumuşak tarafı? Çok ferahlatıcı." Koluma hafifçe vurdu. "Umarım kalırsın, Tessa."

Daha sonra, duş almak için odama dönerken, yine o gizemli kapalı kapının önünden geçtim. Mantık, buranın muhtemelen gizli tıbbi dosyalar ve sıkıcı evraklarla dolu bir ofis olduğunu söylüyordu.

Ama içimden bir ses, daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ve bu neden onu daha da ilgi çekici hale getiriyordu?

TESSA

Açıklığa kavuşturayım, neredeyse çıplak, sıırıslıklam ve Blake'in kollarında kalmak niyetinde değildim. Tek yapmak istediğim duş almaktı. Basit, normal bir duş. Görünüşe göre evrenin başka planları vardı.

Başka ne vardı ki?

İlk iş, suyu ısıtmaktı, neyse ki bunu yapmak için tamamen çıplak kalmamıştım. Gerçi pembe renkli takımımı giymişken "neyse ki" demek tartışmalı bir durumdu. Keşke sütyen ve külot dışında başka şeyler de giyseydim. Tıpkı bir koruyucu giysi gibi.

Hayatımda gördüğüm en saçma duşa girdim.

—Banyo armatürü değil, uzay aracı komuta merkezi gibi. Gümüş duş başlıkları, zeminden tavana kadar her açıdan parıldıyordu, sanki krom polka nokta koleksiyonu gibi. Bu bir duş muydu yoksa Blake'in NASA'nın görev kontrol merkezini yeniden yaratma girişimi miydi? Ve daha da önemlisi, lanet olası kol neredeydi?

Ana duş başlığına, en azından normal duş başlıklarının bulunduğu yere, gözlerimi kısıarak baktım ama hiçbir şey bulamadım. Kol yoktu. Kadran yoktu. Zenginlerin çok sevdiği o süslü dijital panellerden bile yoktu. Dışarı çıktım, sinirli bir köpekbalgı gibi cam kabinin etrafında dolandım, sonra tekrar içeri girdim. Yükselen kan basıncımdan çıkan buhar, gerçek duş buharı fırsat bulamadan bu tertemiz duvarları buğulandıracaktı.

Görsel olarak hiçbir şey göremiyordum, ama duş başlıklarının görünmez bir düğmesi olabileceğini düşünerek, çevresini incelemeye başladım. Parmak ucum metale zar zor dokunduğunda, bir patlama beni vurdu.

Yaklaşık yetmiş bin su fiskiyesi her yönden bana saldırınca çığlık attım. Yukarıdan, aşağıdan, gözlerime, kasıklarına... Suyun bu kadar agresif bir şekilde fişkırmaması gereken yerlere. Bu kuvvet beni fayanslara doğru savurdu, ellerim yüzümü korumak için havaya kalktı ve ben öksürdüm.

"Tessa?" Blake'in sesi suyun gürültüsünün üstüne çıktı.

Sanki bu yeterince utanç verici değilmiş gibi.

Cidden, jet akımlarının şiddetli saldırısına uğrarken asil görünmenin bir yolu olsaydı, ben kesinlikle bunu başaramazdım. Sanki bir yarasa sürüsü gibi suyu savuşturdum. Suyla ıslanmış kirpiklerimin arasından, Blake'in göremediğim bir şeye uzanmadan önce geniş omuzları, belirgin karın kasları ve — Tanrıya şükür — koyu renkli şortunu gördüm. Saldırı aniden durdu.

Orada nefes nefese, sırlıslıkla duruyordum, eşleşen takımım artık tamamen şeffaf olmuştu. Blake'in koyulaşan gözleri bir göstergeyse, bu gerçeğin çok farkındaydı.

Kıkırdaması alçak bir sesle başladı, liseden beri duymadığım kaba bir ses.

"Al." Kabarık bir havlu aldı ve omuzlarıma sardı, parmakları bir an fazla oyalanarak. "Sırlıslıkla bir fareye benziyorsun."

"Senin düşün beni öldürmeye çalıştı," diye suçladım, elleri kumaşın içinden kollarımı ısıtmaya çalışırken titremeye mücadele ediyordum.

"Dokunarak çalışıyor." Sesi bir oktav düşmüştü, bu da kesinlikle sakinliğime yardımcı olmuyordu.

"Ve görünüşe göre DEFCON 1'e ayarlanmış."

Gözleri eğlenceyle parladı ve doğru tekniği göstermek için beni geçip uzandı. Suyun şortunu her kasına yapıştırmasını ya da damlacıkların çıplak göğsünden sanki benim hayallerimi yaşıyormuş gibi akmasını fark etmemeye çalıştım, gerçekten çalıştım.

"Bu şeye gerçekten bir uyarı etiketi koymalısın," dedim, sesim utanç verici bir şekilde nefes nefeseydi. "*Dikkat: Duş suikast girişiminde bulunabilir.*"

Blake içten bir gülümsemeyle omuzlarımı ovuşturarak beni ısıtmaya çalıştı ve elleri yavaş, sabit hareketlerle ilerlerken, kendimi onun dokunuşuna yaslanırken buldum, o sıcaklığı daha fazla arzuluyordum. Onu daha fazla arzuluyordum.

Gözlerindeki kahkaha kayboldu, yerini daha karanlık, daha yoğun bir şey aldı, hareketleri yavaşladı, bakışları yüzümün hatlarını taradı, sinir uçlarımı kıvırcıklaştırdı. Banyo küçülmüş gibiydi, buhar bizi bir koza gibi sarmış, her şeyi daha samimi, daha elektrikli hale getirmişti.

Bir damla su boynundan aşağıya doğru akarken, boğazının çukurunda kaybolurken, ben donakalmış bir şekilde izledim. Parmaklarım onun izini takip etmek, görünen her santimetrekareyi keşfetmek için kaşınıyordu ve dikkatimi

dikkatimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, nefesimi kesen bir ifadeyle beni incelediğini fark ettim. Kısmen merak, kısmen açlık, tamamen tutku.

Eli omzumdan boynuma kaydı ve yoluna çıkan her hücreyi uyandırdı. Dokunuşu tereddütlüydü, sanki bana çekilme zamanı veriyordu.

Zaman yavaşlamış gibiydi, sadece suyun düzenli damlaması ve onun bakışları dudaklarıma ulaştığında hızlanan kalp atışlarımla işaretleniyordu.

Aramızdaki her nefes, yıllarca süren arzu, neredeyse gerçekleşecek olan ve olabilecek olanlarla dolu, camdaki sis gibi dağılan bir yük gibi hissediliyordu.

Yüzümü hafifçe yukarı kaldırdım, dudaklarını benimkilere indirmesini, ağzımı kendi ağzıyla ele geçirmesini istedim. Aramızdaki gerilim, patlamaya bir adım uzaklıkta olan canlı bir kablo gibiydi ve nedense, öpüşürsek bununla kalmayacağını biliyordum. Kalamazdı. Yıllarca Blake Morrison'ı hayal ettikten sonra, ona ihtiyacım vardı, tümüne, bunu vurgulamak için bacaklarımın arasında yeni bir zonklama hissediyordum.

Dışarıdan bakıldığında, bu an mükemmel bir romantik kırılma noktası gibi görünebilirdi: iki yarı çıplak insan, sıırıslıklam, omuzlarımdan kayan havlunun altındaki ince sütyenimden meme uçları görünüyordu, havlu çok kolay düşebilirdi. Ama zihnimizde bir okyanus dolusu neden vardı.

Onunkini yüz hatlarında görebiliyordum, hafifçe geri çekildiğinde görebiliyordum, boğazını temizlediğinde duyabiliyordum.

O anda dikkati, acil serviste fark ettiği köprücük kemiğindeki yara izine kaydı.

Bütün vücudu gerildi, tıpkı yıllar önce onun vücudunda görmemesi gereken bir şeyi gördüğümde benim vücudumun gerildiği gibi. Aramızdaki her şeyi değiştiren bir şey. Karmaşık desenler artık gövdesini sarmış, birbiriyle uyumlu bir şekilde harmanlanmış güzel bir tuval oluşturunuyordu. Onun vücudunda dövmeler sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu, sanki her zaman onun derisini süslemiş gibi, ama ben onun derisinin farklı bir hikaye anlattığı zamanları hatırlıyordum...

TESSA

Anı, şaşırtıcı bir netlikle zihnime geldi — Ryker'ın kapısında durmuş, on yedi yaşında ve bir anın aramızdaki her şeyi nasıl değiştirebileceğinden habersiz.

Kapıyı açtığımda Blake'i gördüm. Üstünü değiştiriyordu.

Başını kaldırdı, kasları gerildi ve nefesim kesildi. Kardeşimle geçirdiği onca zaman boyunca, onu hiç gömleksiz görmemiştim, yaz sıcağının bizi boğduğu, klimanın yetmediği havuz günlerinde bile. Her zaman gömleğini giyiyordu, ki bunu garip buluyordum. Yani, dar gömleklerinin altında Blake'in diğer erkeklerin hayalini kurduğu türden kaslara sahip olduğu açıktı, kıvrımlı kolları ve belirgin karın kaslarını gösteren düz bir karnı vardı. Başka herhangi bir erkek o vücudu göstermek için her türlü bahaneyi arardı, ama Blake onu her zaman saklardı.

Her zaman.

*Ayakta içinde kardeşimin kardeşimin yatak anladım
anladım neden kalbimi parçalayan bir netlikle anladım.*

"Defol git, Tessa." Blake'in sesi sessizliği bozdu.

Bu tek cümle ile iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, daha önce bana hiç böyle bağırmamıştı. Bir kez bile. İkincisi, daha önce bana hiç küfür etmemişti. Bu, her geldiğinde bana son dilim pizzayı ayıran, tanıdığım Blake değildi. Bu, köşeye sıkışmış, yaralı ve korkmuş bir hayvandı.

Diğer insanlar onun ölümcül bakışlarından, keskin ses tonundan muhtemelen rahatsız olurdu, ama ben bunların, gövdesinin her yerinde olan şeyi görmeye çok yaklaşan herkesi uzaklaştırmak için kullandığı araçlar olduğunu hissettim: çeşitli boyut ve renklerdeki yara izleri, bir genç erkeğin vücudunda olmaması gereken yara izleri. Her biri, derisine kazınmış bir çılgılık gibi görünüyordu.

"Blake," diye fısıldadım, geri çekilmek yerine öne doğru adım attım. "Ben..."

"Yapma." Geri adım attı, ama bu hareket yara izlerini daha da belirgin hale getirdi, sanki derisi üzerinde soluk nehirler gibi uzayıp kayıyorlardı. "Yapma ... yapma."

Blake'in geçmişi hakkında bildiğim her şeyi düşündüm: onun içinde olmadığı bir kazada ölen ebeveynleri, koruyucu aileler arasında gidip gelmesi. Bunlardan birini sadece "kötü" olarak tanımlamıştı. Derisine kazınmış doğal olmayan çizgileri incelerken bu kelime zihnimde yankılandı. Bu izleri tek başına taşıyarak kaç gece uyanık kalmıştı?

"Çık dışarı!" diye tekrar bağırdı.

Ama yapmadım. Bunun yerine, ne olduğunu bilmeden arkamdan kapıyı kapattım. Belki de onun gözleriydi, acı dolu gözleri. Ya da belki de nefes alış hızlanırken göğsünün inip kalkışı ya da bu iri, kaslı adamın şimdi ne kadar savunmasız görüldüğüydü, ama içimden bir ses onu terk etmememi söylüyordu. Onu terk etmek şu anda yapabileceğim en kötü şeydi.

O, Ryker'in en iyi arkadaşı olabilir, ama yıllardır benim hayatımda da vardı ve aramızda bir dostluk kurmuştu. Birdenbire, bu dostluk her zamankinden daha kırılğan ve daha değerli hissettirmeye başladı.

Gözlerindeki ham kırılğanlık, kalbimi sızlatan bir isyan ve çaresizlik fırtınası tarafından çekilerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi kaburgalarının üzerindeki pürüzlü çizgiye doğru kaldırdığımda, Blake irkildi ama yerinde kaldı. Gözlerimiz kilitlendi ve yüzünde yaşanan savaşı izledim: güvenmek mi, geri çekilmek mi, kalmak mı, kaçmak mı? Parmak uçlarım onun cildine dokunduğunda, nefesleri kısa ve hızlıydı, en büyük yara izinin kabarık kenarını izledim — et ve acıyla yazılmış hikayesinin bir bölümü.

"Bunu sana kim yaptı?" diye fısıldadım, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Neden? Nasıl yapabilirler? Düşünceler göğsümde asit gibi yakıyordu.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve ben korktum, çok korktum, kaçıp bir daha geri dönmeyeceğinden, onu bir daha asla göremeyeceğimden korktum.

Ama bunun yerine, bana konuştu, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyamıyordum. "Onu durduramadım. Yapamadım... Ben çok..." Sesi kırıldı ve onunla birlikte kalbimdeki bir şey de kırıldı.

"Hayatta kaldın," dedim kararlı bir sesle, gözlerine bakarak. "Bu zayıflık değil, Blake. Bu cesaret."

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü ve Blake, göğsümü sıkıştırarak kadar acı verici bir nezaketle başparmağıyla onu sildi. Ona beni teselli etmesine gerek olmadığını, onun gözyaşlarını silmesi gereken kişinin ben olduğumu söylemek istedim

ama gözleri kuru kalmıştı. Belki de uzun zaman önce, kimsenin onu yakalayamayacağı karanlık odalarda tüm gözyaşlarını dökmüş olabileceği düşüncesi içimi burktu.

"Kimsenin görmesini istemiyorum," diye itiraf etti sessizce. "Onları her gördüğümde..."

"Güç görüyorum," diye sözünü kestim, parmaklarım en büyük yara izinin üzerinde duruyordu. Daha önce de sormadan ona dokunmuştum, içgüdülerim ve duygularım beni yönlendirmişti, ama bunu yapmamalıydım. Ona sorulması, geçmişinin izlerine kimin dokunacağına karar verme hakkı vardı. "İzin verir misin?"

Uzun bir süre sonra, hafifçe başını salladı ve aramızda bir şey değişti: bir duvar yıkıldı, bir köprü kuruldu. Parmak uçlarım kaburgalarının üzerindeki kabartılı çizgiyi izledi, dokusunu, hikayesini hissetti. Dokunduğum sadece deri değildi; güven yaratıyordu.

"Bir daha asla o kadar zayıf hissetmek istemiyorum." Bu sözleri söylemek ona zor gelmiş gibiydi.

"Seni zayıf göstermiyorlar." Avucumu göğsüne koyup, endişesine rağmen güçlü ve düzenli atan kalp atışlarını hissettim. "Seni bir savaşçı gibi gösteriyorlar."

Bir an için, gözlerinde bir değişiklik gördüm, belki bir parça rahatlama ya da anlayış. Çenesindeki kaslar hafifçe gevşedi, ama bu çok büyük bir değişiklikti.

"Lütfen kimseye söyleme."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "Sana bunu asla yapmam," diye söz verdim. "Asla."

Şimdi, yıllar sonra, o izler güzel bir dövmenin altında gizlenmişti. O, hikayesinin o bölümünü silmeye karar vermişti, ama ben onu, izler ve güvenle yazılmış orijinal metninde okuyan kişi olduğumu asla unutmayacağım.

BLAKE

Tessa'nın yara izlerimi bulduğu o samimi anı ve ona olan hislerimin anında ve sonsuza dek yoğunlaştığını hatırladım.

Bu beni çok korkutmuştu.

Tessa'nın odanın diğer ucundan bana gülümsemesi, ciğerlerimdeki havayı kimya ve arzu ile tutuşturması beni korkutuyordu. Onun yanında ne kadar çaresiz olduğum, gözlerimin sürekli onu aradığı, kulaklarımın onun melek sesinin en ufak bir fısıltısını bile duymak için zorlandığı beni korkutuyordu. Ama en çok, kalbimin tehlikeli ve pervasızca, bir şekilde ona layık olabileceğimi ummaya cesaret etmesi beni korkutuyordu.

Sanki biri kemiklerimde yaşayan karanlığı cerrahi olarak çıkarabilirmiş gibi.

Ne kadar çok aşık olursam, o kadar hızlı kaçardım.

Tarih bana herkesin gittiğini öğretmişti. Koruyucu aileler reddetme sanatında ustaydılar, her biri bana aradıkları kişi olmadığımı söylemek için giderek daha yaratıcı yollar buluyorlardı. Kapı her zaman arkamda aynı boş nihai sesle kapanıyordu.

Bu yüzden, ona olan duygularımla savaştım. Onları alaycı sözler ve kötü bir ruh haliyle gizledim, istenmeyen duyguların gitmesini istedim çünkü tıpkı tıp diplomaları gibi bir ömür boyu reddedilmeyi toplayan biri olarak, bir tane daha kaldıramazdım.

Özellikle de Tessa'dan. Eğer kapıyı gösterirse, ruhumdan geriye kalan her şey toz haline gelirdi.

Sorun neydi? Diğer insanlara karşı savunmam çelik ve alaycılıkla güçlendirilmişti, ama ona karşı olduğunda savunmam kağıttan yapılmış gibi olabilirdi. Bu duygularla mücadele etmek yorucu hale gelmişti. Kendini kurtarmak için akıntıya karşı yüzmeye çalışan boğulan bir insan gibi. Çılgınca ve çaresizce, ama sinir bozucu bir şekilde etkisiz.

Sanırım o akıntıya karşı mücadelemi kaybetmem sadece an meselesiydi.

O an, iki yıl önce, sağduyulu davranışlarımı engelleyecek kadar alkol aldığımda geldi. Bütün gece odanın diğer ucunda ona bakıp, tüm olasılıkları düşündükten sonra, onu olduğu gibi görmeye devam edemedim: bir partide dolaşan güneş gibi, etrafındaki her şeyi aydınlattığının farkında olmayan, ışıltı saçan bir ışık topu.

O gece geç saatlerde, bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken, parmaklarım bir an fazla oyalanmıştı. O eğildiğinde, viski bana bunun bir anlamı olduğunu söyledi. Alkolün, her yara izini, her reddedilmeyi, yeterince iyi olmadığını her nedeni unutturma şekli ne kadar da komik.

Özellikle Tessa Kincaid gibi biri için. Cupcake.

Öpücük yumuşak, tatlı ve hayal ettiğim gibiydi. Üç saniye boyunca mucizelere inandım. Sonra gerçeklik kalp krizi gibi geri geldi — gözleri dehşetle açılmış, sanki benim tadımı silmek istercesine üç parmağını dudaklarına bastırmıştı. Bir şeyler mırıldandı ve kaçtı, beni aptal gibi orada bırakarak.

Daha sonra mesajları geldi, nazik hayal kırıklıkları ve kibar reddedilmelerle doluydu, o anda yüzleşemeyeceğim türden. En azından derinlemesine değil. O anda tek yapabildiğim, nasıl cevap vereceğimi bilmeden onları okumaktı.

Ama şimdi. Şimdi o buradaydı. Evimde.

Daha doğrusu, banyomda, su ve cazibeyle ıslanmış halde

...

Bana, o gece neden kaçtığını merak ettiriyordu. Mesajları belirsizdi, açıklamadan çok özür dileme niteliğindeydi. O, benim için bir istisna yaptığım tek kişiydi — alkolün cesaret verdiği ya da vermediği fark etmez — ve o da herkes gibi benden kaçmıştı. Neden?

Belki de bunca yıldır ondan gelen her şeyi yanlış yorumlamıştım. Her bakışını, her sözünü, her dokunuşunu. Belki de sandığım kadar yakın değildik.

Ona bunu sormak istedim. Anlaştığımız gibi hiç konuşmamıştık ve bilmem gerekiyordu. Neden benden kaçmıştı? Ve neden aklı başında olduğunda bana bu yara izinden bahsetmemişti?

Eğer ilaç almamış olsaydı, bana bundan bahseder miydi? Muhtemelen benim bildiğimi hatırlamıyordu.

Ve şimdi burada durup, ona bunu kimin yaptığını bilmiyormuş gibi davranmak, Tessa'ya bir kez daha ihanet etmek gibi geliyordu.

İtiraf etmem gereken bir ihanet.

TESSA

Parmaklarım, onun yaralarını bulduğum gün olduğu gibi, göğsünün üzerinde duruyordu. Dövmeler muhteşemdi. Birbirine akan, yeni bir hikaye anlatan sanatsal bir labirentti, ama onların altında, orijinal bölümün her bir çizgisini, her bir hattını biliyordum.

"Orada ne olduğunu başka kimse bilmiyor, değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Hayır." Blake'in başparmağı köprücük kemiğimdeki kabartılı çizgiyi izledi ve ifadesinde bir değişiklik oldu — her zaman bir şeyle mücadele ettiğini gösteren, kaşlarının arasındaki o tanıdık kırıskılık. "Tess, bana bundan bahsettiğini hatırlıyor musun?"

Onun sorusu ve ima ettiği şey, nefesimi kesmişti. "Ne?"

"Sen sakinleştirici aldığında," dedi sessizce, bakışları sol gözümünden sağ gözüme doğru tereddütle geziniyordu, "o gece olanları bana anlattın."

Başım döndü. Banyo duvarları üzerime çöküyor gibiydi, buhar birden nefes alamayacak kadar yoğunlaştı ve birkaç kalp atışı içinde, damarlarımdan çeşitli duygular akmaya başladı.

Panik. Saf, birinci sınıf, A kalite panik. Bu, yıllardır sakladığım, mezara götürmeyi planladığım sırdı. Seçtiğim kıyafetlerden kaçındığım konulara kadar, bunu herkesten saklamak için muazzam bir enerji harcadım.

Her aile toplantısı, ailemin benim hakkımda sahip olduğu kusursuz imajı paramparça etme tehdidiyle dolu bir gerginlik yaratıyordu. Aile yemekleri, önümdeki sıradanlık ile kafamdaki korku arasında bir çekişme gibiydi. *Tess, patatesleri uzatır mısın? Beni yatağa atıyor. Tess, içkini doldurmamı ister misin canım? Gömleğimi yırtıyor. Tess, dönem nasıl gidiyor? Terli elini ağzıma bastırıyor, sanki müzik sesinin üstüne çılgılığını duyabilecekmiş gibi, vücudumda bir uyarı gibi yankılanıyor. Savaş. Savaş. Savaş.*

Panikle birlikte *utanç da* geldi, çünkü ben daha iyi biliyordum. O gece yaptığım hatalar beni onun odasına soktu, ona deneme ve ...

Ben bundan çok daha akıllıydım. Yeterince haber gördüm, çok teşekkürler.

Bu da doğrudan *öfkeye* yol açtı. Kadınlar sürekli olarak —sürekli—erkeklerin tehlikeleri konusunda. Belki, sadece belki, polis o adamı tutuklasaydı, bir daha yapmaktan vazgeçerdi. Eminim daha önce de yapmış ve sonra tekrar yapmıştır. Ürkütücü mektuplarına bakılırsa, muhtemelen bugüne kadar da yapmaya devam etmiştir ve kaç kadın yardım istemek için ortaya çıktı? Neden zahmet etsinler ki? Kesin kanıt olmadan bu beni nereye götürdü?

Aslında, son araştırmamda, bin cinsel saldırıdan sadece altısının failinin hapse girmesiyle sonuçlandığı tahmin ediliyordu. Altı. Bin taneden. Hesaplamam doğruysa, bu saldırganların %99,4 oranında cezasız kalma şansı olduğu anlamına geliyordu. Neden bazı pislikler kadınlara tecavüz etmesin *ki*? Bu istatistiklerin yanlış olmasını gerçekten umuyordum.

Ve sonra en zor duygu geldi. Üzüntü. Benim için o kadar da değil. Saldırıma engel olundu. Terapiye erişim ayrıcalığına sahiptim. İyileştim. Ama üzüntüm, benden çok daha kötü durumda olan diğer kurbanlar içindi.

Bu da beni suçlu hissettiriyordu. Neden ben kurtuldum? Neden ben bu kadar kolay kurtuldum da diğerleri kurtulamadı?

"Tess. Nefes al."

O ana kadar hiperventilasyon yaptığımı fark etmemiştim. "Otur."

Beni tuvalete götürdü — en azından klozetin üzerine oturarak — ve ben, şey, her neyse, bunu yaparken önümde çömeldi.

"Başını dizlerinin arasına koy."

O sırtımı ovarken ben de dediğini yaptım.

"Özür dilerim," dedi Blake. "Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Bilmiyormuş gibi davranmak yalan gibi geldi bana."

Sözleri beni sakinleştirdi, kafamdaki kaosun dışında odaklanabileceğim bir şey verdi. Nefes al. Nefes ver. Avucunun hafif baskısı nefes alma ritmimle uyumluydu, göğsümdeki sıkışma yavaş yavaş gevşiyordu.

Akciğerlerim nihayet düzgün çalışmayı hatırladığında, ayağa kalkmaya çalıştım, bu zayıflık anından kaçmak için, ama Blake'in kolları sallanırken beni yakaladı. Yüzündeki endişe beni saçma bir şekilde hassas hissettirdi, sağlıklı bir yetişkin gibi değil, daha çok ilk kez ayağa kalkan bir bebek zürafa gibi.

Ancak onun bakışlarına karşılık veremedim. Beni her zaman kırılmazmışım gibi gören o gözlerde acıma ya da dehşet görmek dayanılmazdı.

"Ne dediğimi bilmiyordum," dedim, yere bakarak. "Uyuşturulmuştum."

"Benden saklanmana gerek yok." Sesinde eski yaraların ağırlığı vardı ve parmağıyla çenemi kaldırıp gözlerime bakmamı sağladı. "Benden saklanma, Tess."

"Şey... çok uzun zaman önceydi." Bu sözler, yıllardır kendime tekrar tekrar söylediğim için boş geliyordu.

"Dur." "Neyi durdurayım?"

"Benden uzaklaştığını hissediyorum. Beni dışlama."

Yine dönmeye çalıştım, ama kolları beni sıkıca tutuyordu.

"Yaralarımı gördükten sonra bana farklı mı baktın?" Sorusunda bir meydan okuma vardı.

"O farklıydı."

"Öyle miydi?" Başparmağı yanağımı okşadı. "Beni bir savaşçı olarak gördüğünü söylemiştin. Yaranı görene kadar ne demek istediğini anlamamıştım."

Sesindeki bir şey beni başımı kaldırmaya itti. Gözlerindeki anlayış - acıma ya da dehşet değil, sadece saf bir kabul - göğsümün etrafında oluşan buzu eritti. Buhar bizi bir koza gibi sardı ve inşa ettiğim kalenin çatlamaya başladığını hissettim.

"Beni bir savaşçı olarak mı görüyorsun?" Bir erkeğin benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsemek, kadınsı olmaktan çok uzaktı. Ama bu sadece bir erkek değildi. Bu Blake'di. Benim Blake'im.

"Hayal edebileceğinden daha fazla."

Ağlama. O kadar çok ağladın ki, su için ciddi bir ücret talep edebilirsin.

Blake, kalbi parçalayan bir acı içinde, parmak eklemlerini çenemden aşağı doğru kaydırdı.

"Her anıyı tek tek gözden geçirdim," dedi, "bunun sana ne zaman olduğunu belirlemeye çalıştım. Sonra, bugün, aklıma geldi. O hafta sonu Ryker ve ben, babanın doğum günü için üniversiteden eve gelmiştik. Sen geç geldin, doğruca odana gittin. Ryker bunun sadece bir erkek arkadaşla ayrılık draması olduğunu düşündü, ama..." Çenesini sıktı. "Bir şeyler ters gidiyordu. Ryker uyuduktan sonra, senin odana gittim."

"Sana gitmeni söyledim." Anı keskin ve net bir şekilde zihninde canlandı.

"Ama ağladığımı duyabiliyordum. Acımı duymak çok acı vericiydi. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden sadece..." Sesi sertleşti. "Kapının önünde oturdum. Bütün gece. İhtiyacın olursa diye."

Boğazımdan çıkan hıçkırık ikimizi de şaşırttı. Avucumu o kapıya dayayıp onun orada olmasını dilediğimde, aslında orada olduğunu bilmiyordum. O ilk geceki kafa karıştırıcı düşüncelerimi ve duygularımı hatırlıyorum ve ona olanları anlatmak istediğimi. Ona, sadece ona. Kollarının beni sarmalamasını, yüzümü göğsüne gömüp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Ve ona, direnerek düştüğümü anlatmak istediğimi hatırlıyorum.

"Karşı koydum," dedim, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "O kesintiye uğradığında, bir şişe kaptım. Yaralandım, ama kaçtım ve sonra..." Sesim kırıldı. "Sonra, karşı koyduğum için benimle gurur duyacağını düşündüğümü hatırlıyorum." Gülümsedim. "Bu çok acınası değil mi? Bunun için benimle gurur duymanı istemem?"

Blake'in göğsü hızla yükseldi. "Seninle gurur duyuyorum. Keşke o gece beni içeri alsaydın."

"Neredeyse izin verecektim." Bu itiraf, yıllardır taşıdığım ağır bir yükten kurtulmak gibiydi. "Sadece... senin sıcaklığıyla sarılmak istedim."

Adem elması, benim acı çektiğimi duymaktan acı çekiyormuş gibi sallandı. "Neden yapmadın?"

"Her şeyi sindirmek beni çok zorladı. Ryker'ın öğrenmesine izin veremezdim, bu yüzden ben sadece..." Yutkundum. "Elimi kapıya dayadım ve diledim ki..."

"Oradaydım, Tess." Sesi sert çıkmıştı. "Tam orada, diğer tarafta. Bütün gece boyunca."

O anda tarihin kendini yeniden yazması garipti. Hayatımın en karanlık gecesini düşündüğümde, her zaman ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlardım. Korkmuş. İhlal edilmiş. Ama şimdi Blake'in orada olduğunu bilmek

benimle birlikte olduğunu, avucumdan sadece üç santim uzakta olduğunu bilmek, o geceyle ilgili bir şeyi değiştirdi. Bir şekilde karanlığını azalttı.

Blake'e güvenebileceğimi hep biliyordum — kendi yaraları, kendi mücadeleleri olan Blake'e — başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlayabileceğini biliyordum.

"Bana her zaman güvende hissettirdin." Parmaklarım çenesini buldu, tanıdık hatlarını izledi.

Blake beni göğsüne çekti, kollarını bana doladı, o gece onun yapmasını istediğim gibi. Göğsü, hayal ettiğim kadar sıcaktı. Onun teni ve kulağımın altında atan kalbi dışında hiçbir şeyin olmadığı bir sığınak.

"Keşke o zaman bana güvenseydin." Başımın üstüne öptü. "Keşke sana sarılsaydım, çünkü seni asla bırakmazdım."

Asla bırakmaz mıydın? Bununla tam olarak ne demek istedi? Önemli bir şey gibi geldi.

Sırtında uzanan bu kabartılı yara izleri kadar önemli. Burada hem gücü hem de kırılganlığı anlayan, en kötü anlarımı görmüş ve yine de bana değerli bir şey gibi bakan biri vardı.

"Seni korumak için yanında olamadığım için üzgünüm."

Aramızda geçen an, yıllarca süren "neredeyse" ve "tam olarak değil"lerle dolu, ağır bir andı. Etrafımızda buhar yükseliyordu ve her şeyin farkına vardım: ıslak tenime yapışan kumaş, onun teninden yayılan sıcaklık, her nefes alışında göğsünün inip kalkışı.

Geri çekilen Blake, gözlerini ağzıma indirdi ve orada, o gece neden ona koşmak istediğimi hatırlatan bir yoğunlukla kaldı. Başparmağını alt dudağımda gezdirerek, ağzıma açıkça özlemle baktı ve anında, her yerinde onun sıcaklığını hissedebildim. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Şüphe mi? Benim geçmişim olan birini öpmek bir şeyleri tetikleyebilir mi diye korku mu?

Ona iyi olduğumu söylemek istedim. En azından seks konusunda, yukarıda bahsettiğim terapi sayesinde iyiydim. Ama fırsatım olmadı.

Bana zayıf, güven verici bir gülümseme attıktan sonra geri çekildi, şu anda içimi kaplayan düşünceler için fazla centilmen davrandı.

Teşekkürler, hormonlar.

Bir an sonra, başparmağını dudağına sürdü. Bu, bacaklarımın arasında hissettiğim zonklamaya hiç yardımcı olmadı.

"Burada olduğun için mutluyum, Tess." Çenesiyle duşu işaret etti. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..." Sözleri, olasılıklarla yüklü bir şekilde havada asılı kaldı.

Sonra gitti, omzunun üzerinden bana son bir kez baktı ve penthouse'un koridorunda kayboldu.

Blake Morrison'ı neredeyse öpecektim anını atlatmak ciddi bir saniye sürdü. Dudaklarım hala olasılığın hayaletiyle karıncalanıyordu ve zihnimi sonsuz "ya eğer"lerle dolaştırıyordu.

Ama iyi tarafı, bu olay ruh halimi ciddi şekilde iyileştirdi.

Duş alıp giyinirken ve Blake'in her zaman takmamı hatırlattığı kalp pedini ayarlarken adımlarım daha hafif hissediyordu. O şimdi neredeydi? Muhtemelen hastanede, hasta dosyalarını inceleyip, belki de bizim o anımızı düşünüyordu. Ya da belki de hiç düşünmüyordu.

Getirdiğim postaları açıp düzenleyerek kendimi oyaladım. Çoğunlukla faturalar vardı. Daha spesifik olmak gerekirse, sağlık hizmetleri faturaları. Sonra bir zarf kalbimi durdurdu.

Bulaşıcı bir örümcekmiş gibi onu komodinin üzerine attım.

Saniyeler sonra telefonum çaldı ve beni irkitti. Onun adını görünce dudaklarım gülümsedi, omuzlarım anında gevşedi. Blake, mesajlaşırken bile beni daha güvende hissettirmeyi başarırdı.

Blake: İyi misin?

Ben: Neden olmasın ki? Sen neredesin? Blake:

Arabamda. Kalp atışın hızlandı.

Ben: Kalp atış hızımı mı izliyorsun? Blake:

Monitörü biliyordun.

Ben: KARDİYOLOĞUM için. Ayrıca, bu sürüş sırasında mesajlaşmak sayılmaz mı? #Tehlikeli. Kaza kurbanlarının götürüldüğü acil serviste çalışmıyor musun?

Blake: Soruma cevap ver. Ben:

Bir örümcek gördüm. Önemli bir şey değil.

Blake: Böcek ilaçlama şirketini arayacağım. Kimyasallarla seni daha da hasta etmeyecek, insancıl olanlardan.

Ben: Bu fazla abartılı.

Blake: Peki. Örümceğe kira başvurusunu doldurmasında yardım ederim.

Kendimi gülümserken yakaladım. Blake'in sevdiğim bir özelliği de buydu. Derin duygusal anlarımı yaşamama izin verirdi, çıldırmamı ve paniklememi izin verirdi, ama sonra normal haline geri dönerdi. Harika, alaycı, normal haline.

Bu yüzden onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Bu farkındalığın verdiği mutluluk, komodinin üzerinde bomba gibi bekleyen zarfı neredeyse unutturuyordu. Daha akıllı bir insan onları açmayı bırakırdı. Ama polis harekete geçmeyi reddettiği için, bu çarpık mektuplar, işkencecimin giderek dengesizleşen zihnine açılan tek pencereydi.

BLAKE

Ben: Bugün benim penthouse'umun yakınında bir toplantın var, değil mi?

Jace: Ne, telefonuma takip cihazı mı taktın? #CreepyAF #StalkerVibes

Ben: Geçen hafta bahsetmiştin. Bir ricam var.

Jace: Başlıyoruz. Sabırsızlıkla dinliyorum. Ne, en sevdiğin ayakkabılarını mı unuttun? Yoksa özenle dağınık görünmek için kullandığın saç ürününün mü bitti?

Ben: Tessa benim evimde.

*Jace: Gerçekten mi? *sırıtan emoji**

Ben: Öyle değil dostum. Ona bir konuda yardım ediyorum. Ve o sırtışı yüzünden sil. Telefonun arkasından bile görebiliyorum.

Jace: Eminim ona "yardım" ediyorsundur. Kapsamlı "becerilerinle". Çocuklar bugünlerde buna böyle mi diyor?

Ben: Ama bana cevap vermiyor. Onu kontrol edebilir misin lütfen?

Jace: Eminim iyidir. Muhtemelen ekranında adını gördü ve akıl sağlığını korumaya karar verdi.

Ben: Bunu kesin olarak öğrenmeden işe konsantre olamayacağım. Saatlerdir telefonuna cevap vermiyor. Endişelenmeye başladım.

Jace: Sorabileceğin bir çalışanın ya da komşun yok mu? Burası benim için yanlış yönde bir mil uzaklıkta. Bazılarımızın doktorculuk oynamak yerine gerçek işleri var.

Ben: Komşularımın pek dostane değilim.

Jace: Sen kimseyle dost değilsin. Bu senin kişisel özelliğin.

Ben: Beni yalvartacak mısın? Çünkü sesli notunu gönderirim ve onu zil sesi olarak kullanabilirsin.

Jace: Tamam. Tanrım, ne kadar ısrarcısın. Onu gördüğümde, bir dahaki sefere lanet telefonuna cevap vermesini söyleyeceğim. Ya da daha iyi bir arkadaş bulmasını.

Ben: Ona bağırırsan, dişlerini yerinden çıkarırım. Ve bir sonraki Forbes kapağı için mükemmel gülüşünü mahvederim.

Jace: Minnettarlığın çok etkileyici. Gerçekten içimi ısıttı. Tüm organ bağışçılarına böyle mi konuşuyorsun?

Ben: Sadece güzel olanlara. Onu tek parça halinde gördüğünde bana mesaj at.

Jace: Evet, Majesteleri. Başka bir şey var mı? Errand boy oynarken kuru temizlemeni almamı ister misin?

TESSA

Kapının açıldığını duymadım. Adamın Blake'in penthouse'una girdiğini duymadım ve arkamdan geldiğini duymadım. Bunun nedeni, Blake'e yaban mersinli kek yaparken müziği son ses açmış olmamdı. Teşekkür etmek için en azından bunu yapabilirdim, değil mi? Bu yüzden şefi eve gönderdim ve Blake işten dönmeye önce her şeyi temizlemeyi planladım.

Olay gerçekleştiğinde, büyük gümüş bir kasede hamuru karıştırırken kalçalarımı sallıyor ve müziğe eşlik ederek yüksek sesle şarkı söylüyordum.

Arkadan bir el omzuma kondu.

İçgüdülerim devreye girdi. Döndüm ve gümüş kaseyi kafasına o kadar sert vurdum ki, sendeledi ve yere düştü. Yere, tertemiz dolaplara ve tezgahlara yaban mersini hamuru sıçradı.

Adam bana biraz tanıdık geliyordu. Yakışıklı, acıdan kısılmış keskin yeşil gözleri, pahalı görünümlü ama şimdi yaban mersini ve kan gibi görünen lekelerle kaplı iş takımına sığmayan geniş omuzları vardı.

[illegible]

"Tanrım," diye homurdandı adam, gözlerinden hamuru silerek öldürücü bir bakış attı.

"Çık dışarı." Sesim hissettiğimden daha sakindi.

Adam bana öfkeyle baktı ve kafasının yanındaki kanayan yeri ovuşturdu. Manikürlü parmaklarının arasından sızan kan miktarına bakılırsa, adamın birkaç dikiş atılması gerekiyordu. Milyon dolarlık saati de mor bir sıvıyla lekelenmişti.

Son hırsızlığından mı çalmıştı? "Neden bana vurdun lan?"

"Son dakika haberi: Kadınlar evlerine giren hırsızlar tarafından saldırıya uğramak istemezler. Git, yoksa hayalarını keserim." Bıçağıyla işaret ederek sözlerimi vurguladım.

Kan, grotesk bir kaleydoskop gibi kahverengi, kırmızı ve mor lekeler halinde hamurun üzerine damladı.

Kendimi savunmam için bana kızgın bakmaya nasıl cüret eder!

"Bu Blake'e son kez iyilik yapışım," diye homurdandı adam, yaban mersini hamuru ile kaplı halde olabildiğince onurlu bir şekilde ayağa kalkarken.

Donakaldım. "Blake mi?"

"Harika." Adam kanla ıslanmış elini çekti. "Şimdi durup dikiş attırmam gerekecek. *Ve* lanet takım elbisemi değiştirmem gerekecek."

"Blake mı gönderdi seni?" Elimdeki bıçak hafifçe aşağı indi.

"İçeri nasıl girdiğimi sanıyorsun? Sihirle mi?"

Aslında düşünmeye vaktim olmamıştı. Sadece tepki verdim.

"Ona senin iyi olduğunu söyleyeceğim." Adam bir avuç kağıt havlu aldı, onları buruşturdu ve başındaki yaraya bastırdı.

"Beni kontrol etmen için seni o gönderdi," diye fark ettim.

Tanrım, tabii ki öyle yapmıştı. Telefonum yatak odasında şarj oluyordu; muhtemelen bana ulaşmaya çalışıyordu ve şimdi baktığımda, yaban mersini suratlı adamı tanıdım.

"Sen Jace'sin," diye fark ettim.

Ryker'ın üniversiteden arkadaşlarından biri, uzun zamandır görmediğim biri. Belki bir kafede karşılaşsaydık, kavga ya da kaçışın ortasında olduğumdan daha çabuk tanırdım onu.

"Çok üzgünüm. Seni sandım ki..." Önemli değil. "Dur, sana yardım edeyim."

"Ben hallederim," diye homurdandı ve beni uzak tutmak için avucunu bana doğru uzattı. "Bir dahaki sefere telefonuna cevap ver, tamam mı? Ve belki de müziğin sesini kısarsan, kendini tanıtan birini duyabilirsin."

"Özür dilerim," diye seslendim arkasına, o asansöre doğru yürürken, Blake'in tertemiz parke zemininde yaban mersini ayak izleri bırakarak.

Ama o sadece elini kaldırarak, "*Ne olursa olsun*" der gibi yaptı.

Bu karmaşaya bakarak iç geçirdim. Yaban mersini lekeli hamur, biraz kanla karışmış, yere ve duvarlara sıçramıştı. Blake çok kızacaktı. Ve bir şekilde, şehrin en güçlü işadamlarından birine kahvaltılık malzemelerle saldırmayı başarmıştım.

BLAKE

Acil servisin kapısını açtım ve Jace'i buldum. Kan şakağından akıp gömleğini ıslatmıştı — kanın altında mor lekelerle süslenmiş özel yapım bir Armani gömleği.

"Ne oldu lan?"

Hemşire hemen gözlerini bana çevirdi. Doktor sesimi kullanmıyordum; kardeşlik sesimi kullanıyordum.

"Olan şey, misafirinizin gayet iyi olduğu ortaya çıktı. Ben de onu kontrol edene kadar iyiydim. Üç saat sonra yönetim kurulu toplantım var, Blake. Yarım milyar dolar değerinde bir şirketi satın almak üzereyim ve stratejimi hazırlamak yerine, beynim muhtemelen dışarı akarken senin acil servisinde oturuyorum."

"Bunu sana Tessa mı yaptı?" Sesimdeki gururlu tonu gizleyemedim.

"Eğer evine bir hırsız girerse, seni koruması için onu gönder. Boyu bir metre bile yok ve beni bir karıştırma kabıyla neredeyse kafamı koparacaktı. Bir karıştırma kabıyla, Blake." Buz torbasını değiştirirken yüzünü buruşturdu. "Benim güvenlik ekiplerim bile o kadar hızlı tepki veremez."

"Ne yaptın, ona gizlice mi yaklaştın?"

Jace gözlerini kısarak, "Onun tarafını mı tutuyorsun? Burada mağdur olan benim. Bir sürü düşmanım var: şirket rakiplerim, şirketini elinden aldığım senatör. Ama bana saldıran senin minik fırıncın oldu."

"Onu korkutmuş olmalısın."

"Kafam kanlar içinde ortaya çıkıyorum ve bana söyleyeceğin tek şey bu mu? Halkla ilişkiler ekibim şimdiden 'küçük bir ev kazası' hakkında bir açıklama hazırlıyor çünkü *Wall Street Journal*'a bir kek şefinden dayak yediğimi söyleyemem."

"Oh, sen iyisin. O kafan gerçek bir hasar görmesi için çok sert."

"Hâlâ şaşırtıcı derecede yakışıklı mıyım?" Yüzünden buz torbasını çekip, çirkin bir yara ve etkileyici bir şişlik ortaya çıkardı ve benim yüzümü buruşturduğumu fark etti. "Bana yalan söyleme, Doktor. Haftaya *Forbes* fotoğraf çekimini iptal etmem gerekip gerekmediğini bilmem lazım."

"Yeniden

planlayabilirler mi?"

"Harika."

"Merak etme, şişlik indiğinde eminim yine çok yakışıklı olacaksın. En azından artık seni Grayson'dan ayırt etmek daha kolay olacak."

Onun ikiz kardeşi.

"Yani, bu iz kalacak."

"Bunu söylemek için henüz erken."

"Harika."

"Yani, o iyi miydi?"

"Hâlâ *onun* için endişeleniyor musun?" Kafasındaki yarayı işaret etti. "Ben senin acil servisinde kan kaybederken, o rahatsız edici bir Betty Crocker gibi mutlu mesut pasta pişiriyor."

"İyileşeceksin. Ama bana bir iyilik yap."

"Bir tane daha mı? Tabii, kabul. Bu sefer ne olacak, kolumda açık kırık mı?"

"Bunu arkadaşlarına söyleme."

Başını eğdi, hareketinden dolayı yüzünü buruşturdu. "Ryker, kız kardeşi ile çıkarsan seni öldürür."

"Onunla çıkmıyorum."

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Beni buradan çıkar. Çabuk."

"Plastik cerrahı çağırayım, böylece eskisi kadar yakışıklı olursun."

"Evet, dikkatli ol, Morrison. Eğer karıştırma kabıyla bunu yapabiliyorsa, onu bıçaklarından uzak tutmalısın." Jace, serbest eliyle mahvolmuş kravatını düzeltti. "Ve bilgin olsun, Kitchen Ninja Barbie tarafından uykunda öldürüldüğünde, dedektife her şeyi anlatacağım. Tabii önce cenazene çiçek gönderip, '*Sana söylemiştim*' yazan bir kart ekleyeceğim."

BLAKE

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

Jace: Bir sonraki satın almamda, damarlarıma doğrudan viski damlatılması gerekecek. Bir tröst fonu CEO'su yasal olarak bağlayıcı sözleşmelerin öneri olduğunu düşündüğü için, üç yüz kişiyi işinden kurtarmak için on iki saat uğraştım.

Axel: Şirket cennetinde sorun mu var, Bay Fortune 500?

Jace: Daha çok, bazı akbaba kapitalistlerin hızlı kar elde etmek için aileleri mahvetmesini engellemeye çalışmak gibi. Avukatlarım şu anda benim kadar cinayet işleme eğiliminde. Hapishaneden bahsetmişken...

Axel: Yumuşak bir geçiş oldu. Ama evet, Knox'un yeni kullandığı numarası olan var mı? Onu bu sohbetlere eklemeye çalışıyorum.

Ryker: Tanrı aşkına, artık telefon yok. Sonuncusu için bir hafta hücre hapsinde kaldı. Şartlı tahliye için sicilini temiz tutmaya çalışıyoruz.

Jace: Sence bu sefer şartlı tahliye şansı var mı?

*Axel: Ne, en sevdiğimiz katili serbest bırakmayacaklarını mı düşünüyorsun? *dişlerini gösteren emoji**

Ryker: Ona bir daha öyle de, avukata ihtiyacın olacağını şahsen garanti ederim.

Ben: O nasıl?

Ryker: Hepimizden daha iyi. Hapishane kitap kulübünün Fifty Shades of Grey'i okuduğunu söylüyor.

Axel: Olamaz.

Ryker: Şaka yapıyorum, aptal.

Jace: Belki de onu kaçırmalıyız. Benim kaynaklarım var. Ryker: Şaka bile yapma. Moralini yüksek tutması lazım, çocuklar.

Axel: Öyleyse, ona gizemli kızarıklığımdan bahsetmeli miyim? Herkes: HAYIR.

BLAKE

Bir ılık geceyi yırttı. Sıradan bir ılık değildi. Kalbini durduran türden bir ılıktı.

Tessa.

Yatak odamdan fırladım, koridora çıktım, çıplak ayaklarım parke zeminde kayıyordu. Aklım olası tüm tehditlerle doluydu — hırsız, kaza, yaralanma — ama vücudum tamamen iğdleriyle hareket ediyordu. Daha berrak bir anda, elli kat yukarıda, güvenli bir çatı katında olduğumuzu hatırlayabilirdim. Ama tek düşünebildiğim o ses, kanımı donduran, ruhumu parçalayan o ılıktı.

Odasındaki karanlık bir an için kafamı karıştırdı. Yatağının yanındaki yumuşak lambayı yaktığımda, hırsız olmadığını fark ettim. Tehdit yoktu. Sadece Tessa vardı, çarşaflara dolanmış, gözyaşları yüzünden akarken, benim göremediğim bir düşmanla savaşıyordu.

"Hayır," diye inledi, bir eliyle hayali bir saldırganı dışarı doğru itiyordu. "Lütfen dur."

Midem yerinden oynadı. Göğsümde fke kabardı. Çaresiz, işe yaramaz, gidecek yeri olmayan bir fke.

"Bırak beni!" Sesindeki saf korku ellerimi titretmişti.

"Tessa." Ona uzandım, sonra tereddüt ettim, dokunmamın durumu daha da ktleştireceğinden endişelendim. "Gvendesin. Evendesin."

Korkunç rüyadan hala kurtulamamış olan Tessa, sesimi duyunca benden uzaklaştı. "Hayır!"

Onun bu cehennemi yeniden yaşamasına tanık olmak içimde bir şeyleri kırdı. Binlerce acı çeken hasta görmüştüm, ama hiçbiri beni bu kadar derinden etkilememişti.

"Tessa, uyan. Ben Blake. Gvendesin."

Gözleri açıldı, çılgınca ve odaklanmamış bir şekilde. Bir an için, hala kabus ile gerçeklik arasında sıkışmış halde, içimi delip geçerek bana baktı. Sonra farkındalık yavaşça geri geldi ve hemen ardından, çok iyi taktığı maske ortaya ıktı. "*Ben iyiyim, her şey yolunda*" diyen maske.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi, sesi kısık, utançtan yanakları kıızardı. "Uzun zamandır kabus görmemiştim."

Şu anda bile beni teselli etmeye çalışıyordu. Tanrım.

"Bir şey tetiklemiş olmalı." Bu bir soru değildi. "Jace miydi? Mutfakta seni şaşırtmak istememişti."

Elbette, o milyonlarca kez özür dilediğinde bunu zaten konuşmuştuk.

"Hayır." Parmaklarını kucağında kıvırdı, bakışları yere çöktü. Yıllar önce ezberlediğim bir işaret.

"Konuşmamız yüzünden miydi?" Kahretsin, neden bu konuyu açtım ki? Belki de onun itirafını mezara götürmeliydim. Eğer bu benim hatamsa...

"Hayır," dedi. "O

zaman ne?" Sessizlik.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti, ama sesi titriyordu. "Gerçekten. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Tessa tekrar uzandı, rahat olana kadar yorganı düzeltti ve bu konunun kapanmış olduğunu belli etti.

Ama bir şey onu kızdırmıştı ve nedense, bunun bizim konuşmamızdan kaynaklanmadığına inandım. Peki o zaman neydi? Penthouse'umun güvenliğini ihlal eden ve onu bu kadar korkutan şey neydi?

"İyi geceler, Blake," dedi nazikçe.

Koridora doğru döndüm ama durdum, çok iyi bildiğim o dikkatlice boş bakışla tavana bakışını izledim. Ayaklarım hareket etmeyi reddetti, kabus gördükten sonra orada tek başına yatıp iyi olmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu içgüdüsel olarak anladım.

"Bazen, kendini güvende hissetmediğinde uyumak en zor şey olabilir," dedim.

dedim.

Yorganı göğsüne sıkıca sarıldığında, kaburgalarımda bir şey kıvrıldı

"Senin alanına girmek istemiyorum," diye başladım. "Ama... seninle yatmamın bir sakıncası var mı? Sadece sen uyuyana kadar?" Biraz gerildi ve sesim yumuşadı. "Senin burada yalnız başına uyuyamadığından endişelenerek hiç uyuyamayacağım."

Sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Ya hiç uyuyamazsam?" "O zaman birlikte uykusuz kalırız."

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı ve bir an tereddüt ettikten sonra, yatakta bana yer açmak için kenara kaydı. Işığı kapattıktan sonra,

sessizce yatarken, vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum, rahatlamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Blake?" Sesi sessiz ve utanç doluydu. "Beni... beni kucaklar mısın?"

Boğazım düğümlendi. "Cupcake," mırıldandım, "Eğer bu seni güvende hissettirecekse, her gün, her an sana sarılırım."

Ona uzandım, ama yine tereddüt ettim. O, belki de saldırıya uğradığı yatakla benzer bir yataktaydı.

"Emin misin?" diye başladım. "Tetiklemek istemem..."

"Eminim." Sesi titriyordu ve ikimiz de onun tamamen dürüst olmadığını biliyorduk. Erkek hemşireden çekindiği an hala zihnimde tazeydi. Ama ne demek istediğini anlıyordum. Hemşire, muhtemelen geçmişteki travmasını hatırlatan bir şekilde aniden hareket eden bir yabancıydı. Şu anda benimle birlikteyken kendini güvende hissediyordu. "Terapi yardımcı oldu," diye devam etti yumuşak bir sesle. "Sadece kabuslar hala devam ediyor ve onlardan sonraki birkaç dakika boyunca her şey... acı verici geliyor."

Aklım *terapi* kelimesine takıldı. Ben ders kitaplarını çalışırken, bu kız bir savaş yaşamıştı. Kahretsinsin.

"Ayrıca, *senin* dokunuşun beni asla tahrik etmez." Sanki bu sözler ruhuma işlememiş gibi yüzünü göğsüme gömdü. *Benim* dokunuşum farklı olurdu. Güvenli. Diğer tüm erkekler onu korkutsa bile.

"Bana bunu neyin tetiklediğini söyle." Sesimi yumuşak tutmaya çalıştım, ama midemde bir korku hissettim. Özellikle de gerginleştğinde.

"Korkarsın."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Beni duygulardan korumaya çalışmayı bırak."

Karın kaslarımda yavaşça daireler çizdi, her dokunuşu cildimden kalbime sıcaklık yayıyordu. "Aceleci davranmayacağına söz verir misin?"

"Tessa."

O içini çekti. "Bir mektup daha gönderdi."

Vücudumdaki her kas, iki kelimeyle kaskatı kesildi: *başka* ve *mektup*. MR çekilmeden önce tutarsız bir şekilde mırıldandıklarını hatırladım. Polisin onun yaptığını kanıtlayamadığı, el yazısı uzmanlarının kullanılması gerektiğini dilediği hakkında bir şeyler.

"Başka bir mektup da ne demek?"

Sessizlik o kadar uzadı ki, cevap vermeyeceğini sandım.

Cevap verdiğinde, sesi bombayı etkisiz hale getirir gibi dikkatlice kontrol ediliyordu. "Polise şikayette bulunduktan sonra, kampüse gelmeye başladı ve şikayeti geri çekmemi istedi. Sonra sessizleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, mektuplar ortaya çıkmaya başladığında polis onun yaptığını kanıtlamanın imkansız olduğunu söyledi. Özellikle de ilk mektuplar daktilo ile yazılmış, kendi kendine mühürlenmiş ve doğrudan posta kutuma atılmıştı. İzlenemezdi." Titrek bir nefes aldı. "Yıllar sonra, mektuplar el yazısı olunca polis onu ziyaret etti, ama yine de kanıt yoktu. Parmak izi yoktu. O geceye açıkça atıfta bulunulmamıştı. Sadece o, hala orada olduğunu, hala beni izlediğini hatırlatmanın yollarını arıyordu."

Gözlerim kızardı. Şu anda kalkıp onu avlamamı engelleyen tek şey, göğsüme yaslanmış olan onun ağırlığıydı.

Knox, bu avcı gibi insanlarla birlikte hapisshanedeydi. Kurbanını kontrol etmek isteyen türden bir adamdı ve kadın ona karşı çıkmaya cesaret ettiğinde, güç ve kontrol hissini sürdürmesinin tek yolu, tehdit ve korku yoluyla onu domine etmeye devam etmektir. Sanki o saldırıyı tekrar tekrar yaşıyor gibiydi.

Ve Tessa'yı cehenneme çevirmek gibiydi.

Tüm bunlar olurken, belli ki kızın yaşadığı yeri takip ediyordu. O mektubu göndermek için kızın adresini bilmesi gerekiyordu.

"Tess, saldırıdan sonra onu gördün mü?"

Tessa esnedi. "Hayır. Sadece başka bir mektup geldiğinde nefret ediyorum."

Mektup. *Buraya* nasıl mektup gönderdi? Henüz postasını buraya yönlendirmemişti, sadece tezgâhının üzerindeki posta yığınına aldı...

Odanın diğer ucunda, komodininin üzerinde duran, daktiloyla yazılmış bir mektuba öfkeyle baktım.

Orospu çocuğu. Nefes alışsı düzelene kadar, daha güvenli rüyalara daldığından emin olana kadar onu tutmak için çok büyük bir irade gerektirdi. Ancak o zaman rahatladım, omuzlarına battaniyeyi örttüm ve sonra mektubu şifonyerden aldım.

Koridorda okudum. İki kez, her kelime öfkemi alevlendiren bir şişe benzin gibiydi. Bu pislik nasıl cüret eder! Tessa'ya zorla sahip olan bir adamın görüntüsü, onun vücudundaki her kemiği kırmak, her sinirini bulup keskin olmayan bir bıçakla kesmek istememe neden oldu. Bunca zamandır onu alay edip, hayatına devam etmesine izin vermediğini öğrenmek?

Yatak odama koşarak, arkadaşlarıma bir mesaj attım. Zamanın önemi yoktu.

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

Ben: 911. Malikanede buluşalım. Hemen.

Jace: Saat sabah 3:30.

Ben: Evet, saati biliyorum.

Axel: Eğer bu, arabanın çizilmesi ile ilgiliyse, yemin ederim ki...

Ben: Yazıya dökebileceğim bir şey yok. Geliyor musun, gelmiyor musun?

Ryker: Tessa iyi mi?

Ryker onun benimle kaldığını bilmiyordu, sağlık durumunu da hala bilmiyordu, ama Voss'u bulmaya çalıştığını biliyordu. Ve Tessa'nın, sabah 3:30'da 911'i aramaya değer tek kişi olduğunu da biliyordu.

Ben: O güvende. Ama herkese ihtiyacım var. Bu

gece. Axel: Tam anlamıyla bir süper modelle yataktayım.

Jace: Temizlik hizmetin o çarşafklar için tehlike ödeneği hak ediyor. Blake hareket et dedi, hadi hareket et. Ve Blake? Bana hala bir iyilik borcun var, unutma.

Otuz dakika sonra geldiler, tam da oldukları gibi görünüyorlardı: uykudan uyandırılmış, sadakat ve kafeinle ayakta duran tehlikeli adamlar. Jace en son içeri girdi, bu saatte bile kusursuzdu, kolları kıvrılmış siyah bir gömlek giymişti, kravatı gevşemişti ama hala mükemmel bir şekilde düğümlemişti. Diğerleri yataktan uyandırılmış gibi görünürken, Jace kar marjlarını hesaplamış gibi görünüyordu.

Sorulduğunda, Jace yarasının kaynağını yeterince belirsiz tuttu, böylece nereden geldiğini şüphelenmediler. Neyse ki, neden bu acil toplantıyı çağırdığını merak ederek dikkatleri dağıldı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Ses tonum onları dikleştirdi. "Size teklif edeceğim şey etik değil. Yasadışı. Ayrılabilirsiniz. Ama ayrılmamanızı umuyorum."

Odanın sıcaklığı on derece düştü.

"Ne oldu?" Ryker'in sesinde tanıkları yok etmek için sakladığı o keskinlik vardı.

"Birini mahvetmek istiyorum. Sistematiik olarak. Tamamen."

Ryker'in çenesi kilitlendi. "Ona başka bir şey daha yaptı, değil mi?" Sessizliğim benim adıma cevap verdi.

Ryker'in yumruğu duvara çarptı. Asla kontrolünü kaybetmeyen avukat, bu sefer muhteşem bir şekilde kontrolünü kaybetti.

"Kim?" Jace'in sesi buz gibi soğuktu, telefonuna uzanırken, sanki bir an önce finans imparatorluğunu harekete geçirmek için hazırlanmış gibi.

"Kız kardeşime saldıran adam," diye cevapladı Ryker.

Oda ölümcül bir atmosfere büründü. Birlikte cehennemi yaşayan adamlar, az önce söylenenleri yavaşça sindirdiler — sevdiğimiz birine zarar verilmişti — ve şimdi yüzleri sertleşmiş, başka birini yere sermeye hazırdılar.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle." Jace'in parmakları çoktan ekranının, silahının üzerindeydi. Hareketsizliğinde ölümcül bir şey vardı, tanıdığım bir karanlık. Babası öldürüldüğü günden beri içinde yaşayan türden bir karanlık.

Voss'un adresini ve diğer bilgileri öğrenerek onu bulmuştum, ama 24 saat onun evinin önünde bekleyemediğim için henüz onu görmemiştim, henüz fiziksel olarak ona ulaşamamıştım.

"Adam bir yetenek ajansı sahibi. Küçük ama büyüyen bir ajans. Tüm egosu bu ajansa bağlı." Jace'e baktım. "Onu satın al. Düşmanca bir devralma yap. Ne gerekiyorsa yap. Hayatının eserinin küle dönüşmesini izlemesini istiyorum."

Jace'in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Onu nasıl yok edeceğimi çok iyi biliyorum. Yatırımcılarından başlayacağız. Onların sessizliğini, hisselerini satın alacağım, o kadar hızlı ki, kanlar içinde kalana kadar farkına bile varmayacak." Sesi alçaldı. "Ama çalışanlarını koruyacağım. Onları öldürmeden önce yan şirketlere transfer edeceğim."

"Güzel. Mesele o."

"Sabaha kadar ön belgeleri hazırlatabilirim," diye devam etti Jace. "Öğlene kadar, finansal yapısının tüm zayıf noktalarını öğrenmiş olacağım. Yarın akşama kadar, yatırımcılarını paniğe sevk edecek söylentiler yayabilirim. Satmaya başladıkları anda..." Başını kaldırdı. "Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak."

"Güzel." Axel'e döndüm. "Halkla ilişkiler departmanınız hala yüksek maaş alıyor mu?"

Yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmamı ister misin?"

"Onun sakladığı her sırrı bulmanı ve internette yaymanı istiyorum. Onu radyoaktif hale getir."

"Bu kadar eğlenceli bir şey yapacağımızı söyleseydin, daha çabuk gelirdim," diye ekledi Axel.

"Tüm büyük haber kuruluşlarında bağlantılarım var," diye ekledi Jace, parmakları çoktan telefonunda hareket etmeye başlamıştı. "İşimiz bittiğinde, adı buradan Tokyo'ya kadar tüm yönetim kurullarında zehir gibi olacak. Kimse ona dokunmayacak." Başını kaldırdı ve bir an için, her şeyini kaybetmiş yaralı çocuğu gördüm, şimdi ise başkalarına aynı kaybı hissettirme gücüne sahip bir adam.

O anda, Jace'i hiç olmadığı kadar takdir ettiğimi hissettim. Ve inanın bana, ona zaten çok saygı duyuyordum.

Babası öldürülen bir adamın hayattan vazgeçeceğini düşünürsünüz. Özellikle de bu olay kardeşinin gözleri önünde gerçekleşmişse. On sekiz yaşında yüz milyonlarca dolar miras kalan bir adamın rahat bir hayat sürmeyi seçeceğini düşünürsünüz. Özel jetlerle dünyayı dolaşır, kumsallarda içkilerini yudumlar, süper modelleri koleksiyon kartları gibi toplar. Ve tüm o parayla iş dünyasına girmeyi tercih edeceğini düşünürsünüz, ama o zamanını ve enerjisini üniversiteye gitmeye ayırdı.

"Gerekli bedeli ödemededen bir şirketi yönetemezsin" demişti bir keresinde.

Jace'i özetleyen cümle buydu: Hala yerini hak etmek gerektiğine inanan bir milyarder. Diğer CEO'lar şirketleri kupa gibi toplarken, o kariyerini zor durumdaki şirketleri batmaktan kurtarmak için harcadı.

"Ryker, Axel'in yasal olarak geçerli bulduğu her kanıtı bir dosyaya topla. En kötü durumda, bunu yetkililere götürürüz. Onu hapse attırırız. Tercihen Knox'un bloğuna."

"Peki en iyi durumda?" diye sordu Axel.

"En iyi durumda, önce ben onu yakalarım," dedim.

Hemen anladılar. Daha da iyisi, hiçbiri beni vazgeçirmeye çalışmadı.

"Adı," diye sordu Axel, playboy tavırları bir anda yok oldu. "Bize adını söyle."

"Eric Voss."

Jace çoktan telefon görüşmeleri yapmaya başlamıştı. Axel'in parmakları telefonun tuşlarında uçuyordu.

Ryker'ın eli omzuma çelik gibi sert bir şekilde kondu.

"Kız kardeşine zarar verdi," dedi Jace ona, sesi ölümcül bir sessizlikle. "Kırk sekiz saat içinde, Eric Voss başına ne geldiğini anlayamayacak."

Kardeşlik her zaman savunma anlamına gelmezdi. Bazen yıkım anlamına da gelirdi. Peki ya Eric Voss? Bizim korumamız altındaki birine zarar verdiğinde ne olacağını öğrenmek üzereydi.

Sadece incitmek için yanlış kızı seçmedi. Karşılaşmak için yanlış aileyi seçti.

TESSA

Kafeslenmiş bir kaplan gibi penthouse'da volta atıyordum, telefonumu can simidi gibi elimde sıkıca tutuyordum. Blake gizlice kaçtıktan sonra bugün herhangi bir iş yapabilmiş olmam bir mucizeydi. Bana ait olmayan, o kadar özel bir şeyi alıp beni ihanet ettikten sonra, onu almaya cesaret edebildiğine inanamıyordum.

Bütün gün üretken olmak zorundaydım. İptal olan düğün mekanlarını çılgınca aradım. Ne yazık ki, iki gün önce başka bir çift düğünü iptal etmişti, bu yüzden gelinimin çok sevdiği, herkesin istediği bir mekanı kapabildim. Evrak işlerini halletmek, mekanı gezmek saatlerimi aldı, sonra bu boş yere geri döndüm. Dolaşıp durdum.

Asansör sonunda ping sesi çıkardığında, kalbim güm güm atarak hızla döndüm. Blake dışarı çıktı ve yüzüne bir bakış attığımda midem düğümlendi.

"Neredeydin?"

"Dışarıdaydım." Sesi kesik kesikti, kontrollüydü. "O mektubu komodininimden mi aldın?"

"Sen akıllı bir kızsın, Tessa. Bunun cevabını zaten biliyorsun." "O mektup özeldi!" Sadist bir zorbanın aşağılayıcı alaylarıyla dolu.

Blake, çok iyi bildiğim o inatçı ifadeyle çenesini sıkarak yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü.

Onu takip ettim, çıplak ayaklarım parke zeminde sessizce yürüdü, onun tertemiz paslanmaz çelik dondurucudan bir torba donmuş sebze çıkarmasını izledim.

"Bize bir dakika ver," diye şefine bağırdı.

Yemeği yarıda bırakıp dışarı koştu.

"Kimseyi dövmedin, değil mi?" dedim, ama kanıtlar tam anlamıyla ellerindeydi.

O, geçici buz torbasını yumruklarına bastırdı. "Voss'u bulmak beklediğimden daha zor oldu. Spor salonundaki kum torbası benim öfkemi çekti."

Voss. Adını biliyor muydu? Ona saldırıdan bahsettiğimde, saldırganın adını da söylemiş miydim? Bunu "*iyi olamaz*" klasörüne koyalım.

"Hastaları tedavi etmek için kullandığın elinle mi?" diye itiraz ettim. "Sana ne oldu? Artık ateşli bir genç değilsin, Blake. Sen, benim geçmişimdeki hayaletlerin peşine düşerek her şeyi kaybedebilecek, kurul onaylı bir doktorsun."

"Sana gönderdiği mektup çok güncel."

"Onu döverek kariyerini riske atmaya değmez."

Gözleri benimkilere dikildi. "Onu dövmekten daha fazlasını yapacağım."

Boynum geriye doğru sıçradı. "Tamam, bunun o anın heyecanıyla söylenen bir söz olduğunu ve aslında bunu kastetmediğini varsayacağım."

Cevap yok.

"Bu senin kavgan değil."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Teorik olarak *doktor* gözlüğüyle yumruklarını incelemeye çok meşguldü. "Adam sana saldırdı. Şimdi de seni tehdit ediyor. Gerçekten bunu görmezden geleceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu öfkenle tıpta bu kadar ilerleyebildin mi? Son baktığımda, doktorların geceleri kanunsuzlar gibi davranmaları gerekmiyordu."

"Tıp okumak beni hiç değiştirmede, Tess." Adımı söylediği şekilde, alçak ve sert, vücuduma buz gibi bir kar yağışı indirdi.

O anda onun için ne kadar zehirli olduğumu fark ettim. Ben onun hastalığıydım, dünyasını ve mantıklı düşüncesini zehirliyor, onu gençlik yıllarındaki kavgacı günlerine geri çekiyordum.

"Benim yüzümden kariyerini mahvetmene izin vermeyeceğim," diye ısrar ettim. Blake başını salladı.

"Hava almam lazım."

Benden uzaklaşmaya çalıştı, ama iki yıl öncesinin aksine, bu sefer ona izin vermedim. Onu, bir kapıya çıkan merdivenlerden takip ettim ve kapı, ne tesadüf ki, bir çatı terasına açılıyordu.

Cidden mi? Önümde bir filmde çıkmış gibi bir manzara uzanıyordu: direkler arasına asılmış parıldayan ışıklar, Chicago'nun ışıltılı silüetini çerçeveleyen fildişi rengi korkuluklar ve taş şöminenin etrafına samimi bir şekilde yerleştirilmiş lüks şezlonglar. Başka bir hayatta, burası evlilik teklifi gibi güzel bir şeyin arka planı olurdu. Bunun yerine, bu zarif ortam şimdi Blake ve benim yaşadığımız en kötü kavganın sahnesi olmuştu.

"Neden tekrar bu alfa, intikamcı adama dönüştüğünü, o mektubu çaldığını ve parmak eklemlerin kanayana kadar bir şeyi dövdüğünü anlamıyorum."

Bütün bunlar ne için? Beni kurtarmak için mi? Çünkü benim kurtarılmaya ihtiyacım yok, Blake."

Ben burada, neredeyse öpüşeceğimizi düşünerek, bunun ne anlama geldiğini merak ediyor, "ya eğer" diye düşünüyordum. Yine. Daha önce defalarca yaptığım gibi, ama o bunların hiçbirini ya da beni düşünmüyordu. O, kurban Tessa'yı, hasta Tessa'yı düşünüyordu, büyük kötü Blake'in pelerini giyip beni kurtarması gereken Tessa'yı.

Duygularımız farklı frekanlardaydı ve bu canımı yakıyordu. "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum?"

"Yani, senin için kötü biri olmam dışında mı?" diye hırıldadım, o cevap veremeden sözünü kestim. "Biz hep böyle yaptık, Blake." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim, gülüşüm acıydı. "Bir dakika önce, beni dünyadaki en önemli kişiymişim gibi hissettiriyorsun, beni penthouse'una taşıyorsun, tıbbi gizemimi çözeceğine yemin ediyorsun. Ama sonra ne olacağını biliyorum."

"Nedir o?"

"Her seferinde gardımı indirdiğimde, beni başından savıp bana karşı gerçek hislerini açıkça belli ediyorsun."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Onların mayın gibi patladığını gördüm, omuzları gerildi. Saniyeler sonra yumruklarını sıktı ve üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Seni umursamadığımı mı sanıyorsun?" Ben hiçbir şey söylemedim.

"Sen benim için önemlisin, Tessa. Bunu nasıl hala anlamıyorsun?"

"Aklımla mı? Elbette. Ama kalbim seni hiç anlayamadı. Sürekli itip çekiyorsun, bir an beni özel hissettirip, bir an sonra görünmez yapıyorsun."

"Sen benim hayatımdaki herkesten daha önemlisin."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şüpheyi gizleyemedim. "O zaman neden aramalarıma cevap vermedin? Beni küçük düşürdün!"

"*Sen benim* aramalarıma cevap vermeyi bıraktın. Seni defalarca aramaya çalıştım, ama bir süre sonra, benimle bir daha asla konuşmak istemediğini açıkça anladım."

Gülerek, gece havasında sert bir ses çıkardım. "Aramalarına cevap vermedim çünkü o gecedan sonra, kendimi küçük düşürdüğüm için sana düzinelerce mesaj göndermişim."

"Sen böyle mi görüyorsun? Kendini rezil mi ettin?"

"İki ay," diye karşılık verdim. "İki ay boyunca beni görmezden geldin."

"Ne demeliydim?"

"Özürümü kabul etmeye ne dersin?" "Özür dileyecek bir şeyin yoktu."

"Sessiz kalman aksini söylüyordu."

Çenesi seğirdi. "Sana ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden kendimi işe gömdüm."

"Öpüşmek için iki kişi gerekir, Blake." Sözler ağzımdan patladı. "O gece sen beni öptün, ben de sana karşılık verdim. Gittiğimi biliyorum, ama sana ulaşmaya çalıştım. Ama sen o kadar pişman oldun ki beni reddettin!"

"Seni öpmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Beni ortadan kaybolduğunda bunu çok net bir şekilde belli ettin."

"Seni görmezden gelmedim. Ne söyleyeceğimi düşünmek için zaman ayırdım, ama sen telefonlarıma cevap vermedin."

"Çünkü beni iki ay boyunca reddettin ve o noktada ben çok utanmıştım!" Sözler ağzımdan çıkmadan önce patladı.

"Utanacak bir şey yoktu, ama nedense benden uzaklaştın, Tessa. *Benden* uzaklaştın. O gece bir şeydi, ama ben seni aramaya çalıştığımda bunu tekrar yaptığında, bu beni mahvetti."

Sıcak gece havasına rağmen aniden üşüdüm ve kollarımı kendime doladım. "O gece neden kaçtığımı bilmek ister misin?" Kendimi zorlayarak onun gözlerine baktım. "O öpücük... seninle ilgili değildi. Yani, seninle ilgiliydi, ama benim tepkim öyle değildi." Gözlerimi sıkıca kapattım ve sözleri zorla çıkardım. "O saldırıdan beri kimseyle yakınlaşmamıştım. Bunun beni tetikleyip tetiklemeyeceğinden emin değildim, bu yüzden her ne pahasına olursa olsun bundan kaçındım."

Blake hareketsiz kaldı.

"İçten içe hazır olduğumu biliyordum. Terapistim yıllardır bana bunu söylüyordu, ama ben hiç... bilirsin, bunu denemedim. Flört etmek hiç doğru gelmiyordu. Sonra o gece beni öptüğünde... Tanrım, her şey mükemmeldi. Gerçekten hazır olup olmadığımı anlamak için mükemmel bir an olmalıydı. Ama panikledim."

Bu birkaç nedenden dolayı saçma bir durumdu. Blake'den korkmuyordum. Diğer erkeklerin yanında olduğu gibi onun yanında da hiç rahatsız hissetmiyordum. Eli'nin yanında bile biraz tedirgin hissetmiştim. Blake'in yanında her şey her zaman doğal ve muhteşem gelmişti, o gece beni öptüğünde de öyle olmuştu. Teorik olarak, öpüşme yemeğinin ikinci kursu da doğal ve muhteşem gelirdi. Ama paniklemiştim, ya yanılıyorsam?

Ya Blake ile bir sonraki aşamaya geçersen ve sonra korku başlarsa ya da birdenbire doğal gelmezse? Arkadaşlığımızın bir öpücükten sağ çıkması bir şeydi. Yatakta geçirilen bir geceden sağ çıkmak? İmkansız gibi geliyordu. İronik, biliyorum. O öpücükten sonra kaçmam her şeyi mahvetti. Ama durum böyleydi.

Titrek bir nefes alarak devam ettim, "Eğer biz... samimi olduğumuzda paniğe kapılsaydım, nedenini açıklamak zorunda kalırdım. Ve bu, sana geçmişimi anlatmak anlamına gelirdi. O sırrı mezara götürmeyi planlıyordum. Geçmişimin ortaya çıkmayacağından kesinlikle emin olana kadar aramızda bir şey olmasını riske atamazdım."

Eli ile çıkmaya başladığımda, sonunda kendimi ona açmaya karar verdim. Ve sorun yoktu. *Sihirli bir şekilde* iyi değildi, ama travma açısından iyiydi.

"Neden bana söylemedin?" Blake'in sesi nazikti, şefkatle doluydu.

"Çünkü bu benim sırrımdı. Bu hakkı kullanmak zorundaydım, ama çok üzgünüm Blake. O gece seni incitmek istemedim. Aramızdaki her şeyin bozulmasını istemedim. İki yıldır, sana diğer her şeyi anlatmadan, anksiyete krizimin seninle hiçbir ilgisi olmadığını nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum."

"Tess."

"Hayır," diye ısrar ettim, onun reddedilmesini yeniden hissederek. "Acıma. Ben iyiyim. Tamamen iyileştim. Demek istediğim, ben neden kaçtığımı biliyorum, ama sen farklı nedenlerle kaçtın. Kaçtın çünkü benim için önemsizdim."

"Gereksiz mi?" Bu kelimeye daha fazla kırılmış ya da kızmış görünemezdi.

"Öpüşmeyi ben dururdum. Kırdığım duygular için özür dilemeye çalıştım, ama sen o öpücüğü benden daha çok pişman olduğunu açıkça belli ettin. Beni terk ettin Blake. Sana en çok ihtiyacım olduğunda, sen beni unuttun!" Yumruklarımı sıktım, tüm o reddedilme ve uykusuz geceler göğsümü sıkıştırıyordu.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren her an seni düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

İçimde bir sıcaklık hissettim, ama sakinleşmemi emrettim.

"O öpücükten sonraki her an mı? Bu yara izi nasıl oldu sanıyorsun?" Parmağıyla kaşını kesen küçük gümüş çizgiyi gösterdi. Acil serviste fark ettiğim çizgi. "O partiden sonra bulabildiğim en berbat bara gittim. Oradaki en kötü adamla kavgaya çıktım çünkü"

kıçımın üstüne düşmek, dudaklarının dudaklarıma değdiğinde hissettiğim inanılmaz duyguyu hatırlamaktan daha iyi geliyordu."

Bu itiraf beni bir kasırğa gibi vurdu. İki yıl boyunca onun zarar görmeden kurtulduğunu düşünmüştüm, ama gerçekte o, acıyı uyuşturmak için şiddet aramış mıydı?

O ilerledi, beni geri çekilmeye zorladı, ta ki sırtım beton çıkıntıya çarpana kadar. Arkamda, beni ölümcül bir düşüşten ayıran tek şey dekoratif metal bir korkuluktur.

"O öpücüğü istedim, Tessa," dedi, sesi sertleşmişti. "O öpücükten daha fazlasını istedim."

Gözlerimi kırptırdım ve üç uzun nefes aldım.

"Ne diyorsun?" Beynim ping pong topu gibi gidip geliyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendi, karanlık ve yoğun bakışları sinirlerimi alevlendirdi.

Yaklaşarak, ruhumu ateşleyen sözleri fısıldarken nefesiyle kulağımı ısıttı. "O gece sadece seni öpmek istemedim, Tessa. Kendimi sana gömmek istedim."

Ve sonra dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

TESSA

Öpücüğü şiddetli ve talepkardı, parmakları saçlarımı okşarken dili dilime bastırıyordu. Ona eridim, parmaklarım ipeksi saçlarını okşarken, içimi saran ateş gibi arzuyla onu kendime yaklaştırdım, dayanılmaz bir nabız kalp atışı gibi çılgınca atmaya başlayan bacaklarımın arasına yerleşti.

Blake'in eli göğsümü buldu ve dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Bu, onun bir saniye durmasına neden oldu, yüzünde endişe belirdi, belki de benim geçmişimden sonra bu kadar samimi olmak fazla gelmişti.

"Sorun yok." Başımı salladım ve elini göğsüme bastırdım.

Bu güvenceyi kabul etmesi biraz zaman aldı, ama kabul ettiğinde, dokunuşu cildimde kıvılcımlar saçtı.

Kollarımı boynuna doladım, vücudumu ona bastırdım, arzusunun uyluklarıma bastırıldığını hissettim. Kalçalarımı hafifçe salladım, boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı ve ben de ona eşlik ettim.

Öpüşmemiz, iç çekmeler ve nazik ısırmalar, keşfedilen diller ve paylaşılan nefeslerin senfonisiyle çaresizce büyüdü. Blake'i öpmekle ilgili tüm o yıllar boyunca hayal kurduğumda - o hızlı sarhoş anı saymazdım, çünkü çok şok olmuşum ve tepki verememiştim - bunun böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim: ham, sınırsız, yılların gerginliği sonunda bir duygu fırtınasıyla serbest kalıyordu.

Bu terasta, uzaktaki şehir ışıkları ve uzayda süzülen nazik baloncuk ışıklarıyla, sihirli bir bahçedeymişiz gibi hissettim.

Eli kumaşın altına kayarak çıplak göğsümü okşadı ve ben onun dokunuşuna doğru eğildim, onu hissetmeye ihtiyacım vardı, tüm vücudumu kaplamasını istiyordum. Bu tatlı bir işkenceydi, vücudum zevkle titriyordu ama daha fazlasını istiyordu. Eli karnımdan belime doğru kayarken, dudaklarına karşı yumuşak bir inilti çıkardım.

Öpüşmemizi kesip şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırduğunda ya da ön ümde diz çöküp, söz verici gözlerle

benim onları çıkarmamı beklerken.

Nabızım, ihtiyacım, her şey onun bakışlarının yoğunluğuyla hızlandı.

Yeniden dudaklarımı ele geçirmek için ayağa kalktı, elleri sahiplenici bir şekilde göğüslerimi keşfederken, başparmakları hassas uçlarımı daireler çizerek okşadı. Parmaklarım göğsünün hatlarını izledi, gömleğinin altındaki belirgin kasları takip etti.

"Bunu ne kadar zamandır hayal ettiğimi bilemezsin," dedi Blake, cildime nefesini üfleyerek, çenemden boynuma doğru öpücükler yağdırdı. Tek bir yumuşak hareketle, tişörtümü yukarı çekti ve göğüslerimi serin gece havasına maruz bıraktı.

Ağzı meme ucumu buldu, ıslak dilinin sıcaklığı boğazımdan bir inilti kopardı, ben onun başını okşarken, o her iki göğsüme de özenle ilgi gösterirken sırtım kavisliydi. Bu sırada gözleri benimkilere kilitli kalmıştı, arzuyla keskinleşmiş, sonra kalçalarımı kaldırıp beni terasın kenarına oturttu, pürüzsüz taş kışıma soğuktu.

Arkamdaki korkuluk, benimle uzun bir düşünüş arasındaki tek engeldi, ama Blake'in bacaklarımın arasında diz çökmesi, yumuşak dudaklarının hassas tenime öpücükler kondurması dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Onları istediğim yere o kadar yakındı ki, cinsel organımdaki nabız daha hızlı atmaya başladı.

Farkına vardığımda parmaklarım saçlarına dolandı. Şehir ışıkları. Teras. Bunu planlamamış olabilir, ama benim şehir evimde bulunduğu romantik romandaki sahneyi yeniden canlandırıyordu, kahramanın şehir ışıkları fonunda zevk aldığı sahneyi.

Ve şanslıydım ki Blake şehrin merkezinde yaşamıyordu; şehir dışında, kilometrelerce uzaktaki en yüksek binada yaşıyordu, bu da bana olacakların tadını özgürce çıkarmamı sağladı.

Blake ağzını açtı ve tereddüt etti, bir saniye boyunca gözlerime baktı ve sonunda dilini uzun, işkence gibi bir yalamayla cinsel organıma doğru kaydırды.

Uyluklarım arasındaki ağrı şiddetlendi, neredeyse dayanılmaz hale geldi.

"Tadın cennet gibi, Cupcake." Sesi arzuyla boğuktu.

"Blake..."

Ellerini iç uyluklarıma bastırarak beni daha da açtı, beni izlerken bakışları açgözlüydü. "Muhteşem."

Dilinin bir başka yavaş hareketi beni titretmişti, özellikle de o hassas sinir demetine ulaşıp tembel daireler çizmeye başladığında. Parmağını içime soktuğunda, arkamdaki korkuluğa tutundum.

"Ne istediğini söyle, Tessa." Talebi hem nazik hem de açgözlüydü.

"Ne... ne demek istiyorsun?" "Nasıl

boşalmak istediğini söyle."

Tercih ettiğim pozisyonu sorduğunu fark ettim.

"Ben..." O beni tekrar yalarken, omuzlarım arkamdaki sert korkuluğa bastırılırken yutkundum. "Sadece vibratörümle yaptım."

Gözleri benimkilere dikildi.

"Daha önce hiç bir erkekle orgazm olmadın mı?"

Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. Başka biriyle olsaydı, bu itiraf utanç verici olabilirdi, ama Blake'in ifadesi... onur duymuş gibiydi. Ağzının iki kenarı yukarı kalktı ve sonra bacaklarımın arasına yepyeni bir yoğunlukla baktı.

"Senin ilkin ben olacağım." En hassas bölgemi ustaca yaladı, nazikçe emip dikkatlice okşayarak, beni hareketsiz kalmaya zorladı.

"Tanrım, tam orası," diye yalvardım, o özellikle hassas bir noktayı bulduğunda. "Aynen öyle..."

"Sana ne yapmayı hayal ettiğimi biliyor musun, Tessa?"

Onun dili tatlı işkencesine devam ederken, içimdeki gerginlik eşi görülmemiş boyutlara ulaştı ve ben inledim.

"Ağzının benimle dolduğunu hayal ettim."

Sözleri içimde beklenmedik bir heyecan uyandırdı. Daha önce hiç böyle bir konuşma yaşamamıştım, ama çok hoşuma gitti.

"Senin içine derinlemesine girmek hayal ettim."

Bu itirafını dilini içime sokarak vurguladı ve kendimi onun etrafında sıkıştığımı hissettim. Daha önceki ritmine dönmeden önce, dilini içimde gezdirip parmaklarını içime sokarken, yüzümde gülümsemesini hissedebiliyordum.

"Ohhhh..."

O kendini benim tatminime adarken, ben de boşalmak için onun yüzüne yaslanarak zevkim giderek arttı. Bunun olduğuna inanamıyordum, bunca yıl sonra ilk orgazmımı bir erkekle yaşayacaktım.

En iyisi de, o erkek Blake'di.

Şu anda ne manzara ama. Koyu tenli, yakışıklı ve kaslı Blake, açılmış bacaklarımın önünde diz çökmüş, yüzünü cinsel organıma gömmüştü. İnleyerek,

bacaklarımın titremeye başladığını hissettim, onun kafasını hassas bedenime tutarken, üzerime çökmek üzere olan bir dalganın üzerinde sörf yapıyordum.

Dalga geldiğinde, çok güçlüydü. Saçlarını yumrukladım, bacaklarım titriyordu, sırtım o soğuk çubuğa yaslanmıştı ve dalga dalga zevk üzerime çöküyordu. O bana karşı inliyordu, titreşimler hissi daha da yoğunlaştırıyordu, o hareketlerine devam ediyordu, ben nefes nefese kalana kadar zevkimi uzatıyordu.

Son titremeler dinince, ayağa kalkmadan önce iç uyluklarıma son bir öpücük kondurdu.

"Seni öptüğüm gece yapmak istediğim şey buydu, Tessa."

Vay canına. İki yıllık acı, tek bir orgazmla silindi. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ayağa kalktım, gülümsedim ve beline uzandım, bana verdiği zevki ona geri vermek, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim.

Elini bileğime koydu, nazik ama kararlı bir şekilde, ve kalbim durdu.

"Tess, ben..." Sözcükler boğazında takılmış gibiydi.

Yüzünde bir şey belirdi. Korku mu? Belirsizlik mi? Ama bu mantıklı gelmiyordu.

"Senin istediğini sandım..." Onun kelimeleri bulmaya çalışmasını izlerken sesim kesildi. Aramızda, söylenmemiş her şeyle dolu ağır bir sessizlik uzadı ve o sessizlikte umutlarım yıkılmaya başladı.

Oh. Bu farkındalık, mideye bir av tüfeği ile vurulmuş gibi bir etki yarattı. Bu romantik bir atılım değildi. Bu sadece seksti. Bu, onun o anın heyecanına kapılması, belki de uzun zamandır sakladığı bir fantezisini nihayet gerçekleştirmesiydi ve şimdi, işler çok ileri gitmeden, çok fazla anlam kazanmadan duruyordu.

Tıpkı o gece beni öptüğü gibi. Ve sonra, o anın heyecanından kurtulduğunda, ben ona uzandığımda, o uzaklaştı.

Bu seferki çok daha fazla acıttı.

"Anlıyorum," dedim. "Sadece kafandan atmak istiyorsun. Tebrikler. Bu işi hallettin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Tessa, bu öyle değil..."

"Boş ver." Gözlerimdeki yanma hissi artık arzuyla ilgisi yoktu. "Artık naif bir kız değilim, Blake. Beni nazikçe reddetmene ya da bahaneler uydurmana gerek yok. Bu sadece bir kaşıntıyı gidermektir, değil mi? Nasıl bir şey olacağını merak etmekten ibaretti?"

Midem ağrı ve mide bulantısıyla kasıldı, kalp atışlarım hızlandı, soğuk terler döktüm ve daha da kötüsü, ciğerlerim yeterince hava alamıyormuş gibi hissettim.

"Tessa..."

"Orgazm için teşekkürler," diye sözünü kestim, sesim kan akıtacak kadar keskin çıkmıştı. "Şimdi yolumdan çekil. Toplamam gereken bir çanta var."

Kusmadan önce yatak odama kadar gittim, bu sefer banyo zemininde titreyerek. Sanki tüm semptomlarım bir anda geri gelmiş gibi hissettim.

BLAKE

Ne yapmıştım ben? Tüm bu zamanlar içinde, Tessa benimle inanılmaz derecede samimi bir şey paylaştıktan hemen sonra, ben de ayartılmaya kapılmıştım. Bu çarpık kafamın nesi vardı?

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Bir daha olmasına izin veremezdim.

Sadece kendim zarar gördüğüm için değil, geçmişteki kırılmalarımın dolaylı kenarlarım çok keskinleşmişti ve zaten yeterince acı çekmiş olan Tessa gibi değerli birini incitme riskini göze alamazdım. Sadece onun, kırılganlığının ardından donup kalmış, ona ihtiyacı olan şeyi veremeyen birinden daha iyisini hak ettiği için değil. Ama onu tattıktan sonra, o tek, yıkıcı ana kendimi kaptırdıktan sonra, kaçınılmaz olarak uzaklaştığında, geride sadece yankılar ve boşluk bırakarak, hayatta kalamayacağımı kesin olarak biliyordum.

İki yıl önce bunu neden yaptığını açıklamıştı, ama bu olanları değiştirmiyordu. Ve bu tekrar olacaktı. Bu sefer felaket düzeyinde.

Belki de üvey annem Sarah ile hiç tanışmamış olsaydım, Tessa ile bu riski göze alacak kadar pervasız olurdum, ama bazı dersler unutulmayacak kadar derin izler bırakır ve ben dersimi iyi almıştım. Ne kadar yükseğe uçarsan, o kadar derine düşersin.

Ve Tessa. O, ay'dan düşüp hayatta kalmak gibi bir şey olurdu.

Aramalarımın cevap alamadıktan sonra aramızda yaratmak için uğraştığım mesafeyi yeniden inşa etmem gerekiyordu.

Ama önce onu kalmaya ikna etmem gerekiyordu. Hayatı buna bağlıydı...

TESSA

"Yardımcı olmuyorsun," dedim, metodik bir şekilde başka bir gömleği katlayıp, öfkeli hareketlerle valizime yerleştirdim. Her katlama, önce ve sonra, arkadaşlık ve bu gece yarattığımız karmaşa arasında bir çizgi çekmek gibi geliyordu.

Scarlett kitaplığımın önünde dolaşüyor, parmaklarını kitapların sırtlarına sürüyordu. Bu gece planlarımız olduğu için mutluydum. Tam da o anda gelmesi çok uygun olmuştu, çünkü artık içimi dökebileceğim biri vardı.

"Üzgünüm, ama kanlı yumruklarıyla geri dönüp senin onurunu korumak istemesini tamamen bayılmaya değer buluyorum."

"Önemli noktayı kaçırıyorsun, Scarlett." En son aldığım gömleği gereğinden fazla sert bir şekilde yere attım.

"Oh, ana fikri anladım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Özellikle de hayatının en iyi orgazmı olduğunu söylediğin kısmı."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Kahretsin. Öyle demiştim, değil mi? Öfkeyle odada volta atarken, o sözler ağzımdan çıkıvermişti. Şimdi de kanıt gibi havada asılı kalmışlardı. "Bunu yapmasak olmaz mı?"

"Tamam." Scarlett ellerini kaldırarak teslim oldu. "Mesele şu. O senin duygularını incitti."

"Ondan daha fazlası." Muhtemelen gerekenden daha fazla güç kullanarak başka bir çekmeceyi açtım. "O..."

"O tam bir pislik."

Ona bir bakış attım. "Bunu yapma."

"Ne yapma?" Masumiyeti gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

"Bana aslında katılmadığın halde, ne kadar yanlış olduğumu göstermek için abartılı bir şekilde duymak istediğim şeyleri söylemen."

"Asla yapmam." Ama dudakları seğirdi.

"Şu anda tam da bunu yapıyorsun."

Scarlett yatağımın kenarına oturdu, bir bacağını altına çekti. "Tamam, peki. Dürüst fikrimi duymak ister misin?"

"Başka türlü var mı?"

"Bana öyle geliyor ki, sana olan duygularıyla mücadele ediyor."

Toplanmış bir çift çorabı valizin içine attım. "Reddedilmeyi romantikleştirme. Ben güçlü, bağımsız bir kadıyım. Herhangi bir nedenle beni istemiyorsa, o kadar. Olası bir romantizm de biter."

Beni inceledi.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Ama bana sanki kafanda bir doktora tezi oluşturuyormuşsun gibi bakıyorsun, o yüzden söyle gitsin."

Scarlett öne eğildi, saçları omzunun üzerine düştü. "Reddedilmeyi romantikleştirmiyorum. O terasta incindin ve bu kesinlikle berbat bir şey. Ama bu, bir flört uygulamasından rastgele bir adam değil. Bu Blake. Birlikte geçirdiğiniz zamanlar neredeyse bir roman gibi. Tabii ki olayları fazla düşünüyor."

"Bana oral seks yaparken fazla düşünmüyordu," diye mırıldandım, sonra hemen bunu söylememiş olmayı diledim.

"Ben de tam olarak bunu demek istiyorum!" Scarlett'in gözleri parladı. "Kontrolünü kaybetti. Ve kontrolünü biraz olsun geri kazandığı anda, yine akıntıya karşı savaşmaya başladı. Sana aşık olduğunun kanıtını istiyorsan..."

"O bana aşık değil." Bu sözler aramızdaki havayı kesip biçti.

"Kanıtlara bak." Scarlett parmaklarıyla saymaya başladı.

"Sen hastalandığında, seni penthouse'una taşındı ve zaten aşırı olan iş yükünün üzerine bir de senin davanı üstlendi. Sana ilk orgazmını yaşattı." Bir süre durdu.

"Ve şimdi eski sevgilinin yaptığı şey yüzünden parmak eklemleri kanıyor."

Tamam, kendimi aptal gibi hissettim; Blake'in öfkesinin eski sevgilisi yüzünden olduğunu söyledim, ama gerçekten *"Hey, bilgin olsun, üniversitede saldırıya uğradım ve, bilirsin, bazı komplikasyonlar oldu"* demek istemedim.

Pencereden, karanlığın içinde bulanıklaşan şehir ışıklarına baktım.

"Şu anda mantıklı davrandığın için senden nefret ediyorum," dedim.

"Biliyorsun, benim için ağlayabileceğim bir omuz olmana ihtiyacım var, mantıklı konuşan birine değil."

"Ona neden ilişki yaşamadığını hiç sordun mu?" Donakaldım.

"Bu öyle bir şey değil."

"Aynen öyle. Sorum hala geçerli."

Omuz silktim. "Oldukça iyi bir tahminim var. Ailesi bir trafik kazasında öldü, muhtemelen travma geçirmiştir."

"Yıllardır arkadaşsınız ve bana verebileceğin en iyi cevap 'muhtemelen' mi?"

"Ne fark eder ki?"

Scarlett'in sesi yumuşadı. "Bana anlattıklarına göre, çok şey fark eder. Neden kaçtığını anlasaydın, belki ona bu kadar kızmazdın. Blake'i arkadaş olarak kaybetmek mi istiyorsun?"

Bu soru, göğsüme bir kılıç gibi saplandı. Hayır. Hayır, istemiyordum. Tüm bu acı, reddedilme ve ıstırap içinde bile Blake, hayatımda sabit bir değerdı, kardeşim ve Scarlett dışında güvenilebileceğim biriydi. Kaybetmek için çok önemliydi.

Scarlett öne eğildi, sesi hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceği zaman kullandığı o nazik tona düştü. "Ve nedense, seninle bir ilişki kurarsa seni kaybedeceğinden korkuyor gibi görünüyor. Belki ona nedenini sormalısın."

Kolumdaki gevşek ipliği oynattım. "Neden *korktuğunu* düşünüyorsun?"

"Çünkü her hareketiyle sana aşık olduğunu gösteriyor, Tessa." Scarlett gözlerini hiç kaçırmadan baktı. "Ama sen ateşe çok yaklaştığında, o geri çekiliyor."

Gözlerimi kırdım, onun haklı olma ihtimalinden nefret ediyordum çünkü son birkaç yılı tekrar düşündüğümde, ondan her zaman gördüğüm bu itme-çekme davranışı mantıklı geliyordu. Ama bunun mantıklı olmasını istemiyordum. Ona kızmak ve reddedilmiş hissetmek basit, net, siyah ve beyazdı.

"Peki, başka bir gün ona sorabilirim," diye mırıldandım, bir avuç dolusu giysiyi daha valizime tıktırarak. "Şu anda, tüm eşyalarımı toplayıp taşınmam gerekiyor."

Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Nereye gideceksin?"

"Eve."

"Ön inceleme yapan müfettişin küf izleri bulduğunu söylememiş miydin?"

Çekmeceyi sertçe kapattım. "Buradaki iki anahtar kelimeye dikkat et: ön ve olası."

"Tessa." Scarlett'in sesinde, sadece en iyi arkadaşların mükemmel bir şekilde ifade edebileceği bir karışım vardı: öfke ve endişe. "Duyguların için sağlığını feda edemezsin."

duyguların uğruna feda edemezsin."

"Bugün bir sürü tavsiye veriyorsun, değil mi?" diye tersledim, sonra yüzünde acı bir ifade belirdiğinde hemen suçluluk duydum. "Üzgünüm. Sadece ..."

"Bana gel kal," dedi, benim patlamamı zarıfçe görmezden gelerek.

Boğuk bir kahkaha attım. "Yeni apartmanında park yeri bile yok. İşe gidemem ki."

"Peki ya kardeşin?"

Ellerim, aldığım ayakkabıların üzerinde dondu. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Er ya da geç öğrenecek," diye işaret etti. "Şimdi öğrenmesi daha iyi."

"Sordun ve cevapladın." Kafamı sertçe salladım. "Beni kelimenin tam anlamıyla ülkenin dört bir yanındaki uzmanlara sürüklerdi. Düzenlemem gereken bir düşün var, Scarlett. İmkansız derecede sıkışık bir zaman çizelgesinde. Yoksa işim mi? Kaboom."

"O zaman burada kal." "Kesinlikle olmaz."

Scarlett gözlerini kısarak baktı. "Şehir evinden taşındığından beri nasıl hissediyorsun?"

Bu soru, en kötü zamanda yapılan yalan makinesi testi gibi geldi.

Kaşlarımı çattım. "Beni reddettikten sonra kendimi kötü hissettim."

Gözlerini devirdi. "O büyük duygusal an dışında, buraya geldiğinden beri nasıl hissediyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Muhtemelen daha düzenli yemek yediğim içindir," diye zayıf bir şekilde savundum.

"Ya da belki vücudunu zehirleyen kaynağı ortadan kaldırdığın içindir." Ayağa kalktı ve benim durduğum komodinin yanına geldi. "Beni dinle. Zamanının çoğunu yatak odanda ve ofisinde geçirip Blake'den tamamen uzak durabilirsin. Ama en önemli şey sağlığın. Evine geri dönüp tekrar hastalanırsan, bu düşünüyü gerçekleştiremezsin."

"Neden böyle söylemek zorundaydın?" diye hırıldadım.

Başka bir seçenek olmalıydı. Benim düşünmediğim bir şey. Belki Scarlett'in dairesi işe yarayabilirdi. Birkaç gün

bir yer hazırlayabilirdim... bilmiyorum, belki mutfak masasında? Ve Chicago toplu taşıma ile ünlüydü. Belki Uber ile tüm randevularıma zamanında gidebilirdim?

Ugh. Hayır, bu işe yaramazdı.

Bavuluma yumruk attım.

"Kal," diye derin bir ses kapıdan bağırdı.

Blake ortaya çıktığında kalbim her zamanki gibi aptalca bir sıçrama yaptı. Onun varlığı tüm kadrajı doldurdu ve kendimi durduramadan gözlerim onun morarmış parmak eklemlerine takıldı. Yarın muhtemelen hastanede patronlarına bunların nedenini açıklamak zorunda kalacaktı. Onun için mahvettiğim bir şey daha.

Sesimi soğuk tutmaya çalıştım. "Kulak misafiri mi oldun? Vay canına."

Scarlett dramatik bir şekilde boğazını temizledi. "Aman Tanrım, birdenbire susadım. Sanki yazın Death Valley'deymiş gibi susadım. Su içmeliyim. Evet. O." Bir karavan parkındaki kasırğa kadar incelikle Blake'in yanından geçip gitti.

Blake odaya girdi ve hava incelmış gibi göründü. "Tessa, gerçekten üzgünüm."

"Seni burada durdurayım." Elimi kaldırdım, sesimin titremesinden nefret ediyordum. "*Sana yanlış izlenim verdiğim için özür dilemene* gerek yok. Mesajı aldım. Uzun saatler çalışıyorsun, ilişki kurmuyorsun. Bitti. Gördün mü? Bir daha bu konuyu konuşmamıza gerek yok."

Gözlerinde bir şey parladı. Acı mı? Acıma mı? Acıma ise, yardım et bana.

"Gitme. Seni hiç görmemen için bir çözüm bulabiliriz.

. Hayalet gibi olacağım."

Ona baktım, gerçekten baktım. Çenesindeki gerginliğe, gözlerinin altındaki gölgelere, ellerinin yanlarında sürekli sıkılıp açılmasına baktım. Ve aniden, bu karmaşadan biraz haysiyetimi geri kazanmam gerektiğini hissettim, yaşam koşullarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir haysiyet.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum." Kollarımı kavuşturup ona yaklaştım, çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye attım, sanki dünyamı altüst eden adamla değil de zorlu bir satıcıyla karşı karşıya gibiydim. "Terasta olanlar bir hataydı. Sadece hormonlar. Başka bir şey değil."

Çenesi seğirdi ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Sözler aramızda atılmış bir meydan okuma gibi asılı kaldı, ama sonunda Blake, çenesini sertçe yuttu — çok sertçe, dikkat edin — yanağında bir kas çalıştı ve sonra başını salladı.

"İyi." Zaten mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olan eşyaları yeniden düzenliymiş gibi yaparak valizime geri döndüm. "İkimiz de yetişkiniz. Bu hiç olmamış gibi davranalım"

hiçbir şey olmamış gibi davranalım."

"Bu, kalacağın anlamına mı geliyor?" Sesindeki umut, göğsümün içinde bir şeylerin çatlamasına neden oldu.

"Hayır."

Yarısı toplanmış valizime bakarak, aklımda alternatifleri düşünmeye başladım. Muhtemelen küflenmiş evim. Hemen tıbbi bakımımı ve muhtemelen tüm hayatımı ele geçirecek olan kardeşim ve bunu engellemek için her saniye onunla kavga etmek için harcayacağım enerji. Park yeri olmayan Scarlett'in küçük yeni dairesi. Her seçenek, farklı türden korkunç seçenekler arasından seçim yapmak gibi geliyordu ve daha da önemlisi, bu düğünü gerçekleştirmemi engelleyecek seçeneklerdi.

"Otelde kalabilirim," dedi Blake sessizce.

Bir otel. Tanrım, keşke kredi limitim dolmuş olmasaydı, bu benim için mükemmel bir seçenek olurdu.

Ama Blake'e ne kadar kızgın olursam olayım... "Seni evinden kovmayacağım."

Benim için çok şey yapıyordu ve hayatını daha da altüst etmeyi hak etmiyordu. Bu kadar nefret edilmeyi de hak etmiyordu.

Lanet olsun. Bu rahatsız edici suçluluk duygusu, yıkım topu gibi göğsüme geri döndü. Neden kalbim bir taraf seçmiyordu? Ona kızgın olmak mı, yoksa Blake'in son birkaç gün içinde senin için hayatında kimsenin yapmadığını yaptığını kabul etmek mi? *Ona kötü davrandıktan sonra bile, hala senin için iyi şeyler yapıyor, bu yüzden minnettar ve nazik ol.*

Beni inceledi ve konuştuğunda sesi... Tanrım, sesindeki acıyı duymak korkunçtu.

"Sadece... sabaha kadar düşünür müsün?" diye yalvardı.

Ona baktım ve bir an için gözlerinde nefesimi kesen bir şey gördüm. Scarlett'in haklı olup olmadığını, bu hikayede benim bildiğimden daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey. Yaralı parmak eklemleri yanlarında büküldü ve bu hareket o kadar mükemmel bir Blake hareketi idi ki - kontrol altında tutulan şiddet, kısıtlamanın arkasında gizlenen tutku - göğüs kafesim sıkıştı.

"Tamam," dedim, kelime neredeyse bir fısıltıydı. "Sabaha kadar düşüneceğim."

Onun cevabını beklemeden, tuvalet çantamı alıp banyoya çekildim, ama aniden durdum. Döndüm. Ve sesimi daha yumuşak tutarak, tüm incinmişlik ve öfkemi gizledim.

"Sonuç ne olursa olsun, benim için yaptığın her şey için sana gerçekten minnettar olduğumu bilmeni istiyorum, Blake."

Onun empatik, ona sonsuza kadar kızgın kalmanın imkansız olduğu bakışlarıyla göz göze geldim.

"Bu iyiliğin karşılığını ödeyebileceğim bir şey varsa," diye devam ettim, "çekinmeden söyle."

Başı, dünyanın en seksi eğimiyle yana eğildi.

"Tek istediğim senin iyileşmen, Tess. Lütfen, kal."

Dudaklarımı ısırdım, sonra kapı koluna bastım. Kapı arkamda, az önce söylediğimiz her şeyin son noktasını koyar gibi kesin bir sesle kapandı.

Sırtımı soğuk ahşaba dayadım ve yere kayarak dizlerimi göğsüme çektim.

Yedi hafta. Bu dayanılmaz işkenceye, sahip olamayacağım bir şeyi istemeye, geçene kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir sınır çizmiş bir adamla yaşamaya yedi hafta dayanabilir miydim?

Başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım, havada kalan vücut şampuanının kokusunu içime çektim. İçimdeki mazoşist bir yan, onun hâlâ orada durup durmadığını merak ediyordu, aramızda sadece üç inçlik bir tahta ve söylenmemiş sözlerden oluşan bir okyanus vardı. Saldırıya uğradığım gece olduğu gibi, Scarlett'in sesi kafamda yankılanırken avucumu kapıya bastırdım.

"Her hareketiyle sana aşık olduğunu gösteriyor."

Tanrı yardımcım olsun, ama onun haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Öyleyse neden aşka yaklaştıkça onu daha da uzaklaştırıyormuş gibi hissediyordum?

BLAKE

"Nasıl gitti, Romeo?"

Scarlett, sanki evin sahibiymiş gibi mutfak tezgahına yaslandı ve beni beklediğini ifade eden bir ifadeyle su içti. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

"O kadar mı iyi gitti?" Geçerken göğsüme hafifçe vurdu. Bu rahat tavır rahatsız ediciydi. Çoğu insan bana dokunmamayı bilirdi, ama görünüşe göre Scarlett bu bilgiyi almamıştı.

"Her şeyi mahvettim." Açıkçası, düşündüğümden daha fazla sarsılmıştım ve bunu tanımadığım bir kadına anlatıyordum.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi, abartılı bir rahatlıkla tırnaklarını incelerken, "hayatının en iyi orgazmı olduğunu söyledi."

Ona en sert bakışımı attım. Stajyerlerimi titreten bakışımı. O ise sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu konuyu konuşmayacağız." Onu itip buzdolabına doğru ilerledim ve bir bira aldım. "Bu konuyu konuşacak kadar seni tanımıyordum."

"Sanmıyorum." Elimdekileri alıp, bir anaokulu öğretmeni kaçak malı el koyar gibi tüm otoritesiyle tezgahın üzerine koydu. "Konuşana kadar kederini boğmaya çalışmayacaksın."

"Konuşmayacağız."

"Anlaşamadığınızı kabul edelim. Biriyle konuşman lazım."

"Bunun için arkadaşlarım var," dedim, biramı alıp, onun bakışlarını karşılayarak, uzun bir yudum aldım.

"Ryker." Başını eğdi. "İkimiz de biliyoruz ki onunla bu konuyu konuşamazsın."

Elimi yüzüme götürdüm. Jace, Axel veya Knox'a da anlatmak istemiyordum. Onlar Ryker'a anlatabilirlerdi. Ve Knox hapisteydi. Adam hayatı için savaşıırken, ben hayatımdaki küçük sorunlarla ortaya çıkamazdım.

"Tessa'yı hiç bu kadar kızgın görmemiştim," diye itiraf ettim.

"Aynen öyle." Scarlett'in gözleri, tehlikeli bir şekilde içgörü gibi görünen bir şeyle parladı. "Kızgın çünkü hisleri var ve

Tessa duygularını istemediğinde, saldırganlaşır. Küçük, kızgın bir Chihuahua gibi."

Tessa'nın öfkeli bir Chihuahua olarak zihnimde canlanan görüntüsü neredeyse beni gülümsetiyordu.

"Aramızın böyle olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. "Her şeyin normale dönmesini istiyorum."

"Hangi normale?" Başını eğdi. "İkinizin de birbirinize karşı hisleriniz yokmuş gibi davrandığınız normale mi? Çünkü sana söylemeliyim ki, o gemi çoktan yola çıktı, alabora oldu ve şu anda *Titanic* ile birlikte denizde yüzüyor."

"Seni yeterince tanımıyorum..."

"Bu konuşmayı yapmak için. Evet, bundan bahsetmiştin." Benim itirazımı sinir bozucu bir sinek gibi eliyle savuşturdu. "Ama yine de buradasın, sanki biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun, bu da Tessa'yı kaybetmekten çok korktuğun anlamına geliyor."

Lanet olsun. Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum. "Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Hayır, gerek yok." Bir yudum daha almak için uzandım, ama bu kadın, bu lanet kadın, elinden kaptı.

"Şanslısın, bugün cömert hissediyorum." Tezgahımın üzerine atladı, aslında tezgahımın üzerine sandalyeymiş gibi atladı ve bilgelik dağıtmaya hazırlanıyormuş gibi yerleşti. "Bütün bunları düzeltecek tek bir kurtuluş kartın var. Olan biten her şeyi silip süpürecek sihirli peri tozu gibi olacak."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Peki, bu ne olabilir acaba?"

"Gerçek." Sesindeki tüm şakacılık kayboldu. "Tessa şu anda o kadar kızgın ve incinmiş ki, sana nedenini soracak mı bilmiyorum. O kadar meşgul ki, *'ben bir kadını, sesimi duyun' diyor*. Ama senin neden herkesi uzaklaştırdığını bilmiyor. Belki bilseydi, senin yarattığın kalbindeki yarayı iyileştirebilirdi."

"Ben yaratmadım..." Sözlerim, gerçekliği yüzüme çarptığında kesildi.

Lanet olsun. Onu ben yaratmıştım. En son incitmek istediğim kişi olan Tessa'yı incitmiştim.

"Onu incitmek istemedim."

"Oh, biliyorum." Sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bazen iki kişi bir kasırganın içindeyken olayları net göremezken, kasırganın dışındaki biri her şeyi apaçık görebilir, değil mi?"

"Bu, bana kasırğa fısıldayan kişi olduğunu söyleyeceğin kısım mı?"

"Bu, birbirinize aşık olduğunuzun çok açık olduğunu söylediğim kısım."

Bu sözler kalbimi parçaladı. "Asla birlikte olamayız."

Bunun birkaç nedeni vardı, en önemlisi de şuydu: İçimde hala var olduğunu düşündüğüm karanlık sadece ortaya çıkmakla kalmamış, verimli bir zemin bulmuş ve zehir gibi damarlarımdan kök salmaya başlamıştı. Her zaman şiddete meyilli olan, steril hastane koridorlarında ve hayat kurtarmaya çalışarak gömmek istediğim tarafım, şimdi kana susamıştı. Onun kanına. Tessa'ya zarar veren adamın kanına.

Bazıları, saldırganını avlama dürtüsünü romantik bulabilir. Ama bununla birlikte gelen açlığı, onu nasıl acı çekireceğimi hayal ederken, acil serviste kullandığım aynı metodik hassasiyetle plan yaparken kendimi yakaladığımda, onlar bunu anlayamadı. Ellerimin onu incitmek için nasıl kaçındığını, beni hasta etmesi gereken bir zevkle bunu nasıl dört gözle beklediğimi göremediler.

Daha önce bir kez öldürmüştüm. Kemiklerime kadar eminim ki, bunu tekrar yapardım ve bu sefer her saniyesinden zevk alırdım. Bu koruma ya da adalet değildi. İntikam maskesi takmış karanlıktı. Ve Tessa, kan hayal eden bir adamdan daha iyisini hak ediyordu.

Tessa ve benim asla birlikte olamayacağımızı söylediğimde, Scarlett sadece omuz silkti, bu konuşmayı sonlandıracak bir şey olmasına rağmen hiç etkilenmemişti.

"Peki o zaman, sonsuza kadar mutlu yaşamak söz konusu değilse, Tessa ile ilgili iki seçeneğin var." Tezgâhtan kayarak koridora doğru yürüdü, sonra geri dönüp beni tamamen görebiliyor mu diye merak etmeme neden olan anlamlı bir bakış attı. "Bunu, onu hayatından tamamen çıkaran bir kanser olarak gör ya da ona karşı dürüst ol ve arkadaşlığını kurtar."

Bir an durdu. "Oh, ve Blake? Seni uyarıyorum: Birinci seçeneği seçersen, on blokluk bir alandaki tüm kahve dükkanlarının sana ömür boyu kafeinsiz kahve vermesini şahsen sağlayacağım."

Onun koridorda kayboluşunu izledikten sonra, sözleri kulaklarımda yankılanırken, morarmış yumruklarımı seyrettim ve o piin çenesine tatmin edici bir kırılma sesi çıkarmasını diledim. Acı, ona gelince kendi sınırlarımı ne kadar aştığımı hatırlatıyordu.

Belki Scarlett haklıydı. Belki de gerçek, ilerlemenin tek yoluydu. Ama gerçek ikimizi de yok edebilirdi.

BLAKE

Acil servis kanadında yürürken, floresan ışıklar başımın üzerinde titriyordu, beyaz önlüğüm arkamda buz kalkanı gibi çırpınıyordu. Bu steril koridorlarda geçen bir başka gün, şimdi de stajyerler peşimden geliyordu. Tanıdık rutin rahatlatıcı olmalıydı. Bunun yerine, her adımım dün gece yaptıklarımın kaçmaya çalışmak gibi geliyordu.

Yıllarca özenle sürdürdüğüm kontrol, bir anlık zayıflıkta paramparça olmuştu. Uzun zamandır bununla mücadele ediyordum, o dolgun dudaklarını ısırdığında bakışlarımı başka yere çeviriyor, kıyafetlerinin vücudunun hatlarını sarmasına karşı kendimi hazırlıyor, o yanımdayken içimde yükselen ateşi bastırıyordum. Ama dün gece, sonunda o duvarın çatlamasına izin verdim.

Onun tadı dilimde kalmıştı. Onun bir erkekle ilk orgazmını yaşarken, savunmasız ve güven dolu bir şekilde ağzımın altında titremesi. Onun ilk erkeği olduğum gerçeği ruhuma kazınmıştı. Titremesi dinip belime uzandığında, istediğim her şey tam oradaydı. Kendimi ona gömebilir, güneş doğana kadar adımı haykırmasını sağlayabilirdim. Bunun yerine, gerçeklik birdenbire odak noktası haline geldi ve ben hayatımda yaptığım en zor şeyi yaptım.

Oradan uzaklaştım.

Nedenini açıklamadan.

Belki Scarlett haklıydı; belki de Tessa ile olan ilişkimizi kurtarmanın tek yolu dürüstlüktü. Belki de bugün işe erken gelmek yerine denemeliydim.

Ama işte buradaydım, stajyerleri kaçırın soğuk bir hassasiyetle davalara gömülmüştüm. Zırhımın çatlaklarını görmektense benden korkmaları daha iyiydi. Tessa'nın davasıyla ilgili başka bir teoriyle yaklaşan her seferinde, çenem daha da sıkılaşıyordu. Bunun bir tür ortaklık olduğunu düşünüyor gibiydiler, ama defalarca açıkladığım gibi, bu böl ve yönet taktığıydı. Teorilerini hızlandıracak bir soruları varsa, sorun yoktu, ama yarı oluşmuş her düşünce için doğrulama mı istiyorlardı?

Bu lanet olasıcık konunun özü değildi.

"Dr. Morrison." Dr. Katie Chen benimle aynı hızda yürüyordu, Harvard diploması ütülü beyaz önlüğünden adeta ışık saçıyordu. Bugün onun hevesi benim gergin sinirlerimi bozuyordu. "Arkadaşınızın vakası hakkında..."

"Hasta," diye düzelttim, adımımı bozmadan hemşirenin önüne uzattığı dosyayı imzaladım. Evet, bu koridorlarda Tessa'nın tam olarak öyle olması gerekiyordu. Yıllardır odanın diğer ucundan dudaklarını ezberlediğim, onları tatma dürtüsüyle mücadele ettiğim kadın değil.

"Tabii ki. Boğaz enfeksiyonu öyküsü var mı diye merak ediyordum?"

Ona yan gözle baktım ve sesime soğukluk katarak, "Eğer dosyasında yoksa..." dedim.

"Çocukluk kayıtları," diye ısrar etti. "Tedavi edilmemiş vakalar bile. Uzun vadeli etkileri açıklayabilecek yeni çalışmalar var..."

Aniden durdum, bu da onun tökezlemesine neden oldu. "Ne istiyorsun?"

Ses tonumdan dolayı vücudu gerildi. Bugün pislik olmaya çalışmıyordum; ama dün geceki olaylar yüzünden, bu tavır içimden sızan bir yara gibi dışarı çıkıyordu.

"Tedavi edilmiş ya da edilmemiş, özellikle boğaz ağrısı vakalarına odaklanan eksiksiz bir çocukluk tıbbi geçmişine ihtiyacım var."

Yürümeye devam ettim, ses tonum keskinleşti. "Günün sonunda elinde olacak."

İki saat ve üç acil konsültasyonun ardından, laboratuvar sonuçlarını incelerken Dr. William Parker yanıma geldi. Her vaka, Tessa'yı düşünmekten, şu anda ne yaptığını merak etmekten uzaklaşmamı sağladı. Taşınmış mıydı? Ben geri döndüğümde gitmiş olacak mıydı? Ve eğer öyleyse, benimle bir daha konuşur muydu?

"Efendim..."

"Dr. Morrison," diye tersledim, başımı kaldırmadan.

"Dr. Morrison," diye düzeltti, boğazını temizleyerek. "Hastanın cinsel yolla bulaşan hastalık öyküsü var mı?"

Laboratuvar sonuçları sıkı tutuşumda buruşmuştu. "Anlamadım?"

"Hasta ile kişisel ilişkinizi göz önüne alarak, bunun rahatsız edici olduğunu anlıyorum, ama..."

"Sadede gelin." Her kelimededen buz damlıyordu.

"Altı hafta veya daha uzun süre tedavi edilmeyen cinsel yolla bulaşan hastalıkları ekarte etmeliyiz."

"Eğer öyleyse, kayıtlarında olurdu."

Kimsenin beni cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda daha fazla üzeceğini düşünmüyordum, ama dünyamı alt üst eden son stajyer oldu. Rhet. Bazen sinir bozucu bir şekilde haklı çıkan, benim için sürekli bir baş belası olan kişi.

"Dr. Morrison." Yoğun bakım ünitesinin yanında yanıma geldi.

"Kendine güvenen doktor yürüyüşü mü çalışıyorsun?" diye sordum. "Hâlâ biraz kaybolmuş köpek yavrusu gibi görünüyorsun."

Yanakları kızardı, ama devam etti. "Hastanın kayıtları..." "Benim sahip olduğum her şeye sahipsin."

"Psikolojik değerlendirme yok."

"Durumsal depresyon teşhisi kondu. Sırada ne var?" "Kimse yapay bozukluk taraması yaptı mı?"

Burnum bir anda onun burnunun ucuna değdi ve ona sertçe baktım.

"Munchausen? Bunu kendine yaptığını mı ima ediyorsun?"

Koridora göz gezdirdi, belki de onu duvara çarpma ihtimalimi hesaplıyordu. Cevap: yüksek.

"Yardım istedin," diye mırıldandı. "Peki, bu konuda pislik gibi davranmaya mı karar verdin?"

"Bu kadar dağınık semptomlarla, dikkate almamız gereken..."

"Bunu kendine kendisi yapmıyor. Tartışma bitmiştir." Sözlerim homurdanarak çıktı ve ben uzaklaştım.

"Peki ya başkası?"

Çenemi sıkarak geri döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Boynunu ovuşturdu. "Kalbi durduğunda kardiyak toksikoloji taraması yaptılar, ama ben zehir testi yapmamızı öneriyorum."

Bu sözler göğsüme defibrilatör gibi çarptı. Çünkü, lanet olsun, haklıydı. Dağınık semptomlar, temiz testler, ilerleyen bozulma... hepsi uyuyordu.

Biri onu zehirliyor olabilirdi.

Bunu nasıl düşünmemiştim? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim?

Çünkü kimsenin ona zarar vermek isteyeceğini hayal edemiyordun.

Ama biri ona zarar vermişti ve mektuplarla onu aktif olarak tehdit ediyordu. Ve ne yazık ki, başka şüpheliler de olabilirdi. Ürkütücü röntgenci komşu. Eski erkek arkadaşı. Scarlett, ne kadar çekici görünse de, insanları asla tam olarak tanıyamazsınız. Listede başka kimlerin olabileceğini veya Tess'e nasıl erişebileceklerini kim bilebilirdi?

Benimle kalmaya devam etse bile - ki bu büyük bir "eğer"di - her gün benim evimin sığınağından çıkıp o lanet olası düğünü planlamak,

ayak işlerini halleder, kendine biraz zehir katmak isteyen herkesin hedef tahtasına otururdu, yani cildine, yemeğine, giysilerine. Ne isterseniz.

Telefonumu çıkardım ve numarayı çevirmeye başladım. "Kapsamlı bir toksikoloji paneli sipariş et. HEMEN."

Ayak seslerim koridorda yankılanırken, aklımda tek bir düşünce vardı: Tessa'ya gidip onu uyarmalıydım. Çünkü biri ona bunu yapıyorsa, ben kim olduğumu veya nedenini anlayamadan başarılı olabilirdi. Yıllarca ona olan duygularımla mücadele ettim, sonunda sahip olabileceğimiz şeyi tattım, sonra her zamanki gibi uzaklaştım. Ama onu kaybedemezdim. Böyle olmazdı.

TESSA

"Ne demek benimle konuşamazsın?" Ofisimde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Blake'in benim için yarattığı ofis.

Dün gece kalıp düşünmemi rica ettikten sonra, bir gün daha kalmayı kabul etmiştim, ama kararımı vermeye hiç yaklaşmamıştım. Sabah uyandığımda çatı katı boştu, Blake çoktan gitmişti, bu da bana çok uygun gelmişti. Hemen işe koyulmuştum ve şimdi burada, düğün planlayıcı portföyünü zırh gibi göğsüme sıkıca bastırılmış, ihtiyacım olan hizmetleri daha söylemeden konuşmayı bitirmeye çalışan bir başka çiçekçiye otuz yedinci aramamı yapıyordum.

"Üzgünüm, tüm randevularımız dolu." Kadının sesi telefonda cızırtılı geliyordu, çok prova yapılmış olduğu için samimi gelmiyordu.

Omurgam gerildi. "Henüz size bir soru sormadım." Tek yaptığım, adımı ve şirketimi tanıtmaktı.

"Tamam, ama mağazada bir müşterim var, bu yüzden maalesef kapatmam gerekiyor."

Tık.

Sessizlik, kızgın bir eşek arısı gibi kulaklarımda çınladı. Telefonuma baktım, siyah ekranda yansıyan yüzümde tam da o anda farkına vardığım anı gösteriyordu. Bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezlerdi, değil mi? Artık herkes düğün tarihinin öne alındığını biliyordu. Bloglar bunu kesinleştirmişti. Sosyal medyada "yılın düğünü"nın neden birdenbire altı buçuk hafta sonraya alındığına dair spekülasyonlar dolaşıyordu.

Belki de çiçekçiler zamanlamadan dolayı stresliydiler?

Hayır. Chicago'daki herhangi bir çiçekçi bu fırsat için her şeyi yapardı. Sadece komisyon binlerce dolar olurdu, kariyerlerini değiştirebilecek medya ilgisinden bahsetmiyorum bile. Şehrin tüm çiçekçilerinin beni proaktif olarak reddetmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Teorimi kanıtlama zamanı gelmişti. Otuz sekiz numarayı aradım, bu sefer gururumu bir kenara bırakıp adımı söylemedim.

"Merhaba." Sesimi bal gibi tatlı tuttum. "Siz düğünler yapıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette!" Bu kadar soğuk tavırlardan sonra bu coşku biraz rahatsız ediciydi. Konuşma kolayca ilerledi ve karar anı gelene kadar olası bir başlangıç fırsatı doğdu.

"Benim adım Tessa Kincaid," dedim, çarpışmaya hazırlandım.

Karşı tarafta sağır edici bir sessizlik oldu. Sonra boğazını temizleme, geri adım atma, aniden "rezervasyon çakışması" keşfi geldi.

İnanılmaz.

Otuz dakika sonra, dükkânın kapısını iterek açtım, başımın üstünde çanlar çınladı. Bir kadın buket düzenlerken, gül ve zambak kokusu parfüm duvarı gibi üzerime çöktü.

"Merhaba," dedim, sesimi sabit tutarak. "Sahibiyle konuşabilir miyim, lütfen?"

"O benim." Gülümsedi ve bir dal bebek nefesini kenara koydu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Tessa Kincaid." Yüzünde bir anlık tanıma ifadesi belirmediğini gördüm. "Daha önce aramıştım."

Kadın poker suratını korumaya çalıştı, ama bu konuda çok kötüydü. Sanki biri omurgasını çelikle değiştirmiş gibi, gülümsemesi titredi, omuzları gerildi.

"Ah, evet, düğünle ilgili," diye kekeledi. "Evet, çok üzgünüm, ama o hafta sonu tüm rezervasyonlarımız dolu."

Sesimi nazik, gülümsememi samimi tutmaya çalıştım. "Size ne teklif ettiler?"

Gözlerini indirdi, parmakları önündeki çiçekleri sinirli bir şekilde düzenleyip yeniden düzenledi. "Anlamadım?"

"Bir kez ömür boyu," diye açıkladım, yüzünün solduğunu izleyerek. "Sana ne teklif ettiler?"

Gülümsemesi tamamen kayboldu.

"İkimiz de iş kadınıyız," dedim, sesim kararlı ama ölçülüydü. Ne yazık ki, ciğerlerim hiçbir uyarı olmadan o kadar şiddetli bir şekilde daraldı ki, yavaş ve sığ nefesler almak zorunda kaldım, umarım bu semptomlarımı sinirlilikle karıştırmazdı. Bu sinirlilik değildi. Duygusal olarak, soğukkanlı ve sakinim. "Neyle karşı karşıya olduğumu anlamak için buraya kadar geldim."

Beni inceledi, parmakları dalgın dalgın bir buket bebek nefesini düzenliyordu. "Bu bilgi nasıl ilgili olabilir?"

"Küçük bir işletme sahibiyim." Ses tonumu yumuşattım. "Henüz ayaklarımın üstüne basmadan beni piyasadan silmeye çalışan dev bir şirket var.

Hatırlıyorsunuz, değil mi?" Etrafımızdaki güzel dükkanı işaret ettim. "Burayı açtığınızda, eminim bazı zorluklar yaşamışsınızdır."

Beni dikkatle inceledi, ifadesinde bir değişiklik oldu.

"Söylesene," devam ettim, mide bulantısı ile mücadele ederken sesimi güçlü tutmaya çalışarak, "işe başladığında, Chicago'nun en büyük çiçekçisi daha açılmadan seni kapatmaya çalışmadı mı? Chicago bölgesindeki tüm tedarikçileri arayıp seni kara listeye aldırmadılar mı?" Hafifçe öne eğildim. "Küçük işletmeler birbirlerini desteklemeli. Bugün hedef aldıkları benim. Ya gelecek yıl, büyük bir çiçekçi yerel çiçekçilerin peşine düşerse?"

Omuzları düştü.

"Gerçekten başka bir düğünü kaldıramıyorsan, bu başka bir şey. Ama beni kara listeye alma." Gözlerine baktım. "Bugün küçük olabilirim, ama küçük kalmaya niyetim yok. Büyüdüğümde, diğer küçük işletmeleri de benimle birlikte büyütmeyi planlıyorum. Aradaki fark bu. Onlar gibi ilerlemek için kirli taktikler kullanmayacağım."

O içini çekti, avuçlarını tezgahın üzerine koyarken tüm vücudu yumuşadı. "Bak, üzgünüm. Onlar bu bölgedeki en büyük düğün organizatörleri. Bana bir ultimatoma verdiler: ya onlarla çalış ya da seninle çalış. Bana yılda bir düzineden fazla düğün veriyorlar."

"Öyle," diye onayladım. "Ama bu tür taktikler kullanan biriyle gerçekten iş yapmak istiyor musun? Küçük işletmeleri aktif olarak ezmeye çalışan biriyle? Böyle şirketlere güvenilmez. Bugün sana iş verebilirler, ama beni incitmek için bu kadar alçaldırlarsa, gelecekte sana da aynısını yapabilirler."

Sahibi birkaç saniye beni süzdü, sözlerimi sindirir gibi görünüyordu, sonra tezgahın altından üç halkalı bir klasör çıkardı. Sayfaları çevirirken, her sayfada duruşu biraz daha küçülüyor gibiydi. "Sadece bu yıl Once Upon a Lifetime ile on bir düğün rezervasyonu aldım. Benim gibi küçük bir işletme için bunun ne kadar kârlı olduğunu biliyor musun?"

"Haklısınız, çok büyük bir kar. Onların bu avantajı var." Başımı salladım. "Ama onların sahip olmadığı bir avantajım olduğunu söyleyebilirim: Sizi kurumsal şartların insafına bırakmayacağım. Sanırım size kar marjının biraz üzerinde bir fiyat talep etmişlerdir."

Omuzlarının aniden dikleşmesi, doğru noktaya değindiğimi gösterdi.

"Her gelin hayallerindeki düğünü hak eder," diye ekledim, "sadece tekel oluşturmak için zorbalık yapan bir şirkete bağlanmış olanlar değil. Düğün, işletmelerin birbirlerini yok etmeye çalıştıkları bir savaş alanı olmamalı. Düğün, umudun ışığı olmalı, aşk için savaşılmaya değer olduğunu hatırlatan bir şey olmalı." Bir süre durup sözlerimin etkisini bekledim. "Sizden o on bir düğünü iptal etmenizi istemiyorum. *Onlar* zaten iptal olacak. Sizden sadece on ikinci bir düğün eklemenizi istiyorum. Şu anda çok zorlu kişisel sorunlar yaşayan güzel bir gelinim var. Düğününün şirketlerin açgözlülüğü yüzünden sabote edilmesini hak etmiyor."

Yavaşça nefes aldı, yüzünde hala belirsizlik vardı.

Kartvizitimi tezgahın üzerine koydum. "Ben büyük bir şirket değilim. Size düzinelerce düğün sunacak durumda değilim. Henüz değil. Ama ben, birlikte çalıştığım tüm şirketlere saygı ve haysiyetle büyümeyi amaçlayan dürüst bir iş kadınıyım. Asla kimseyi zorla kendi istediğimi yaptırmam ve küçük işletmeleri sizin düştüğünüz imkansız duruma sokmam." Tezgahtan geri çekildim. "Size bunu yaptıkları için üzgünüm."

Kartıma baktı, parmakları kartın kenarında duruyordu. "nefes darlığı geçmişti, ama midem hala bulanıyordu. "Her halükarda beni aradığın için teşekkür ederim."

Chicago'nun öğleden sonrasına adım attığımda arkamda çanlar çaldı, telefonum cebimde titriyordu.

Arayan Blake'ti.

TESSA

Blake: Telefonuma cevap ver. Konuşmamız lazım.

Ben: Vera Wang'ın gelinliklerini denemeye giden bir gelini izlemeye gidiyorum. Bir dahaki sefere görüşürüz. Blake: Bu senin sağlığını ilgili.

Ben: Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer başka şeyler hakkında konuşmak isteseydin, gece karanlığında kaçmadan önce bunu yapardın.

Oof. Meğer, incinmiş duygularım direksiyonu ele geçirip, cadalozluk pedalına basmış. Ama cidden, uyandığımda, tek kelime etmeden çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Belli ki, bir sonuca varmadan gününü geçirmekte hiçbir sorun yaşamıyordu.

Blake: Kaçmadım. İŞTEYİM. Ve buraya gelmen gerekiyor. Hemen.

Ben: Önümüzdeki üç saat içinde dört randevum var. Korkarım beklemek zorunda kalacak.

Blake: Acil.

Ben: Acilin tanımını yap. "Uzaylılar kan dolaşımımı istila etti" kadar acil mi, yoksa "Blake'in garip bir konuşmadan kaçınması gerekiyor" kadar acil mi?

Blake: Bir şey çıktı.

Ben: Laboratuvar sonuçlarım, on dakika içinde ilaç almam gerektiğini, yoksa ruhumun bedenimden kalıcı olarak ayrılacağını göstermedikçe, maalesef beklemek zorunda kalacaksın.

Blake: Lütfen hastaneye gel. Gördün mü? LÜTFEN dedim.

Ben: Yavaşça alkışla. Bu kelimenin uzun süredir kelime dağarcığından çıktığını biliyorum.

Blake: Bu ciddi bir durum.

Ben: Ben de öyleyim. Bu provadan sonra saatte 3.000 dolar alan fotoğrafçılarla ciddi ciddi ilgileniyorum.

Blake: Anlaşmamız böyle değildi. Anlaşmamız, ben söylediğimde test için gelecektin.

*Ben: A) Yani, bu sadece daha fazla test demek. *göz devirme emoji* Anladım. B) "Sen söylediğinde" diye bir anlaşma yapmadık. Şartlar ve koşulları kontrol et.*

Blake: Eğer haklıysam, tehlikede olabilirsin Tessa.

Ben: Neyden? Sürekli ruh hali değişikliklerinden mi yoksa benim sağlık durumumdan mı?

Blake: Bu isteğimi yüz yüze açıklamama izin vermeyeceksin, DEĞİL Mİ?

Ben: HAYIR. P.S. BÜYÜK HARFLERİ DE KULLANMAYI BİLİYORUM. GÖRDÜN MÜ? BU

BÜTÜNÜSÜ BÜYÜK HARFLERLE YAZILMIŞ.

Blake: Tessa.

Ben: Dr. Morrison.

Blake: Bana kızmak mı istiyorsun? Peki. Ama bunu ciddiye almalısın.

Ben: Anladım. Açıklaman için teşekkürler.

Blake: Tessa.

Ben: Şimdi, söz konusu testlere gelince, yarın sabah saat sekizde gelmekten memnuniyet duyarım.

Blake: Yarın saat sekizde burada olmayacağım.

Ben: Kahretsin. Eminim başka biri de iğneyi derime batırmayı biliyordur. Şimdi, izin vererseniz, gitmem gerek.

Blake: Tessa.

Blake: Tessa!

Blake: Tamam. Sen kazandın. Söyleyeceklerimi MESAJLA mı duymak istiyorsun? Sanırım biri seni öldürmeye çalışıyor olabilir.

TESSA

"Gidiyorsun." Maria'nın sözleri bir soru değil, hayal kırıklığıyla dolu sessiz bir kabuldu. Getirdiği yemek tabağını masaya koydu, porselen tabak komodinin üstüne hafif bir ses çıkardı. Bakışları, dün gece Blake ile tartıştığımızdan beri açmaya tenezzül etmediğim valizin üzerinde kaldı.

Şimdi, valizi hiç açmadığım için minnettardım çünkü, lanet olsun, o resmen çıldırmıştı, birinin beni öldürmeye çalıştığını ima ediyordu. Yani, gerçekten mi? Bu adam hangi gerçek suç podcast'ini dinlemişti? Onun mantıklı düşüncesinin, sıcak kahvede çok uzun süre bekletilmiş bir kurabiye gibi gözlerimin önünde parçalandığını izliyordum. Kanayan kalbim (gerçekten bazı sınırlar öğrenmesi gerekiyordu) ve onun kanayan paranoyası (ciddi tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı) arasında, birlikte yaşamak kesinlikle, şüphesiz, hayatımı düzeltereğini düşündüğüm o zamandan beri en kötü fikirdi.

Katladığım bluzun kırıklıklarını düzelterek zaman kazanmaya çalıştım.

"Burada kalmak harikaydı. Her şey için teşekkürler, Maria." Ellerim titriyor olsa da sesim sabitti.

"Tessa..." Endişeli parmaklarıyla önlüğünü büküyordu. "Biliyorum bu beni ilgilendirmez, ama..."

"Planlamam gereken önemli bir etkinlik var." Sözlerim kışın buzları kadar sert çıktı. "Kendi evimde çalışmak daha rahat olur." Ondan uzak, kalbimin onun yanındayken görevini unuttuğu yerden uzak olmak daha rahat olurdu.

"Blake, evinden kaçmak için burada kaldığını söyledi." Sesi nazik, anaçtı.

Yatak odasındaki aynada kızarmış yanaklarım, parlak gözlerim, kaçan bir kadın gibi görünen yansımamı gördüm. "Görünüşe göre, sorunum küf değilmiş."

"Öyle mi?" Maria yaklaştı, endişesi dudaklarının etrafında daha derin çizgiler oluşturdu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bakışlarım yatak odasının kapısına kaydı ve Blake'in birkaç saat daha dönmeyecek olmasına şükrettim. Hastanedeki vardiyaları genellikle otuz saat veya daha fazla sürüyordu, dediği gibi, neyse ki o dönmeden çok önce gitmiş olacaktım, geride sadece boş odalar ve olabileceklerin hayaleti kalacaktı.

Böylesi daha iyiydi. Onun bu sabah beni terk ettiği gibi ben de terk edecektim.

"Burada kalmamın tek amacı, beni hasta eden değişkenleri ortadan kaldırmaktı. Ama aramızda?" Son gömleği katlayıp diğerlerinin üzerine dikkatlice koydum, sanki kıyafetlerimi düzenlemek kafamdaki kaosu da düzenleyebilecekmiş gibi. "Eğer beni hasta eden şey evim olsaydı, bugün olanlar olmazdı. Bugün, aylardır hiç olmadığım kadar kötü hissettim ve burada uyuyordum. Yani." Ellerim titriyordu ama yine de rahat davranmaya çalışarak omuz silktim. "Oradaki küften olamaz."

Arkamdaki eski döşeme tahtası, ağırlığın tahtaya yerleşmesinin o kendine özgü sesiyle gıcırdadı ve ensemdeki ince tüyler tanıyarak diken diken oldu. O olduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu; vücudum beni çoktan ele vermişti, her sinir ucu farkındalıkla şarkı söylüyordu, havası onun varlığıyla daha da ağırlaşıyordu.

"Bugün daha mı hasta hissediyorsun?" Derin bariton sesi, fırtına öncesi uzak bir gök gürültüsü gibi odada yankılandı.

Hain kalbim sadece çarpmadı, tam bir takla attı.

"Hâlâ işte olacağını sanıyordum," dedim, sesimin titrememesinden gurur duyarak. Çok fazla.

"Erken çıktım." Yatak odama girdi, gözleri beni o kadar yoğun bir şekilde süzdü ki, sanki onun dünyasında tek hasta, tek kişi benmişim gibi hissettim. "Bana semptomlarını anlat."

Maria akşam yemeğini kontrol etmek için bir şeyler mırıldandı ve Blake ile beni yalnız bırakarak odadan çıktı. Havada söylenmemiş sözler ve aramızda her zaman kıvılcımlar çakan o lanet elektrik dolaşıyordu.

"Aynı hikaye, farklı gün." Bavulumu kapattım. "Söz verdiğim gibi, sabah laboratuvarda olacağım. Şimdi izin verirsiniz..."

"Tessa." Sadece adımdı, ama onu söyleme şekli beni durdurdu. "Bunu konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Onun yanından geçmeye çalıştım, ama aniden oda tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı ve mücadele ettiğim tüm semptomlar bir anda geri geldi: mide bulantısı, mide krampları ve o korkunç nefes darlığı.

Elleriyle kollarımı tutarak beni dengeledi ve bir anlığına merhametli bir şekilde hiçbir şey söylemedi, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Yapma," diye

fısıldadım. "Neyi

yapmayayım?"

"Bana öyle bakma. Sanki senin hastalarınmışım gibi."

"Güven bana." Sesi sertleşti, tutuşu yumuşadı ama bırakmadı. "Şu anda sana bakışımın hiçbir yanı profesyonel değil."

Nabzım hızlandı, bunun baş dönmesinden mi yoksa onun sözlerinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Bırak beni, Blake."

"Hayır." Kelime kısaydı, ama anlamı aramızda, tutmak istediğimden emin olmadığım bir can simidi gibi uzanıyordu. "Gidecek kadar sağlıklı olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun? Tamam. Ama önce bana dürüst olacaksın."

"Dürüst davranıyorum," dedim, ondan uzaklaşarak, net düşünebilmek için mesafeye ihtiyacım vardı. "Maria'ya söylediklerimi duydun. Evimde beni hasta eden küf olsaydı, bugün burada daha iyi hissederdim, daha kötü değil."

"Geldiğinde daha iyi hissediyordun."

Çenemi kaldırdım, hissettiğimden daha güçlü görünmeye çalışarak. "Mesele şu ki, burada kalmamın tek nedeni potansiyel tetikleyicilerden kaçınmaktı." Peki ya burası? Burası tetikleyicilerle dolu bir mayın tarlasıydı. Hepsi de Blake şeklinde. "Gerçekten neden erken geldin?" diye sordum, gözlerimi kısarak.

Kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Eminim o ince ön kollarla dikkatimi dağıtmak için.

"Bugün kalp atışın hızlanmıştı. Düzensizdi."

Gözlerimi kııptım, yoğun iş gününde bile beni izlediğini düşünerek.

"Ben iyiyim," dedim, ama odanın hafifçe dönmesi aksini gösteriyordu. "Ve gitmem gerek."

"Tess, iyi görünmüyorsun."

"Teşekkürler."

"Gitmeden önce en azından seni muayene etmeme izin ver. Gidersen ve bir şey olursa..." Boynunun arkasını tuttu. "Bunu kendime asla affettiremem. Benim için bunu yap. Seni muayene etmeme izin ver."

Elbette bunun zaman kaybı olduğunu biliyordu; bir muayene, bir yıldır tıp biliminin çözemediği bir şeyi ortaya çıkaramazdı.

"Peki ya endişe verici bir şey bulursan?"

Evim beni çağırıyordu, ama bu şekilde gidersem, aramayı, mesaj atmayı ve hatta belki de gelmeyi asla bırakmayacaktı. Odaklanmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu, ona ölmek üzere olmadığımı ikna etmektir. Yakın zamanda.

"O zaman sana yardım etmem için bana yeterince güveniyorsun. Doktorun olarak değil, senin..." Kelime aramızda asılı kaldı, söylenmeden. "Arkadaşın olarak."

Tamam. *Arkadaş* kelimesinin içimi parçalamadığını varsayacağım ve huysuz kalbime bunun onun barış teklifinin bir parçası olduğunu hatırlatmaya çalışacağım.

Bir parçam onu uzaklaştırmak istiyordu. Özellikle de incinmiş egom ve kalbim, ama hayatımın kontrolünü geri kazanmaya karar vermiştim ve bunun bir parçası da semptomların nedenini bulmak ve böylece her zaman kontrolü elimde tutabilmektir.

Blake'i şimdi tıbbi vakamdan kovarsam, bu konunun özüne inmek için onun kadar kararlı başka bir doktor bulmak ne kadar sürer? Ona kızgınken yardımını kabul etmek yanlış mıydı? Bu bencilce miydi? Yoksa onun vakamı sonuna kadar takip etmesini sağlayacak bu fırsatı kaçırmak aptalca mıydı?

"Tamam," dedim, onun rahatlamasının midemi bulandırmasını görmezden gelerek. "Beni muayene edebilirsin, ama sadece burada yaparsan." Onun beni şu anda hastaneye götürmesine izin vermeyecektim.

Blake başını salladı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Otur," dedi ve beni yatağa yönlendirdi. "Tıbbi çantamı getireyim."

O odadan çıkarken, hızla atan kalbime elimi bastırdım ve hangisinin beni daha önce öldüreceğini merak ettim: beni rahatsız eden gizemli hastalık mı, yoksa Blake'in bana öyle bakarken hissettirdiği duygular mı?

Elinde çantası, boynunda stetoskopuyla kapıdan geri girdiğinde, cevabı bulmak üzere olduğumu anladım.

TESSA

Yatağın kenarına oturdum, yanıma oturduğunda onun varlığını aşırı derecede fark ettim, yatağın ağırlığı altında çöküyordu. Stetoskopunu uzattı, bu hareketiyle vücut şampuanının kokusu bana ulaştı — temiz ve erkeksi, acı verecek kadar tanıdık.

"Kalbini dinlemem gerekiyor." Gözleri benimkilerle buluştu, karanlık ve kararlıydı. "Normal nefes almaya çalış."

Sanki sen bu kadar yakinken bu mümkünmüş gibi.

Blake stetoskopu sol göğsümün üstüne, kalp monitörünün düğmelerinden birinin yanına bastırdı, çünkü görünüşe göre benim kalbimi kendi kulaklarıyla da duyması gerekiyordu. Bu anın çok samimi bir yanı vardı, kalbimin atışlarını dinlediğini bilmek, kalbimin her atışının onun için attığını bilip bilmediğini merak etmek.

O anda, onun reddi neden beni bu kadar derinden yaraladığını, yıkıcı bir netlikle anladım. O terasta, mükemmel bir an için, tüm hayallerim yıldızlar gibi hizalanmıştı. İşletmem açılmıştı ve tüm zorluklarına rağmen, gerçek bir şey, bana ait bir şey inşa ediyordum, değerli tuğla tuğla. Ve Blake vardı - gençlik hayallerimi süsleyen adam - sonunda her zaman umduğum şekilde bana dokunuyordu. Sanki ben onun her şeyiymişim gibi.

Birkaç kalp atışı boyunca, dünyayı ellerimde tutmuştum. Sonra her şey toza dönüştü.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi bal gibi tatlı ve alçaktı. "Şimdi ciğerlerin. Derin nefes al."

Derin bir nefes aldım, göğsüm yükselip alçalırken o stetoskopu önce sola, sonra sağa hareket ettirdi. Serbest elini hafifçe omzuma koyarak beni sabit tuttu. Ya da belki kendini.

"İzin verir misin?" Gömleğimin kenarını parmağıyla okşadı, gözleri sorgulayıcıydı.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım ve soğuk metal kumaşın altından sırtımda yukarı kaydı, ardından omurgamda parmak eklemlerinin izi kaldı.

"Derin nefes al, Cupcake."

Ah, onun dilinden çıkan sevgi sözcükleri her zaman cildimi böyle ürpertir miydi?

"Tekrar... bir kez daha."

Sonunda stetoskopu çıkarıp boynuna astığında, kaşlarını çatması içimde farklı bir ürperti yarattı.

"Akciğerlerin zayıflamış gibi." "Bu ne anlama geliyor?"

"Lütfen uzan."

Ben de itaat ettim, bu yatakta çok farklı koşullarda kaç kez bulunduğumu düşünmemeye çalışarak. Blake başımda durdu, elleri karnıma doğru hareket ederken yüzündeki ifade okunamazdı. Ben irkildiğimde, endişeyle kaşlarını çatı.

"Acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

Dudaklarını büzerek muayeneye devam etti, dokunuşları hala sinir uçlarımı ateşliyordu. Her temas noktası, inkar etmeye çalıştığımız şeyi hatırlatıyor gibiydi.

"Tamam, oturabilirsin," dedi ve aramızda mesafe yaratmak için geri adım attı.

Temasın kesilmesi kışın soğuğu gibi hissettirdi.

Bakışları kapının yanındaki dolu valizime kaydı ve yüzünde bir şey belirdi. Pişmanlık, sanırım. Birkaç saniye boyunca elini ensesine götürdü.

"Kalmalısın," dedi sessizce. "En azından nefes alıp vermen düzelene kadar."

Yataktan kayarak indim, omuzlarımı dikleştirdim. İsteddiği adam onu istemediği için yıkılan kız olmak istemiyordum.

"İkimiz de bunun iyi bir fikir olmadığını biliyoruz."

Aramızda, söylemediğimiz her şeyle dolu ağır bir sessizlik uzadı, ta ki o sonunda sessizliği bozana kadar.

"Dinle, seni incitmek istemedim," dedi Blake, sesi duygudan boğuktu, ama sonra birden sustu. Ne diyeceğini mi bilemedi? Yoksa benim hak ettiğim tek açıklamanın bu olduğunu mu düşündü?

"Bir dakika önce, beni öpmekten daha fazlasını istediğini söylüyorsun. Sonra, başka hiçbir şey hayal etmemiş gibi yüzünü bacaklarımın arasına gömüyorsun, ama bir dakika sonra beni itiyorsun."

"Bir hata yaptım." Çenesindeki kaslar gerildi, gözleri omzumun üzerinden bir noktaya sabitlendi.

"Hangi kısmı? Bana oral seks yapmak mı? Yoksa bunun seksten daha fazlası olduğunu düşünmemi sağlamak mı?" O anda kendimi bu kadar küçük hissetmekten nefret ettim.

"Sadece seksten daha fazlasıydı." Gözleri sonunda benimkilere baktı, acıdan kararmış gözleri. "Sorun da bu."

"Sanki bu çok açıkmiş gibi konuşuyor," diye mırıldandım.

Blake elini saçlarının arasından geçirdi. "Tess, sorunlarımı aşabilsem bile..."

"Bunun, *beni kaybetme korkusundan* kaynaklandığını varsayabilirim, ama bu sorunların ne olduğunu bilemem. Bana açılmadığın için." Sesimde bir acı duyuldu.

"Sorunlarımı aşabilsem bile, Ryker benim en iyi arkadaşım. Ona söz verdim." Omuzları çöktü, sanki o sözün ağırlığı fiziksel olarak üzerine baskı yapıyormuş gibi.

"Mesele bu mu?" diye itiraz ettim, yanaklarım kızardı. Ne kadar aşağılayıcı. "Biz yetişkiniz Blake. Artık genç değiliz."

"Anlamamı beklemiyorum."

"Dene bakalım." Çenemi kaldırarak ona meydan okudum.

Yüzündeki ifade değişti ve bir an için, yıllar önce ilk kez aşık olduğum genci gördüm.

"Ryker beni kurtardı, Tess. Boğulurken, onun dostluğu olmasaydı, senin ailen olmazdı. Seninle tanışmazdım." Zorlukla yutkundu. "Benden tek istediği şey, seninle asla çıkmamamdı. Anlamamı beklemiyorum, ama bu benim için önemli. O benim arkamı kolladığı gibi, ben de her zaman onun arkasında olacağıma söz verdim. Onu böyle ihanet edemem, Tess."

Sesindeki bir şey beni daha da zorlamaya itti. "Ama mesele sadece bu değil, değil mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Kendimi sevmeye izin vermekte sorunlarım var."

"Neden?" Bu kelime fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıktı, göğsümde nihayet bana bunun gerçekte ne olduğunu söyleyeceği umudu yeşerdi. Çünkü, tabii ki, Ryker meselesi? Anlıyordum. Ama Ryker'la konuşmaya bile çalışmadan bir ömür boyu mutluluğu reddetmek? Bu benim testimi geçemiyordu. Sevmekle ilgili bu sorun her neyse, en büyük sorun buydu. Gerisi sadece kendine bir gerekçe uydurmaktı.

"Ama sorunum olmasa bile, ben senin düşündüğün gibi dürüst bir adam değilim, Tess."

"Senin de sorunların olduğunu biliyorum." Elimi ona dokunmak, kaşlarının arasındaki kırıışıklığı düzeltmek için kıpırdatmak istedim. "Ama sen her gün kelimenin tam anlamıyla hayat kurtarıyorsun. Nasıl hala kendini kötü biri olarak görebiliyorsun?"

"Görmüyorum. Kendimi olduğum gibi kabul ediyorum." Çenesini ovuşturdu. "Ama sorunlarımı aşabilsem ve Ryker'a verdiğim tek sözü bozabilsem bile, sen daha iyisini hak ediyorsun, Tess."

Sözleri aramızda asılı kaldı, ciğerlerimdeki havayı ağırlaştırdı, nefes almamı zorlaştırdı.

"Ama bununla mücadele ediyorsun," dedim, gözlerindeki ızdırabı fark ederek. "Bunu anlayabiliyorum. Kendini ikna etmeye çalıştığın kadar beni de ikna etmeye çalışıyorsun."

Ardından gelen sessizlik yeterli bir cevaptı. Gözleri endişeyle parıldarken yüzümü inceledi ve konuyu değııştirdi.

"Bugünkü semptomlarını anlat bana." Sesi profesyonel bir tona büründü ve aramıza bir duvar daha ördü.

"Blake."

"Bana anlat." Ses tonunda, söylenmemiş bir anlam vardı. *Bu konuyu konuşmak istemediğini* belirten bir anlam.

Beni bu kadar zorla uzaklaştırmak için mücadele etmesinin diğere nedenlerini hiç öğrenebilecek miydim? Anlamam gerekiyordu çünkü bu sanki... sanki her şeyin önümde yanıp kül olduğunu izlemek gibiydi, yangını neyin başlattığını bilmeden.

Gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarımı geri tuttum. Daha sonra, eve döndüğümde, kimseye görünmeden, onun ne kadar kırık hissettiğini göremeyeceğı bir yerde ağlayabilirdim.

"Mide bulantısı, mide ağrısı, nefes darlığı. Ama bugün özellikle stresliydim."

"Düğün planlamasından mı?" Sesinde keskin bir ton vardı.

"O ve... diğere her şey." Ona bir bakış attım. "Yani, belki de bu sadece streştir."

Blake yine elini saçlarının arasından geçirdi, saçlarını dağınık hale getirerek, şık bir doktordan çok, o terasta beni yiyip bitiren adam gibi görünmesini sağladı.

"Stres insan vücuduna büyük zarar verebilir," diye kabul etti. "Ama bu stres değıil, Tess. Bir sorun var ve bana gününün

"Neden?"

"Lütfen." Bu kelime ağır bir anlam taşıyordu, beni aniden başımı kaldırmaya iten bir şey vardı. "Beni memnun et."

Onu inceledim, omuzlarında dolaşan gerginliği, sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi kaslarının gerginliğini fark ettim.

"Şey, uyandım, kahvaltı yaptım..." "Ne yedin?"

"Krep. Ekstra şurup."

Gözleri gökyüzüne doğru yuvarlandı ve bir an için dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tabii ki yedin."

Tanıdık şakalar beni gülümsetmeye çalıştı, ama ağrım bunu engelledi.

"Sonra sabah çayımı ve bana verdiğin takviyeleri içtim..."
ofisten telefon görüşmeleri yapıyordun. Benim için kurduğun ofisten," diye ekledim.

"Yeni bir şeye dokundun mu? Kolonya? Temizlik maddesi? Yeni vücut sabunu?" "Hayır."

Ağzı bir çizgiye dönüştü. "Devam et."

"Sonra çiçekçiye gitmek için çıktım. O sırada kendimi kötü hissetmeye başladım."

Yüzü karardı. "Çiçekçide herhangi bir şeye dokundun mu?"

Düşündüm. "Hayır."

"Çiçekçiden önce başka bir yere uğradın mı?"

"Ben... evet. Kartvizitlerimi almak için evime uğradım. Tam anlamıyla beş saniye sürdü. Küf solumak beş saniye sonra seni hasta ediyorsa, son bir buçuk yıldır orada uyumak beni öldürürdü."

"Onu gördün mü?" Blake'in sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

"Kimi?"

"Senin sapığın."

"Komşum," diye düzelttim, ama onun kelime seçiminden dolayı omurgamdan soğuk bir şey geçti.

"Yine seni mi bekliyordu?"

Yutkundum. "Verandasındaydı."

Blake'in ifadesinde bir değişiklik oldu. Bu, onun zar zor kontrol ettiği öfkesinin odağında olmadığım için mutlu olduğumu hissettirdi. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Çiçekçi meselesi yüzünden dikkatim dağılmıştı, kızgındım. Kartlarımı aldım ve kapıyı kapatırken..." Hatırlayınca tereddüt ettim. "Arkama geldi

arkamdan geldi ve elini omzuma koydu."

"Sana dokundu." Sözcükler buzun çatlaması gibi çıktı. "Nasıl hissettiğimi sordu."

Blake'in eli yumruk oldu. "Semptomlar ne zaman başladı?"

Gerçeği anlamaya başladığımda nefesim kesildi. "Belki... on beş dakika sonra."

Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşana kadar yaklaştı, gözleri koruyucu bir yoğunlukla parlıyordu.

"Bu belirtiler rastgele değil," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Tüm testlerimizi yaptıktan sonra, bence biri sana kasten zarar veriyor."

Kalbim durdu. "Blake..."

"Ve onları bulduğumda," diye devam etti, bir eliyle yüzümü kavrayarak, başparmağıyla elmacık kemiğimi klinik bir dokunuştan çok uzak bir şekilde okşayarak, "bir doktorun ne kadar zarar verebileceğini tam olarak öğrenecekler."

Sesindeki kararlılık, tüylerimi diken diken etti, ama bunun tehditten mi yoksa bana bakışından mı kaynaklandığını anlayamadım. Ve sözleri kafamda yankılanırken, daha da korkutucu bir soru ortaya çıktı.

Ya Blake haklıysa? Ya bunca zamandır biri beni hasta ediyorsa?

Hayır. Bu delilikti. İnsanlar çok sık zehirlenerek ölmezler ve kesinlikle bir yıldan fazla bir süre boyunca yavaş yavaş zehirlenmezler.

Ya benim hastalığım Blake'i çıldırtıyorsa? "Burada kal," dedi. "Hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

Beni burada bıraktı. İşkence gibi düşüncelerimle baş başa, ve geçen seferki gibi, nedenini açıklamaya bile tenezzül etmedi.

Ayağa kalktım ve odadan çıktım, koridora adımımı attığımda bir ışık parçası gözüme çarptı. Gizemli kapı aralık duruyordu, altın rengi ışık sert ahşap zemine bir davet gibi yayılıyordu.

Blake oraya girmiş olmalıydı. O odada ne varsa, onu benden uzaklaştırmıştı. Acilen.

Ama ne olabilirdi ki? O odanın, beni neden uzaklaştırdığının, neden birlikte olma umudumuzu yok ettiğinin, neden beni değil Ryker'a verdiği sözü seçtiğinin cevabını içerip içermediğini merak etmek aptalca ve mantıksızdı. Aşk olasılığından ziyade, dile getirilmemiş şeytanlarını seçmişti. Bu cevaplar gizemli bir odada değil, onun koruduğu kalbinde yatıyordu.

Yine de ayaklarım odaya doğru yavaşça ilerliyordu.

Muhtemelen sadece son test sonuçlarına bakıyordu. Bizim ilişkisiz durumumuzla hiçbir ilgisi yoktu.

Tanrım, o kökleri söküp atana kadar umudun köklerinin ne kadar derine indiğini fark etmemiştim. Bunca yıllık belki'ler ve ya da'lar, uzun süren dokunuşlar ve ateşli bakışlar... Hepsi gitmişti. Geriye kalan tek şey *arkadaşım* Blake'di. *Doktor* Blake.

Ya hasta olmasaydım? O zaman benimle konuşur muydu? Ya onun ilgisini, doktorluktan öte bir şey olarak yanlış yorumluyorsam?

Kapıyı açarken elim titriyordu. Sonra bir adım geri attım.

"Aman Tanrım."

TESSA

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kağıtlar. Duvarların her santimetresini kaplayan düzinelerce, hayır, yüzlerce kağıt vardı ve yaklaştıkça midem düğümlendi. Bunlar sıradan kağıtlar değildi.

Onlar benimdi. Her laboratuvar sonucu. Her doktor randevusu. Geçtiğimiz yıl boyunca bahsettiğim her semptom, titizlikle belgelenmiş ve bir cinayet soruşturmasındaki deliller gibi düzenlenmişti. Kırmızı ipler belgeleri birbirine bağlayarak hastalığının ağını oluşturuyordu. Blake'in düzgün el yazısıyla yazılmış post-it notları her yerdeydi ve sorularla doluydu: Mide iltihabı? Baş ağrılarıyla bağlantısı var mı? Çevresel tetikleyiciler?

kaos özenle başlıkları: İmmünoloji.

Nöroloji. GI. Otoimmün olasılıklar. "Tessa

..."

"Bu ne?"

"Açıklayabilirim

."

"Bunları ne zaman yaptın?" Neden şu anda sorduğum soru *buydu*? Sorulacak çok daha önemli sorular vardı!

"Geceleri," dedi dalgın bir şekilde, sanki uykusuzluk önemli bir şey değilmiş gibi. "Buraya bak." Blake'in sesi gergindi, başka bir duvara doğru ilerledi, o duvar da kaplıydı. "Şuna bak."

Bu duvarın yüzeyinde bir zaman çizelgesi uzanıyordu, her tarih daha fazla kırmızı ip ile birbirine bağlanmıştı. İlk belirtiler. İlk GI şikayeti. Açıklanamayan kurdeşen. Ama bu sadece tıbbi veriler değildi. O, o dönemde hayatımdaki her önemli olayı not etmişti. Townhouse'uma taşındığım gün. Belirtilerin başlamasından önce kaç gün geçtiği. Ona verdiğim, köşedeki masanın üzerinde açık duran deftere not ettiğim şeyler.

"Bu, komşunuzun taşındığı zamandır." Blake parmağıyla zaman çizelgesini işaret etti.

Ofisinin tümünü gördüğümde ağzım açık kaldı. Bu sadece bir vakayı çözmeye çalışan bir doktor değildi.

Bu bir takıntıydı.

Bu adam, çözülmemiş bir suçu bırakamayan bir dedektif gibi tıbbi geçmişimi didik didik inceliyordu. Komşumun ne zaman taşındığı gibi gerçekleri öğrenmek için başka telefon görüşmeleri de yaptığı belliydi. Blake'in takıntısı etrafımı sarmışken, kalbimin durduğunu ve göğüs kafesimi saran bir acı hissettim.

O dengesizdi.

Daha da kötüsü, birlikte geçirdiğimiz onca zaman, romantik olarak yorumladığım onca bakış? Bunlar, lanet olası bir bilimsel deney gibi beni incelediğinden başka bir şey olamazdı!

"Ben senin için sadece bu muyum?" Bu sözler, durdurmaya çalışmadan önce ağzımdan döküldü, gözyaşlarımla doluydu ama onları dökmeye izin vermedim. Minnettar olmalıydım. İstedğim bu değil miydi? Beni sonunda ciddiye alan bir doktor? Bana yardım etmek için elinden geleni yapan bir doktor? Ama hastalığımın tapınağı gibi hissettiren bu yerde dururken, kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı parçalanıyordu. "Bu yüzden mi benimle vakit geçiriyordun?" Dudaklarım haince titriyordu. "Çünkü doktorlar gizemli şeyleri severler, değil mi? Hepsi bu muydu?"

Yeterli zaman olsaydı, onun reddedilmesini kaldırabilirdim. Birlikte olamayacağımız nedenlerini kaldırabilirdim. Ama ilişkimizin tamamen benim kafamda uydurduğum bir şey olması kaldıramazdım.

"Tess..."

"Tanrım, ne kadar aptalım." Elimi karnımın üzerine koydum. "Aslında düşündüm ki... Bana ilgi duyduğunu düşündüm. Semptomlarıma değil. Tıbbi bir bilmeceye değil. Sadece... bana."

"Bu değil..."

"Senin bana her zaman ilgi duyduğum gibi." İtiraf boğazımdan fırladı, yıllardır gömülü olan duygularım birdenbire dökülmeye başladı. Ona bakamadan yüzümü çevirdim. "Ne kadar acınası bir durum bu? Hiç büyümeyen, yıllarca senin bana baktığım gibi bana bakmanı dileyen bir genç kız. Sonra senin acil servisine geldim, sonunda tekrar konuşmaya başladık ve kendime umut verdim..." Sesim kırıldı. "Ama bunca zaman boyunca ben sadece bir vaka çalışmasıydım."

Odamdan kaçtım, valizimi çekip koridorda hızlıca yürüdüm.

Tamamen dağılmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

Blake beni yakaladı, çünkü son duygusal kırılma noktamı bile huzur içinde yaşamama izin verilmedi.

"Yaptığın her şey için minnettarım," dedim, asansör düğmesine tekrar tekrar basarak. "Ama bu çok fazla. Planladığım her düşün, tasarladığım her masa süsü, ne düşündüğümü biliyor musun? *Blake bunu sever miydi? Blake bunu seçer miydi?* Tanrım, bu çok aşağılayıcı." Sözler artık durmak bilmiyordu. "Ve sonra mucizeler mucizesi, sonunda tekrar hayatıma girdin ve belki, belki bu sefer... ama hayır. Ben sadece senin bu ayın tıbbi gizemisin."

"Bu gerçeklerden daha uzak olamaz." "O oda aksini söylüyor."

"O oda mı?" Blake'in çenesi sıkıldı. "O oda, sana değer vermediğimin kanıtı değil, Tessa. Seni kaybetmekten korktuğumun kanıtı."

Donakaldım.

"Beni umursamadığım için nasıl suçlayabilirsin!" Yaklaşarak, öfke ve başka bir şey, ham bir şey yayıyordu. "Seni o kadar çok umursuyorum ki, bu beni korkutuyor. Seni uzaklaştırmamın en büyük nedenini bilmek ister misin? Çünkü sevdiğim herkes beni terk etti ve senin de terk edeceğin düşüncesi..." Sesi kırıldı. "Buna dayanamazdım. *Sen* olmaz."

"Blake..."

"O duvar mı? O, seni korumak için çaresizce verdiğim çabamın bir parçası. Senin acı çektiğini duyduğumda, sanki biri kalbimi parçalıyor gibi hissediyorum. Ve bunu çözmek, senin için yapabileceğim tek şeydi. Ailen, arkadaşlık kurmayı bilmeyen, hala ilişkiler kurmayı bilmeyen, zavallı, duygusal olarak gelişmemiş bu çocuğu evine aldı ve sen..." Elini saçlarına geçirdi. "Sen her zaman yanımdaydın. Her zaman. Ve ben bunu hiç hak etmedim."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"O yüzden, bu takıntımın seni umursamadığım anlamına geldiğini sakın düşünme." Aramızdaki mesafeyi kapattı, gözleri parlıyordu. "Bu seni sevdiğim anlamına geliyor, Tessa. Ne kadar direnirsem direnin, seni hep sevdim. Seni hep seveceğim."

Bir an için zaman durdu.

Sonra Blake'in bakışları valizime düştü. Hayal kırıklığıyla homurdanan Blake, valizi elimden çekip bir kenara fırlattı. Valiz, koridorda yankılanan bir gürültüyle duvara çarptı.

Neler olduğunu anlayamadan, elleri yüzümü kavradı ve ağzı ağzıma çarptı. Öpücük çaresiz, açgözlüydü

yıllarca bastırılmış arzu ve sevginin bir anda dışa vurulduğu bir öpücüktü. Gümleğini kavradım, parmakları saçlarıma dolanırken onu kendime doğru çektim.

Ve sonra... öfke ve acı ile dolu Blake beni antre masasına itti.

"Seni umursamadığımı mı sanıyorsun?" diye homurdandı, dudağımı hafifçe ısırarak. "Sana ne kadar umursadığımı göstereceğim, Tessa."

Gümleğimin eteğine uzandı ve çekti.

TESSA

Blake'in dudakları, yıllardır bu anı hayal ettiğini gösteren bir yoğunlukla benim dudaklarımı keşfetti. Yıllarca ağızma bakıp, onu kendi ağızında hayal ederken, ben de onun vücudunun yumuşak hatlarını ve ellerinin gücünü fark ettim, bunların tenimde nasıl hissettireceğini merak ettim.

"Maria." Blake'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Evet?" Gözümün ucuyla Maria'nın çekinerek ortaya çıktığını gördüm, sesi ve vücut dili "*Lütfen beni buradan çıkarın, patronumun seks yapmasını duymak istemiyorum*" diye bağıırıyordu.

"Çık," diye emretti Blake. "Hemen."

"Tamam." *Tanrıya* şükürler olsun ki dedi ve benim tahminimce çatı katının arka kapısına doğru koştu.

Bu sırada Blake'in dudakları benimkini yeniden ele geçirdi ve terastaki tutkulu karşılaşmamızdan farklı olarak, bu seferki temelde farklıydı. Dudaklarımı yutarcasına öpüşmesi farklıydı, sanki hayatı boyunca buna aç kalmış gibi. Elleri vücudumda dolaşırken, sadece seksten daha derin ve anlamlı bir şeyi ifade eden ateşli bir gerginlik ve yumuşak bir nezaket karışımıyla dolaşması farklıydı. Ve mesleği nedeniyle de farklıydı. Terasta, bunca yıldır beni fiziksel olarak istediğini itiraf etmişti, ama bu sefer bana olan aşkını itiraf etti.

Bu, onun ruhunun benim ruhumu tanımasıydı.

Bunu her yerde hissedebiliyordum, sanki vücudumdan elektrik akımı geçiyormuş gibi. Aramızdaki bağ kıvılcımlar saçarak bizi birbirimize çekti, bu sadece çekimden öte bir şeydi ve her dokunuş sayısız anın ağırlığını taşıyordu. Odaların ötesinden çalınan bakışlar, birbirimize dokunduğumuzda nefesimizin kesilmesi, asansörde birlikteyken kalbimizin hızla atması.

Blake, cildime yapıştırılmış izleme elektrotlarının etrafında hassas hareketlerle gömleğimi başımdan çıkardı. Hafif cihazdan ince, esnek kabloları ustaca kolaylıkla çıkardı ve ağızı çenem boyunca bir iz bırakırken cihazı bir kenara koydu. Morarmış parmak eklemleri

daha önceki koruyucu öfkesinin kanıtı — kot pantolonumun düğmelerini açarken şaşırtıcı derecede nazikti.

Ben de çekiyordum. Gömleğini çekiyordum, o arkasına uzanmadan önce elimden geldiğince yukarı çekiyordum — tanrım, bir erkeğin omuzlarının arkasına uzanıp gömleğini başından çıkarıp tek bir akıcı hareketle yere atması ne kadar seksi bir şeydi.

Kalan giysilerle uğraştık, ellerimiz çaresiz ve açgözlüydü, ağızlarımız çarpışıp ayrıldı, sadece aramızdaki son engelleri ortadan kaldırmak için. Onun girişinde çıplak dururken - paha biçilmez sanat eserleri ve onun başardığı her şeyi temsil eden o imrenilen heykel ile çevrili - Blake geri çekilip bana baktı, bakışları vücudumu o kadar açgözlü bir şekilde taradı ki kendimi değerli hissettim.

"Çok güzelsin, Cupcake."

O da öyleydi. Vücudunda sanat eseri gibi dokunmuş kaslar, sadece benimle paylaştığı geçmişinin fiziksel kalıntıları olan yara izlerini gizlediğini bildiğim dövmeleler.

Parmağım en pürüzlü çizgiyi takip etti, altındaki kabarık dokuyu hissetti. "Acıyor mu?"

Blake elimi yakaladı ve avucumu kalbine bastırdı. "Artık acıtmıyor." Bu basit sözler, onun geçmişi, biz, bu ana kadar gelen her şey hakkında birçok anlam taşıyordu.

O anda yüzünde bir değişiklik oldu. Yıllardır bitmeyen bir fırtınada kendini göstermeye çalışan ve sonunda mucizevi bir şekilde serbest kalan bir yumuşaklık, bir ışıık.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı, çıplak göğsümü onun gövdesine bastırdım. Blake, öpüşmemizi hiç kesmeden eğilip beni kaldırdı ve beni antredeki cam masanın üzerine koydu, ben de sevinçle kıkırdadım.

Masa narin bir şeydi, sadece iki fit derinliğinde ve dört fit uzunluğundaydı. Camın ağırlığımı taşıyabileceğinden emin değildim, ama tehlike beni rahatsız etmiyordu. Blake'in elleri göğüslerimdeyken hiç de rahatsız etmiyordu.

Nefesim kesilene kadar sıkıyordu.

Ağız çenemden aşağı doğru bir iz bıraktı, onu öfkeliendiren köprücük kemiğindeki yara izine nazik bir öpücük kondurmak için durakladı, sonra dili meme ucumu buldu. Başım duvara yaslanırken parmaklarımı saçlarında gezdirdim, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yükseldi ve o kadar şiddetli bir şekilde zonklamaya başladı ki, ön sevişmeyi bekleyebileceğimden emin olamadım. Ona ihtiyacım vardı. Onun tamamına, içime derinlemesine girmesine.

"Doğum kontrolü?" Sorusu, ağzı tatlı işkencesine devam ederken, cildime karşı bir hırıltı gibiydi.

"RİA," nefes nefese cevap verdim.

"Tanrıya şükür." Blake'in sesi arzuyla boğuktu. "Çünkü seni alırken her santimini çıplak tenimle hissetmek istiyorum, Cupcake."

Beni al. Sadece iki kelime, beni parçalamaya yetecek güce sahipti. Blake'e teslim olmak, ikimiz de hiçbir şey kalmayana kadar bedenimi ona adak etmek istedim.

Yerde, Blake'in çağrı cihazı bip sesi çıkardı. Kalbim sıkıştı. Kesinlikle, şimdi gitmek zorunda kalacaktı, tam da duygularını itiraf ettiği anda, tam da bedenim arzuyla o kadar canlıydı ki, o durursa nefesimi kaybedecekmişim gibi hissettiğim anda.

Ama durmadı. Devam etti.

"Cevaplaman gerekmiyor mu?" diye nefes nefese sordum.

Blake, sanki bu soruyu susturmak istercesine beni derin bir şekilde öptü. "Hastane doktorlarla dolu. Onlar halleder."

Dudakları boğazıma doğru indi, merakıma rağmen gülümsememe neden oldu.

"Daha önce hiç çağrı cihazını görmezden geldin mi?"

"Hiç," diye itiraf etti, boğazımı yalayarak, dilini dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

"Ne olduğunu görmek istemiyor musun?"

Blake'in cevabı dizlerinin üzerine çökmek ve yıllardır onu yalamayı hayal etmiş gibi cinsel organıma bakmak oldu, sanki terasta tattığı şey susuz kalmış bir adam için bir damla sudan başka bir şey değilmiş gibi.

"İstediğim her şeyi elde etmekle çok meşgulüm, Tessa."

Dilini düzleştirip kıvrımlarımı uzun, yavaş bir hareketle yaladı ve beni titretmeye başladı.

Beni zevke getirirken yaptığım ani hareket, onun değerli heykelini sallandırdı — tıp alanındaki adanmışlığını simgeleyen kaduceus, onun için her şey anlamına gelen kariyeri. O askıda kalan anda, en değerli varlığı devrilmeye başladığında, onu kurtarmak için sadece bir saniye yeterdi, ama o tereddüt etmedi. Elleri benden hiç ayrılmadı. Bunun yerine, onu yere düşmesine izin verdi, parçaları konfeti gibi yere saçılırken Blake yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve en hassas bölgemi dairesel hareketlerle yalarken inledi.

"Blake..."

"Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum," diye fısıldadı cildime.

Kimse vücudumu böyle çalıştırmamıştı, sanki Blake onu benden daha iyi tanıyormuş gibi. Dilini daireler çizerek döndürdü, kalçalarımı sarsarak, alt karnımdaki sıcaklık yoğunlaştıkça iki parmağını da ekledi. Onları yavaşça içime daldırdı.

Parmak eklemlerine kadar, sonra direnci aşarak içime tamamen girene kadar itti.

Yine nefesimi bıraktım. Yine, o parmaklarını kıvrıp tutkumuzun ısisına göre pompalarken, dilini tekrar içime soktuğunda başının arkasını tuttum. Parmaklarının etrafında kendimi sıkıştırdığımı hissedebiliyordum. Lanet olsun, parmakları bu kadar iyi hissettiriyorsa, beni tamamen dolduran kocaman kalınlığını hayal edin.

Blake hala boxer şortuyla duruyordu, ama ereksiyonu kumaşa baskı yapıyordu ve Blake'in ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Hayal ettiğimden daha büyük, bu kesin.

Elini pompalayan Blake, nefesimin ritmine göre tomurcuğumu emdi ve döndürdü, ve ben saçlarını daha sıkı kavradığımda, bunun beni tam doğru şekilde okşadığı anlamına geldiğini biliyor gibiydi. Benim alt karnımda orgazm oluşmaya başlarken, o ağzıyla benim cinsel organımı okşadı.

Tanrım. Blake Morrison dizlerinin üzerindeydi ve beni yalıyordu. Beni yalarken, kalın parmaklarını çalıştırıyordu, uyluklarım titremeye başladı, omuz kasları her pompaladığında geriliyordu.

"Aynen böyle..." diye inledim.

"Mmmmm..." Parmaklarını kıvrırdı, gözlerini benimkilere kilitledi ve Blake'in ne yaptığını çok iyi bildiğini açıkça gösterdi.

Dili o sinir demetinin etrafında uzun, iškence gibi bir daire çizip onu ağzına aldığında, ben kendimden geçtim. Parmaklarının etrafında çöktüm. Ağzının üzerine çöktüm, bacaklarımın arasında tutarak sarsıldım ve seğirdim, bacaklarım kulaklarına bastırırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Orgazmım o kadar güçlüydü ki masa sertçe sallandı, duvara çarptı ve Blake'in yüzünde parçalanıyormuşum gibi parçalanacakmış gibi görünüyordu. Ama Blake hiç durmadı; bunun yerine, parmaklarını pompalarken ve içimdeki son titremeyi emerek kendi inlemelerini çıkardı.

Sonra ayağa kalktı, boxer şortunu çıkardı ve onu görünce nefesim kesildi. Uzun, kalın ve arzuyla lezzetli bir şekilde titreyen. Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım, ama dizlerimin üzerine çöküp onu

boğazımın arkasına almadan önce, Blake'in eli bileğimi kavradı ve başımın üstündeki duvara bastırdı.

Elini sıkıştırdığı anda, gözlerinde pişmanlık ya da korku gibi bir şey parladı ve anında beni bıraktı.

"Özür dilerim..."

"Özür dileme," diye fısıldadım, avuçlarımla yüzünü okşayarak. "Seninle kendimi güvende hissediyorum."

Bu sözlerin doğruluğu kemiklerimin derinliklerinde yankılandı. Bu, güvenin vücut bulmuş haliydi. Onun ellerinde kendimi o kadar güvende hissediyordum ki, düşersem beni yakalayacağını bilerek tamamen teslim olabilirdim.

Çünkü bu Blake'di. Benim Blake'im. Vücudum onu hücresel düzeyde tanıdı ve güneşe dönen bir çiçek gibi ona uzandı.

Onun çekinmesini istemiyordum. Ve kesinlikle geçmişin benden başka bir şey daha almasını istemiyordum. Özellikle de bunu.

Belirsizlik kaşlarını çatmasına neden oldu. "Tetiklemek istemiyorum..." "Tetiklemeyeceksin."

"Ama..."

"Eğer bir şey ters giderse, sana hemen söyleyeceğime söz veriyorum." Onun bakışlarını tutarak, anlamasını istedim. "Blake?"

Hareketsiz kaldı.

"Yıllardır bunu hayal ediyorum. Lütfen. Beni yutmanı istiyorum. Beni mahvet."

Yüzündeki ifade bir anda değişti. Belirsizlik yerini rahatlamaya bıraktı, sonra da çıplak bir açlığa dönüştü.

Parmakları meme ucumu okşarken dudakları çenemi buldu. Girişime yerleştiğinde, sesi cildime sert kadife gibi değdi. "Sen benimsin, Cupcake." İleri doğru itti ve beni santim santim ele geçirdi.

Keskin bir rahatsızlık hissi beni bir an için gerginleştirdi, ama o bekleyip vücudumun ona alışmasına izin verirken, yavaşça içime girerken bu his zevke dönüştü. Beni ele geçiriyordu. Beni dolduruyordu, vücudum onun etrafında geriliyordu, o ise kolumu başımın üstünde tutarken içime tamamen giriyordu.

Blake'in yüzündeki ifade, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı; bu, sahiplenme ve şefkat, hakimiyet ve bağlılığın bir karışımıydı. Birkaç santim geri çekildi ve tekrar içeri girdi, bu sefer daha sert, bu sefer hareketinin yoğunluğuyla beni nefes nefese bıraktı.

Ritmini bulduğunda sakallı çenesi tenime sürtündü ve, lanet olsun, ona böyle teslim olmayı seviyordum. Bacaklarım genişçe açılmış, kollarım başımın üstünde sabitlenmişken, o beni kendine ait olarak sahiplendi, tam da başarısının ve gücünün sembolleri arasında.

Cam masa her itişte protesto ediyor, düzenli bir ritimle duvara çarpıyordu. Herhangi bir itiş onu parçalayabilir, parçaları derimize saplanabilirdi, ama ikimiz de umursamıyorduk. Önemli olan tek şey Blake'in boğazımdaki ağzı, başka bir doruk noktası oluşmaya başlarken beni dolduran vücuduydu.

"Çok uzun zamandır kendimi sana gömmek istedim." Dudaklarımı biraz fazla sert ısırdı. Sanki bunu beklemek zorunda kaldığı için kızgınmış gibi.

Gülümsedim ve onu ısırdım, her itişinde kalçalarımı salladım. İtişleri daha da çaresiz, hatta daha da öfkeli hale geliyordu. Bunu ne kadar uzun zamandır istiyordum. Üstümde, beni alıp, beni kendine ait olarak sahiplenmesini.

Sonunda tekrar doruğa ulaştığımda, Blake kollarımı bırakıp kalçalarımı kavradı ve kaslarım onun etrafında titrerken daha derine girdi. Uyarı yapmadan bacaklarımı beline doladı ve beni oturma odasındaki sanatsal bir koltuğa taşıdı, bizi koltuğa indirirken aramızdaki bağı hiç koparmadı.

Üzerine oturarak çenesini, boğazını öptüm.

"Kontrolü ele al, Cupcake."

Onun sözleriyle dudaklarım onun teninde durakladı. Bu Blake'di. Kontrol delisi, hiçbir şeye boyun eğmeyi asla kabul etmeyen Blake, bana onun üzerinde tam kontrol veriyordu.

Bana kontrolü vermek, onun yaptığı en seksi şeydi ve ek bir bonus olarak, lüks oturma odasının çevreleyen pencereleri sadece karanlığa bürünen şehrin manzarasını sunmakla kalmıyor, bizi bir ayna gibi yansıtıyordu. Blake'in kaslı, dövmele vücudu koltukta uzanmış, ben hareket etmeye başladığımda uyluklarım onun beline dolanmıştı. Kalçalarımın her hareketi, en hassas noktayı ona bastırıyordu ve pencerenin yansımasında gördüğümüz görüntü, neredeyse anında tekrar boşalmama neden oldu.

O göğüslerimi avuçlarken göğüslerim zıplıyordu, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ederken saçlarım arkamda dalgalanıyordu. Blake bu anı bana yaşattı, kontrolü tamamen bıraktı, belki de hayatımın uzun süredir kontrolümden çıktığını hissettikten sonra buna ne kadar ihtiyacım olduğunu sezdi. Kendi ritmimi bulduğumda, onun kaslarının altımda gerilmeye başladığını hissedene kadar sallandım ve kıvrandım, çenesinin sıkılması ve nefesinin hızlanması bana onun yaklaştığını söylüyordu.

Blake boşalmadan hemen önce, kalbimi coşturan sözler mırıldandı. "Seni seviyorum, Tessa."

İfadesi, o boşalırken aramızda havada asılı kaldı, ifadesindeki ham savunmasızlık, yıllardır kafeste tutulan sıcak ve vahşi bir şeyi göğsümde serbest bıraktı. Öylece kaldık, nabzımız yavaş yavaş yavaşladı, ikimizin de daha önce yapmaya cesaret edemediği sözler gibi hissettiren yumuşak öpücükler paylaştık.

Sonunda giyinmek için ayağa kalktığımızda, Blake'in beni, hayatı boyunca aradığı değerli bir şey gibi izlediğini fark ettim.

"Seni uzun zamandır seviyorum, Cupcake."

O sözlerin ağırlığı üzerime çöktüğünde, bir kolumu gömleğimin koluna sokmuş halde donakaldım. Bunca yıl birbirimizin etrafında dönüp durduk, ikimiz de en çok istediğimiz şeyi uzaklaştırdık.

Nedenlerimi biliyordum. Bazılarını hiç kimseyle paylaşmamıştım. Ama onun

...

"Neden daha önce söylemedin?" Bu soru, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Neden seni sevmeme izin vermedin?"

Blake gömleğini giydi, kumaş geçmişinin izlerini saklayan dövmelerin üzerine düştü, tıpkı bunca yıldır duygularını saklamaya çalıştığı gibi. Hareketleri ölçülü ve kasıtlıydı. Kontrolü elinde tutmaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibiydi.

"Ailen yüzünden, değil mi?" Ailesinden bahsedildiğinde yüzünde beliren acıyı hatırlayarak, yumuşak bir sesle sordum. İlk kar yağdığında, o kış gecesinde ikisini de kaybettiğini hatırlatırdı.

"Hayır." Hâlâ gözlerime bakmadan, bir bacak bir bacak pantolonunu giydi.

"O yüzden değil. Tamamen değil."

Ses tonundaki bir şey beni duraklattı. Az önce bedenlerimizi, kalplerimizi paylaşmış, aramızdaki tüm fiziksel sınırları aşmıştık, ama şimdi geri çekileceğinden, ruhunun karanlık köşelerinin hayatına gölge düşürdüğü yaralarının arkasına saklanacağından korkuyordum. Hayal ettiğimden daha uzun ve daha derin gölgeler. Bunca yıldır onu aşktan alıkoyan her neyse, o şey hâlâ, şu anda bile, onun üzerinde bir güce sahipti.

"Bana söyler misin?" diye fısıldadım, kalbim gırtlığımda. "Neden aşkı hep uzaklaştırdın?"

BLAKE

Uzak şehir, yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi uzanıyordu, ışıkları kadife gibi karanlıkta parılıyordu, ama burada, terasta hava o kadar soğuktu ki Tessa'yı kaşmir battaniyeye sardım. Şarap kadehlerimiz, başımızın üzerindeki ışık zincirlerinin yumuşak parıltısını yakaladı ve aramızdaki küçük masaya yakut rengi gölgeler düşürdü.

"Neden hep aşkı uzaklaştırdın?" Tessa, önceki sorusunu yumuşak bir sesle tekrarladı, sesi trafiğin hafif uğultusunu zar zor bastırıyordu.

Omuzlarımın gerildiğini hissettim, o tanıdık duvar yükselirken parmaklarım onu bana daha yakın çekerek zaman kazanmaya çalıştım.

"Bunun bir kısmını zaten biliyorsun," diye başladım. "Ailem hakkında..." Sessizce nefes alırken, Tessa'nın parmakları bileğimi okşayarak beni şimdiki ana geri getirdi.

"Temel bilgileri biliyorum, evet," diye onayladı. "Ama her şeyi değil."

Başımı salladım ve bakışlarımı şehrin ışıklarına sabitledim. "Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini çok erken öğrendim." Bir an durup, zorlukla yutkundum. "İlk ders, Noel arifesinde kız kardeşim ve ben büyükannemizle kurabiye pişirirken geldi." Sesim uzaklaştı, anılarımda kayboldu. "Annem ve babam son dakika alışverişi için dışarı çıkmışlardı." Bu sefer daha uzun bir duraklama oldu. "Büyükannemin kırmızı önlüğünün, kapıyı açmak için ellerini silerken unla beyazlaştığını hala görebiliyorum. Ama en çok hatırladığım şey, tek çocuğunun bir trafik kazasında öldüğünü öğrendiğinde yere yığıldığı sırada çıkardığı ses."

O anda hafif bir titreme geçirdim, ama sanki sakın olması gerektiğini hissetmiş gibi, Tessa'nın eli bacağımın üzerinde hareketsiz kaldı.

"Büyükannemin ölümüyle, bizi yanına alabilecek geniş bir ailemiz kalmamıştı," diye devam ettim, kendi sesimdeki klinik tonu duyarak, beni tüketmek üzere olan ham duygulara karşı bir zırh olarak kullanarak. "Bu yüzden Faith ve ben koruyucu aile sistemine girdik." Şarabımdan uzun bir yudum aldım, sözlerimin acısını gidermeye çalışarak. "O ilk gece gerçeklik

. Futbol temalı yorganım yerine yeşil bir yorganla yatakta yatıyordum. Evimin tanıdık kokusu yerine yapay vanilya kokusunu soluyordum."

Kafam o ilk geceye geri döndü.

Yatakta uzanmış, sokak lambasının dışarıdaki garip şekilli ağaçtan oluşturduğu tavandaki gölgeleri sayıyordum. O sırada, koridorda onun minik ayak seslerini duydum, kapımın yanındaki gıcırdayan döşeme tahtası onu ele verdi. Faith'in gölgesi, kapı eşiğindeki beş yaşındaki bir kız çocuğunkinden bile daha küçük görünüyordu.

"Blake?" Sesi titriyordu, tıpkı doktorda ağlamamaya çalışırkenki gibi.

"Selam." Oturup lambayı yaktım. Benim olmayan odada, benim olmayan lamba. "Kötü rüya mı gördün?"

Yaklaşarak geldi. "Eve gitmek istiyorum." Gözleri korkmuş kelebekler gibi sürekli hareket ediyordu, bu yabancı odada hiçbir şeye uzun süre odaklanamıyordu. Annemin eski süveterini göğsüne sıkıca sarıldı. Sosyal hizmet görevlilerinin almasına izin vermediği pembe süveter.

"Biliyorum," diye fısıldadım, çünkü başka ne diyebilirdim ki?

"Ne zaman eve gidebiliriz, Blake?" Sanki bu çok basit bir şeymiş gibi söyledi, sanki sadece kaybolmuşuz ve geri dönmek için yol tarifi gerekiyormuş gibi.

Boğazım düğümlendi ve kaşındı. Yanımdaki yeri okşadım ve o da yanıma tırmandı, saçları hala annemin kullandığı bebek şampuanının kokusunu taşıyordu. Onu sıkıca sarıldım, ikimiz için de cesur olmaya çalışarak, onu çok incitmeyecek kelimeler bulmaya çalışarak.

"Bir daha asla eve dönmeyeceğiz, Faith."

Bana bakmak için geri çekildi, alnı buruş buruş, sanki önceki konuşmaları tam olarak anlamamış gibi. Tabii ki anlamamıştı. Daha beş yaşındaydı. Beş yaşında ölümün ne olduğunu nasıl anlayabilirsin ki?

"Asla mı?"

Kafamı salladım. "Artık birbirimizin evi olmalıyız."

Alt dudağı titremeye başladı ve annemin süveterini o kadar sıkı tuttu ki, parmak eklemleri beyazladı. Bunu düzeltmeyi çok istedim. Her şeyi tekrar yoluna koymak istedim. Ama kendi kalbimi bile düzeltemiyordum, onunkini düzeltmeyi bırak.

"Annemi özledim," diye hıçkırdı.

Üç küçük kelimeyle, içimdeki her şey yağmurda kumdan kale gibi parçalandı. Faith'in hıçkırıkları tüm vücudunu ve onu kucakladığım için benim vücudumu da sarsıyordu. Aramızdaki kazak hala evin kokusunu taşıyordu, ama ev artık bizim için bir daha asla deneyimleyemeyeceğimiz bir yerdi.

Serin bir esinti beni geri gerçekliğe döndürdü, etrafımızı saran saksı bitkilerinin arasında hışırdarak, yaseminlerin hafif kokusunu taşıyordu.

"Koridorun sonunda, annemle babam odalarında uyumuyorlardı. Bir daha bize kahvaltı hazırlamayacaklardı ya da babamın sevdiği gibi bizi milli parklara yürüyüşe götürmeyeceklerdi. Bir daha asla..." Sesim kısıldı ve Tessa daha da yaklaştı, başını omzuma yasladı.

Bu kadın benim neye ihtiyacım olduğunu nasıl bu kadar iyi biliyordu? Onun varlığı, sıcaklığı, acımı dindiriyordu.

"Sanki Faith ve ben bir topun içinden fırlatılmış ve başka bir gezegene düşmüş gibiydik. Artık hiçbir şey gerçek gelmiyordu." Tessa bana baktığında gözlerine kısaca baktım, gözlerindeki şefkat neredeyse dayanılmazdı. "Dışarıdan bakıldığında, özellikle Faith için soğukkanlılığımı korudum. İlk koruyucu aile yeterince iyiydi." Bir an sessizce çenemi hareket ettirdim. "Birkaç ay sonra, onların rutinlerine, yaşam tarzlarına uyum sağladık. Ama keder, çatlaklardan sızmanın bir yolunu bulur."

Tessa'nın kolunu okşadım, onu kendime daha sıkı çekerek artık yalnız olmadığımı kendime hatırlattım. "Altı ay sonra, veda ettiler."

Tessa derin bir nefes aldı, belki de kendini hazırlamak için, en kötüsünün henüz gelmediğini hissederek.

"Bunun benim hatam olduğuna kendimi ikna ettim," diye itiraf ettim, her kelime sanki içimden derinlerden çekiliyormuş gibi hissediyordum. "Davranışlarımın çok kasvetli, çok zarar görmüş olduğunu düşündüm. Bu yüzden, bir sonraki yerleştirmede, örnek bir koruyucu çocuk oldum." Yüzümde acı bir gülümseme belirdi. "Kimse söylemeden ev işlerini yaptım, mükemmel davranışlar sergiledim, her kurala uydum. Ama birkaç ay sonra, bizi de reddettiler. Bunun koruyucu aile sürecinin bir parçası olduğunu söylediler, ama ben gerçeği biliyordum. Koruyucu aileler evlat edinme başvurusunda bulunabilirdi, ama bunu yapmamayı tercih ettiler. Altı yılda sekiz ev, her biri korkunç ile zar zor katlanılabilir arasında bir yerdeydi." Yutkundum. "Sonra en kötüsü geldi."

Sesim alçaldı, kelimeler boğazımda çakıl gibi hissediliyordu. "Gülümsemenin arkasına saklanan bir avcı olan ev. Temel insani nezaketin yerine uyuşturucu ve alkolü

tercih eden ev."

Yanımda, Tessa'nın keskin bir nefes aldığını duydum, battaniyenin yumuşak hışırtısı, kolunu belime dolayarak, sanki benim kurtulduğumu hatırlaması gereken kişi oymuş gibi.

"Sessizliğimizi sağlamak için ayrılık korkumuzu silah olarak kullanan kişi. O zamanlar onun tehditlerinin boş olduğunu, bizi gerçekten ayıramayacağını bilmiyordum. Bu manipölasyon bizi orada olması gerekenden çok daha uzun süre tuttu. Belki yardım isteseydim..."

Hareketsiz kaldım ve ona asla bilmesini istemediğim bir şeyi açıklamaya hazırlandım. Ama bunu gerçekten yapacaksak, zarar gördüğümü söylediğimde ne demek istediğimi bilmesi gerekiyordu. Her zaman zarar görmüş olacağımı.

"Tessa, sana hiç söylemediğim başka bir şey var. Yüksek sesle söylemeye korktuğum bir şey çünkü..." Yutkundum. "Çünkü benden korkmanı istemiyorum."

Ya da beni
reddetmeni.

"Nedir o?"

Parmaklarını parmaklarımla birleştirdim, bu onun elini tutmama izin verdiği son an olabilir diye, parmaklarımızın birbirine nasıl uyduğunu ezberledim.

"Bir gece, o üvey babam Faith'i hiç olmadığı kadar kötü dövüyordu. Onu durdurmaya çalıştım, aralarına girdim. Bir anlığına bana yöneldi. Ben de bunu istiyordum. Ama sonra tekrar Faith'e döndü. Bir şeyin etkisi altındaydı. Gözleri çılgındı, hareketleri düzensizdi, bunu anlayabiliyordum. Ve biliyordum..." Sesim kırıldı. "Küçük kız kardeşimin dövülerek öldürüldüğünü izlediğimi biliyordum."

Tessa'nın eli sıkıştı, ama çekmedi. Gözleri benimkilere sabit ve kararlı bir şekilde bakıyordu, devam etmem için bana güç veriyordu.

"Beyzbol sopasını elime aldığım da, sadece onun durmasını istedim. Ama o ilk vuruştan sonra..." Gözlerimi kapattım, anı içime işledi. "Durduramadım. Faith'in vücudunda bıraktığı her çürüğü gördüm, her çılgılığı duydum, yaşadığı her korkuyu hissettim. Kan duvarların ve şifonyerin üzerine sıçradı. Durduğumda..." Sesim fısıltıya dönüştü. "Yüzünden geriye pek bir şey kalmamıştı."

Kendimi zorlayarak Tessa'ya baktım, dehşet ve tiksinti bekliyordum. Ama onun gözlerinde gözyaşları gördüm. Korkudan değil, şefkatten. Elimi bıraktı ve yanağıma dokundu.

"Taşdığın karanlık bu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ryker ve diğerkleri biliyor. Bir gece çok fazla bira içtikten sonra onlara anlattım. Ne yaptığımı, neler yapabileceğimi biliyorlar." Yüzümü avucuna çevirdim, hala çekilmemiş olmasına şaşkımdım. "Birine kasten bir can aldığını söylemek... her şeyi değiştirir. Her şeyi sınar. Ama onlar kaçmadılar. Aksine, beni kabul ettiler." Knox'u düşününce vücudum gerildi. "Bu yüzden onlarla kardeş gibi bağlandım."

Ve Knox'u bu kadar önemsememin nedeni de buydu. Ben özgürken o cinayetten hapiste oturuyordu. Farklı koşullar, aynı ölümcül sonuç. Arkadaşlar benim en karanlık gerçeğimi öğrendiklerinde yanımda durdular, ben de onun için en azından bunu yapabilirdim.

"O karanlık..." Sesim sertleşti. "Hâlâ orada, Tess. Artık beyaz önlük giyiyorum. Kimseye zarar vermemeye yemin ettim. Ama biri sevdiğim birine zarar vermeye kalkışırsa..." Sözümü kesip çenemi sıktım.

"Onları korurdun," diye bitirdi, sesi sabitti. "Faith'i koruduğun gibi."

Sesindeki kabullenme bedenimi ısıttı. Arkadaşlarım gibi onun da anlayacağını ummuştum, ama bu farklıydı. Karşımda, kendisini alt eden bir adam tarafından saldırıya uğramış bir kadın vardı. Şimdi, kendisinden iki kat daha iri, geçmişte bir adamı öldürdüğünü itiraf eden ve bunu tekrar yapabileceğini kabul eden bir adama güvenmeye çalışıyordu.

Sadece yapabileceğini değil. Eric Voss'u öğrendiğim anda, zihnim karanlık yerlere gitti ve o pisliği bulup ona acı çektirmekle ilgili canlı, ayrıntılı fanteziler kurdum. Ona yaptıklarını düşündüğümde, doktorluk yemini hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Faith senin sayende hayatta kaldı," dedi. "Sen sadece bir çocuktun, Blake. Küçük kız kardeşini elinden geldiğince koruyan bir çocuk."

Yüzümü boynuna gömdüm, tanıdık kokusunu içime çektim. "Faith hayatta kaldı," diye mırıldandım. "Ama sonra soruşturma süresince bizi ayırdılar. Aylarca onun güvende olup olmadığını, onu bir daha görebilecek miyim bilmiyordum. Sonunda aklanmıştım..." Tessa'ya daha sıkı sarıldım. "Aramızda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Daha önce olmayan bir... mesafe vardı."

"Bunu hiç konuştunuz mu?"

Kafamı salladım. "Konuşmaya devam etmemize izin verildiğinde, çoğunlukla yüzeysel şeyler konuşuyorduk. Ortamı bozmaktan çok korkuyordum ve bir süre sonra bu bizim normumuz haline geldi. Hala da öyle."

"Hâlâ onunla konuşuyor musun?"

"İstediğim kadar sık değil."

"Belki de şimdi onunla bu konuyu konuşmayı denemelisin?" diye önerdi Tess.

Bunu düşündüm. "Evet... Sanırım acil serviste senin kodlamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da yarının garantisi olmadığıdır."

Tessa birkaç saniye bekledikten sonra önceki konuşmamıza devam etti.

"Peki, Faith aşkını uzaklaştırmanın sebebi miydi?"

Şarabımdan bir yudum aldım. "Koruyucu aile sistemi bizi ayırdığında, onu geri alma süreci çok uzun sürüyordu. Sarah beni evine aldığı anda umudumu kaybetmeye başlamıştım."

Bu isimle sesim istem dışı yumuşadı, omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı.

"O zamana kadar, o kadar yüksek duvarlar örmüştüm ki artık onların ötesini göremiyordum. Hayat, bir sonraki felaketi beklemek haline gelmişti. Ama koruyucu annem Sarah..." Kafamı salladım ve hafifçe Tessa'ya döndüm. "O farklıydı."

Daha sonra olanlara rağmen sesimde bir sıcaklık hissettim. "Beni sadece evine almadı, beni fark etti. İnternette futbol topları aradığımı fark etti ve birkaç gün sonra yatak odamda tam da aradığım topu buldum. Kanepede ders çalışırken uyuyakaldığımda, uyandığımda üzerime bir battaniye örtülmüş ve sehpa da bir bardak su duruyordu. Beni..." Boğazımı temizledim. "Görölmüş hissettiren küçük şeyler."

En çok sevildiğini hissettiren şeyin küçük şeyler olduğunu keşfetmiştim.

Tessa elini uzattı, parmakları sıkılı elime dokundu. Bir süre sonra, parmaklarının tekrar benimkilerle iç içe geçmesi için elimi gevşettim.

"Saatlerce bahçesinde vakit geçirirdik," diye devam ettim, başparmağımla Tessa'nın cildini okşayarak. "Çalışırken sadece konuşurduk. Asla zorlamazdı, asla cevap istemezdi, ama nedense kendimi ona bir şeyler anlatırken bulurdum. Annemin çikolatalı kurabiyeleri hakkında. Babamın bana beyzbol topu atmayı öğretmesi hakkında. Acil servis doktorlarının aileme yardım etmeye çalıştığı gibi insanlara yardım etmek istemem hakkında. Ve üvey babamız öldükten sonra Faith'in yaralarını nasıl tedavi ettiğim hakkında..." Sözlerim kesildi, acı o cümlelerin geri kalanını boğdu.

Tessa bunu saklamaya çalıştı, ama onun hıçkırığını duydum.

"Bir akşam ona doktor olmak istediğimi söyledim. Maddi imkânları olmayan bir koruyucu aile çocuğuna bunun imkânsız olduğunu söyleyerek reddetmek yerine, hemen

tıp hazırlık programları ve bursları araştırmaya başladı."

Tessa parmağını bacağında gezdirerek sabırla devam etmemi bekledi.

"O, önceki koruyucu babamızdan bahsettiğim ilk kişiydi." Boğazımı temizledim. "Bunu saklamaya çalıştı, ama omuzlarının titrediğini, gözlerinin kızardığını gördüm. Bir daha böyle bir şey yaşamayacağıma söz verdi. Dedi ki..." Yutkundum. "Beni sevdiğini."

Sevdi. Ne kadar güçlü bir kelime, insanları bir araya getirebilen. Ya da savaşlar başlatabilen.

"Faith dışında, aşkın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Benim iyiliğimi, geleceğimi gerçekten önemseyen birinin olması..." Lanet olası boğazım yine sıkışmaya başladı. "O kazadan bu yana ilk kez, her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başladım. Sarah, Faith'i evimize alabilmemiz için aktif olarak evlat edinme sürecini yürütüyordu, böylece tekrar bir araya gelebilirdik. Bir beyzbol takımına katıldım ve orada Ryker ile tanıştım, onunla takılmaya başladım. Çok sık. Herhangi bir sıradan genç ve en iyi arkadaşı gibi." Nefesim kesildi. "Ama sonra bir gün, okuldan eve geldiğimde..." Tessa bana daha da yaklaştı, sesim uzaklaşıırken vücudu yanıma nazik bir sıcaklık yaydı. "Mutfak masasında Sarah ile birlikte bir yabancı vardı. Yeni bir evlat edinme sistemi yöneticisi." Sarah ile olanların hatırası beni o önemli güne geri götürdü.

Mutfağa girdiğimde, tüm dünyam bir anda durdu. Havada hala Sarah'nın dün yaptığı çikolatalı kurabiyelerin kokusu vardı. Faith eve döndüğünde her pazar birlikte kurabiye yapacağımıza söz vermişti. Ama sıcaklık yerine, mutfak masasında bir adamla birlikte oturan bir yabancıyı gördüm. Bakışlarım o adamdan, karşısındaki kadının karşısında oturan, gözleri kızarmış ve beni görünce ağlamaya başlayan Sarah'ya kaydı. Midem düğümlendi.

"Ne oluyor?" Nabzım hızlanarak öne doğru adım attım. "Faith'e bir şey mi oldu?"

"Otur, Blake," dedi yabancı kadın. "O iyi mi?"

"Faith iyi."

"O zaman bu ne hakkında?" diye Sarah'ya sordum.

Yüzündeki trajik ifade hoşuma gitmedi. Bana attığı özür diler, yalvaran bakışlar hoşuma gitmedi. Odanın cenaze töreni bekleyen bir yer gibi hissettirmesi hoşuma gitmedi.

"Faith benimle yaşamak zorunda," dedim, sesim titriyordu. "O benim tek ailem ve birbirimize ihtiyacımız var." Göğsüm sanki bir tuzağa yakalanmış gibi sıkıştı. "Lütfen. Evraklarla ilgili ne olduysa, lütfen düzeltin. Lütfen Faith'i buraya getirin."

Kadın ellerini birleştirdi. "Korkarım bu artık mümkün değil, Blake."

Kalbim ayaklarıma düştü. Faith benimle yaşamalıydı. Ya başka bir istismarcıyla birlikteyse? Ya korkmuş ya da incinmişse? Benimle aynı okula gitmiyordu, bu yüzden neler olduğunu bilemezdim. Onu korumalıydim ve o da benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyordu. Ondan ayrılmak tam bir işkenceydi, sanki ruhum ikiye bölünmüştü ve bunu atlatabilmemin tek yolu, onun bizimle yaşamaya başlamasına çok az kaldığını bilmemdi. Sonsuza kadar. Ama birdenbire bu duruma son mu veriliyordu?

"Neden?" Yumruğumu masaya vurdum, çarpmanın etkisiyle kolum titredi.

"Blake, otur," diye yalvardı Sarah.

Ama artık tanıdığım anneye benzemiyordu. Onda bir şeyler farklıydı. Daha geçen ay, Faith'in odasını en sevdiği renk olan pembeye boyamama yardım etmişti.

"Kız kardeşin yakında eve gelecek," diye söz vermiş, boya lekeli parmaklarıyla omzumu sıkırmıştı.

Şimdi aynı eller kucağında titriyordu. "Söyle bana.

Yumuşatma, söyle gitsin."

"Blake, bu öylece ağzından çıkacak bir şey değil," diye ikna etmeye çalıştı Sarah.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim ve bir şekilde... anladım. Belki de gözlerindeki acıma ya da Sarah'nın çok suçlu görünmesiydi. Gerçek, kanlı bir bomba gibi üzerime düştü.

"Bizi evlat edinmeyeceksiniz," diye tahmin ettim. Dudakları titredi.

"Beni geri gönderiyorsun."

Sarah burnunu çekti. Bana sarılmış, bana güvenli bir sığınak ve hayatın daha iyi olacağına dair bir söz vermiş olan kadın gitmişti. Beni

beni sevdiğini, benim ve Faith için savaşıacağını ve bize sonsuza kadar bir yuva vereceğini vaat eden kadın yoktu. Onun yerine... bu hain her kimse o vardı.

"Beni geri gönderiyorsun," diye tekrarlardım, acınası bir şekilde yanıldığımı söylemesini umarak. Sesim, sisteme ilk girdiğim zamanki çocuk gibi zayıf çıktı.

"Üzgünüm."

Öfkeyle güldüm ve lanet olsun, gözlerim yaşlarla doldu, boğazım beni ele vererek kapanmaya başladı. Tanıdık reddedilme acısı göğsümü yakıyordu, ama bu sefer daha derine iniyor, acı verebileceğini bile bilmediğim yerleri oyuyordu.

"Neden?"

"Blake, hadi konuşalım..."

"Neden?" Yine masaya yumruğumu vurdum, bu sefer daha sert, acıyı hoş karşılayarak.

Sarah yutkundu. "Hastayım."

"Hasta," diye tekrarlardım.

Hasta görünmüyordu. Hiç de bile.

"Doktorlar, dejeneratif bir hastalığım olduğunu düşünüyorlar, Blake."

"Bu yüzden bizi evlatlık alamayacak mı?" Kadına sertçe sordum, yanağımın içini ısırarak ağızda metal tadı hissettim. Sarah'dan önce kendimi sormak bencilceydi, ama mesele ben değildim. Mesele Faith'i kurtarmaktı.

"Öyle, ama..." Sarah başladı, ama onu kesip sözünü bitirdim.

"Öyle değil. Yani, beni evlatlık olarak almaya devam edebilirsiniz. Bizi. Sadece almamayı tercih ediyorsunuz."

"O kadar basit değil."

"Eminim değildir."

"Blake."

"Anlıyorum. Senin 'hastalığın'," diye hırıldadım, hastalık kelimesini parmaklarımla tırnak içine alarak, "senin için yeterince zor. Gidip çantamı toplayayım."

"Blake, yapma..."

Ama ben çoktan gitmiştim. Koridordan aşağıya. Sırt çantamı alıp, bu dünyada sahip olduğum az sayıdaki eşyalarımı dolabımdaki spor çantasına tıktırdım. Sarah tüm bu süre boyunca benimle konuşmaya çalışıyordu.

"Bana olabilecekleri izlemene istemiyorum," dedi. "Anladım. Teşekkürler."

"Blake, bunu seni korumak için yapıyorum."

"Beni korumak mı?" Şimdi burnum burnuna yaklaşmıştım, kirpiklerine yapışan gözyaşlarını görebilecek kadar yakındım. "Beni kovarak mı? Kız kardeşimi geri kazanmak için sahip olduğum en iyi ve muhtemelen tek şansı elimden alarak mı? Beni korumak için mi bunu yapıyorsun?"

"Blake, ben

hastayım." "Sen öyle

diyorsun."

"Bana inanmıyor musun?"

"En azından diğer koruyucu aileler beni neden reddettiklerini dürüstçe söylediler.

dedi.

" "Seni reddetmiyorum!" "Çekil."

"Blake!"

Onun etrafından dolaşarak, resim çerçevesini almak için fazladan bir saniye harcadım.

—Sarah'nın alt kısmına dalgalı el yazısıyla "Sonsuza Kadar Aile" yazdığı, beni ve onu sahilde, gülümseyerek, sonsuza kadar mutlu olacağımı düşündüğüm fotoğrafı — ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Parçalanmış camlar halının üzerine yağmur gibi yağdı.

Tanrım, çok kızgındım. Bana bunu nasıl yapabiliyordu? Beni nasıl kandırıp, bana asla sırtını dönmeyeceğine dair defalarca söz verebiliyordu? Kız kardeşimi geri getireceğine dair? Başkalarına yaptıklarından daha kötüsünü bana yaparken, benim yaşadığım cehennemi umursuyormuş gibi davranmaya nasıl cüret edebilirdi?

Acı dayanılmazdı. İhanet.

Ama Sarah'ya olan öfkem ve incinmişliğimin altında, kendime de kızgındım. Daha iyi bilmeliydim. Onu hayatıma aldım. Umutlarımı yeşertmesine izin verdim. Tekrar gülümsemeye başladım. Ve sonra ona bıçağı verdim, o da benim sonsuza dek sürecektir mutluluğumu paramparça etti.

Bir parçam geri dönmek, ona açıklama yapmasına izin vermek, bir kez daha inanmak istiyordu. Ama dersimi almıştım. Umut, zehirin başka bir adıydı.

"Blake!" diye bağırdı Sarah.

Arkamdan kapıyı çarptım, çikolatalı kurabiye kokusu ve bozulmuş sözleri geride bırakarak.

"Ondan bir daha haber aldın mı?" Tessa'nın sorusu beni geri gerçekliğe çekti.

Ona Sarah'dan bahsederken o kadar kendimi kaybetmişim ki, o anı yeniden gerçekmiş gibi hissettim.

Sesime klinik bir ton geri döndü. "Bana ulaşmaya çalıştı. Ama onunla konuşmayı reddettim."

Şarap kadehimi çevirerek, kırmızı kenarının öngörülebilir desenini izledim.

"Her etkileşimimizi tekrar tekrar düşündüm, bizimle ilişkisini kesmesinin gerçek nedenini aradım. Beslemek için çok pahalı mıydım? Önemli bir görevi mi unutmuştum?"

Tessa elini uzattı, avucunun sıcaklığı yanağımı okşadı. Gözleri cam gibi parlıyordu, burnunun ucu hafifçe kızarmıştı.

"Peki şimdi," diye fısıldadı Tess, "onun hasta olduğuna inanıyor musun?"

Bunu düşündüm. "O gün kapıyı çarptığımda, arkama bakmadım. Bakmaya dayanamadım. Ama şimdi düşününce, geriye dönüp baktığımda... Ya yanılmışsam? Ya gerçekten hastaysa?" Bu düşünce göğsüme çarptı. "Ya onu inanmamışsam, tıpkı seni reddeden tüm doktorlar gibi?"

"Belki de ona ulaşmalısın." "Belki de öyle yapmalıyım."

Belki de zamanı *gelmişti*. Tabii hala hayatta olduğunu varsayarsak. Lanet olsun, ya çok geç kalırsam?

"Peki Faith? Sen ve o tekrar birlikte evlatlık olarak kabul edildiniz mi?" Başımı salladım. "Hayır."

"Demek bu yüzden onunla hiç tanışmadım?"

"Faith'in evi başka bir okul bölgesindeydi. Ben on sekiz yaşına geldiğimde onun için mücadele etmek için para biriktirirken, Ryker'ın ailesi, senin ailen, benim için tek normal hayat örneği idi. Video oyunları oynamak, basketbol oynamak, akşam yemeğinde koruyucu aile cehennemi hakkında konuşmamak. Asla burnunu sokmadılar ve ben minnettardım."

Sesim yumuşadı. "Dürüst olmak gerekirse, kıskanmaya başladım. Ryker'ın bu harika aileye, istikrara ve sevgiye sahip olması, benim sahip olmadığım için çok haksızlık olduğunu düşünerek acı bile duydum. Onu uzaklaştırmaya başladım, kendimi izole ettim. Ama o noktada Ryker beni çok iyi tanıyordu." Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Ryker'ın sinirlenip 'Sana olanlar adil değil, ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve sana ihtiyacım var. O yüzden, o aşağılık çöp pandalarının yaptıkları yüzünden beni uzaklaştırmaya kalkışma. Ben ayakkabına yapışmış inatçı bir sakız gibiyim. Benden o kadar kolay kurtulamazsın' dediği anı hala hatırlıyorum."

Sonunda Tessa'nın gözlerine tam olarak baktım, sesim sessiz ama kararlıydı. "Bu yüzden onu uzaklaştırmadım. Ama üniversitede ilişkilerini izlerken, bir daha asla o tür bir kırılanağa sahip olmayacağım için ne kadar minnettar olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Neden biri isteyerek başka birine kendisini kırma gücü versin ki?"

Tessa'nın başparmağı yanağındaki gözyaşını silerken, şehir ışıkları sonsuz ve kayıtsız bir şekilde parıldıyordu.

"Neden on sekiz yaşına geldiğinde Faith'i almadın?"

Bu anı hatırlayınca içim burkuldu. "Evlatlık sisteminin sandığımdan daha zor olduğu ortaya çıktı. Ama o on sekiz yaşına geldiğinde, iletişimimizi sürdürdük."

Ne yazık ki, dediğim gibi, bu sadece yüzeysel bir iletişimdi. Belki de Tessa haklıydı; belki de Faith ile, koruyucu babamı öldürdüğüm gece hakkında uzun zamandır ertelemekte olduğumuz konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti.

"Anlattığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Beni tam olarak anlayabilecek tek kişinin sen olduğunu hissediyorum," diye itiraf ettim. Birkaç saniye sonra, "Şimdi sıra sende," diye ekledim.

TESSA

Terasın balon ışıkları yüzünün hatlarını aydınlatıyordu, bana lise yıllarını hatırlattı, kardeşimle gülüşmesini izlediğim günleri. Sarah onun ruhunu kırmadan önce, daha mutlu olduğu günleri.

"Seni değiştiren başka bir anını anlat bana," dedi Blake.

En büyük olanı zaten biliyordu: Eric Voss. Ama ben o saldırıdan daha fazlasıydım ve Blake'in tüm varlığını tek bir travmatik akşamla tanımlamaması benim için çok önemliydi.

Başımı göğsüne yasladım ve kaşmir battaniyeyi daha sıkı tuttum. "Az önce bana anlattıklarınla kıyaslanabilecek hiçbir şey söyleyemem."

"Tessa, ben sadece seni tanımak istiyorum. Tümünü. Her insan, kendisi veya dünya hakkında bir şeyler öğrendiği anlar yaşar."

Ebeni gökyüzünde parıldayan şehir ışıklarını inceledim. "Tamam. Şey, ben hep girişimci olmak istemişimdir." Çocukluk hayallerimi hatırlayarak gülümsedim. "Oprah ve diğer başarılı kadınlara hayranlık duyardım. Kendi işimi kurmak istiyordum. Çok büyük bir şey değil, sadece yirmi kişilik bir kadro, ben fikir üreten kişi olurdum, diğerleri ise günlük işleri hallederdi."

"Annenin mutfağında pasta yapma işine başladığın zamanı hatırlıyorum."

Gülerek, "Ondan sonra gerçekçi iş planları yapmayı öğrendim. Ama mesele kekler değildi. Mesele kadın girişimciliği idi. Sonra on altı yaşımdayken hayallerimi anneme anlattım." Blake'e baktım. "O da bir zamanlar iş kurma hayalleri olduğunu, ama aile kurduktan sonra bunun mümkün olmadığını söyledi."

Bu sözler özgüvenime küçük bir bomba gibi düştü.

"O zamana kadar, aşk ve başarı arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Annem ikisini birden yapamadıysa, ben nasıl yapabilirdim? Sonra, bir şeyleri kanıtlamam gerektiğini, seçim yapmak zorunda olmadığını hissettim. Ama bu rahatsız edici şüphe, *"Aleyhine olan tüm istatistikleri düşün"* diye fısıldamaya devam etti.

Şarabımı yudumlarken, yıllardır kimseyle çıkmamamın bir başka nedeni de bu mu diye düşündüm. Sadece saldırı değil, daha önceki korkum da.

“Aşksız bir hayat düşünemiyordum, ama aşk için hayallerimden vazgeçmeyi de düşünemiyordum. Mezun olduktan sonra, başlangıç sermayesi biriktirmek için güvenli bir işte çalıştım, sonra kendi işimi kurdum.” Titrek bir nefes aldım. “O zaman Eli ile tanıştım. Her şeye sahip olup olamayacağımı gösteren gerçek sınav. Hem ilişkimde hem de şirketimde zorluklar yaşadım. Eli bana destek olmaya çalıştı, ama ona yeterince zaman ayırmıyordum, işime de yeterince zaman ve enerji ayırmıyordum. Onunla ilişkiyi bitirdiğimde, *"Sanırım doğruymuş, her şeyi birden elde edemezsin"* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Bunu yaşamak, üstüne üstlük nedenini bilmeden hasta olmak." Blake başını salladı. "İşin ve sağlığını ilgili cevaplar için mücadele etmeye devam ettiğin için gurur duymalısın."

Blake, bir şekilde beni kendimden daha iyi anlıyordu. "Hâlâ hayallerinle aşk arasında seçim yapmak zorunda olduğunu mu hissediyorsun?"

Bunu düşündüm. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "İşte buradayım, otuzlu yaşlarımda, zorlu bir işim var ve..." Kalbim hızla atıyordu. "Onu kaybedeceğimden korkuyorum. Ya da seni. Ya da ikisini birden."

Elimi tuttu ve cildimde uzun çizgiler çizdi.

"Beni kaybetmeyeceksin, Cupcake," diye beni temin etti Blake, dudakları o yıkıcı sırıtişla kıvrılırken. "Tabii cinayet işlemedikçe. Kardeşin bizim hakkımızda öğrenirse, beni öldürecek. Çimento ayakkabılar, balıklarla uyumak, mafya suikastı gibi."

Bunun anlamı kalbimi kabarttı. Ryker'ı ve gelecekteki komplikasyonları gündeme getirerek, Blake bana bunun fiziksel bir ilişkiden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bu, kardeşimin öfkesiyle yüzleşmeye değer bir ilişkiydi.

"Seni öldürmez," diye alay ettim. "O bir ceza avukatı." "Aynen öyle. Yani kanıtları nasıl saklayacağını bilir. Benim duygusal yüküm yeterli bir caydırıcı olmasaydı diye," diye açıkladı Blake, "Ryker on yıl boyunca, sana dokunursam, benim için oldukça değerli olan bazı organlarımı keseceğini açıkça belirtti."

Gülerek, "Lisedeki Ryker, ters takılmış beyzbol şapkalarıyla sert adam olmaya çalışıyordu," dedim.

"Sadece lise değildi. Üç yıl önce, 4 Temmuz barbeküsünde? Kırmızı bikini giydiğin zaman? Beni bakarken yakaladı ve gözlerimi komşunun Chihuahua'sına yem yapacağını söyledi."

Bu anı ve Blake'in gözlerini benden alamaması yüzümü kızarttı. "Annemin sangria'sından sarhoş olmuştum."

"Ondan önceki Noel'de, tamamen ayıkken, bedenleri ortadan kaldırmayı bildiğini hatırlattı. Kurabiyeleri süslerken. Minik şeker kamışlarıyla." Blake başını salladı. "Bizim hakkımızda öğrenirse, Kızıl Düğün çay partisi gibi kalır."

"O zaman ona söylemenin bir yolunu düşünsek iyi olur. Ne kadar erken o kadar iyi. Halka açık bir yerde. Tanıklar ve güvenlik kameraları varken."

Blake inledi. "Ona hemen söylemek mi istiyorsun? Ben daha çok seksen yaşına gelene kadar beklemeyi düşünüyordum. Ya da ölene kadar."

"Bir plana ihtiyacımız var," dedim, gülümsememek için kendimi zor tutarak. "Birkaç kez aradı ama ben cevap veremedim. Geri aradığımda, neden birdenbire bu kadar mutlu olduğumu sorabilir."

"Bir planım var. Arjantin'e taşınmak. İspanyolca öğrenmeye ne dersin?"

"Ciddi ol."

"Ciddiyim, mi amor." Avucuma bir öpücük kondurdu. "Eğer öleceksek, bunu doğrudan kabul etmeliyiz. Ama Ryker sorarsa, sen beni baştan çıkardın de. O dudak ısırma hareketinle, ben çaresiz kaldım."

"Bir çaresini buluruz," diye söz verdim, çenesini okşayarak. "Birlikte."

Bu geceyi biraz daha uzatmak isterdim, ama hormonlarım ikinci raunt için çoktan hazırды. Meğer, yıllardır bir erkek hakkında fanteziler kurduğunda, bu arzuları tatmin etmek çok zor oluyor...

TESSA

"Genç halim şu anda çığlık atıyor olurdu," diye itiraf ettim ve hafifçe güldüm. "Antrenmanlardan sonra evimize geldiğinde, sanki bir dergi kapağından çıkmış gibi görüldüğünü hatırlıyor musun?"

Uzaklardaki şehir ıslıl ıslıl parıldarken, trafiğin sessiz uğultusu buraya, terasa kadar ulaşıyordu. Yumuşak ampuller başımızın üzerinde çapraz çapraz uzanıyor, lüks veranda mobilyalarına sıcak bir kehribar rengi parıltı yayarken, sarmaşıklar doğanın kendi dekorasyonu gibi yıpranmış tuğla duvarlara tırmanıyordu. Gece esintisi günün son sıcaklığını taşıyarak saçlarımı okşarken, Blake beni yanına daha sıkı çekiyor, yumuşak kaşmir battaniye tenimi okşuyordu.

Blake'in sesinde bir sevinç parıltısı duyabiliyordum. "Beni izliyor muydun?" "Canlı bir takipçi gibi."

O güldü.

"Bir gün Ryker ile geceyi geçireceğini ve onun uykuya dalmasını bekleyip odama gizlice gireceğini hayal ederdim."

"Kardeşin beni hadım ederdi."

Gülümseyerek başımı salladım. "Sessiz olurduk."

Blake şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Peki benimle ne yapmayı hayal ediyordun?"

"Her şeyi."

Ne zaman Blake değiştiğinde ben söyleyebilirdim
anlayabiliyordum bunu kelimelerimin sözlerim
sözlerimin fırlatma sekansını yeniden etkinleştirmeye
başladığını söyledim.

Aynı, Blake. Aynı.

Görünüşe göre bedenim, yıllarca süren gizli bakışlar ve dikkatli mesafeden sonra, kaybedilen zamanı telafi etmek için planlar yapmıştı. Artık ellerinin tenimde nasıl hissettirdiğini, onu öptüğümde nefesinin nasıl kesildiğini bildiğime göre, daha fazlasını istemeden ona bir daha bakabilecek miydim?

"İlk başta fantezilerim oldukça sıradandı. Bilirsin, misyoner pozisyonu, o tür şeyler, ama yaşlandıkça, daha da..." Başımı salladım. "Fantezilerim daha sofistike hale geldi."

"Sana bir kütüphane dolusu aşk romanı alacağım."

Gülümsedim.

"Bu arada, bana bir örnek ver."

"Seçebileceğim o kadar çok şey var ki. Nereden başlasam?" "Herhangi bir yerden. Herhangi bir yerden. Acilen, lütfen."

Gülümsemem daha da genişledi, tüm bu yıllar boyunca Blake hakkında kurduğum milyonlarca fanteziyi gözden geçirdim.

"Fantezilerimden biri sana zevk vermektir."

Blake inledi. Güzel bir iniltiydi. *Vay canına, bu çok seksi bir iniltiydi.*

"Eskiden, kimsenin beni göremeyeceği masanın altına saklanacağımı hayal ederdim. Sen orada oturup ciddi, karanlık ve düşünceli görünmeye çalışırken, ben masanın altında seni ağzıma alırdım."

Elini şimdi şişkinleşen ön tarafına kaydırды.

"Diğer herkes senin normal olduğunu görecekti, ama sırrını bilmeyeceklerdi. Masa örtüsünün altında, boğazımda gömülü olacağımı."

Blake, büyüyen ereksiyonundan rahatsız olduğu belli bir şekilde kalçalarını tekrar kaydırдыığında, kaşmir battaniyeyi omuzlarımdan attım ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Şarabını masaya koyarken gülümsemesi genişledi ve ben de belindeki kemeri çözüp pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim.

Ama parmaklarım boxer şortuna uzanırken, cep telefonu çaldı. Blake'in yüzü değişti, çenesi sıkıldı ve gözleri kısıldı. Ekranı, iPhone'unu çatıdan aşağı atmanın ne kadar tatmin edici olacağını düşünür gibi bakıyordu. Sonra yüzüne bir teslimiyet ifadesi yerleşti, sanki doktorluk görevi kişisel hayatını engelliyormuş gibi.

"Üzgünüm, Tess." Dişlerini sıkarak konuştu. "Bunu cevaplamam gerek."

Düğmeye bastı. "Dr. Morrison." Sesi profesyoneldi, ama hayal kırıklığını zar zor gizliyordu. "Hasta stabil mi?" Duraklama. "İyi. Bu, durumunun kritik olmadığı anlamına gelir. Şimdiye kadar yaptıklarını anlat."

Blake bir saniye sessize aldı ve elini saçlarında gezdirdi. "Stajyer," diye açıkladı, sözlerinde hem sempati hem de sinirlilik vardı. "Diğer acil servis doktoru kritik bir vakayla uğraşıyor, bu yüzden ona bu işlemi anlatmam gerekiyor. Üzgünüm, biraz zaman alabilir."

Açıklamasındaki önemli detayları ekmek kırıntıları gibi yakaladım: hasta stabil, durumu kritik değil, diğer doktor meşgul.

Bu, onun yapabileceği bir şey gibi geliyordu... çoklu görev.

Değil mi? Onun boxerını çektim.

"Ne ne ne yapıyorsun?" Blake fısıldadı, yüzünü telefonunun telefonunun mikrofonunu kapattı.

"Aramanı cevapla, Dr. Morrison. Ben kendimi eğlendirecek bir yol bulurum."

Yaramazca sıırttım ve dilimi kafasının tepesinde gezdirdim.

Blake'in gözleri karardı, ama direnmeye çalıştı. "Dur," diye fısıldadı.

Ona yine yaramaz bir gülümseme atarak, dilimi şaft boyunca aşağı doğru kaydırđım ve sonra yavaşça yukarı doğru çekerek, baş kısmında dairesel hareketler yaptım ve Blake'in ağzının zevkten açık kaldığını izledim. Blake, stajyerin bir dizi sorusuna cevap verirken sesini düzgün ve eşit tutmaya çalışırken, ben bu hareketleri birkaç kez tekrarladım. Tüm bunlar olurken, o aç gözlerle bana bakıyordu.

Blake'in, diğer insanların tavsiye için aradığı güçlü bir doktor olduğu aklıma geldi. Ama işte burada, dilimin merhametine kalmıştı. Uçta uzun bir son daire çizdikten sonra, onu yavaşça ağzıma aldım. Metodik bir şekilde. Çevresi bunu zorlaştırıyordu, bu yüzden geri çekildim ve sonra onu bir santim bir santim ağzıma aldım.

Stajyerin Blake'in sesindeki değışikliğı duyup duymadığını bilmiyordum, ama ben kesinlikle duydum. Onu ağzımın derinliklerine kadar aldığımda, öğürme refleksine ulaşana kadar parmaklarının başımın arkasına kilitlendiğini kesinlikle hissettim.

Gözlerim yaşardı, bu yüzden geri çekildim, ama onu tamamen ağzıma alana kadar boğazımı gevşetmeye odaklandım.

Bu, kafasını geriye doğru eğmesine ve stajyerin bitmek bilmeyen soru listesine karşı sesinin daha sabırsız hale gelmesine neden oldu. O bir sürü tıbbi terim sayarken, ben sallanmaya başladım.

Onu tatmayı sevdim. Onu ağzımda tutmayı sevdim ve onu gizlice tatmin eden kişi olmayı sevdim.

Sohbet sonsuza kadar süreceğ gibi görünüyordu, ama her anını sevdim. Her vuruş, her yalama, saçımı çeken her parmak ve tüm bu süre boyunca, giderek daha da ısınmaya başladım, uyluklarımın arasında dikkatimi çeken bir ağrı hissettim.

Belimden aşağısını giysilerimden kurtardım, üstüne çıktım ve onu sıcak, ağrıyan ihtiyacımın içine kaydırđım.

Yanlışlıkla inlediğimde, Blake eliyle ağzımı kapattı.

Ama beni durdurmadı. Hareket etmeye başladığımda, ritmimi bulduğumda ve elini ağzımdan cinsel organıma kaydırıp

o başparmağıyla yavaşça daireler çizerken dudaklarımı ısırırken bile.

Blake'in ne dediğini bile anlayamadım, ama gözleri... Gözleri, onu içime alan cinsel organıma yapışmıştı. Bu, tüm fantezilerimden çok daha ateşliydi, utanç verici bir hızla yükselen bir zevk dalgası. Sonunda dalga etrafımı sardığında, orgazmdan titreyip sarsılırken, hassas tomurcuğumu daireler çizmeyi bırakıp elini tekrar ağzıma kapatmak zorunda kaldı. Yüzümü boynuna gömdüm.

Aniden, cep telefonundaki kırmızı düğmeye bastı, telefonu bir kenara attı ve "Kalk. Hemen." dedi.

Vücudumu ondan uzaklaştırdı.

"Kanepeye otur."

Aslında bir veranda kanepesiydi, ama onu düzeltmeye niyetim yoktu.

"Şimdi arkanı dön, bacaklarını arkaya at ve başını aşağı sarkıt."

Ne yaptığını anında anladım. Beni baş aşağı pozisyona getiriyordu, başım ve ağzım kenardan sarkıyordu, onu derin boğazlamam için mükemmel bir pozisyonu.

Ben de memnuniyetle kabul ettim ve o önümde diz çökerken ağzımı açtım. O da ağzıma o kadar derin ve hızlı bir şekilde girdi ki, ben öğürmeye başladım.

Blake hafifçe geri çekilerek başımın arkasını tuttu. Ve ağzımın içine girip çıkmaya başladı.

"Çekilmemi ister misin?" diye sordu.

O ritmini bulurken, ben hafifçe başımı salladım. Cevabım onu inlemeye ve kalçalarını daha sert itmeye itti. Boğazımı gevşettim, her santimini içime aldım, ta ki sonunda durup kükreyene kadar. Boğazımın arkasında onun doruğunun sıcaklığını hissedebiliyordum, nefesini alırken titrediğini hissedebiliyordum ve birkaç saniye sonra kendini serbest bıraktı.

"Sıra bende," dedi.

Gözlerimi kıptım. Ona iyiliğimi geri ödeyeceğini beklemiyordum, ama yere uzandığında, onunla tartışmaya da niyetim yoktu.

"Yüzüme, Cupcake. Hemen."

Uyluklarımın arasındaki zonklama neredeyse dayanılmazdı, dizlerimi başının iki yanına yerleştirdim ve sonra o benim cinsel organımı ağzına çekti.

Onun yetenekli dili ritmini bulurken, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kalçalarım hareket etmeye başladı, o benimle göz göze gelirken,

beni uçurumun eşiğine getirdi ve ben onun etrafında ökene kadar beni sıkıca tuttu. Benim Blake'imın etrafında.

BLAKE

ÖZEL MESAJ

*Ryker: Arkadaşımızla ilgili bir haber var mı? *düşünen yüz emoji**

Ben: Bunu gerçekten yazıya mı döküyorsun? Felç mi geçirdin? Ryker: Vay canına, bugün biri çok çekici davranıyor.

Ben: SEN. Gerçek avukat. Knox'un ziyaretlerimden birinde söylediklerini mesaj attığımda bana "elektronik kağıt izleri" hakkında iki saatlik bir ders veren kişi.

Ryker: Rahat ol. Hukuk fakültesinden beri bu uygulamayı kullanıyorum. Askeri düzeyde şifreleme.

Ben: Tabii. Çünkü kimse "askeri düzeyde" bir şeyi hacklemedi.

göz devirme emoji

Ryker: Sorularımdan kaçınan insanlardan bahsetmişken... Son zamanlarda kız kardeşimden haber aldın mı?

Ben: ...

Ben: ...

Ben: Neden haberim olsun ki?

Ryker: İlginç bir cevap süresi.

Ben: İlginç olan, arkadaşlıktan Tess'e ne kadar sorunsuz bir şekilde geçiş yaptığın.

Tess'

e Ryker: Az önce ona Tess dedin.

geçm Hay aksi.

en. Ben: Bu çok aptalca. Bu mesajı silip kapatıyorum.

Ryker: Öyle bir şey yok ki.

Ben: İzle de

gör.

Ryker: Blake.

Ryker: Blake?

Ryker: Tamam. Ama ikisi hakkında da bana yalan söylüyorsan, senin cesedini asla bulamayacaklar. Bu bir tehdit değil. Avukatının verdiği bir söz.

TESSA

"Bu berbat bir fikir." Ön verandama yaklaşırken adımlarım kaldırımda ağırlaşmıştı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Bunu konuştuk," Blake'in sesi, onu boğmak ve öpmek istememe neden olan, sinir bozucu derecede sakin, doktor en iyisini bilir tonundaydı.

"Bir milyonda bir ihtimalle haklı olsan bile..." Benim inançsızlığıma dramatik bir şekilde göğsünü tuttuğunda ona bir bakış attım. "Onu bulmamızın imkanı yok."

"Dur. Güvenin egomu şişiriyor."

"Biz uyuşturucu koklayan köpekler değiliz. Bu anlamsız ve endişeliyim."

Bu çılgın teorisi ortaya çıktığından beri ilk kez Blake'in omurgası sertleşti. Gözlerinde karanlık bir şey parladı ve bir an için onun sarsılmaz kesinliğinin çatladığını gördüm.

"Dışarıda beklemelisin," dedi ve elimi kapı kolunun üzerinde tutan elini kendi eliyle kapattı.

"Seni benim evimde yalnız mı bırakayım? Sanmıyorum."

Sırıtarak gülümsedi, ama şakacılığının altında sert bir bakış vardı.

"Benim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum. Söylediklerinin doğru olma ihtimali varsa ve buna rastlarsan, hastalanabilirsin. Sen bir doktorsun, hastalanmayı göze alamazsın."

"Şunu bir netleştirelim." Blake yaklaştı, varlığıyla hava birden ısındı. Parmakları yanağıma dokundu, düşen bir saç telini kenara itti. "Birinin seni zehirlediği çok gerçek bir olasılıkla karşı karşıya kalmışken, şu anda en büyük endişen *benim* onu bulup hastalanmam mı?"

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Blake başını salladı, yüzünde yumuşak ve merak dolu bir ifade belirdi. "Eğer nezaket bir hastalık olsaydı, seninki o kadar aşırı olurdu ki ölümcül olurdu."

"Katılmıyorum. Sana kızgın olduğum A sınıfı cadalozluk dönemimi hatırlamıyor musun?"

Parmaklarımın altında kilit açıldı, kapı menteşelerinde gıcırdadı.

"Tessa?"

Midemi bir ağrı sardı. Hayır. O olmasın, şimdi olmaz. Blake, birinin beni öldürmeye çalıştığına ikna olmuş, yüksek alarında olduğu bir zamanda olmaz.

Dün gece Blake, sanki gerçek bir suç belgeselinin baş tanığıymışım gibi hayatımdaki herkesi gözden geçirmemi sağlamıştı. Hatta bir not defteri çıkarıp iki sütun oluşturmuş, beni sevmemek için en ufak bir nedeni bile olan herkesi metodik bir şekilde listelemişti.

Bu liste şunlardı:

Eric Voss. Listede en üstteydi, tabii ki, ürkütücü mektupları ve önceki şiddet eylemleriyle. Ama benim vücuduma zehri nasıl soktuğu bir muammaydı. Blake mektupları zehir içerip içermediğini görmek için bir test laboratuvarına gönderdi, ama şu ana kadar sonuç gelmemişti. Blake de mektuplara dokunduktan sonra hastalanmamıştı. Ama konudan saptım.

Once Upon a Lifetime, iş rakibim. Başarılı şirketlerin genellikle küçük rakiplerini ortadan kaldırmak için cinayete başvurmadığını belirtmişim. Blake yine de bunu yazmıştı, doktorunun el yazısı onun kararlı ifadesiyle uyumluydu.

Komşum, ya da Blake'in deyimiyle "sapık", görünüşe göre imkanları, erişimi ve benim gelip gidişlerime "endişe verici bir ilgi" duyuyordu.

Elbette, adam tuhaftı, ama cinayet? Hayır. Sanmıyorum.

Eli, eski erkek arkadaşım. Blake, birçok aşk hikayesinin ölümle bittiğini belirtti. #Romantizm. Ona Eli'nin daha çok bir golden retriever yavrusu olduğunu hatırlattım. Şu anda hayatımdaki tek pitbull Blake'di.

Scarlett, en iyi arkadaşım, adını o kadar şiddetle çizmişim ki sayfayı yırtmışım. Blake, "derin kıskançlık en beklenmedik yerlerde saklanabilir" diye öneride bulunacak kadar cüretkar davrandı. Not defterini kafasına atmak üzereydim.

Ve beni kim öldürmeye çalışıyor olabileceğine dair tüm o spekülasyonlardan sonra (birinin bunu denediğini varsayarsak, ki bu hala çok uzak bir ihtimaldi), şimdi Eli, tamamen unutmuş olduğum pembe bir düğün planlayıcısıyla verandamda duruyordu, Blake ise tüm vücudu bir hırsız gören bekçi köpeği gibi gerilmişti.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim." Eli gülümsedi, ama Blake'in gözlerindeki bakışı fark edince gülümsemesi kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Korkmuş değil, şaşırmış gibi davranmaya çalıştım, ama Blake'in şu anki cinayet gizemi takıntısını düşünürsek, öğleden sonra çayına bir kobra davet etmiş olsam da olurdu.

"Bunu bırakmamı istemiştin." Eli, barış teklifi gibi ciltli dosyayı uzattı.

"Ah, doğru." Bir zamanlar gurur ve mutluluk kaynağım olan, düğün planlama fikirleriyle dolu klasör. Bu kaosun içinde, günler önce geri istemiştin. Geç kaldığını söylemeyeceğim tabii...

Blake yanımda kıpırdadı, omuzları gerildi. "İlginç bir zamanlama." "Blake," diye mırıldandım, koluna dokunarak.

"Sadece eşyalarını geri getiriyorum." Eli'nin rahat tavrında artık bir keskinlik vardı.

Blake kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de tam da onun günlerdir ilk kez eve geldiği anda ortaya çıktın, öyle mi?"

"Programımı sana danışmam gerektiğini bilmiyordum." Eli'nin gülümsemesi sabit kalmıştı, ama parmak eklemleri ciltli defterin etrafında beyazlamıştı.

"Sadece büyük bir tesadüf gibi görünüyor." Blake'in sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Onun eşyalarını bu kadar uzun süre saklayıp, tam da eve döndüğü anda ortaya çıkman..."

"Tam olarak ne ima ediyorsun?"

"Ne ima ettiğimi çok iyi biliyorsun." "Senin sorunun ne?" Eli hırladı.

"Eski sevgilisi evinin önünde bekliyor mu? Sözlükte '*stalker*' kelimesini hiç aradın mı?"

"Onu takip ettiğimi mi düşünüyorsun? Çok komik." "Eğer ayakkabı uyuyorsa..."

"Seni kendini beğenmiş pislik..." Eli'nin elleri yumruk oldu. "Yüzünü yeniden düzenlemediğim için şanslısın."

Blake soğuk bir kahkaha attı. "Denemeni çok isterim."

"Çocuklar, durun." Avucumu Blake'in göğsüne bastırdım, ama o benim elim altında granit gibiydi.

"Belki de onun hasta olmasının sebebi sensin." Blake'in Eli'ye yönelttiği suçlama, gerginliği bir bıçak gibi kesti.

Sözler bir an havada asılı kaldıktan sonra yere düştü. Eli'nin yüzü öfkeden şaşkın bir inanmazlığa dönüştü.

"Onu *zehirlediğimi* mi düşünüyorsun?" Blake'e geniş gözlerle baktı. "Ne, sen aklını mı kaçırdın?"

"Zehirlere erişimin var mı?" Blake'in sesi artık duygusuzdu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Eli'nin gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Seni zehirlemek mi? Gerçekten mi?" Sesindeki acı beni tokatlamış gibi hissettirdi.

"O sadece tüm olasılıkları elemeye çalışıyor," diye açıkladım. "Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Eli'nin kahkahası acıydı. "Bana öyle geliyor ki çaresiz kalmışsın gibi geliyor, Doktor. Kendini çok akıllı sanıyordun, diğer doktorlar bir yıl boyunca Tessa'nın semptomlarını teşhis edemediğinde, sen devreye girip hemen çözeceksin sanıyordun. Bu işe yaramayınca, diğer doktorlardan daha akıllı olmadığını kabul edemedin. Bu yüzden, onu kendine bağlamak ve bu sorunu çözmek için sana güvenmesini sağlamak için başka bir açıklama uydurmak zorunda kaldın. Açıklamanın, onu güvendiği herkesle arasına bir uçurum açması ne kadar da uygun."

"Eli!" diye azarladım.

"Hayır, Tessa, bunu dinlemelisin. Bana sorarsan, hayatında zehirli olan tek bir kişi var. Bu adam." Eli bana döndü, gözleri incinmiş bir şekilde yumuşak bir bakışla. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, bana bunu yapacağımı *düşüneceğine* inanamıyorum."

Utanç yanaklarımı yakıyordu.

"Sen vazgeçmek istediğinde seni teşhis almaya teşvik eden bendim," diye devam etti. "Seni randevularına götüren ve işten izin alan bendim. Aptal gibi görünme riskini göze alarak söylüyorum, hastalığın benim hayatımı ve ilişkimizi olumsuz etkiledi. Peki, tam olarak ne kazanmış olacaktım, Tessa?"

Haklıydı. Hiç mantıklı değildi.

Ayrıca, gerçekten ölmemi isteseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdum. "Eli..."

"Hoşça kal, Tessa."

Pembe klasör boş bir sesle verandaya düştü ve Eli öfkeyle uzaklaştı. Arabanın kapısı çarptı, lastikler kaldırımında gürültüyle kayarken uzaklaştı. "O haklı," diye fısıldadım, sözlerim yenilgi tadı veriyordu. "Hayatımdaki herkese hayatımdaki herkese şüpheli gibi bakmak sağlıklı değil, Blake."

"Tessa..."

"Bak, Eli ile ilişkim yürümedi. Bunun bir nedeni de, beni hasta eden şeyin ne olduğunu bulmam için beni *cesaretlendirmesi*ydi."

Senin teorine göre, bu onu hapse attırırdı, yani mantıklı değil. Eli ve ben ayrılmış olsak da, iyi anlaşıyorduk. "Anlaşıyorduk" kelimesi burada önemli.

"Eminim geri dönecektir."

"Sadece o değil. Hayatımdaki diğer herkese de aynı şeyin olmasını izin vermeyeceğim. Birini seni öldürmeye çalışmakla su ladıktan sonra geri dönüşü yoktur, Blake." Sesim titredi. "Eli'nin yerinde olsam, ben de bir daha benimle konuşmak istemezdim. Bu fikri aklımdan geçirdiğim için kendimden utanıyorum."

"Tessa..."

Öfke ve incinmişlik beni cesurlaştırdı, birden döndüm. "Hayatımdaki başka kimseye bu suçlamayı y neltmeyeceksin, beni duyuyor musun?"

"Ya haklıysam?"

Durakladım. "Hayal bile edilemeyecek, olasılığı çok düşük bir ihtimal olarak damarlarımda bir tür toksin bulunursa, o zaman o köprüyü geçeriz. Ama sen bir doktorsun. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bu mutlaka hayatımdaki birinin beni zehirlediği anlamına gelmez. Gıda işleme tesislerinde veya takviye şirketlerinde her zaman salgınlar olur. Tedarik zincirindeki, yediğimiz veya temas ettiğimiz her şeyin yanlışlıkla kontamine olabileceği tüm alanları düşün. Yeraltı suyu, ilaçlar, gıda, takviyeler, kozmetikler. Ne olursa olsun. Bunu aklında tut, çünkü bu konuyu bir daha yüksek sesle konuşmayacağız, beni duyuyor musun?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Blake, ben  n kapıyı kilitlerken dikkatini elime vermişti.

"Dikkatlice düşündükten sonra, evimi olası zehir için görsel olarak incelemek gibi bu boşuna çabaya girişmek hem sonuçsuz hem de tehlikeli. İkimizin de önümüzde yoğun günler var."

Blake göğsünü şişirip, zor bir hastayla karşı karşıya gibi omuzlarını dikleştirerek  n kapıya baktı. Yüzünde beliren niyeti okuyabiliyordum: tek başına içeri girip, benim evimde dedektiflik yapacaktı. Ama o bir acil servis doktoruydu, Tanrı aşkına, zehir kontrol uzmanı ya da uyuşturucu koklayan bir köpek değildi. Gerçekçi olarak ne bulacağını düşünüyordu?

Hiçbir şey. Sorun da buydu.

Blake'in hastalığımla ilgili endişesi, yine mantıksız düşüncelere ve çılgın teorilere dönüşüyordu. Sırf bu nedenle, son testlerin bir cevap vereceğini umuyordum.

Sessizce arabaya doğru yürüdük.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum." Ses tonumu yumuşattım, omuzlarının yavaşça gevşediğini izledim.

Blake boynunun arkasını tuttu, kararsız görünüyordu. "Öyle, ama haklısın. Özür dilerim. Hayatını mahvetmek istediğim son şey bu, Cupcake."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve Blake'e olan öfkem, sabah çiği gibi eridi. Ellerimi boynuna doladım ve Blake'in ilişkiler konusunda pek tecrübeli olmadığını kendime hatırlattım. O benim pitbull'umdu, tehdit olarak gördüğü herkesin parmaklarına havlayıp ısıırıyordu.

Parmağımın ucuna basarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım, ağzı açıldığında öpücüğün içinde kendimi kaybettim, parmaklarım sırtını keşfederken onun parmakları saçlarımı buldu. Dünya sadece ikimize, sadece bu ana daraldı...

"Ne oluyor lan?"

Bir araba kapısı silah sesi gibi çarptı ve beni irkitti. Ayrıldık ve sesin geldiği yöne döndük, sadece kardeşim Ryker'ın yüzünde öfke dolu bir ifadeyle bize doğru koşarak geldiğini gördük.

Neler olduğunu anlayamadan, Ryker'ın avuçları Blake'in göğsüne çarptı ve onu geriye doğru sendeletti.

TESSA

Ryker bir yük treni gibi hücum etti, omuzu Blake'in midesine öyle bir güçle çarptı ki ikisi de ev sahibimin değerli ortancalarına yuvarlandı. Çiçeklerin hiç şansı yoktu.

"Ryker!" diye bağırdım.

Kardeşimin dövmeli yumruğu Blake'in çenesine çarptı, ses tuğla evlerde yankılandı. Lisedeyken randevularımı tehdit eden aynı yumruk, şimdi en iyi arkadaşının yüzünü yeniden şekillendirmeye çalışıyordu.

"Kız kardeşime asla dokunma demiştim."

"Onu koruduğumu biliyordun," diye bağırdı Blake.

"Koruyordum. Sikişmiyordum." Bir yumruk daha.

"RYKER JAMES KINCAID!" Bu sefer annemin sesini taklit ettim, ama bu, şemsiyeyle kasırgayı durdurmaya çalışmak kadar etkiliydi.

Öne atıldım, kollarımı kardeşimin gövdesine doladım, 1,88 metrelik saf öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Ama bu, minyatür bir dachshund'un bir Great Dane'e saldırmaya çalışması gibiydi ve üstüne üstlük, zamanlamam da daha kötü olamazdı. Onu yakaladığımda, Ryker çoktan bir yumruk daha atmak için geri çekiliyordu. Dirseği şakağıma çarptı ve beni çimlere geriye doğru sendeletti.

Blake, düşüşümü izlerken gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. Kardeşimi, pozisyonlarını değiştirecek kadar güçlü bir şekilde itti ve Ryker'a, müşterilerine açıklaması zor olacak bir morluk bırakacak kadar sert bir yumruk attı. Bilirsiniz, şiddet suçlarından yargılanan suçlular.

"Ben de yönetim kurulu toplantılarının şiddetli olduğunu sanıyordum." Kuru bir ses kaosu yarıp geçti.

Başımı kaldırıp baktığımda, Jace'in çimlerin kenarında durduğunu gördüm. Saatin erken olmasına rağmen kusursuz bir kömür rengi takım elbise giymişti ve bir kaşını eğlenerek kaldırmıştı. Ryker'ın arabasında olmalıydı.

"Beyler," dedi, kavgaya doğru ilerlerken aldatıcı bir sakinlikle, "Sanırım buna PR felaketi deniyor."

Şaşırtıcı bir verimlilikle, Blake ve Ryker'ın arasına girdi ve uzun boyunu ve gücünü kullanarak her birini bir koluyla ayırdı. Onlar kuduz kurtlar gibi onun tutuşuna karşı mücadele etmeye devam ettiler, ama Jace sağlam durdu, tek efor belirtisi çenesinin hafifçe gerilmesi idi.

"Lockwood, çekil önümden," diye hırladı Ryker, onun etrafından dolanmaya çalışarak.

Jace'in tutumu daha da sertleşti. "Şu anda en az yedi kişinin bunu çektiğinin farkında mısınız?" Sesi konuşma tonunda kalmıştı, ancak sesindeki bir şey iki adamı da duraklattı. "Ve bu videolardan en az üçünün beş dakika içinde sosyal medyada yayınlanacağını? Söylesene Ryker, müvekkillerin avukatlarının bir doktora saldırırken çekilmesinden ne hissedecekler? Ve Blake, eminim hastane yönetimi, acil tıp başhekim adayı birinin çim güreşi maçına katıldığını görünce çok sevinecektir."

Mücadeleyi bıraktılar, ancak ölümcül bakışlar devam etti.

"Şimdi," diye devam etti Jace, "bu ne kadar eğlenceli olsa da - ve inanın bana, iki yetişkin erkeğin testosteron yüzünden kariyerlerini mahvetmelerini izlemek gerçekten büyüleyici - belki bu tartışmayı içeride devam ettirebiliriz? Tabii, birbirinizi kamuoyunda mahvetmeyi tercih etmiyorsanız."

Başım zonkluyordu, ayağa fırladım.

"Kız kardeşime dokunursan ne yapacağımı sana söylemiştim!" Ryker, Jace'i tamamen görmezden gelerek Blake'e bağırdı.

"Bu rastgele bir ilişki değil!" Blake, Ryker'ın Jace'i geçmeye yönelik bir başka girişiminden kaçarak karşılık verdi. "Ona aşığım, seni aptal!"

Bu sözler Ryker'ı daha da öfkeliendirdi. Tek seferlik bir ilişki bir şeydi. Karmaşık, uzun süreli bir ilişki mi? Ryker, Blake ile benim aramda olanlardan tam da bu yüzden kaçınmaya çalışıyordu ve Blake onun uyarılarını hiçe saymıştı.

"Organlarını karaborsada satacağım!" Ryker tekrar mücadele etmeye başladı.

"Çok ilginç bir iş modeli," dedi Jace kuru bir şekilde, "ama korkarım tıp etiği komiteleri canlı donörlerden organ alınmasını hoş görmüyor."

Blake ve Ryker, Jace'i kollarının arasına alarak birbirlerine saldırdılar.

"DURUN!" diye bağırdım. "Sizler orta yaşlısınız!"

Sanki biri çok şiddetli bir filmi duraklatmış gibi, hepsi donakaldı. Üç kafa da mükemmel bir senkronizasyonla bana doğru döndü ve hepsinin yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı.

"Ben orta yaşlı değilim," dedi Ryker, gerçekten incinmiş gibi görünüyordu. "Ben otuz beş yaşımdayım."

Blake, kardeşim ve Jace'den uzaklaşarak, artık mahvolmuş gömleğinden çimleri silkeledi. "Orta yaş, kırk beş gibi bir şey."

"Henüz gri saçım bile yok," diye ekledi Jace sessizce, gerçekten kırılmış gibi görünüyordu.

Onlara inanamadan baktım. "Cidden mi? Sizi durduran şey bu mu?"

"Biz orta yaşlı değiliz," diye mırıldandı Ryker, elinin tersiyle yaralı dudağındaki kanı silerek.

"Bir kez olsun, kardeşine katılıyorum," dedi Jace, fiziksel müdahaleye rağmen neredeyse mükemmel kalmış kravatını düzelterek.

Ryker ve Blake'in arasına geçtim, kollarımı göğüslerinin arasında açtım, yine aptalca davranmaya başlarsa diye.

"A) Artık genç değilsiniz, o yüzden genç gibi davranmayı kesin! Ve B) ikinizden birinin hatırlaması gerekiyorsa, ben otuz üç yaşımdayım. Sen." Ryker'a parmağımı doğrulttum. "Diş telimi çıkardığımda, benim flört seçimlerim hakkında fikir beyan etme hakkını kaybettin, ve sen" Blake'e döndüm, "WWE'den reddedilmiş bir güreşçi gibi çimlerimde yuvarlanarak durumunu iyileştirmiyorsun!"

"Ve sen." Jace'e döndüm, o da bir adım geri çekildi ve ellerini teslim olarak kaldırdı. "Sen burada ne arıyorsun ki?"

"Ryker ve benim planlarımız vardı. Seni kontrol etmek için yolunu değiştirdi." Jace, Blake'e suçlayıcı bir bakış attı. "Son zamanlarda birçok kişi senin için endişeleniyor gibi görünüyor, Tessa, ve bu rolün bir uyarı etiketi olması gerekir."

Tanrım, insanlar hala bizi kaydediyorlardı. Muhtemelen konuştuğumuz sırada videoları internete yüklüyorlardı. Manşetleri şimdiden hayal edebiliyordum.

Acil Servis Doktoru En İyi Arkadaşının Yüzünde Kemik Düzeltme Tekniği Uyguladı.

Ünlü Ceza Avukatı, Mahkeme Salonunun Diğer Tarafında Saldırı Suçlamalarının Daha Az Eğlenceli Olduğunu Keşfediyor.

"Ölüm bizi ayırana kadar" düğün organizatörünün evinde yeni bir anlam kazanıyor.

Milyarder CEO, bahçede çıkan kavgaya hakemlik yaptı. Hisse senedi fiyatları yükseldi!

"Eve gir," diye tısladım, ön kapıyı işaret ederek. "Hemen. Yoksa yemin ederim, tüm organlarını karaborsada satan ben olacağım."

Birkaç saniye daha alfa erkeklerin bakışma yarışını sürdürdüler, kasları gergin, sanki iki erkek kedi bir tur daha yapmaya değer mi diye karar veriyormuş gibi. Sonunda, kaldırımında ağır adımlarla yürüdüler, arkalarında çim parçaları ve yaralı gururlar bırakarak.

Onların arkasından gittim, zihnimde ev sahibime çiçekliklerin tahrip edilmesi hakkında bir özür e-postası yazmaya başlamıştım bile.

"Burada ne yapıyorsun?" İçeri girer girmez Ryker'a sertçe sordum.

"Telefonlarıma cevap vermiyordun. Uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim."

"Meşguldüm," dedim özür dilercesine.

"Öyle görünüyor." Kardeşimin bakışları Blake'i yakıp kül etmek istiyordu.

"Öyle değil."

Jace mutfığa geçip, garaj satışından aldığım beş dolarlık kahve makinesini, neye baktığını bilmiyormuş gibi inceledi. Onun kahve makinesi muhtemelen üç yüz düğmeli, parlak gümüş rengi bir şeydi. Benimkinde ise bir çatlak, bir kırık ve 1980'lerden beri tam olarak temizlenmemiş lekeli bir sürahi vardı.

Bir parmağıyla şüpheyle karıştırdı. "Bu... çok ilginç. Elektrikten önce kahve yapmak için bunu mu kullanıyorlardı?"

Kardeşimin bakışları yüzüme döndü, sonra aşağıya, belime tutturulmuş küçük siyah kutuya bağlı küçük kabloya kaydı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Ryker.

Kalp monitörü belimde daha ağır hissediliyordu.

"Ne yapıyorsun, gizli görevde mi? Birinin suçunu itiraf etmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Bir avukat için çok tipik bir düşünce.

"Hayır, bu..." Kahretsin. Omuzlarımı dikleştirdim. "Bu bir taşınabilir kalp monitörü. Bir kardiyolog dört hafta boyunca bunu takmamı istedi."

Kardeşimin dikkati birden gözlerime kaydı. Jace kahve makinesinin yanında hareketsiz kaldı, bakışları keskinleşerek Blake ile beni sırayla süzdü.

"Bir kardiyolog mu?" diye tekrarladı Ryker, ses tonu endişeye dönüştü. "Neden kalbinizi izletmeniz gerekiyor?"

Bayanlar ve baylar, kemerlerinizi bağlayın ve tepsilerinizi dik konuma getirin.

Ağabeyime, tıbbi bir gizemle mücadele ettiğimi nasıl söyleyeceğimi uzun uzun düşünmüştüm ve ne zaman bunu düşünsem, onu rahatlatacak birçok cevaba sahip olduktan sonra, benim organize ettiğim sakın bir konuşma hayal ediyordum. Ama en iyi planların nasıl sonuçlandığını bilirsiniz.

Blake buzdolabımı karıştırdı, Eli'nin bıraktığı eski bir bira buldu, kapağını açtı ve Ryker'a uzattı.

"Al bakalım dostum." Blake şişeyi Ryker'ın eline verdi. "Daha öğlen bile olmadı," diye itiraz etti Ryker.

"Güven bana. Bunun için bir içki isteyeceksin."

TESSA

Ryker mutfak masamda çökmüş, yumruklanmış gözüne bir torba donmuş bezelye koymuş, tanıdığım sert erkek ağabeyimden çok, eskiden yatağımın altında canavar var mı diye bakan korkak bir çocuk gibi görünüyordu. Birası yarısı boşalmış, muhtemelen şimdiye kadar ısınmıştı.

Köşede, Jace bu konuşmanın dışında kalmaya çalışıyordu. Şu anda, ara sıra ölen bir balina gibi sesler çıkaran, manuel buz çözme özelliği olan eski buzdolabımı izliyordu. Onu inceleme şekline bakılırsa, Amerikan tarihi müzesine ait olup olmadığını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Tanrım, Tessa." Ryker'ın sesi sert çıkmıştı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yirmi dakika önce Blake'i neredeyse öldürdüğü ön kapıyı işaret ettim. "Sana bir şey söylemenin neden korkunç bir hayat seçimi olduğunu gösteren en iyi örnek."

"Senin hasta olduğun için kimseyi dövmezdim." Gerçekten de incinmiş gibi görünüyordu.

"Sen bir kontrol manyağısın, Ryker. Sana söylediğim anda, deli bir helikopter ebeveyn gibi hayatıma dalıp, doktor randevularımdan kullandığım diş macunu markasına kadar her şeyi mikro yönetmeye çalışırdın."

"Bu doğru değil."

gerçekten

ifade.

"Tamam, peki," diye homurdandı, "bu doğru. Ama yine de bana söylemeliydin. Ben senin kardeşinim, Tess. Böyle öğrenmek..." Başını salladı ve gözlerindeki acı benim de içimi acıttı.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama senin buldozer gibi davranışlarına karşı koyacak gücüm yoktu. Bir iş kurmaya çalışmak ve doktor randevularını ayarlamakla yeterince meşguldüm."

Ryker bezelyeleri masama attı, ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, uzun boylu vücudu mutfağını birdenbire daha küçük hissettirdi. Her ağır adım, kafamdaki zonklamaya uyuyordu.

Ardından FBI'ı gururlandıracak bir sorgulama başladı. Semptomlarımla ilgili daha fazla ayrıntı. Hangi testler yapılmıştı? Hangi doktorlara gitmiştim? İkinci bir görüş almış mıydım? Üçüncü bir görüş?

Bu sırada Jace, sanki arkeolojik bir buluntuymuş gibi manuel konserve açacağını elinde tutuyordu. Gözlerimiz kısa bir süre buluştu ve o hızla konserve açacağını masaya bıraktı, eski mutfak aletlerine değilse de, yüksek riskli durumlara alışkın birinin soğukkanlılığıyla, gelişen dramaya dikkatini geri verdi.

Blake, sorgulama boyunca şaşırtıcı bir şekilde sakin kaldı ve doktor moduna geçmeden bu konuşmayı yürütme ihtiyacımı saygıyla karşıladı. Sadece Ryker ona tıbbi sorular sorduğunda konuştu, aksi takdirde sessiz kaldı ve ben kardeşim için bu karmaşayı çözmeye çalışırken sessiz bir destek kaynağı oldu.

Ta ki neredeyse bitene kadar.

"Bir şey daha var," dedi Blake, sesi dikkatliydi. Midem düğümlendi. "Blake, yapma."

Gözleri benimkilere baktı, özür ve kararlılıkla dolu. "Bunu bilmeye hakkı var."

"Neyi bilmeli?" Ryker'ın adımları aniden durdu.

"Bilinecek bir şey yok," diye araya girdim. "Bu sadece bir teori ve Blake buna inanan tek kişi."

"Aslında ben inanmıyorum," dedi Blake. "Başka bir tıp uzmanı ilk olarak benim dikkatimi çekti."

"Neden ona bunu söylüyorsun?" Sözlerim keskin çıktı. "Onu kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu konuşmanın amacı bu değil miydi? Kardeşini her şeyden haberdar etmek?"

İhanet içimi yaktı, ellerim yumruk oldu. Beynimin mantıklı kısmı Blake'in iyi niyetli olduğunu biliyordu, ama şu anda o kısım, onun aptalca yakışıklı kafasına bir şey fırlatma dürtüsüyle eziliyordu.

"Biri bana şu anda neler olduğunu anlatsa iyi olur." Ryker'ın sesi, genellikle birinin yüzünün yeniden düzenlenmesinden önce çıkan tehlikeli oktavlara düşmüştü.

"Bu sadece zayıf bir olasılık," dedi Blake, kelimelerini dikkatlice seçerek. "Ama her ihtimali göz önünde bulundurarak, şu anda kanında toksin olup olmadığını test ediyoruz."

Mutfak sessizliğe büründü. Kardeşimin bu bombayı sindirirken kafasındaki dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

"Birinin kız kardeşime kasten zarar verdiğini mi söylüyorsun?"

"Bu mümkün," diye cevapladı Blake. "Toksinin başka bir kaynaktan gelmiş olması da mümkün. Sonuçları aldığımızda daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Bu ne kadar sürer?" Ryker'ın sözleri sert çıktı.

"Buraya gelmeden önce laboratuvara uğradık. Acele ettirdim. Gün sonuna kadar sonuçları almalıyız."

"Yani bu geceye kadar, birinin ona kasten zarar verip vermediğini öğrenecek miyiz?" Sesi tek başına ölümcül bir uyarı gibi geliyordu.

Blake'in çenesini sıkması tüylerimi diken diken etti.

Konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Öğreneceğiz. Ve eğer sonuç pozitif çıkarsa..." Tehdidini tamamlamadı, ama gözleri her şeyi anlatıyordu.

O bakış daha önce de görmüştüm, acil serviste beni kurtarmak için mücadele ederken. Bu bakış, bunu düzeltmek için her şeyi yapacağını söylüyordu.

Beni en çok korkutan, birinin beni zehirliyor olabileceği ihtimali değildi. Beni korkutan, testlerin sonucu pozitif çıkarsa, beni korumak için her şeyi yapacak bir kardeşim ve en çok acıyı veren sinir uçlarını tam olarak bilen, tehlikeli ve karanlık bir tarafı olan bir doktorun, sorumlu olan kişiyi bulmak için peşine düşecekleri bilinci idi.

Ve şimdi, Jace'in çocuklarla sessizce göz göze gelme şeklinden yola çıkarak, bu avcılar arasında üçüncü birinin daha olabileceğinden korkuyordum. Neredeyse sınırsız kaynaklara ve bağlantılara sahip birinin.

Ve Tanrı, onların yoluna çıkanlara yardım etsin.

BLAKE

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

*Axel: Ryker neden kapı koluyla kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyor?
*yumruk emoji**

Jace: Ryker'ı ne zaman gördün?

Axel: Saygıdeğer avukatımız Venmo'dan nefret ettiği için pokerde kaybettiğim parayı az önce bıraktım. Para izleri ile ilgili bir şey. Şimdi anlat. Kim onun yüzünü yeniden dekore etti?

Ryker: Bunu okuyabileceğimi biliyorsun, dahi?

*Axel: [Ryker'ı sohbetten çıkardı] Jace: [Ryker'ı
sohbete ekledi]*

Axel: [Ryker'ı sohbetten çıkardı] Jace:

*[Ryker'ı sohbetete ekledi] Ryker: Sen beş
yaşında mısın lan?*

Axel: Cidden, kimi kızdırdın? Lütfen rakip avukat olduğunu söyle.

Ben: Belki de bunu hiç tartışmamalıyız. Axel:

LANET OLSUN. Blake bir şey biliyor. Axel:

BEKLE.

*Axel: Sevgili doktorumuz sonunda çıldırdı mı? Yıllarca bastırıldığı öfke,
güzel bir şiddet gösterisiyle mi ortaya çıktı?*

*Ben: Axel, yürüyebilme yeteneğine değer veriyorsan, bırak
bu konuyu. Axel: TANRIM, YAPTI*

Axel: DOKTOR BLAKE TAMAMEN HYDE'A DÖNÜŞTÜ

Ryker: Kes sesini. Hemen.

Axel: Kütüphanede şamdanla mı oldu? Çalışma odasında ip ile mi?

MUTFAKTA TIBBİ KİTAPLA MI?

Ben: Poker gecesine gelemem. Meşgulüm.

Ryker: Ben de.

Axel: Korkaklar.

Axel: Haftaya şunu getireceğim:

Patlamış mısır

Boks

eldivenleri

Bir ilk yardım çantası (ne olur ne olmaz diye)

Her şeyi kaydetmek için telefonum

Vegas oranları (Benim param Blake'e. O sessiz seri katil enerjisine sahip.)

Ben: Nerede uyuduğunu biliyorum.

Axel: Tehditler sadece benim haklı olduğumu

kanıtlıyor, Dr. Jekyll. Ryker: Bu işler için çok yaşlandım.

Jace: 35 yaşındasın.

Axel: Ve görünüşe göre bir doktor tarafından dayak yiyebilecek kadar genç.

ağlayarak gülen emoji

Ryker: [Ryker sohbetten ayrıldı]

Axel: KORKAKLAR.

Axel: Hey, Jace, uyurken beni öldürme ihtimalleri ne kadar? Jace: Bu bahse girmeyeceğim.

Jace: Ama her ihtimale karşı vasiyetini düzenle.

Telefonumu cebime geri koydum ve turlarıma devam ettim.

"Sekiz numaralı odaya doktor lazım," diye bağırdı bir asistan doktor ve bana bir tablet uzattı.

Ekran, hastanın adını, en üstteki adı izlerken neredeyse elimde parçalanacaktı.

Eric Voss.

Görüşüm daraldı, acil servisin geri kalanı kayboldu, o harfler retina kazındı. Günlerce arama yaptıktan, çıkmaza girdikten, Tessa'nın gölgelere atladığını izledikten, o gece ona yaşattığı tüm korkuları ve o zamandan beri gönderdiği tüm mektupları hayal ettikten sonra, işte karşımdaydı, ağımın içine düşmüştü.

Göğsümde vahşi bir sevinç dalgası yayıldı. Kader, sonunda bana bir fırsat vermişti.

Koridorda attığım her adım elektrikle yüklü gibiydi. Hastanenin antiseptik kokusu daha karanlık bir kokunun altında kayboldu, dilimi kaplayan intikamın metalik tadı. Tessa'nın yanaklarından sildiğim her gözyaşı, çılgılık atarak uyandığı o an, Chuck'ın çok hızlı hareket ettiğinde irkildiği an... hepsi bu anda kristalleşti.

Odaya girip kapıyı kapattım, özel perdeyi kasıtlı olarak yavaşça kapattım, metal halkaların

. Avını çevreleyen bir köpekbalığı gibi.

"Bay Voss." İleri adım attım, dudaklarımı yetişkin erkekleri rahatsız eden türden bir gülümsemeye kıvırdım. Avını nihayet köşeye sıkıştıran bir avcının gülümsemesi. "Sizi burada gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

BLAKE

Eric Voss.

Nefes almaya zorladım kendimi, profesyonel bir sakinlik görüntüsü sergilemek için, ama zihnimde durduramadığım bir korku filmi gibi görüntüler geçmeye başladı.

Tessa'nın kabuslarla buruşmuş çarşafı. Mücadele ederken şişenin kestiği, pürüzlü, öfkeli köprücük kemiğindeki yara izi. O gece hakkında konuşurken nasıl içine kapanırdı.

Tableti bıraktıktan sonra parmaklarım yumruk oldu, açıldı, tekrar yumruk oldu. Zihnimde her şeyi görebiliyordum: onun ağırlığı, Tessa'nın küçük bedenini yatağa bastırıyordu, Tessa çaresizce nefes almaya çalışıyordu, cam kırılma sesi duyuluyordu. Kanı göğsünde birikiyordu.

Ona elini sürdü. Onu incitti. Onu taciz etti.

Bir yemin etmişim. Önce, zarar verme. Ama kanımda başka yeminler de vardı. Yıllar önce Faith'e, morluklarının iyileşmesini izlerken ettiğim yeminler. Tessa'ya, kabusları sırasında ona sarılarak ettiğim sessiz sözler. İçimde yaşayan karanlık, o beyzbol sopalı geceden beri bekliyordu, bu anın ne olduğunu anladı.

Bir hesaplaşma.

İçimde, o tanıdık öfke büyüyordu. Duvarları kanla boyayan türden bir öfke. Ama bu sefer, Faith için değildi.

Tessa içindi.

Her korkuyla uyandığında. Her irkildiğinde.

Dökülen her gözyaşı için.

Güçsüz hissettiği her an için.

Doktor olarak ettiğim yemin şimdi çok uzak görünüyordu, onun yerini daha eski, daha ilkel bir şey almıştı. O beyzbol sopasının ağırlığını hatırlayan ve birini nasıl acı çektireceğini çok iyi bilen bir şey.

Yaklaştım.

Voss orada yatıyordu, uyluk arterine tehlikeli derecede yakın bir bıçak yarısından kan sızıyordu, ayrıca kaval kemiğinde açık kırık vardı, yüzü acı ve korkuyla donmuştu.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Yeni bir çift lateks eldiven giydim, eldivenleri takarken ses çıkmasını vurguladım.

Adam, sesimin tonundan açıkça rahatsız olmuş, başını eğerek kibirli tavrını takınmaya çalıştı. "Bilmeli miyim?"

Yatağına doğru yavaşça yürüdüm ve ağır yaralı bacağına baktım. "Öyle olsaydı, başka bir acil servise giderdin herhalde." Gözlerinde karışık bir korku ve şaşkınlık ifadesini gördüm. "En son ne zaman kan görmek beni bu kadar mutlu etmişti, hatırlamıyorum."

Yüzünün solduğunu görmek ne kadar da keyifliydi.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Kompleks kırığı gözle inceledim, kaval kemiği sanki vücuduna bağlı kalmaya dayanamıyormuş gibi bacak boşluğundan çıkmıştı. "Anlat bana." Elimi yaraya yaklaştırdım, onun irkilmekten zevk aldığını fark ettim. "Son kurbanın karşı koydu mu?"

Gözleri perdeye kaydı, ama artık kimse onu kurtaramazdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O mu önce seni bıçakladı? Yoksa önce senin bacağını mı tekmeledi?" "Başka bir doktor istiyorum."

"Kızgındın, değil mi?" Eğildim, yüzüm onun yüzüne yakındı. "Şirketin satıldığında. Sosyal medya seni bir avcı olarak gösterdiğinde." Sinners and Saints hayatının her yönünü mahvettiğinde, ben de onu parçalamaya hak kazandım. "Öyleyse, öfkeni çıkarabileceğin başka bir savunmasız kadın buldun. Ama bu kadın?" Dudaklarım kıvrıldı. "Bu kadın silahlıydı. Akıllı kız, penise saldırdı." Etinden çıkan bıçağına baktım. "Iskalaması ne yazık."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Elim yarasına dokundu. Baskı uyguladım. Sözleri boğuk bir nefesle kayboldu.

"Kaç tane?" diye sessizce sordum.

"Ne?"

Daha sert bastırdım. "Kaç tane kadın, Eric?"

"Hiçbiri! Ben asla..."

"Yanlış cevap." Elimi kaydırdım ve onun çığlık atmak için kendini zor tuttuğunu hissettim. "Tekrar denemek ister misin?"

Alnında ter damlaları belirdi. "Bunu yapamazsın. Sen bir doktorsun!"

Gözlerine baktım. "İncitecek yanlış kadını seçtin." "Lütfen," diye inledi. "Ben istememiştim..."

"Kaç tane?"

Derisinden dışarı çıkan kemiğe bastırdım.

İnledi ve sonra dudaklarını bükerek bana baktı. "Onlara ne yaptığımı anlatacağım."

"Senin sözün benim sözüme karşı. Şiirsel, değil mi? Onun sözü seni hapse atmaya yetmedi. Peki ya seninki? Saygın bir doktoru sana zarar vermekle suçlayan mahvolmuş bir adam? Sence kime inanacaklar?"

Ayrıca, buna fırsatın olmayacak.

Elimi bıçağın bıçağına götürdüm. "Bir hareketin, bu da femoral arterini deler. Odana bir torba kan getirmeden kan kaybından ölürsün."

Üst dudağında ter damlaları oluştu. "Tamam. Ben... sayısını unuttum." "Sayısını unuttun mu?" Sözler buz gibi çıktı.

"Ben... bunu yapmak istemiyorum. Bu... elimde değil, tamam mı? Ama onlara asla zarar vermedim."

Onları bıçaklamayı kastetti. Bu bıçağı sadece onları korkutmak, itaat ettirmek için kullanmıştı. Bu muhtemelen onun bıçağıydı. Ve bu kadın, ruhu şad olsun, bıçağı ona karşı kullandı.

"Yani, sorun yok, öyle mi? Onları öldürmediğin için mi?"

"Ben asla niyetim..."

"Ölüm her zaman kalbin durması anlamına gelmez. Bazen, birini o kadar tamamen parçalamak anlamına gelir ki, o kişi artık eskisi gibi değildir. Sen sadece bedenine saldırmadın; geceleri arkasına bakmadan tek başına eve yürüyen kadını öldürdün. Gölgelerden korkmayan, çığlık atarak uyanmayan kadını. Senin verdiğin gerçek ölüm cezası budur. Ve bunun için mi? Kalbin durması adil bir bedel."

"Sen delisin!"

"Başka bir kurban olsaydı, seni yetkililere teslim ederdim. Ama Tessa'ya elini sürdüğün gün?" Parmaklarım bıçağın sapını buldu. "O gün mezar taşın oyuldu. O gün ben senin Azrail'in oldum."

Yüzünde tanıma ifadesi belirdi. "Sen onlardan birisin. Şirketimi yok edenlerden."

"Seni gömdük, Eric Voss." Bıçağı hafifçe çevirdim. Yeterince. "Ve son gördüğün yüz benim yüzüm olacak."

Onun altında kan birikmesini izledim, ılık atmaya cesaret etmesini bekledim. Eğer atarsa, birden fazla cinsel saldırıyı itiraf etmiş olacaktı ve Axel'in halkla ilişkiler şirketinin ortaya çıkardığı her şeyle, ömrünün geri kalanını hapiste geçirecekti.

"Kendini şanslı say," diye ekledim, korku dolu gözleri sönmeye başlarken. "Seni bu duvarların dışında bulsaydım, sonun çok daha kanlı olurdu."

Nefesi sığ ve çaresiz hale geldi. Orada durup, nabzı tamamen durana kadar yüzünün solmasını izledim.

Ancak o zaman, çok geç olduğundan emin olduktan sonra, mavi kod düğmesine uzandım.

"lm zamanı," diye mırıldandım, "ben öyle dediğim zamandır."

BLAKE

Kalabalık kahve dükkanının köşesindeki masada kız kardeşimin karşısında oturmuş, ellerimle latte'mi kavırıyordum. Espresso'nun yoğun kokusu, taze pişmiş hamur işlerinin tatlılığıyla karışıyordu.

"Bak," diye başladım, fincanımın kenarını parmağımla izleyerek, küçük sohbetten neden onu buraya çağırdığım konusuna geçmeye hazırdım. "Sanırım o gün olanlar hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

Faith'in gözleri büyüdü, ama ben başka bir şey fark ettim: şokun yerini rahatlamaya bırakması. Sanki o da bu konuyu konuşmak istiyormuş gibi.

"Ondan sonra her şey değişti sanki," dedim.

"Ayrıldık," diye mırıldandı, hırkasının kolunu oynatarak. "Ondan daha fazlasıydı." Espresso makinesi yüksek sesle tısladı. "Biz

Her zaman birbirimize sahiptik, ama sonra bir şeyler değişti. Soruşturma sona ererken, sen milyonlarca kilometre uzakta gibiydin."

Aramızdaki dokunulmamış muffin'e kaşlarını çattı. "Sanırım her şeyi sindirmeye çalışıyordum."

"Birbirimizi gördüğümüzde, bu konuyu konuşmanın seni daha da üzeceği izlenimine kapıldım. Bu yüzden sessiz kaldım, ama geriye dönüp baktığımda, bunun doğru karar olup olmadığından emin değilim." Çünkü ona bak. Hâlâ onu ele geçirmeye çalışan gölgeleri görebiliyordum.

"Bizim yaptığımız bu, değil mi?" Faith fincanını daha sıkı tuttu. "Önemli şeyleri bir kutuya koymak. Olmamış gibi davranmak."

"Travma insanları susturur," dedim.

O da başını salladı. "Birinin seni öldürmeye çalışması, sonra onun yerine senin onu öldürmeni görmek..." O durakladığında kahve değirmeni vızıldadı.

"Tam olarak sıradan bir sohbet konusu değil."

Bu anı içimi parçaladı. "Seni korumak için yaptım."

"Biliyorum." Gözleri benimkilere baktı, parıldıyordu. "Benim yapamadığım şeyi yaptın.

Benim defalarca yapmak istediğim şeyi."

Pek çok insan, üvey babasını öldürmeyi hayal ettiğini itiraf etmez. Bu durum hem Faith için endişelenmeme hem de ona daha yakın hissetmeme neden oldu.

Aynı anda.

O trajik gün ona ne yapmıştı? Hangi şeytanları serbest bırakmıştı?

Bunu anlatırken gözlerinin arkasında bir şey hareket etti, karanlık ve gölgeli bir şey.

Yanıldığımı umuyordum.

Sesi daha da alçaldı. "Hayatımı kurtardın, Blake. Bunun için sana hiç düzgün bir şekilde teşekkür etmedim." Bir gözyaşını sildi. "Sen olmasaydın, ben burada olmazdım."

Aramızda hissettiğim mesafenin aslında bana karşı derin bir korku ya da başka bir şey olmadığını anlayınca i im rahatladı.

"Keşke daha önce konuşsaydık," dedim.

"Ben de. Ama bu konuda pek iyi değiliz." Kahvesini kenara itti. "Sadece saklamak daha kolaydı."

"Yine de özür dilerim,"

dedim. "Ne için?"

"Bunu yıllar önce konuşmadığım için." Gözlerine baktım. "Ama en çok, kafasını daha önce par alamadığım için  zg n m."

Faith bir an durakladı, ama sonra dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu.

"Benim büyük, korkutucu ağabeyim."

"Artık aramızda mesafe yok," dedim. "Buna razı olabilir misin?" "Buna razı olabilirim."

Sıra bana gülümsemeye geldi. " yi. Çünkü seni hayatımda istiyorum, Faith."

"Peki o zaman." Arkalarına yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Ka ırdığım her şeyi bana anlat."

BLAKE

Masama parmaklarımla ritim tutuyordum, Thomas o ifadeyle içeri girdiğinde midemdeki tanıdık düğüm sıkıştı — bu ifade, başka bir çıkmaz sokak anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

Thomas ağırlığını değiştirdi, genellikle kendinden emin tavırları sempatiyle yumuşadı. Toksikoloji başkanı ve en kıdemli klinik patoloğumuz olarak, çaresiz kalmaya alışık değildi.

"Hiçbir iz yok," dedi, tuz ve biber saçlarını eliyle tarayarak. "Her testi iki kez yaptım."

"Bir bakayım." Sözlerim sert çıktı, ama Thomas irkilmedi. Beni yeterince uzun süredir tanıyordu, öfkeden değil korkudan sinirlendiğimi anlayabilirdi.

Bana raporu uzattı ve ben de her biri başka bir olasılığın kapısını kapatan, düzenli sütunlar halinde yazılmış negatif sonuçları gözden geçirdim. Arsenik, kurşun, cıva... Hiçbir şey yoktu. Yaygın olarak kullanılan tüm ilaçlar, tahmin edilebilir tüm zehirler... Hiçbir şey yoktu. Kağıt ellerimde hafifçe titriyordu.

"Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyız." Avuç içlerimi masaya bastırarak öne doğru eğildim. "Başka olasılıklar, dikkate almadığımız başka zehirler olmalı."

Thomas'ın yüzü ciddileşti.

"Maalesef, zehirlenmeye neden olabilecek binlerce tanınmış toksik madde var. Metaller, ilaçlar, endüstriyel kimyasallar, biyolojik toksinler, pestisitler, bitki bazlı zehirler..."

"Bin." Bu kelime aramızdaki havayı zehirledi. Ben gölgeleri kovalarken, birinin Tessa'mı yavaş yavaş öldürebileceği binlerce yol vardı.

"En olası şüphelileri test ettim," dedi Thomas dikkatlice. "Daha az yaygın olanları bile ekledim. Ama Dr. Morrison... Hâlâ semptomlarının arkasında zehirlenme olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kelimeler bulanıklaşana kadar kağıda baktım, sonra parmaklarımı burun köprüsüne bastırarak hissettiğim baş ağrısını gidermeye çalıştım.

"Artık bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesimdeki yenilgiyi nefret ederek. Thomas öne eğildi. "Ben olsam, dosyasını tekrar gözden geçirirdim. Yeni bir bakış açısı."

"Sıfır noktasına geri dön." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadım.

"Tıp, dedektiflik işidir. Bazen en önemli ipucu, yanlış yöne çok fazla odaklandığın için gözden kaçırdığın ipucudur." Bir süre durakladı, sonraki sözlerini dikkatlice seçti. "Bu bir maraton, sprint değil. Çoğu doktorun bu tür vakalar için yeterli dayanıklılığı yoktur."

"Peki ya hala bu zehir hissinden kurtulamazsam?"

Thomas düşünceli bir şekilde sakalını okşadı. "Semptomlarına bakılırsa, metaller, pestisitler veya bitki bazlı toksinler olabilir. Daha geniş bir ağ kurup, bilinmeyenleri daha derinlemesine araştırabiliriz. Bu, uzman testleri ve dış laboratuvarlar anlamına gelir." Ben sözünü kesmeden önce elini kaldırdı. "Ama," diye devam etti, "bunu hastanıza kimin yaptığını bilirsek çok yardımcı olur."

"Bu neden önemli?"

Kaşları havaya kalktı. "Bilgi. Erişim. Kaynaklar. Bir kimya uzmanı, bir kamyon şoföründen çok farklı yeteneklere sahiptir. Şüpheliyi anlamak, silahı anlamamıza yardımcı olur."

"Bu kadar zor olmamalı." Ellerimi belime koydum, endişe içimi kemiriyordu. "Neden bunu çabuk çözmezsem ölecekmiş gibi hissediyorum?"

Thomas beni uzun bir süre inceledi. "Bu hasta senin için çok mu önemli?"

Boğazım düğümlendi. Pencerenin önüne döndüm, ama Thomas'ın bakışlarını hala sırtımda hissedebiliyordum. "O, hayatımdaki herkesten daha önemli." Bu itiraf, bandajı yırtıp çıkarmak gibi bir duyguydu. "İçimde bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Sayısız hayat kurtardım, ama ya... ya benim için gerçekten önemli olan tek kişiyi kaybetmek üzereysen?"

Bu adil değildi. Kız kardeşim benim için önemliydi. Çok önemliydi. Ryker ve diğerleri de öyle. Ama Tessa... O, hepsinden farklı bir seviyedeydi.

"Elinden gelenin en iyisini yapabilirsin, Dr.

Morrison." Görünüşe göre, elimden gelenin en iyisi yeterli değildi.

"Bunu düşünün. Nasıl devam etmek istediğinizi bana bildirin."

Ofisimde tek başıma, Thomas'ın yeni bakış açısıyla şüphelileri gözden geçirdim, Tessa'nın bana her biri hakkında verdiği bilgileri kullanarak. Eli,

emlakçı. Scarlett, pazarlama uzmanı. Ürkütücü komşu. Düğün planlama şirketi. Hiçbiri, tespit edilemeyen sofistike zehirler kullanabilecek birinin profiline uymuyordu. Ve Voss'u öldürmek? Onun semptomlarını durdurmamıştı.

Raporu tekrar okudum, sonra üçüncü kez, sanki saf iradeyle sonuçları değiştirebilecekmişim gibi. Ama midemdeki düğüm, itiraf etmek istemediğim şeyi söylüyordu: Bir şeyi gözden kaçırıyordum.

Ve bu ne olursa olsun, Tessa'nın hayatına mal olabilirdi.

BLAKE

Her şeyi çözecek ipucunun tam da bu yemek masasında olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Belki de bunu geride bırakmanın zamanı gelmiştir," dedi Tessa, sesi yumuşak ama kararlıydı. Ben mum ışığında masanın karşısından onu izlerken, o da neredeyse hiç dokunmadığı en sevdiği rahatlatıcı yemek olan fettuccine Alfredo'yu çatala karıştırıyordu.

Çift olarak ilk akşam yemeğimiz mükemmel olmalıydı. Maria masa düzenlemesinde kendini aşmıştı. Kristal bardaklar mumların sıcak ışığını yakalarken, zarif çiçek süslemeler renk katıyordu, ama resmi düzenleme, her çatal ve bıçağın özenle yerleştirilmesi, bana bir kutlamadan çok bir cenazeyi hatırlatıyordu. Özellikle de Tessa'nın cenazesini, eğer bunu çözemezsem.

"Başladığımda sana, bir cevap alana kadar asla vazgeçmeyeceğimi söylemiştim," dedim, ellerim masa örtüsünün altında sıkışmış olsa da sesimi nazik tutmaya çalışarak. "Konuşma bitti."

Scarlett aniden şarap kadehini çok ilginç buldu. Uzun bir yudum aldı, masadaki gerginlik nedeniyle her zamanki keskin zekası bir anlığına köreldi.

"Bunun sana yaptığı şey hoşuma gitmiyor." Tessa'nın gözleri beni delip geçti.

"Aynı şekilde." Bu kelime, istediğimden daha sert çıktı.

Çatalı tabağa çarptığında çıkan ses herkesi irkitti. "Blake..." "Tessa." Öne eğildim, mum ışığının saçındaki saçındaki parlaklıkları ezberledim. "Benimle kalıyorsun. Bunun sana yaptıklarını görüyorum. Akşam yemeğine kadar o kadar yorgun oluyorsun ki, kafanı koltuktan zar zor kaldırıabiliyorsun."

"Bir iş yürütüyorum, tabii ki yorgunum." Çenesini, hem sevdiğim hem de korktuğum o inatçı şekilde kaldırdı.

"Sorun bu değil, ikimiz de bunu biliyoruz."

"Yorgunluğun en önemli semptomlardan biri olduğunu biliyordun," diye karşılık verdi. "Bir hastanın tıbbi kaydında
"Her gece seni o koltukta görmek..." *Kalbimi parçalıyor.*

"Blake'in bu konuyu bırakmasına izin vermeyeceksin," dedi Ryker aniden, ses tonu tam bir mahkeme salonu otoritesi gibiydi. En iyi arkadaşım Tessa'nın ağabeyi olabilir, ama şu anda tam bir avukat modundaydı ve yemek masasını son davası gibi ele alıyordu.

Axel haklıydı; Ryker'ın gözünün altında hafif bir morluk vardı. Tessa bunu agresif bir şekilde görmezden geldi. Scarlett ise benimle Ryker arasında bir şeyler olduğunu sezerek sırttı.

"Oh, özür dilerim. On yedinci yüzyılda olduğumuzu unutmuşum, o zamanlar ağabeyim hayatımdaki seçimleri dikte edebiliyordu," dedi Tessa, gözlerinde ateş dans edercesine.

Endişem olmasına rağmen, sırtımdan kendimi alamadım. Bu benim Tessa'mdı
—1,60 metre boyunda, saf kararlılık. Gizemli bir hastalıkla mücadele ediyor olabilir, ama her anını iki kat daha fazla azimle telafi ediyordu. Birinin onu kırılğan gördüğüne dair en ufak bir ipucu bile olsa, Scarlett'in "sözlü işaret fişeği" dediği şeyi ateşler ve herkese mide bulantısı, kas güçsüzlüğü ve diğer semptomların altında kontrol edilemeyecek bir doğa gücü olduğunu hatırlatırdı. Ya da acınacak biri olmadığını.

Ben ona sempati gösterdiğim anda, konuşmayı kanser hastalarına veya ölümcül hastalığı olan çocuklara yönlendirirdi. Bunun sadece bir rahatsızlık olduğunu, onu tanımlamadığını ısrarla söylerdi.

"Şimdi, bu akşam yemeğini Maria'nın yardımıyla planladığımı göz önünde bulundurarak, konuyu değiştirirsek çok sevinirim." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Scarlett sırtarak bana göz kırptı, sanki "*Gördün mü? Korkunç Chihuahua*" der gibi.

"İşler nasıl?" Tessa en iyi arkadaşına sordu.

"İşler harika," dedi Scarlett, ancak her zamanki kendine güveninin arkasında bir şeyler parıldıyordu. "Terfi için adaylığımı koyuyorum."

"Güzel." Tessa neşelendi ve makarnadan bir lokma daha almaya çalıştı. "Bunu hak ediyorsun. O şirket için çok çalıştın. Ne zaman başvuracaksın?"

"Yakında." Scarlett'in her zamanki kendinden emin tavrı azaldı. "Ama şu anda işte bazı... komplikasyonlar var."

"Ne tür sorunlar?"

Scarlett'in alametifarıkası olan sırtışı kayboldu. Aniden, zaten mükemmel olan çatal bıçak takımını düzeltmeye odaklandı. "Amerikan şirketlerinin nasıl olabileceğini bilirsin."

Scarlett, Tessa'nın endişeli bakışlarına karşılık vermedi. Gözleri sessiz bir soru ile bana kaydı. Sanki en yakın arkadaşının neden birdenbire kaçamak ve üzgün davrandığını biliyor gibiydim.

Omuz silktim.

Tessa arkadaşını değerlendirdi ve belli ki, bu kendine güvenen kadının neden birdenbire göz teması kurmaktan kaçındığını açıklaması için Scarlett'i zorlamamaya karar verdi.

Konuşma bundan sonra daha güvenli sulara kaydı, ama ben kelimeleri zar zor algıladım. Tessa'nın en sevdiği yemeği tabağında itip kakmasını, mikroskobik ısıkrıklar almasını izlemekle çok meşguldüm. Dudaklarına sürekli götürdüğü şarap kadehinin seviyesi hiç değişmiyordu. Omuzlarının hafifçe kamburlaşması, bana başka bir mide ağrısını sakladığını gösteriyordu.

Masada bakışlarımız buluştuğunda, "*İyi misin?*" diye sordum.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle başını salladı ve içimdeki bir şey kırıldı. Hayatımın aşkı gözlerimin önünde boğuluyordu ve ben sadece güvertede durmuş, dalgaların altında kayboluşunu izliyordum.

Daha sonra, akşam yemeği sonrası içecekleri toplarken, Tessa beni mutfakta buldu, kendimi sakinleştirmek için avuçlarımı tezgaha dayamıştım.

"Hey..." Eli sırtımda sıcaktı.

Zorla gülümsedim, dinlenmesi gereken bir zamanda benim için endişelenerek enerjisini boşa harcadığı için ona kızgındım.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

Onun güzel gülümsemesine bak.

"Bunu çok seviyorum. Arkadaşlarımı akşam yemeğine davet etmek... Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu..." Elini saçlarının arasından geçirdi ve o anda gördüm. "Güzel."

Elini tuttum ve kolunu uzatarak mutfağın tavan ışığında inceledim. Dirsek yakınındaki derisi kızarmış ve iltihaplanmıştı, derisi üzerinde yayılmış kurdeşenler vardı.

"Ne zamandır böyle?"

Kaşlarını çatması, sesimin keskin tonundan şaşırdığını gösteriyordu. "Farklı yerlerde ortaya çıkıp kayboluyor. Bu sefer, birkaç saattir var, sanırım?"

Bu sefer...

Hafif bir hıçkırık dikkatimi çekti. Başka birinde fark etmeyebileceğim bir şeydi, ama bu günlerde Tessa'nın her duygusuna duyarlıyım.

"Ağladın mı?"

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Neden bu kadar tuhaf bir ses tonun var? Ürkütücü." Aklım hızla çalışırken kolunu bıraktım. "Demek burun tıkanıklığın var." "Eğer endişelendiğin buysa, hasta değilim. Sadece alerji."

"Dün sabah cildin kızarmış görünüyordu." "Öyle miydi?"

Gözlerim soldan sağa kaydı. "Kızarma. Kurdeşen. Histamin tepkisine uygun burun tıkanıklığı. Cilt. Gastrointestinal. Akciğerler."

Parçalar nihayet, nihayet yerine oturmaya başladı.

"Blake? Nereye gidiyorsun?"

Ama ben çoktan evimdeki ofisime doğru koşmaya başlamıştım, kalbim olasılıklarla çarpıyordu.

"Geçen yıl bir konferans dinledim," diye arkamdan seslendim.

Ayak sesleri duyuldu. Tessa, ardından Ryker ve Scarlett, gürültüden çekildiler. Kapının önüne toplandılar ve derlediğim tıbbi veriler duvarına inanamayan ifadelerle mırıldandılar.

"Bu da ne böyle?" Ryker ısıklık çaldı. "Benim cinayet panolarımın yoğun olduğunu sanıyordum. Bu sanki WebMD ile *CSI'nin* birleşimi gibi."

"Onun semptomları," dedim, bir duvardan kağıtları çekip titrek parmaklarla başka bir bölüme iğneledim. "İlk bakışta alakasız görünüyorlar, ama değiller."

"Seni tanı mıyorsam, Ted Bundy ve bir sapığın çocuğu olduğunu düşünürdüm," dedi Ryker, üzerinde "*KALP! Nabız!*" yazan bir Post-it'in üzerinde parmağını gezdirerek.

"Lütfen bana bunun onun yaptığı en tuhaf beş şey arasında olduğunu söyle," dedi Scarlett, Tessa'ya.

"Herhangi bir kronik hastalık gibi, bir yıldan fazla bir süredir kalbine baskı yapıyor."

Sorunların olması şaşırtıcı değil."

Parçalar artık daha hızlı bir şekilde yerine oturuyordu, tıbbi bir yapboz sonunda şekilleniyordu.

"Deneyimli cinayet dedektifleriyle çalıştım," dedi Ryker. "Hiç böyle bir vaka panosu görmediler."

"Ama asıl sorun kalp değil. Bu yüzden kardiyolog tipik kalp anomalileri bulamadı."

"Onun için endişelenmeli miyiz?" Scarlett, Tessa'ya sahne fısıltısıyla sordu.

"Böyle olduğunda, düşüncelerini bitirmesine izin vermelisin,"

Tessa cevapladı.

"İşte bu." Onlara döndüm, kalbim hızla atıyordu. "Bu olmalı. Geçen yıl bir konferansta bununla ilgili bir sunum görmüştüm. Ne aradığını tam olarak bilmediğin sürece teşhis etmesi çok zordur."

"Nedir bu?" Tessa'nın sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Gözlerine baktım ve orada tüm olası geleceklerimizi gördüm. "Son bir kan testi. Hadi."

Bir an tereddüt etti, sonra uzattığım elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine dolanırken, bu sefer onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair içimden sessizce söz verdim.

Arkamızda, Scarlett'in Ryker'a fısıldadığını duydum: "On dolara bahse girerim, kız kardeşin ya bir dahi ya da bir seri katille çıkıyor."

"Yirmi dolara ikisi de" diye mırıldandı Ryker, ama ben onları zar zor duyabiliyordum.

Ben çoktan Tessa'yı kapıya, cevaplara, umuda doğru çekiyordum.

Lütfen, diye düşündüm, bu olsun.

TESSA

"Sonuç pozitif mi çıktı?" Sesim inanamama nedeniyle titriyordu.

"Kendin bak." Blake, gözleri parlayarak sonuçları bana uzattı.

Bir yıldan fazla bir süredir, hiçbir test bir şey göstermedi. Hiçbiri. Elimde tuttuğum kağıda baktım, gözyaşlarım bulanıklaştırıyordu harfleri.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu ne anlama geliyor?"

Hastanede Blake'in ofisinde oturuyorduk. Aslında ben oturuyordum. Blake çok endişeliydi, yerinde duramıyordu, odada bir ileri bir geri yürüyerek zeminde iz bırakıyordu. Onu böyle görmek garipti. Genelde sakin olan Dr. Morrison, zar zor kontrol edebildiği enerjisiyle adeta titriyordu.

"Bu yüzden meslektaşım Dr. Benjamin Hayes'in bize katılmasını istedim," dedi Blake, diğer doktora işaret ederek. "O bu alanda uzmandır."

Dr. Hayes sandalyesinde öne doğru eğildi, tavırları nazik ama doğrudan. "Tessa, iki hafta önce son kan tahlilini yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Akşam yemeğinden sonra.

Kalbim göğsümde çarparak başımı salladım.

"Sonra şüphemizi doğrulamak için idrar tahlili yaptık."

"Doğru," dedim, kağıdı masaya bırakıp parmaklarımı kucağında ovuşturmaya başladım. "Ama kimse bana nedenini söylemedi, çünkü umutlarımı yükseltmek istemediler." Özellikle de son zamanlarda kendimi çok kötü hissettiğim için.

"İlk kan tahlili, triptaz seviyesinin yükseldiğini gösterdi."

"Triptaz mı?" Bu kelime dilimde yabancı geldi. "Hiçbir doktor bana triptazdan bahsetmemişti."

Dr. Hayes hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Doktorlar, özellikle aramadıkları sürece genellikle bu testi yapmazlar. Test sonucu yüksek çıktığında, idrar testi yaptık ve 11-beta-prostaglandin F2 α , prostaglandin D2 ve lökotrien E4 aradık. Bunlar spesifik belirteçlerdir."

Bazı karmaşık tıbbi terimleri sıralamaya başladı, ama Blake yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce nazikçe boğazını temizledi.

"Doğru, özür dilerim." Dr. Hayes yaklaşımını yumuşattı. "Tessa, yaptığımız tüm testlerden sonra, bu pozitif belirteçlerle nihayet bazı cevaplar bulduk. Mast hücre aktivasyon sendromu veya MCAS denen bir hastalığın var. Bu nadir ve karmaşık bir rahatsızlık ve bunun ne anlama geldiğini sana açıklamak istiyorum."

Bu sözler beni bir kasırğa gibi vurdu. Aşırı tepki vermemiştim. Vücudumda bir sorun vardı. Bu gerçektir.

Gözlerimden yeni gözyaşları akarken görüşüm daha da bulanıklaştı.

"Mast hücre aktivasyon sendromu mu?" Sesim çatladı. "Bunu hiç duymadım, Google'da kendi kendime teşhis koymaya çalışırken yaptığım tüm araştırmalarda bile."

Dr. Hayes sabırlı kaldı, gülümsemesi nazikti. Blake'e baktım, omuzlarından akan rahatlamayı, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasını gördüm. Bu her neyse, ölümcül olmamalıydı. Göğsümdeki düğüm biraz gevşedi.

"Vücudunuzda enfeksiyonlarla savaşmaya ve yaralanmalara tepki vermeye yardımcı olması gereken mast hücreleri adı verilen bağışıklık hücreleri vardır," diye açıkladı Dr. Hayes. "Bu hücreler sizi korumak için histamin, prostaglandin ve lökotrien gibi kimyasallar salgılar. Ancak MCAS'ta bu hücreler aşırı duyarlı hale gelir. Gereksiz yere aktive olurlar ve çok fazla bileşik salgırlar, bu da gerçek bir tehdit olmasa bile vücudunuzun her yerinde bir dizi semptomu neden olur."

"Benimkiler gibi semptomlar mı?" Bu soru, durduramadan ağzımdan döküldü. Bu, gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Bunun ne anlama geldiğini bile anlamadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Tanrı aşkına, öğleden sonraki işlerimi hallederken tabut seçmeye gitmemem gerektiğini onaylayana kadar bu coşkuyu yaşamayı beklemeliyim.

Dr. Hayes başını salladı. "Mast hücreleri vücudunuzun her yerinde bulunur, ancak gastrointestinal sisteminizde, akciğerlerinizde ve cildinizde yoğunlaşırlar. Bu nedenle semptomlar hastadan hastaya değişir. Alerjileri, otoimmün bozuklukları ve hatta anksiyeteyi taklit edebilirler."

"Ama benim bu hastalığa yakalandığıma emin misiniz?" diye sordum, nefes almaya cesaret edemedim. "Evet, eminim."

Boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Neden başka kimse bu teşhisi koymadı? Geçen yıl çok sayıda doktora göründüm, ama hiçbirisi bu olasılıktan bahsetmedi bile."

“MCAS'ın teşhis edilmesi oldukça zordur,” diye açıkladı Dr. Hayes. “Bunun en büyük nedenlerinden biri, semptomlarının diğer hastalıklarla örtüşebilmesi ve doktorların yanlış hastalığı araştırmasına neden olmasıdır.”

Blake ve Dr. Hayes'e baktım.

"Peki, siz neden teşhis ettiniz?" İkiisi birbirlerine eğlenceli bir bakış attılar ve ben hemen açıklığa kavuşturmak için acele ettim: "Öyle demek istemedim. Sadece

... neden şimdi? Neden bu testi yaptınız?"

Blake volta atmayı bırakıp elini saçlarında gezdirdi. "Birkaç hafta önceki akşam yemeğini hatırlıyor musun, kolundaki kırmızı izi fark ettiğimde? Burnunu çektiğini fark ettim."

"Evet, ağladığımı düşündün."

Blake'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Aynen öyle. Seni merak ettiğim için fark ettim." Bir şey ile mücadele ediyormuş gibi görünüyordu ve durakladı. "Hiçkırık, alerji, kurdeşen, mide-bağırsak sorunları, yorgunluk... Geçen yıl MCAS ile ilgili bir konferans sunumunu hatırladım. Bir şey kafamda klik yaptı ve o anda Dr. Hayes'i aradım."

Kalbim sıkıştı. Bu, normalde herkesten uzak duran Iceman'dı. Bunu anlayabilmesinin tek nedeni, kendini duygusal olarak bağlanmaya izin vermesiydi.

#İroni

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı. "Ölümcül mü?"

Tedavi edilebilir mi?"

Dr. Hayes başını salladı. "Ölümcül değil. MCAS tedavi edilemez, ancak kontrol altına alınabilir. Amaç, mast hücrelerinizi stabilize etmek ve antihistaminikler, midenizdeki histamini azaltmak için H2 blokerleri, mast hücre stabilizatörleri ve iltihaplanma kimyasallarını engellemek için potansiyel olarak lökotrien inhibitörleri aracılığıyla salgıladıkları kimyasalları bloke etmektir. Mast hücrelerinin püf noktası, onları tetikleyen *bir şeyin* olmasıdır. Her türlü günlük şey onları tetikleyebilir: alerjiler, belirli yiyecekler, kokular, hatta hafif hastalıklar. İlk adımımız, şu anki alevlenmenizi kontrol altına almak. Ardından, bu reaksiyonlara neden olan spesifik tetikleyicileri belirlemeye çalışacağız. Bu kalıpları anladıktan sonra, ilaçlarınızı azaltabilir ve potansiyel olarak sadece alevlenmeler yaşandığında kullanabiliriz."

Başımı salladım.

"Semptomlarınızı izleyeceğiz ve gerektiğinde ilaçlarınızı ayarlayacağız."

"Bunun bende olduğundan emin misiniz?" diye tekrarladım.

"Evet."

"Ve bir yıl önce bu yüzden hastalandığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Bu tür vakalarda genellikle vücutta bir tetikleyici faktör olduğunu görürüm. Genellikle bu, mast hücrelerinizi aktive eden bir virüs veya bakteridir. Muhtemelen bir yıl önce bir enfeksiyon geçirdiniz ve tüm bunlar bu yüzden başladı. Mast hücreleriniz, daha iyi bir ifade bulamadığım için, öfkelenedikten sonra o günden beri düzgün çalışmıyorlar."

Evet. Tüm bunlar başlamadan hemen önce grip/akciğer hastalığına yakalanmıştım. "Sorunuz var mı?"

"Muhtemelen," diye kabul ettim. "Şu anda aklıma gelen bir şey yok; dürüst olmak gerekirse, bu sindirilmesi zor bir durum."

Dr. Hayes reçeteleri göndereceğine ve bir takip randevusu ayarlayacağına söz vererek ayrıldıktan sonra, şok içinde sessizce oturdum. Blake karşımda oturdu, gözleri yüzüme dikilmişti.

"Şimdiye kadar ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi fark etmemiştim." Sesim, boğazımı tıkayan yoğun duygular yüzünden kesildi. "Her şeyden sonra... Özgürlük, asla cevap alamayacağımı kabul etmek demek olduğuna kendimi ikna ettim." Zorlukla yutkundum. "Ama sağlığını ihmal etmek özgürlük değildi. Bu cevabı almak, onunla yüzleşmek... Özgür olabilmemin tek yolu buydu." Ve şimdi, sonunda, bunu başarmıştım. Gülümsedim. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin."

"Bilmiyorum," dedi Blake yumuşak bir sesle. "Ama bilmek istiyorum. Lütfen bana anlatmaya çalış"

bana

anlat Ona merakla baktım. "Neden?"

may "Öncelikle, seninle ilgili her şeyi tamamen anlamak istiyorum.

a

çalış.

"

Yaşadıklarını anlamak, sana daha iyi destek olmamı sağlıyor."

Kalbim göğsümde takıldı. Nasıl bu kadar basit bir samimiyetle tam da doğru şeyi söylemeyi başardı?

"Öncelikle" dedin, yani başka bir şey daha mı var?

Çenesini ovuşturdu ve koltuğuna daha derin oturdu. "Sanırım içimdeki doktor da bunu duymaya ihtiyaç duyuyor."

"Gerçekten mi? Ryker'ın bana anlattıklarına göre, hastalarından ve vakalarından duygusal olarak uzak duruyorsun."

Öyleyse, neden içindeki tıp uzmanı bunun *duygusal olarak* nasıl bir his olduğunu merak ediyor?

Blake uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri uzaklara dalmıştı. Sonunda konuştuğunda, sesi dürüstlikle doluydu. Bana kaybettiği genç hastasından

ve onun ölümüne kendi duygularının yol açtığına olan inancının, tıbbi yaklaşımını nasıl şekillendirdiğini anlattı.

"Ama bu teşhisi sadece kendime izin verdiğim için buldum. O gece, senin hıçkırıklarını fark etmemi sağlayan tıbbi eğitimim değildi; yalnız başına ağladığını düşünmek beni dinlemeye devam ettirdi. Bunca yıldır, beni cevaba götüren şeyle savaşıyordum." Şakağını kaşındı. "Acaba yanılmış mıyım diye merak ediyorum. İlgilenmek bir yükümlülük değil de, testlerin ve ders kitaplarının gözden kaçırabileceği şeyleri görmemi sağlayan bir şeyse?"

Yüz hatlarının yumuşamasıyla onda bir değişiklik olduğunu görebiliyordum.

"Lütfen," dedi sonunda, gözleri benimkilere bakarak, "bunun senin için nasıl bir his olduğunu söyle."

Derin bir nefes aldım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım şoktayım." Bu şokun arkasında bir duygu tsunamisi vardı. Gözlerimin arkasında gözyaşlarının biriktiğini, boğazımın sıkıştığını, hayatımın son bir yılını tekrar yaşarken göğsümün ağrıdığını hissedebiliyordum.

"Bu çok garip," diye devam ettim, sesim titriyordu. "Şu anda tek hissettiğim şeyin sevinç olduğunu düşünebilirsin. Ve öyle de. Tanrım, öyle. Sonunda bir teşhisim, bir tedavi planım var. Sonunda daha iyi hissedeceğime dair umudum var."

Ellerim kucağında birbirine dolandı. "Ama şu anda dışarıda acı çeken, tıp camiası tarafından hiçbir şeyin yanlış olmadığı söylenen o kadar çok insan var ki. Onlar için kalbim parçalanıyor."

Blake öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve devam etmemi bekledi.

"Biliyor musun, yaşadıklarımdan sonra, doktorların bir çan eğrisi olduğunu düşünmeye başladım. Büyük çoğunluğu iyi, ellerinden geleni yapıyorlar. Ama küçük bir yüzde, diğerlerine kötü bir ün kazandırıyor ve bu doktorlarla karşılaştığında..." Sesim kırıldı. "Bu, ruhunu parçalıyor."

Blake'in eli benim elimi buldu, başparmağı avucumda daireler çiziyordu.

"Çoğu insan inanılmaz derecede meşgul," diye devam ettim. "Birisi doktor randevusu almak için bu kadar uğraşıyorsa, bu bir sorun olduğu anlamına gelir. Yardım arıyorlar. Doktorun bir cevabı yoksa, sorun değil. Sorun olan, onları takip etmeden sıcak patates gibi bir oraya bir buraya atmak. Sorun olan, onlara bir sorunları olmadığını, hepsinin kafalarında olduğunu ima etmek ya da açıkça söylemek."

Blake'in tüm vücudu gerildi. "Biri sana bunu mu söyledi?"

Kafamla onayladım, anı cam kadar netti. "Altı dakika. Muayene odasında kaldığım süre buydu. İlk dakikayı tüm testlerimin normal olduğunu, semptomlarımın fiziksel bir kanıtını bulamadığını söyleyerek geçirdi. Sonraki beş dakikayı ise her şeyin kafamda olduğunu, psikolojik sorunlarım olduğunu düşündüğünü, hayal edilebilecek en küçükümseyici, aşağılayıcı bir tonla söyleyerek geçirdi."

Blake'in çenesi sertleşti, gözleri gece yarısı kadar karardı. "Adı neydi?" "Bunu sana onurumu intikamını alman için söylemiyorum." Bir gözyaşını sildim.

"Bunu sana söylüyorum çünkü bir doktor olarak, bazı hastaların acil servise gelmeden önce neler yaşadıklarını duymaya ihtiyacın var. Birçok hasta bedenleriyle, sağlık sistemiyle, kendilerini umutsuz hissettiren veya endişelerinin geçerli olmadığını düşündüren tıp uzmanlarıyla savaşıyor." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düştü. "Ve yeterince insan sana inanmadığında, bunun bedeli ağır olmaya başlar. Seni korumak için yemin etmiş insanların sana zarar vermesi kadar insanı yalnız hissettiren başka bir şey yoktur."

Blake derin ve öfkeli bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı.

"Belki de hepsi kafanın içinde *olduğunu* düşünmeye başlıyorsun. Ve günlerini geçirirken, gittikçe daha da hastalanıyorsun, zihninde şu sözler yankılanıyor: bunu kendine sen yapıyorsun." Gözyaşları artık serbestçe akıyordu. "Bu savaşta 365 günden fazla zaman geçirdim ve geceleri yatağında tek başıma yatarken, ağlayarak, bir gün daha bununla başa çıkıp çıkamayacağımı merak ettiğim zamanlar oldu."

Serbest elimle yanaklarımı sildim. "Acil servisimize geldiğimde, cevaplar için mücadele etmekten vazgeçmeye karar vermiştim. Savaşçı olmadığım için değil, artık dayanamadığım için. O roller coaster'dan inmeme gerekiyordu. Zaten kimse benim hasta olduğuma inanmıyor gibiydi. Ama neyse ki, siz devam etmem için beni cesaretlendirdiniz. Son bir kez. Ve şimdi, sonunda bitti."

Blake ayağa kalktı, beni de kaldırıp kollarına aldı. Yüzümü göğsüne bastırdım, tanıdık kokusunu içime çektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gömleğine. "Bana hayatımı geri verdiğin için."

Kollarını bana daha sıkı sardı ve başımın üstüne bir öpücük kondurduğunu hissettim. Sessizce orada durduk, geçen yılın ağırlığı nihayet hafiflemeye başlamış, yerini hafif, güzel bir şey almıştı.

Keşke bu durum devam edebilseydi.

TESSA

"Çok daha iyi görünüyorsun." Scarlett, Blake'in mutfağındaki ışıklar altında parıltıdan taze okeyi küçük parmağıının tırnağına sürerken, konsantre bir şekilde dilini çıkardı.

"Öyle mi?" Diğer parmaklarını sallayarak onun el becerisini hayranlıkla izledim.

"Kızım, bir anlığına Crypt Keeper'a benzemeye başlamıştın."

Ona en ölümcül bakışımı attım, ama bu sadece onun gülümsemesini daha da genişletti.

"Sadece bir anlığına!" Savunmak için ellerini kaldırdı. "Ama şimdi? Cildin parlıyor ve gözlerin yeniden ışıltılı. Harika görünüyorsun."

"Şey, kendimi harika hissediyorum." Bu sözler neredeyse saygıyla söylendi. Uzun süre kendimi berbat hissettikten sonra, her sabah yeniden kendim gibi uyanmak hala gerçek dışı geliyordu.

"Yani, ilaçlar işe yarıyor mu?" Scarlett okeyi kapattı, tanıdık aseton kokusu arkamızda demlenen kahvenin kokusuyla karışıyordu.

"Rüya gibi." Yüzümden gülümsemeyi saklayamadım. "Artık hiçbir semptom yok ve enerjim geri geldi. Sanki geçen bir yıl boyunca arkamda bir çapa sürüklemişim gibi hissediyordum, ama şimdi sonunda kurtuldum."

"Peki, bu teşhis konulduktan sonra Blake nasıl hissediyor?" diye sordu Scarlett.

Biraz kaşlarını çattım. "Harika görünüyor, ama hala tüm tetikleyicileri bilmediğimiz için biraz endişeli. Sürekli bir şeyi kaçırdığını hissettiğini söylüyor. Yediğim ve içtiğim her şeyi kaydediyorum ve temiz bir sayfa açabilmemiz için yine en az miktara indim." Gözlerine baktım ve küçük bir gülümsemeyi başardım. "Başaracağız."

"O zaman bu gece oruç tutacak mısın?" diye merak etti.

"Tabii ki hayır. Gelin, muhtemelen dünya tarihinin en pahalı yemeğini ödedi ve Krug Grande Cuvée 172ème Edition şampanyasına para harcadı. Bu, şişe başına 450 dolar gibi bir şey. Emin olabilirsiniz ki, o şampanyadan bir kadehten fazla içeceğim."

Scarlett güldü. "Bunu seviyorum. İyi şeyleri kaçırmadan durumunla yaşamayı öğrenmek." Tırnaklarımın daha hızlı kurumasını sağlamak için parmaklarıma hava üfledi. "Dr. Yakışıklı'dan bahsetmişken." Scarlett kaşlarını oynattı. "Nerede o?"

"Çalışıyor."

"Düğüne gelecek mi?"

Kaşlarımı çattım, göğsümdeki hafif acıyı görmezden gelmeye çalışarak. "Muhtemelen gelmez. Ama sorun değil. Bugün bir başarı öyküsü."

Kafasını salladı. "Hala yedi haftada bir düğün planladığınıza inanamıyorum. Nasıl başardınız?"

"Biraz şans vardı, satıcılar iptal olan işlerden boşluklar buldular ve bunun gibi şeyler. Biraz da..."

"İnanılmaz iş becerileri," diye araya girdi Scarlett. "Web sitenizi gördüm. Her satıcının kendi iletişim bilgilerini ve rekor sürede bir düğünü organize ettiklerine dair övgü dolu yorumları içeren bir ana sayfası olmasını sağladınız mı? Dahice."

Omuz silktim, ama gülümsememi saklayamadım. "Böylesine sıkışık bir zaman diliminde bizimle çalışmaya istekli olan herkes övgüyü hak ediyordu."

Asansör yumuşak bir sesle geldiğini duyurdu.

"Çalışması gerektiğini söylememiş miydin?" Scarlett'in kaşları havaya kalktı.

"Çalışıyordu." Tabureden kayarak indim ve çıplak ayakla fuayeye doğru yürüdüm. Blake ve ben... şey, seks yaparken kırdığımız tıbbi heykelin durduğu yerde göze çarpan boşluğu fark ettim. Bu anı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Girişte duran üç kişiyi görünce aniden durdum. Pamuk şeker pambesi saçlı bir kadın zarif bir giysi çantası tutuyordu, gümüş rengi saçları dalgalı bir adam bir tür profesyonel çanta gibi görünen bir şey taşıyordu ve başka bir kadın, pahalı olduğu belli olan iki mor çantayı dengelemeye çalışıyordu.

"Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?"

"Nereye kurmalıyız?" diye sordu adam, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

"Neyi kuracağız?"

Birbirlerine anlamlı bakışlar attılar.

"Dr. Morrison size geleceğimizi söylemedi mi?"

Pembe saçlı kadının gülümsemesi genişledi. "Sizi balo için Sindirella'ya dönüştürmek için buradayız."

O, ağızım açık kalmış halde dururken, yanımdan hızla geçip mutfağa eşyalarını bıraktı.

"Blake sizi *benim* için mi gönderdi?"

"Bu size uymazsa, aşağıda başka seçeneklerim de var." Giysi çantasının fermuarını açtı ve kırmızı halıya yakışacak zümrüt yeşili bir elbise ortaya çıktı. İpek ışığı yakaladı ve sıvı mücevher gibi akıyordu.

"Vay canına!" Scarlett neredeyse elbisenin üzerine uçarak gitti, eli kumaşa dokunmadan üzerinde durdu.

"Neden?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıktı. "Yani, Blake'e bir elbise aldığımı söylemiştim."

"İndirim reyonundan aldım, biliyorum." Daha sonra adının Lily olduğunu öğrendiğim pembe saçlı kadın yumuşadı. "Dr. Morrison şöyle dedi, aynen aktarıyorum: 'Tessa dünyaya yeteneklerini göstermeye hazırlanıyor. Onu içinden olduğu kadar dışından da olağanüstü hissettirin. Ne isterse, sınır yok.'"

Boğazım düğümlendi, göğsümde sıcaklık hissettim.

"Hayır, ağlama." Kuaför tsk etti. "O güzel gözlerin şişmesine izin veremeyiz. Şimdi, nerede başlayabiliriz? Hala ayakkabı seçeneklerini getirmem gerekiyor."

Sonraki bir saat, bakımın heyecanıyla geçti. Scarlett yakındaki bir tabureye oturdu ve ekip sihrini gösterirken gösteriyi keyifle izledi. En iyi arkadaşımın mükemmel manikürünü korudum ama beni sandalyeye adeta eritip bırakan muhteşem bir pedikür yaptırdım. Görünüşe göre şehrin en iyi moda dergileri için çalışan makyaj sanatçısı, ustaca dokunuşlarıyla yüzümü dönüştürdü ve bir şekilde kendim gibi görünmemi sağladı, sadece

... daha da güzel. Genelde istediği gibi düşen açık kahverengi saçlarım, kestane rengi vurguları mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran zarif dalgalar halinde şekillendirildi.

Ve sonra gelinlik vardı.

"Vay canına," diye fısıldadı Scarlett, yatak odasından çıktığımda.

Zümrüt yeşili ipek, sanki benim için yapılmış gibi her kıvrımı sarıyordu, ki Blake geçen haftaki alışveriş gezisinde bir şekilde ölçülerimi almış olduğu için, muhtemelen öyleydi. Kumaş, bir şelale gibi yere kadar uzanıyordu ve cesur bir yırtmaç, altındaki kristal süslemeli topuklu ayakkabıları görünüyordu. Kalp şeklinde yakası boynumu daha uzun ve daha zarif gösterirken, omuzları açık kollu elbise, artık hastalık nedeniyle keskin olmayan köprücük kemiklerimi ortaya çıkardı.

Aynadaki kadını zar zor tanıdım. Bir yıl boyunca kendi vücuduyla savaşıırken bir iş kurmaya çalışan yorgun girişimci artık yoktu. Onun yerine sağlık ve güven saçan biri duruyordu. Cildim canlılık ile parlıyordu, gözlerim ateşten ziyade olasılıklarla parlıyordu. Geçen yılın hataları ve aksilikleri artık başarısızlık gibi gelmiyordu; bunlar beni buraya getiren yolda attığım adımlardı.

Bu ana kadar Blake'in bugün çalışması beni pek rahatsız etmemişti. Zaten düğün ve resepsiyonda tüm gün meşgul olacağımı kendime söylemiştim. Ama şimdi, aynadaki yansıma bakarken, bu gece birlikte bir dans edebilseydik keşke diye düşündüm. Sadece bir tane. Kariyerimde, sağlığında ve ilişkimizde bir dönemin sonunu ve başka bir dönemin başlangıcını kutlamak için.

"Hazır mısın?" diye sordu Lily, elbisenin görünmez kırışıklıklarını düzelterek. "Dr. Morrison senin için bir araba tuttu. Aşağıda bekliyor."

Aynaya son bir kez baktım ve sadece ne kadar yol katettiğimi değil, ne kadar yol kat edebileceğimi de gördüm.

"Hazırım."

Asansörle aşağı inip dışarıdaki serin havaya adım attığımda onu gördüm.

Smokin giymiş, onu hiç bu kadar yakışıklı görmemişim, Blake arkasındaki siyah sedandan indi ve bana doğru yürüdü.

"Gelmişsin," diye fısıldadım. "Çalışman gerekmiyor muydu?"

"Bir hafta önce programımı yeniden düzenledim. Kariyerinin en önemli anını kaçıracığımı mı sandın?"

Gözlerim yaşardı.

"Makyözün sana ağlamaman için kesin talimatlar verdi. O yüzden, kendini topla Cupcake. Düğüne gitmemiz gerekiyor."

"Sanırım her şeye sahip *olabilirsin*," diye düşündüm kendi kendime.

Hayallerine ve aşkın.

BLAKE

SINNERS & SAINTS GRUP SOHBETİ

Axel: VAY ANASINI, VAY ANASINI

Axel: Blake Instagram'da trend mi oldu???

Axel: Dr. Death'in smokini var ve gülümsemeyi biliyor mu???

Ben: Buna düğün denir, ahmak. Zenginler her şeyi paylaşır. Bunu en iyi sen bilirsin.

Axel: Seksi, duygusal olarak savunmasız kadınların resmi kıyafetler giydiği bir düğüne davet edilmedim mi??? Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç.

Axel: Bekle.

Axel: O...

Jace: Tessa. Blake'in kolunda. Jace:

Hiç de kardeşçe görünmüyor.

Ryker: Kız kardeşimin erkekler konusunda felaket olan zevki sonunda kıyamet boyutlarına ulaştı.

Axel: NE

Axel: O Axel:

SİKTİR

Axel: Yani... o morarmış göz şimdi çok daha mantıklı geliyor.

Ryker: Şanslıymış. En iyi arkadaşım ve kız kardeşimin bana yalan söylediğini öğrenmenin şokuyla dikkatim dağıldı.

Axel: Hepsi bu mu? Cinayet yok mu? Mezar yok mu? "Kız kardeşime dokunursan ölürsün" ne oldu?

Ryker: Tessa, engel olursam birinci sınıfta geçirdiğimiz bahar tatilini annemize anlatmakla tehdit etti.

Axel: Bu saçmalık. Bana şiddet sözü verilmişti. Birinin dişlerini kaybedeceğine para yatırmıştım.

Ben: Kan dökülmemesine duyduğun hayal kırıklığı gerçekten endişe verici.

Axel: Bunu, hastalarını tedavi ederken en iyi arkadaşının kız kardeşiyle gizlice çıkan adam söylüyor. Senin hikayen tam bir seri katil hikayesi.

Ryker: Fazla zorlama, Axel.

Axel: Yoksa ne? Ona seni yumruklaması için bir şans daha mı vereceksin?

göz devirme emoji

Jace: Ryker'ın kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla çıkmasından daha kötü bir bahar tatili hikayesi olduğunu görmezden mi geleceğiz?

Axel: Evet, neden bunu hatırlamıyoruz?

Ryker: O gece ikiniz de sarhoştunuz, bu yüzden hafızanızda bir boşluk var.

*Axel: YENİ GÖREV ALINDI *hedef emoji* Ryker: Seni bitireceğim.*

Ben: Şimdi kim ölüm tehditleri savuruyor?

Ryker: Kapa çenen, kız kardeş öpücüğü.

Axel: Sonunda o kızarıklığın geçtiğini söylemek için kötü bir zaman mı?

Meğer cinsel yolla bulaşan bir hastalık değilmiş!

Herkes: KES SESİNİ, AXEL.

TESSA

"Düğün muhteşemdi, Tessa." Shelly, kristal şampanya kadehini kaldırırken gözleri parıltıyordu, baloncuklar başının üzerindeki binlerce ışığın yumuşak parıltısını yakalıyordu.

O anın büyüsunü içime çektim ve sonunda, sonunda her şeyi içime sindirdim. Büyük balo salonu, başımın üstünde eterik kemerler oluşturan şelale gibi sarkan wisteria çiçekleri ve narin beyaz orkide çiçekleriyle büyümlü bir bahçeye dönüşmüştü. Kristal avizeler mermer zeminlere prizmatik gökkuşakları yansıtıyordu, her masada ise eski cıva camdan yapılmış mumlar yakalanmış yıldız ışığı gibi titriyordu. Yaylı dörtlüsünün melodisi ipek gibi havada süzölüyor, dans pistinde sallanan çiftleri sarıyordu. El yazısı ile yazılmış yer kartlarından şeker çiçeklerle süslenmiş devasa pastaya kadar her ayrıntı, Shelly için hayal ettiğim gibi olmuştu.

Sonra Blake vardı — smokinli yakışıklı, seksi Blake — işimi yapabilmem için benden saygılı bir şekilde uzak duruyordu, ama etkinlik boyunca bana cesaret verici bakışlar atıyordu.

"Umarım her şey hayal ettiğin gibidir," dedim.

Shelly, şampanyası kadar coşkulu bir kahkaha attı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu, haftalar değil, yıllar süren bir planlama sonucu gibi görünüyor. Hala bunu başardığına inanamıyorum."

"Bir vizyonumuz vardı," diye hatırlattım ona. "Sadece doğru tedarikçileri bulup bunu... kısa sürede gerçekleştirmek gerekiyordu."

"Sanki dünyayı yerinden oynatmak iş yerinde sıradan bir günmüş gibi konuşuyorsun."

Ona küçük bir gülümseme attığımda, elini uzattı ve elimi sıktı. "Neler yaşadığını biliyorum, Tessa."

Kalbim durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şey. Once Upon a Lifetime'ın sabotajı. Her adımında seni yok etmeye çalıştıkları." Parmaklarımı sıktı. "Ve sen tek kelime bile etmedin. Kendi sağlık sorunlarınla uğraşırken, sadece mücadele etmeye devam ettin."

"Nasıl..."

"Sabotajı nasıl öğrendin?" Şampanyadan bir yudum daha aldı, gözleri her şeyi biliyordu. "Tarihi öne almayı tartıştığımız ilk toplantıyı hatırlıyor musun? Riskleri, Once Upon a Lifetime'ın nasıl kirli oyunlar oynayabileceğini konuştuk. Ama sen bir daha bundan bahsetmedin ve ben de... Kimsenin bir düğünü mahvetmeye çalışacak kadar kalpsiz olamayacağını düşündüm. Yanılmışım."

Boğazım düğümlendi. "Sadece senin için mükemmel bir gün olmasını istedim." "Ve bana bunu verdin, sana yaptıkları onca şeye rağmen."

Shelly'nin

gözleri parladı. "Ama şimdi sıra sende. *To Have and To Hold*'un bugünkü çevrimiçi sayısını kontrol et."

Kalbim durdu. *To Have and To Hold*, düğün sektörünün kutsal kitabıydı, bir gün, belki yıllar sonra, şanslıysam, yer almayı hayal ettiğim dergiydi. Shelly'nin damadı telefonuyla ortaya çıktığında, sayfa çoktan yüklenmişti, gördüklerimi okumak için gözyaşlarımı geri çekmek zorunda kaldım.

Oradaydım. Ön sayfada. Hala etrafımızda devam eden düğünün fotoğraflarıyla birlikte tam bir özel haber. Okurken ellerim titriyordu, bazı cümleler ekrandan fırlıyordu.

"... dikkat edilmesi gereken etkinlik planlayıcısı ..."

"... eşsiz bir özveri ile hayalleri gerçeğe dönüştüren ..." "... taşlar denizinde bir elmas, Tessa Kincaid'in En Çılgın Hayalleri

Events, müşterilerine gösterdiği samimi ilgi ve yerel işletmelere verdiği sarsılmaz destekle diğerlerinden ayrılıyor ..."

Makale daha sonra, Once Upon a Lifetime'ın küçük işletmelere yönelik sistematik sabotajını, satıcılarla yapılan röportajlar ve kesin kanıtlarla ortaya koydu. Ekran görüntüleri. Soruşturma altındaydılar, bu yüzden artık kimseye zarar veremezlerdi.

"Nasıl?" diye fısıldadım.

"Bu düğünü bu kadar çabuk gerçekleştirdiğin için teşekkür etmek amacıyla influencer arkadaşlarımdan birinden senin hakkında yazmasını istedim. O eskiden araştırmacı gazeteciydi ve satıcılarla röportaj yapmaya başladığında..." Shelly'nin gülümsemesi zafer dolu bir hal aldı. "Epey ilginç bir hikaye ortaya çıkardı. David ile Goliath gibi. Ve Tessa? Şu anda bu düğün hakkında yazan üç düzine influencer daha var. Her birinin en az on beş gelini senin hakkında soruyor."

Boğazım o kadar şişti ki, kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordum.

"Shelly, bugün senin günün, değil..."

"Benim günüm geldi," diye yumuşak bir sesle sözümü kesti, gözleri yaşlarla doldu. "Senin sayende, babam da bu günü benimle birlikte kutlayabiliyor."

Odanın diğer tarafını işaret etti ve ben de dönüp babasının bize doğru geldiğini gördüm. Zayıf vücudunu destekleyen bastonuna ve çökmüş yanaklarına rağmen, gözleri benim de gözyaşlarımı akıtacak kadar sıcak bir ışıkla parlıyordu.

"Bayan Kincaid," diye başladı, sesi kırılgan.

"Lütfen, bana Tessa deyin."

Titrek bir nefes alarak başını salladı. "Tessa. Biliyorsunuz, Shelly'yi hastanede kucağıma verdikleri andan itibaren, diğerlerinden daha çok hayalini kurduğum bir gün vardı." Durup kendini topladı. "Küçük kızımı mihraba götürmek. Bu... bu sadece bir gelenekten daha fazlası. Bir babanın son sevgi gösterisi. Çocuğunuzu, onun için kurduğunuz hayattan, kendi kuracağı hayata yönlendirdiğiniz an."

Sesi kırıldı ve Shelly ona daha da yaklaştı, kendi gözyaşları da artık serbestçe akıyordu.

"Teşhisi aldığımda, düşündüm ki... O anın bizden çalındığını düşündüm. Ama sen..." Titreyen parmaklarıyla elimi tuttu. "Bana o hediye verdin. Kızımın geçirdiğim o değerli, yeri doldurulamaz anı. Bunun için teşekkür etmek için yeterli kelime, yeterli yol yok."

Konuşmaya çalıştım, ama duygularım sesimi tıkadı. Shelly babasına sarıldı, ikisi de sessizce hıçkırarak omuzları titrerken birbirlerine sarıldılar. Sonunda ayrıldıklarında, Shelly gözlerini sildi ve sulu bir gülümsemeyi başardı.

"Ah, bir şey daha var. Babam ve ben, bunu gerçekleştirmek için elimizden gelen her şeyi yaptığımız için yüzde otuz beş bonus ekledik."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. "Bu... bu inanılmaz cömertçe."

"Ve Tessa?" Shelly'nin gözleri ciddileşti. "Ücretlerini en az yüzde elli artır. Artık müşterilerini seçebilirsin."

Orada dururken, yarattığım masalsı düğün ve dokunduğum hayatlarla çevriliydim ve sonunda tüm hayallerimin sadece mümkün olmadığını, aynı zamanda gerçek olmaya başladığını da kabul ettim.

Ve bunları paylaşmak istediğim bir kişi vardı.

TESSA

"Kapıyı koru." Bir elinde açık şampanya şişesi tutan Blake, diğer eliyle bir personele yüz dolarlık banknotlardan oluşan bir deste uzattı.

Garson itiraz etmek için ağzını açtı, ama elindeki banknotların yüzlük olduğunu fark edince itaat etti. Hemen balo salonunun bu bahçelere açılan tek çıkışının önüne geçti.

"Kek kesimi için gerçekten orada olmam gerek," dedim.

Bu yüzden dış mekan şu anda misafirlerden boştu. Hepsi, yirmi bin dolarlık pastanın kesilip servis edilmesini izlemek için içeri girmişti, çünkü kim yirmi bin dolarlık pastadan bir dilim istemez ki?

Cevap: Blake Morrison.

Bütün akşam boyunca gözleriyle beni soyduktan sonra, harekete geçmek için olabildiğince uzun süre bekledi.

Aç gözlerle Blake beni parke taşlı yoldan, çiçeklerin üzerine asılmış balon ışıkların altından geçerek, تنها bir bahçe çardakına götürdü. Burada, ahşap duvarların iç içe geçmiş desenine sarılmış sarmaşıklar ve çiçekler nedeniyle binayı bile göremezdiniz. Ay ışığı ve yakındaki ampullerden yayılan yumuşak ışıkla, sanki sarmaşık ve çiçeklerle süslenmiş bir süslemenin içindeymiş gibi, masalsı bir hava vardı.

"Bütün gece seninle yalnız kalmak için can atıyordum," dedi Blake, kulak mememi ısırarak. "Mekan personeli pasta kesme işini halletti. Senin görevin, uğurlama törenine kadar bitti."

Gülümsedim. Birkaç dakika önce Blake'e, pasta kesimi sırasında ayrılabilceğimi, çünkü mekan personelinin ne yapacağını çok iyi bildiğini söylemiştim. O da gözlerinde açgözlü bir bakışla ortadan kaybolmuş ve bir şişe şampanya ile geri dönmüştü. Beni buraya getirmişti.

"Elbiseni çıkar," dedi Blake.

Tanrım. Bu emri veriş şekli bacaklarımın arasına bir elektrik akımı gönderdi ve cinsel organım anında zonklamaya başladı.

Hain.

"Halka açık bir yerdeyiz."

"Aslında değil." Yine boynumu öptü ve lanet hormonlarım buna tepki göstererek meme uçlarımı sertleştirdi. "Kimsenin bizi rahatsız etmemesi için yüksek ücretli bir korumamız var ve burada kimse bizi göremez."

Bu doğruduydu, ama yine de riskli geliyordu.

"Bu profesyonelce değil," diye itiraz ettim, Blake boş elini elbisenin yırtmaçından içeri sokup, onu bacaklarımın arasına yaklaştıırken bile. Orası artık kalp atışı gibi ağrıyordu.

"İki sevgili, تنها bir bahçe çardakında. Gelin sizi yakalasa bile, eminim bunu romantik bulacaktır."

Öyle olurdu. Ama mesele o değildi. Mesele şuydu: "Düğünü ben planladım ve..." İki parmağı içime girdiğinde sözlerim kesildi.

"Külot giymemişsin," diye inledi ve parmaklarını hafifçe çekti. "Külot giymediğini bilseydim, düğüne giderken arabada seni becerirdim. Ve tören sırasında da." Parmaklarını sertçe içeri itti. "Ve akşam yemeğinde de."

Ancak onun sözlerine odaklanamıyordum, o daha derine girerken ve başparmağıyla hassas tomurcuğumu yavaşça, işkence gibi dairesel hareketlerle okşarken, cinsel organım onun etrafında zonkluyordu.

"Yapmamalıyız..." Son bir, acınası protesto girişiminde nefes aldım.

Ama etrafa hızlıca baktıktan sonra, onun haklı olduğunu fark ettim. Sarmaşık ve çiçeklerle kaplı çardak, göle bakıyordu ve burada kimse yoktu. Muhafızımız sayesinde kimse de olmayacaktı. Burada sadece ikimiz vardık.

"Durmamı ister misin, Cupcake?"

Cevap olarak, kalçalarımı salladım ve onun elinin üzerinde yuvarlandım.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve parmaklarını içimde kıvrırarak ve mükemmel açıyla iterek beni ödüllendirdi.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, onun tamamının beni doldurmasına.

Aniden, elleri tasarımcı elbisemin üzerindeydi, onu belime kadar sıyırdı ve cinsel organımı ortaya çıkardı.

"Geriye yaslan," dedi, sırtımı duvara, cinsel organımın ona en yakın olduğu açıyla bastırarak. "Şimdi bunu tut."

Bir avuç dolusu kumaşı tutup havaya kaldırdım, onun ne yapacağını merakla bekliyordum çünkü gözlerindeki ışıltı bana onun eğlenceli bir şey planladığını söylüyordu

eğlenceli bir şey planladığını söylüyordu.

"Daha yukarı." Kumaşı göbek deliğime gelene kadar yukarı itti.

Yutkundum, Blake'e tamamen çıplak kalmış halimi kimsenin görme riski olup olmadığını son bir kez kontrol etmekten kendimi alamadım, sonra onun şampanya şişesini alıp karnımın alt kısmına dökmesini izledim.

Nefesimi tuttum, soğuk sıvı cildimden aşağı, cinsel organıma doğru akarken.

Blake'in kendinden emin gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Seni seni içeceğim, Cupcake."

Ve sonra Blake Morrison, hala üç bin dolarlık smokin giymiş halde, tek dizinin üzerine çöktü. Evlenme teklif etmek için değil, ama bunun gelecekte olacağına emindim. Ama şampanya ile ıslanmış cinsel organımın üzerine kendini konumlandırmak için.

Dili alt karın bölgemden başladı, tatlı, yapışkan kalıntıları yaladıktan sonra uzun, acı veren bir yol izleyerek uyluklarıma doğru ilerledi. Ama durdu, beni bekletirken bana yaramaz bir gülümseme attı ve karnıma daha fazla şampanya damlattı.

Blake'in bakışları, kıvrımlarımın etrafına damlayan sıvıyı izlerken hipnotize olmuş gibiydi ve sonra ahşap zemine düştü. Sonunda, muhteşem bir şekilde, Blake dilini düzleştirdi ve cinsel organımı yavaşça yaladı. Gözlerim kapandı, ağzım iniltiyle açıldı, o cinsel organımın etrafındaki her damla şampanyayı yalarken ve sonra sağ ayağımı yanımdaki bankın üzerine koyarak dilini kıvrımlarımın içine daldırıp içime girdi.

Şimdi burada, Blake'e bir sunum olarak dururken, neden buna karşı koyduğumu hemen merak ettim. Dili daha derine daldı, sonra geri çekildi ve içeri girip çıkmaya başladı. Sonunda tomurcuğuma geri döndüğünde, isteyebileceğim tüm ilgiyi ona gösterdi. Ben sevdiğim adama bakarken, o da dönüyor, daireler çiziyor ve emiyordu, kalbim sevinçle patlıyordu. Ve tutkuyla. Çok geçmeden onun ağzında boşaldım.

Titreyerek ve sallanarak, kalçalarımı ona doğru salladım, son titrememe kadar sürdürdüm, ta ki sonunda kaslarım yorgunluktan gevşeyene kadar.

Blake ayağa kalktı, beni döndürdü ve duvardan daha da uzaklaştırdı, pantolonunun fermuarını açarken kalçalarımı dışarı doğru ve bacaklarımı ayırdı.

"Çok güzelsin, Cupcake."

Girişime hizalandı, tek bir güçlü itişle içine girerken uyluklarım ağrıyla zonkluyordu.

Beni doldurdu. Beni genişletti. Kendini içime gömdü.

Zaten yeni bir orgazm onun etrafında yükselmeye başlamıştı ve ritmini bulduğunda, ecstasy çılgılığını bastırmak için dudağımlı ısırdım.

Blake Morrison — acil servis doktoru, şimdiye kadar gördüğüm tüm seks rüyalarının fantezisi

—smokin giymiş, beni arkadan alıyordu, ben ise tasarımcı bir zümrüt elbise giyiyordum. Çiçeklerle dolu bir çardakta içime gömüldü, göğüslerimi kavrayarak defalarca içime girdi. Bir elimle kumaşı uzak tutarken, diğer elimle kendimi destekledim.

Özellikle de her seferinde daha sert ve daha sert girmeye başladığında.

Kıçımı o kadar sert tokatladı ki, zevkten önce bir anlık acı hissettim, çok ses çıkarmamak için dudağımlı daha sert ısırarak zorunda kaldım.

Sonra titremeye başladım.

"Henüz değil," dedi Blake.

"Blake..."

"Ne zaman boşalabileceğini ben söylerim, Tess. Henüz değil."

İçimi tutabileceğimden emin olamadan inledim. O mükemmel sinir demetine vuruyordu.

"Az kaldı, Cupcake," diye söz verdi. "Senin içine boşaldığımda benim üstüme boşalmanı istiyorum."

Aman Tanrım.

Blake daha hızlı nefes almaya başladığında, yaklaştığını anlayabildim.

"Şimdi, Cupcake."

Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım, onun penisi etrafında titriyordum.

O ise sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye devam etti, ta ki sonunda durana kadar. Tükenmişti.

Nefesimizi toplamamız bir dakika sürdü ve nefesimizi topladığımızda Blake hemen elbisemi doğru pozisyona getirmeye yardım etti.

Mucizevi bir şekilde, elbisenin dışına şampanya veya sıvı dökülmemişti.

"Evde bir tur daha yapacağız," dedi Blake, alnımı öperek.

Çardaktan çıkarken, kıyafetlerimizi son bir kez düzelttik. Bahçenin romantik, تنها bir köşesinden çıkan iki sevgiliyi gören herkes ne olduğunu anlayabilirdi. Rujum kesinlikle bulaşmıştı ve boynumda hafif bir ter parlaması hissedebiliyordum, Blake'in koyu saçları ise hâlâ biraz dağınıktı. Planım, doğruca kadınlar tuvaletine gitmekti, ama beş adım attıktan sonra donakaldım.

Çünkü orada, hemen köşede Eli duruyordu. Bu düğüne nasıl davet edildiğini ve kapıyı hala koruyan garsonu

kapıyı koruyan garsonu nasıl geçmişti, emin olamıyordum. Ama emin olduğum şey, yüzündeki ifadeydi, ki bu ifade tam anlamıyla acı dolu bir ifadeydi. Her zamanki kendinden emin duruşu yok olmuştu, yerine daha küçük, daha kırılgan bir şey gelmişti.

Beni, sonra da belime sahiplenici bir şekilde kolunu dolayan Blake'i süzerken gözlerinde yıkımı okuyabiliyordum. Ona bir şey söylemek istedim, ama fırsat bulamadan Eli uzaklaştı ve balo salonundaki insan kalabalığının içinde kayboldu.

"Onunla konuşmam lazım," dedim.

Çünkü ona bir özür borçluydum. Sadece ayrılmakla kalmayıp, yeni erkek arkadaşımınla samimi bir an paylaştığımı bilerek, benim gerçekten aşık olduğumu görmek ne kadar yürek parçalayıcıydı, hayal bile edemiyordum.

Hem de beni zehirlemekle suçlandıktan sonra.

TESSA

Eli bana doğru yürüdü.

"Bize bir dakika müsaade eder misin?" diye Blake'e sordum.

Eski sevgilimi sevmediği belliydi, ama Eli'ye sahiplenici bir bakış attıktan sonra, şakağıma bir öpücük kondurdu ve başını salladı.

"Barda olacağım," dedi Blake, isteksizce bize yer açmak için uzaklaşırken.

"Şampanya?" diye sordu Eli, bir şekilde iki kadeh şampanyayı benim fark etmediğim bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Nazik bir gülümsemeyle birini kabul ettim. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Damadın annesine bir ev sattım." Bir yudum aldı. "O kadar minnettardı ki bana davetiye gönderdi. İşlerimi canlandırmak için yardım etmek istediğini söyledi."

"Yani bu senin için de bir iş etkinliği miydi?"

"Kartvizitlerimi dağıttım," utangaç bir gülümsemeyle itiraf etti. "Bunu yaparken kendimi kirlenmiş hissettim."

Gülerek, "Sakın yapma. Senin adına sevindim Eli. Kariyerin gerçekten yüks

eliyo "Senin de," dedi, bardağını benimkine çarptırarak. "Şerefede."

r." Bir yudum alırken, resepsiyonun sona erdiğini fark ettim.

Dans pisti boşalmış, müzik eşliğinde dans eden birkaç çift kalmıştı. Pencerelelerden, şehrin ışıkları benim tam olarak anlayamadığım uyarı sinyalleri gibi parlıyordu.

"Demek resmiyet kazandı," dedi Eli, sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı. "Onu seçtin."

Kaşlarımı çattım. *Hiçbir zaman bir rekabet olmamışken, ne tuhaf bir laftı bu.*

"Aramızda yürümediğine üzüldüm."

"Özür dileme." Eli elini reddedercesine salladı, ama parmak eklemleri bardağın sapını sıkıca kavramış, bembeyaz olmuştu. "Senin adına mutluyum, Tessa."

Sesindeki gerginlik, duruşundaki tuhaf gerginlik, hala incindiğini gösteriyordu. Elbette incinmişti.

"Blake'in seni beni zehirlemeye çalışmakla suçladığı için üzgünüm," dedim, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Eli'nin kahkahasında hiç mizah yoktu. "Düşünebiliyor musun? Gündüzleri emlakçı, geceleri toksikoloji uzmanı?"

Aklımın bir köşesinde bir şey canımı sıkıyordu, tam olarak anlayamadığım bir uyarı.

"Aslında, MCAS denen bir hastalığım olduğu ortaya çıktı." Teşhisi açıkladım.

"Vay canına." Kaşları yukarı kalktı, ama gözlerinde bir şey parladı. "Ve erkek arkadaşın ilk seferinde seni hasta edenin ben olduğumu düşünmüştü."

İlk sefer mi? Bu kelimeler zihnimde dönüp durdu, onun kelime seçimini, tuhaf vurgusunu çözmeye çalıştım.

"Seni çoğu randevuna götüren bendim," diye devam etti, sesi neredeyse hüzünlü bir tona dönüştü. "Sen hasta hissettiğinde seni yatağına yatıran bendim."

"Yaptığın her şey için minnettarım."

"Hoşuma gitti," diye itiraf etti ve sesindeki samimi dürüstlük beni ürpertti.

Hoşuna gitti mi? Semptomlarım Blake'i *rahatsız ediyordu*. Elbette bana bakmak istiyordu, ama bundan hiç zevk almıyordu çünkü bu, benim kendimi çok kötü hissettiğim anlamına geliyordu.

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, zihnim bunu işleyemeden vücudum tehlikeyi fark etmişti. Nedenini tam olarak belirleyemesem de, tehlike sinyalleri çılgılık atıyordu.

"İlk tanıştığımızda çok güçlüydün, çok bağımsızdın. Ama o ilk bronşit krizinden sonra..." Gözleri uzaklara daldı. "Bana ihtiyacın vardı. İlk kez, gerçekten bana ihtiyacın vardı."

Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi, parçalar yerine oturmaya başladıkça dehşet uyandı. Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladı ve artan bir korkuyla şampanya kadehime baktım.

Bu sırada, ağzı acınası, zafer dolu bir gülümsemeye dönüştü.

"Seni öldürmeye çalışmıyordum," diye açıkladı, sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi. "Sadece... İhtiyaç duyulmak hoşuma gitti. Hasta olduğunda, sana bakmama izin verdin. Güçlü olanın ben olmamı sağladın."

Oda eğilmeye başladı ve kaçmamı engelledi. Bu arada, zihnim bu yeni gerçekliğe uymadığı için onunla mücadele ediyordu.

Öyle miydi? Sonra tekrar, doktorun mast hücrelerini tetikleyebilecek her şeyi bana anlattığını hatırladım. İlaçlar onları tetikleyebiliyorsa, zehirler de tetikleyebilirdi.

"Ama ayrıldıktan sonra da hastalanmaya devam ettim." Sesim titriyordu.

Gülümsemesi gururla doldu. "Sen her zaman para biriktirmeye çalışıyorsun. Bu yüzden çay poşetlerini toplu olarak satın aldın. Onlara düşük dozda talyum katmak zor olmadı."

Midem yere çakıldı, aniden mide bulantısı bastırdı. "Tatsız, yavaş etki eden, ölümcül olmayan birikimlidir.

, sabah çayınla bağlantı kurmazsın. Ve ben sadece kutunun içine serpiştirdiğim bazı poşetlere kattım. Seni bağımlı tutmaya yetecek kadar, şüphe uyandırmayacak kadar."

Blake'in evine getirdiğim aynı çay kutusu. Doktorum bazı gıdalara karşı histamin reaksiyonlarından endişe ettiği için, teşhisimden bu yana dolabında dokunulmadan duran kutu.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istedim." Sözleri bir suçlama gibi çıktı. "Sana bakmak. Senin kahramanın olmak."

"Blake..." Bulanık görüşümle, onu barda, bize sırtını dönmüş bir adamla konuşurken gördüm.

Eli yaklaştı, bir zamanlar çok tanıdık gelen kolonyası artık boğucu geliyordu. "O da seninle aynı kaderi paylaşacak," diye homurdandı, yüzündeki

sonunda eylemlerindeki kötülüğe uygun hale geldi. "Ama merak etme, Tessa. Sana acıdım. Bu gece senin için seçtiğim zehir hızlı etki ediyor." Sesi fısıltıya dönüştü. "Acı verici bir zehir seçmeyi düşündüm. Yani kendini şanslı hissetmelisin."

"Nasıl... nasıl yaptın..." Dilim kelimeleri söylemek için çok ağır geliyordu.

"Zehirleri araştırmak mı?" Sendediğimde beni yakaladı ve sanki samimi bir an paylaşan sevgililer gibi göğsüne çekti.

Blake bana sırtını dönmemiş olsaydı, bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

"İnternette öğrenebileceğiniz şeyler inanılmaz. Siyanürün ne kadar etkili olduğu gibi. Ölümcül bir doz alındığında semptomlar neredeyse anında başlar, çünkü siyanür hücre düzeyinde oksijen kullanımını engeller ve etkili bir şekilde iç boğulmaya neden olur. Otuz dakika içinde ölürsünüz. Oh, ve en iyi kısmı, kahraman erkek arkadaşınızın sizi kurtaramayacağıdır. Bir şekilde

hayatta kalsa bile, ki kalmayacak, seni acil servise götürmek bir ie yaramayacak. Nedenini bilmek ister misin?"

Eli dudaklarını kulağıma dayadı ve seksi bir Ŗey sylyormuŖ gibi fısıldadı. "Siyanürün seni kurtarmak için özel bir panzehiri vardır. Ama o, hangi zehri aldığını anlamadan çok önce lmŖ olacaksın."

Bunu kasten yaptığını anladım. Beni Blake'in önünde öldürmek istiyordu, Blake'in benim öldüğümü bildiğı ve bu konuda hiçbir Ŗey yapamayacağı bir Ŗekilde. Hızlı bir Ŗekilde teŖhis koyamayacaktı. Tüm bunları yaparken Blake'e de zehir veriyordu.

UzaklaŖmaya alıŖtım, ama kaslarım suya dnŖmŖt. BulanıklaŖan grŖmle, adamın ve Blake'in konuŖmaya devam ettiğini izledim, benim aktif olarak ldğmn farkında olmadan.

Aniden beni itti ve kendimi dŖerken hissettim. GrŖmn kenarları karardı ve yere akıldığımda, her Ŗey kararmadan bir saniye önce son bir mantıklı dŖnce kalbimden geçti.

Blake'i uyarmam lazım.

BLAKE

Tessa'ya bir göz attım ve yüzümün Eli'ye karşı duyduğum açıkça görünen küçümsemeyi ele vermediğini umdum. Öyle bir adam olmak istemiyordum. Kız arkadaşının geçmişiyle başa çıkamayan, sürekli tehdit altında olan erkek arkadaş. Ama işte buradaydım, bastıramadığım kıskançlık duygusuyla boğuşuyordum.

Öyle olmalıydı, değil mi? Kıskançlık?

Daha önce hiç bir ilişki yaşamadığım için, kendimi aralarına sokma, aralarında mesafe yaratma konusunda içgüdüsel bir dürtü hissediyordum. Onları ayırma konusunda yakıcı bir ihtiyaç.

Tamam, peki. Ayrıca onun dişlerini yerinden çıkarma dürtüsü de vardı. "Ne alırsınız?" diye sordu barmen.

"İki kadeh şampanya."

"Dr. Morrison." Cerrahi şefi Dr. Elias Vaughn solumda belirdi. Skotch bardaklarından çok neşterlere alışkın olan sabit elleri, içkisini ameliyathanede olduğu gibi aynı hassasiyetle tutuyordu. Burada, düğünün coşkusu içinde bile, varlığı dikkat çekiyordu; kariyerleri yapıp bozabilecek türden bir otorite.

Örnek olarak: acil tıp bölümünün yeni başhekimini seçen komitede çok etkili biriydi.

"Dr. Vaughn," dedim. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Damatın babasıyla eski dostuz." Viski bardağını çevirdi, buz kristal bardağa çarptı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Hastane yönetim kurulu, ülke kulübü, çevreler birbiriyle kesişir. Sen?"

"Kız arkadaşım düğün organizatörü." Zümrüt yeşili elbisesiyle göz alıcı kadına işaret ettim.

"Kız arkadaş." Kaşları kalktı, ama ifadesi hesaplı kaldı. "Benim izlenimim, sana ne diyorlar, Iceman mı? Kız arkadaşın yoktu."

"Sanırım işler değişiyor."

"Kesinlikle değişir." Camın kenarından beni inceledi, rahat ortama rağmen bakışları keskin. "Komite senin

Kariyerini yakından takip ediyorum, Blake. Sonuç verilerin olağanüstü. Acil servisin tarihindeki en düşük ölüm oranı ve asistanlarının başarı oranı eşi benzeri görülmemiş.

"Teşekkür ederim."

"Yönetim kurulunu en çok neyin etkilediğini biliyor musun? Tutarlılığın. Kriz üstüne kriz yaşarken, mutlak netliğini koruyorsun. Geçen ayki otobüs kazasını ele alalım. O müdahaleyi bir senfoni yönetir gibi koordine ettin. Duygusal kararlar yok, protokol istisnaları yok. Saf, klinik verimlilik." Yaklaşarak sesini alçalttı. "Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Çoğu şef sonunda çöker. İstisnalar yapmaya başlarlar, duygularının kararlarını gölgelemesine izin verirler. Gözü yaşlı bir aile üyesi, kendi çocuklarını hatırlatan bir çocuk ve birdenbire protokolleri esnetmeye, kaynakları akıl yerine kalplerine göre yeniden tahsis etmeye başlarlar. Sonuçta bu kötü olur. Ayrıca, hastaneyi sorumluluğa maruz bırakırlar. Yas tutan bir aileye duygusal bir açıklama, yasal olarak tutamayacağımız bir söz. Dalga etkisi yıkıcı olur."

"Peki, protokollere sıkı sıkıya bağlı kalmak, daha iyi hasta sonuçları sağlar mı?"

Sessizlik. Birkaç saniye boyunca.

"Öyle olduğu varsayılabilir," diye kabul etti.

İnanılmaz. Öyle *varsayabiliriz*. Neden finansal faydalar kadar hasta sonuçlarını da incelememişlerdi? Öncelikle hastalara hizmet etmek için burada değil miydik?

İçkimi yavaşça yudumlayarak, kelimelerimi dikkatlice seçmek için zaman kazandım. "Peki ya bu yaklaşım her zaman hasta için en iyisi değilse?"

Beni uzun bir süre inceledi. "Yöntemlerinizin etkili olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Tıbbın herkese uyan tek bir yöntem olmadığını söylüyorum. Bazen protokollerin uyarlanması gerekir. Bazen içgüdüleri veya evet, duyguları dinlemek daha iyi sonuçlar verir."

"İlginç bir bakış açısı." Gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Özellikle de duygusal mesafeniz sizi diğer başhekim adaylarından ayıran özellik olduğu düşünülürse."

Yüzümdeki ifadeyi nötr tuttum. "Bu en önemli faktör mü?"

Boş bardağını geçen tepsiye koydu. "Yönetim kurulu, senin... geleneksel yaklaşımının Mercy Harbor'ın şu anda tam da ihtiyacı olan şey olduğuna inanıyor. Aslında," diye devam etti, "herhangi bir sürpriz olmazsa, bu pozisyon için en çok tercih ettiğimiz aday sensin."

Omurgam gerildi. Bu, hastane sisteminde en çok arzu edilen terfi idi, her şeyden çok istediğim bir şeydi.

İçimde gurur ve mutluluk parladı, ama beklenmedik bir şekilde, sesi kısılmış bir televizyon gibi, sessizdi. Hayalini kurduğum başarı, hayal ettiğim şeyin boş bir kabuğu gibi, boş geliyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

"Komitenin güvenine minnettarım," dedim dikkatlice.

"Sadece o efsanevi soğukkanlılığını koru, Blake." Omzuma vurdu. "Sana olan güvenimizi sorgulamamıza neden olacak bir şey yapma." Bir gecede, Tessa ve benim kariyer hayallerimiz gerçek oldu. Onu yemeğe çıkarıp kutlamalıyım, onu kutlamalıyım. Ama

neden kariyerimdeki başarıyı kutlamak istemiyordum?

Çünkü kariyerinin artık yeterli olup olmadığından emin değilsin. Çünkü hayatında ilk kez, tipta daha önemli bir şey buldun.

"Teşekkür ederim, efendim." İçimdeki çatışmayı gizlemeyi başardım. Şimdilik. "Size bir şey sorabilir miyim?"

O başını salladı.

"Dr. Tristan Rhodes'u tanıyor musunuz?"

Dr. Vaughn çenesini kaşdı, barmen tarafından sunulan yeni bir kristal bardak parmaklarında sallanıyordu. "Adı bana bir şey çağrıştırıyor."

"Mercy Harbor'a bağlı özel bir muayenehanesi var." Göğüs kafesim sıkıştı. "Kız arkadaşım Tessa en hasta olduğu dönemde, yardım için çaresizce ona gitti. Bir dizi fiziksel semptomu vardı, ama ilk tahlil sonuçları normal çıktığında, ona ne dedi biliyor musunuz?"

Dr. Vaughn, ifadesiz bir yüzle bekledi.

"Ona gerçekten hasta olduğuna inanmadığını söyledi. Sorunlarının hepsinin psikolojik olduğunu söyledi." Sesim buz gibi oldu. "Bunu psikoloji eğitimi almamış bir doktor söyledi."

Rhodes'u kanlı bir hamur haline getirmemek için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Tessa bana onun adını vermeyi reddettikten sonra, onun tıbbi kayıtlarını didik didik aradım ve kanıtı siyah beyaz olarak buldum, Rhodes'un kendi el yazısıyla yazdığı notlar Tessa'nın dosyasında duruyordu. Hatta arabayla onun evine gittim, yumruğum onun yüz kemiklerini yeniden şekillendirmek için kaşınıyordu, ama bir şey beni kapısında durdurdu. Dayak sadece birkaç dakika sürerdi. O çok daha yıkıcı bir şeyi hak ediyordu: tıp kariyerinin sonu.

Bunu tıbbi direktöre bildirmeyi planlamıştım, ama bazen böyle bir fırsatı kaçıramazsınız. Dr. Vaughn'un hastane sistemindeki gücü çok büyüktü.

Parmakları bardağı sıkıca kavradı. "Belki de Tessa'nın durumu benzersiz bir şekilde karmaşıktı."

"Karmaşık mı?" Bu kelime bir cerrahın bıçağı gibi keskin bir şekilde kesiyordu. "Yani, semptomları anlaşılması zor olan, fiziksel ve duygusal olarak en kötü durumda bize yardım için gelen herkes, hayalperest olarak reddedilmeyi hak ediyor mu?"

"Hayır," diye kabul etti, ama sesi diplomatik kalmaya devam etti.

"Rhodes'un vakalarını inceledim. Son altı ayda, hastalarının yüzde yirmi sekizine sorunlarının psikolojik olduğunu söylemiş."

Dr. Vaughn'un yüz hatları hafifçe sertleşti.

"Bu hastaların kaçısı başka bir doktora gitmedi acaba?" Sesim alçaldı. "Ve kaçısı gitmediği için ölecek acaba?"

"Bir karar vermeden önce bu vakaları tek tek incelemem gerekir..."

"Doktorlar birbirlerini kolluyor mu? Gerçekten mi?"

"Bu konuşmadan tam olarak ne elde etmeyi umuyorsunuz, Dr. Morrison?" Diplomatik tavrı çatladı. "Çünkü sizi temin ederim ki acil tıp başhekimliği kararı henüz kesinleşmedi ve yönetim kurulu, insanlara iyi gözle bakmıyor..."

"Doktorları etik standartlara uymaya zorlayanları mı?" diye araya girdim. "Mercy Harbor, dünyaca ünlü bir birinci seviye travma merkezidir. Bu merkeze bağlı her doktor, hasta bakımında mükemmelliği temsil etmelidir. Nokta."

"Bunu biraz ikiyüzlü bulmuyor musunuz?" Gözleri kısıldı. "Hastalara karşı tavrınızı duydum. Sert ve ilgisizsiniz."

"Bu doğru olsa da, hastalarımın saygı duyuyorum. Onlara inanıyorum." Öne eğildim. "Ve bu benimle ilgili değil; bu, kötü bir tohum olan bir doktorla ilgili ve bunu sen de biliyorsun. Acil tıp başhekimliğini kabul etmeyi düşünmeden önce, Mercy Harbor'ın bu tür doktorlar hakkındaki tutumunu anlamak istiyorum."

"Bana ültimatı mı veriyorsun?"

"Size gerçekleri söylüyorum. Şimdi Mercy Harbor'ın bunlarla ne yapacağını görmek istiyorum."

O anda, eski ben olsaydım ne yapardım diye düşündüm. Dr. Vaughn'u, hastalara adil davranmayan bir doktora karşı harekete geçmesi için zorlar mıydım? Öyle olduğunu düşünmek isterim. Ama tek bildiğim,

Tessa ile yaşadığım deneyimin beni hem insan hem de doktor olarak değiştirdiği idi.

Dr. Vaughn derin bir nefes aldı, omuzları hafifçe çöktü. "Rhodes'u araştıracağım. Hastaların hastalanması veya ölmesi gibi bir sorumluluğu üstlenemeyiz."

Umduğum içten tepki değildi, ama aynı sonucu verecekti.

"Teşekkürler, Dr. Vaughn. Bu önemli..."

Bir kadının ıglığı akşamın hafif uğultusunu yırttı. Barın önünden hızla uzaklaştım, nedenini kafamda düşünmeden kalbim çoktan boğazıma kadar çıkmıştı.

Tessa bıraktığım yerde değildi. Onun yerine, hafif bir kalabalık toplanmıştı, resmi kıyafetleri yerdeki bir şeyin etrafında siyah bir deniz oluşturunuyordu. Tam da birkaç dakika önce, içeceklerimizi sipariş etmek için döndüğümde durduğu yerde.

Hayır.

Beynim yetişemedi, ayaklarım hareket etti, tıp eğitimi ile ilkel korku iç içe geçmişti. Yaklaştığımda kalabalık açıldı ve gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Tessa sırt üstü yatıyordu, yeşim rengi ipek elbisesinin etekleri dökülmüş boya gibi etrafına yayılmıştı. Cildi, tıbbi içgüdülerimi ıglık attıran bir küllü renk almıştı. Sağında, parçalanmış bir şampanya kadehi soluk altın rengi sıvı damlacıkları arasında parıldıyordu.

"Tessa." Onun yanına diz çöktüm, kas hafızam devreye girerek iki parmağımı karotis arterine bastırdım.

Dr. Vaughn ortaya çıktı, smokinini çoktan çıkarmıştı. "Nabız?" "Zayıf."

Sesim kesik kesik, profesyonelce çıktı. *Tıbbi odaklan. Ne kadar hareketsiz olduğunu düşünme. Ne kadar solgun olduğunu.* Telefonunu sımsıkı tutan bir kadını işaret ettim.

telefonunu sıkıca tutan bir kadını işaret ettim. "911'i ara. Hemen!"

"Aman Tanrım, Tessa?" Gelin kalabalığın kenarında belirdi, sesi panikle tizleşmişti.

"Olanları gören var mı?" Dr. Vaughn — Tanrıya şükür ki o da oradaydı — kendi değerlendirmesine başladı.

"Sanırım bayıldı," dedi biri.

"Bir adamla konuşuyordu ve birden... yere yığıldı."

Eli. Bu isim kulaklarımda bir plak çizik sesi gibi yankılandı. Neredeydi o? Gözlerim balo salonunu taradı ve sonunda salonun

endişeli görünmüyordu. Yardım etmek için acele etmiyordu, hatta kadının iyi olup olmadığını bile sormuyordu.

Hayır. O piç sırtıyordu.

Gözlerimiz uzaktan buluştu ve o anda anladım. "Bunu ona o yapttı." Sözlerim bir hırıltı gibi çıktı.

Tessa'ya döndüm, ellerim alıştığım hareketlerle bariz travma izleri aradı: bıçak yaraları, enjeksiyon izleri, bunu açıklayabilecek her şey. Görünürde bir şey yoktu, ama bu şu anlama gelebilir... Gözüm dağınık şampanyaya takıldı.

"Kimse o bardağa dokunmasın," emrettim.

Dr. Vaughn, iki deneyimli doktorun yapabileceği gibi, hemen anladı ve keskin bir şekilde başını salladı.

İçkide bir şey vardı.

Ne yazık ki, her yıl birçok kadın tecavüz ilacı yüzünden acil servise geliyordu, ama bu sefer, zehirin ölümcül olduğunu düşündüm.

"Nabızı zayıflıyor," dedi Dr. Vaughn, parmaklarını benim yerime kadının boğazına koyarak.

Hâlâ kıpırdamayan Eli'ye baktım. Hâlâ o bilmiş sırtışı yüzündeydi. "Bence o adam onu zehirledi. Neyle zehirlediğini öğrenmeliyiz, yoksa..." Cümleyi tamamlayamadım.

Eli, balo salonunun kapılarına doğru geri çekilirken sırtışı daha da genişledi, hareketleri kasıtlı ve alaycıydı.

"Ambulans dört dakika sonra burada olacak," kalabalığın içinden bir kadın seslendi.

Dört dakika. Vücudunda hangi zehirin olduğunu bilmeden, bu dört dakika, yaşam ve ölüm arasındaki fark olabilirdi.

Ayağa kalkmaya başladım, ama Dr. Vaughn elini uzatıp kolumu tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesinde dehşet vardı.

"Ona ne verdiğini bilmem gerek."

"Sence sana söyleyecek mi? Eğer haklıysan, o tehlikeli, muhtemelen silahlı ve tanıklarla dolu bir odada birini zehirledi. Onu köşeye sıkıştırırsan ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ya bu gece başka insanlara da zarar verirse?" Kuşkusuz, bu Tessa'nın hayatını kurtarmaktan çok daha ikinci planda bir konuydu, ama yine de önemliydi. "Acil servise varmadan önce zehri tespit edebilirim..."

"Polis yolda," diye ısrar etti Dr. Vaughn.

"Onu kurtarma pozisyonunda tutun," dedim, ayağa kalkarken. "Sağlık görevlileri geldiğinde, zehirlenme şüphesi olduğunu, yutulduktan birkaç dakika sonra başladığını söyleyin. Nörotoksin belirtileri var."

"Blake." Dr. Vaughn'un sesi sertleşti. Belli ki, kendisine itaat etmeyen birine alışık değildi. "O kapıdan çıkarsan, acil tıp şefliğini unutabilirsin."

Niyeti iyiydi. Bunu biliyordum. Beni, tehlikeli bir hata olarak gördüğü şeyden korumak istiyordu. Belki kendini de korumak istiyordu. Sonuçta, hastanesindeki tanınmış bir doktor, masum olabilecek birine saldırırken yakalanamazdı. Bu yüzden, benim zayıflığımı olduğunu düşündüğü şeyi bana karşı kullanmaya çalıştı. Ama yanlış hesap yapmıştı.

Gözlerine baktım. "O zaman unuturum."

Kapıya doğru koşarken, kafamda tek bir düşünce vardı: Eli'nin istediği tam da buydu. Bütün bu sahneyi o düzenlemişti. Dramatik çöküş, uzun süreli sırtış, onun gittiğini görmemi sağlama.

Beni Tessa'dan ayırıyordu. Ve ben de ona izin veriyordum.

Başka seçeneğim var mıydı?

Onu kurtarmak için seve seve hayatımı verirdim.

BLAKE

Eli'nin kaybolduğu giriş holüne doğru koştum, nabzım kulak zarlarımda atıyordu. Onunla yüzleşmek bir seçenek değildi, bir zorunluluktu. O piç kurusu ona ne verdiğini itiraf etmeyebilirdi, ama üzerinde bir şey olabilir: bir şişe, bir hap kutusu, hatta onu yavaş yavaş öldüren zehri bulmamızı sağlayacak bir fiş bile. Acil serviste binlerce olası toksinle teşhis ruleti oynayarak geçirdiğimiz her saniye, yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Zaman sadece akıp gitmiyordu; kesilmiş bir arter gibi kanıyordu.

Ama Tess'i kurtarmak için herhangi bir umudum varsa, burada akıllı davranmam gerekiyordu. Klinik. Kesin. Eli açıkça beni bir tuzağa çekiyordu ve Tess kurtulamazsa, onun planladığı cehennem gibi kaderi seve seve paylaştım - her hücrem onu bulup nabızı durana kadar dövmek için can atıyordu - ama şu anda, Tess'in hayatta kalması bu ölümcül çatışmaya bağlıydı.

Bu yüzden, son anda sola döndüm ve uzun bir koridordan geçerek Eli'nin beklediği yönün tersinden giriş holüne yaklaştım.

Tahmin edilebileceği gibi, korkak herif benim geçeceğimi düşündüğü kapının arkasında çömelmiş, vücudunu o girişi izleyecek şekilde çevirmişti. Yaklaşırken dikkatim onun sağ eline ve elinde tuttuğu şırıngaya takıldı.

Her şey yerine oturduğunda, taze, kaynar sıcak bir öfke görüşümü bulanıklaştırdı. O yalancı piç, endişeli bir arkadaş rolünü oynamış, hastane odasının dışındaki koridorlarda volta atmış, doktorları bu sorunu çözmeye zorlamış, kızın durumu kötüleştikçe yıkılmış gibi davranmıştı. Oysa tüm bunların sorumlusu kendisiydi. Onun acı çekişinin anları zihnimde canlandı: banyo zemininde kusarken titreyen vücudu, gözlerinin altındaki o rahatsız edici koyu halkalar, gücü azaldıkça elmacık kemiklerinin keskinleşmesi, bazen mücadeleyi bırakmak istemesi. Ve tüm bunlar olurken, o orada durmuş, umursuyormuş gibi davranmış, muhtemelen yarattığı cehennemin her anının tadını çıkarmıştı.

Açık kapının hemen ötesinde, bir avuç insan eşyalarını toplayıp ayrılmaya hazırlanıyor, yepyeni bir sorun yaratmaya hazırlanıyordu. Ön kapı yerine *bu* yan çıkışı seçerlerse, doğrudan Eli'nin yoluna çıkacaklardı. Eli'nin ne kadar ahlaksızlığa düşeceğini, çaresizliğinin onu ne tür hatalar yapmaya iteceğini bilmiyordum. Ya da üzerinde kaç tane kimyasal madde olduğunu.

Tek bir yanlış hareket, bu olayı toplu bir felakete dönüştürebilirdi.

Uzakta bir ambulans sireni çalarken, Tessa'nın etrafında toplanan kalabalığın panik sesleri, Eli'ye doğru ilerlerken ayak seslerimi bastırıyordu.

Onun üç adım arkasında, kalbim göğsümde çarpıyordu. Daha önce kavgalara karışmışım, ama başarısız olursam sevdiğim birinin öleceği bir kavgaya hiç karışmamışım.

Derin bir nefes
aldım. Sonra
atıldım.

O saniyenin içinde Eli döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama çok geçti. Sol kolumu boğazına doladım ve sağ bileğini demir gibi bir tutuşla yakaladım.

Eli çılgınca debelendi, kolunu kurtarmaya çalıştı. Garip aç ve çaresizce çırpınması, tutuşumu bozmak üzereydi, ama dirseğimi boğazına daha sıkı bastırarak kırmamaya çalıştım.

"Sen yaptın," diye homurdandım. "Başından beri ona zarar veren sendin." Keskin bir çığlık havayı yırttı.

"Bırak onu!" Yaşlı bir kadın, büyük çantasını göğsüne sıkıca bastırarak giriş salonuna daldı. Olayı gördüğünde, gözleri yanlış bir hakkaniyetle parladı. Ben, görünürdeki saldırgan, kolumu Eli'nin boğazına dolamıştım.

Kapıda daha fazla yüz belirdi, dehşete kapılmış seyircilerden oluşan bir duvar. "Geri çekilin!" diye bağırdım. "Onun elinde şırınga var!"

Yaşlı kadın ya beni duymadı ya da umursamadı. Dikkatini Eli'nin boğazını saran koluma verdi ve dehşetle, ağır çantasını sırtıma çarparak üzerime saldırdı.

"Dur!" diye bağırdım. "Elinde lanet bir iğne var. Eğer seni bıçaklarsa, ölürsün!"

Eli bu kargaşadan yararlanarak, kolu parmaklarımdan kayana kadar kıvrıldı. Yaşlı kadın sadece birkaç santim uzaklıkta duruyordu, Eli'nin ona saldırması için mükemmel bir konumdaydı ve şimdi, orta yaşlı bir adam da

Öldürme bölgesine daldı. Kollarını uzatarak kadını geri çekmeye çalıştı, böylece kontrolü yeniden ele geçirebilecektim.

Ama çok geçti.

Eli bir yılan gibi elimden kayıp gitti.

Geriye doğru sendeledi, şırıngayı bıçak gibi sallayarak. "Herkes gitsin," donakalmış beş kişilik kalabalığa emrettim. "Kimse gitmiyor," diye homurdandı Eli.

Hareket etmediklerinde, "Tanrı aşkına, onun silahı yok! Bir şırıngadan kaçabilirsiniz!" diye bağırdım.

Ama korku insanlara garip şeyler yaptırır. Gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyerek birbirlerine sarıldılar. Onların ve Eli'nin arasına girerek insan kalkanı oldum.

"Gidin. Hemen," diye emrettim, gözlerimi Eli'dan ayırmadan. "Bu son şansınız olabilir."

Sirenler yaklaşıyordu. Sonunda, merhametli bir şekilde, beş seyirci kaçışarak beni Tessa'yı öldürmeye çalışan canavarla yalnız bıraktılar.

Boynunu bir kez kırarsam, ölür. Bana iğne yapsa bile, bilincimi kaybetmeden onu öldürebilirim.

"Ona ne verdin?" Sesim ölümcül bir sakinlikteydi.

Eli'nin dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Yaklaş, sana söyleyeyim." "Ona ne verdiğini söyle, seni öldürmeyeyim."

"Korkmam mı gerekiyor?"

"Ama söylemezsen..." Sesime buz gibi bir ton kattım. "Ölümünü hayal edilemeyecek kadar acı verici hale getireceğim."

"Sen bir doktorsun." Alaycı bir şekilde güldü.

"Doktor olmak, ölümünü dayanılmaz hale getirmek için ihtiyacım olan becerileri bana veriyor."

İlk kez, yüzünde bir anlık belirsizlik belirdi. Belli ki, canavar kendi hayatta kalmasını önemsiyordu.

"Bu senin son şansın, Eli. O şırınganın içinde ne olduğunu söyle, yoksa hayatını sonlandırırım."

"Kazandığını sanıyorsun, değil mi?" Ses tonunda bir tür dengesizlik vardı. "Mükemmel hayatın, mükemmel işin. O benim olmalıydı." Parmakları şırıngayı sıktı. "Sen ortaya çıkana kadar her şey mükemmeldi. Peki şimdi?" Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Organları çoktan iflas etmeye başladı. Zaman doluyor, Doktor."

Beni alay ettiğini sanıyordu. Öyleydi de, ama her kelimesi bir ipucuydu ve olası toksinlerin listesini daraltıyordu.

Tessa'nın zehirlendiğinden endişelendiğimde, saatlerce toksinleri araştırmış, bu maddeler hakkında kendime yeni bir ders vermiştim.

"Bu sefer hızlı etkili bir madde seçmişsin."

İçimde kalbim şiddetle çarparak, onun tepkisini dikkatle izledim. Çünkü hızlı etkili olması, şimdi cevaplara ihtiyacımız olduğunu doğruluyordu ve bunları elde etmenin tek yolu Eli'ydi.

"Akıllı doktor." Sesinde küçümseme vardı. "Her zaman her şeyi bildiğini sanıyorsun."

Saklamaya çalıştığım çaresizliğimle sesimin titremesine izin verdim. "Ona ne enjekte ettiğini söyle bana."

"Enjekte mi?" Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

O halde zehir şırınga ile verilmemişti. Deriden emilim ya da yutma yoluyla. Aklım olasılıkları hızla taradı ve yine onun içtiği şampanya kadehine geldi. İçinde, ne olduğunu anlamadan sistemini alt üst edecek bir şey vardı.

"Şu anda acı çekiyor olabilir," dedim, maskem daha da kayarken. "Ona ne verdiğini söyle ki ona yardım edebileyim."

"Sen ne olduğunu anlayana kadar..." Dudakları yine acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çok geç olacak."

Anla. Bu sözler bir teşhis gibi geldi. Bu sıradan bir zehir değildi; kendine özgü bir panzehir gerektiren bir şeydi. Özel bir şey. Ve her ne ise, bir emlakçının eline geçebileceği kadar ulaşılabilir olmalıydı.

Yaklaştım. O şırıngayı kaldırdı. "Onu başından beri zehirliyordun."

Onun istediği buydu: benim acı çekmemi izlemek. Bu ihtiyacını karşıladığım sürece konuşmaya devam edecekti. Omuzlarımı düşürdüm, titrek bir eliyle saçlarımı okşadım. İçimdeki yıkım gerçektir, ama kariyerimde ilk kez, bunu kasten göstermeye izin veriyordum.

"Ne kadar zamanı kaldı?" diye boğuk bir sesle sordum. "Otuz dakika içinde ölecek."

"O zaman arsenik değil. Arsenik organ yetmezliğine neden olur ve öldürmesi saatler sürer. Strychnine olduğunu tahmin ediyorum." Yüzünü izledim, ipucu arıyordum.

Eli sırttı.

Strychnine değil.

Sirenler yaklaşıyordu.

"Senin gibi birinin risin verme becerisi olduğunu sanmıyorum. Tek bir yanlış hareketle ölecek olan sen olursun."

"Kendini herkesten daha akıllı sanıyorsun." Öne eğildi, gözleri ateşli bir parlaklıkla parlıyordu. "Ama şu anda? Benden çaldığın kadın ölüyor. Hücreleri oksijeni kesiyor ve onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hücreler oksijeni kesiyor. "Ona siyanür verdin."

Yüzünün rengi attı.

Bingo.

Aklım ani ve acımasız bir netlikle çalışmaya başladı. Zehri bildiğim, onu kurtarabilecek panzehiri bildiğim için sevinç duydum. Ama bu rahatlamanın hemen ardından, tıp bilgisinin ezici ağırlığı geldi. Siyanür hücrelerini yakıyordu. Kan dolaşımında dolaştığı her saniye, tam bir işkenceydi. Ve eğer panzehiri hemen almazsa, cevabı bilmek hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Balo salonunun uzak ucunda kapılar açıldı. Bir sedye Tessa'ya doğru koştu.

Şimdi kaçabilirdim, ama Eli kuduz bir hayvandı. Kininden başka birine saldırabilir, hatta sağlık görevlileri Tessa'yı kurtarmaya çalışırken ona bir kez daha ateş edebilirdi.

Şırıngaya baktım, kararımı verdim, telefonumu çıkardım ve Dr. Vaughn'a hızlıca bir mesaj attım. *Siyanür. Acil servisi ara. Panzehiri hazırla.*

Anında başparmağını yukarı kaldırarak cevap verdi.

Tessa emin ellerdeyken, önümdeki canavara odaklanabilirdim. Telefonumu kenara ittim, onun bakışlarıyla

karşılaştım... Ve ileri atıldım.

İki elimle sağ bileğini tuttum, sırtım onun göğsüne baskı yapacak şekilde döndüm ve şırıngayı kapmaya çalıştım. Dişlerini omzuma geçirdi, bacağını dizime doladı ve beni yere çarptı.

Yuvarlandım, ama o çoktan üzerime çıkmış, kalçalarımı sıkıştırmış, iğneyi boynuma saplamaya hazırlanıyordu. İki elimle bileğini tuttum, ama avantaj onda idi.

İğne yavaşça cildime doğru ilerledi.

"Tessa benimdi," diye tükürdü.

İğnenin ucu boğazıma yaklaşıyordu.

Ben direndim ama o kıpırdamadı.

"O sana güvenmişti," diye hırıldadım. Üniversitede bir adam ona tecavüz etmişti ve yıllarını dikkatli ve metodik bir şekilde kimseyi hayatına sokmamak için harcamıştı. Her gülümseme, her sıradan dokunuş, her savunmasız an zor kazanılmıştı. "O seni hayatına soktu ve sen onun güvenini suistimal ettin."

"Birlikte mükemmel bir çifttik." Dudaklarından tükürükler sıçradı. "Beni geri kabul edecekti. Sen gelene kadar."

Öne eğildi ve tüm ağırlığını iğnenin aşağı inmesine verdi. Ama ağırlık merkezini değiştirmesi onun hatasıydı. Ben tekrar direndiğimde, sağa doğru eğildi ve momentumla yuvarlanmamı sağladı.

Onu sırt üstü çevirdim ve elinden şırıngayı aldım.

Ön kolumu boğazına dayadığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Görüş alanımın kenarında, iki acil tıp teknisyeninin sedyeyle ön kapıya doğru koştuğunu gördüm. Tessa'yı taşıyorlardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Düşen şırıngayı kaptım, boynuna bastırdım ve pistonu sonuna kadar ittim.

"Onun için planladığın kadar tadını çıkar."

BLAKE

Acil servise daldım, orada bir sürü sağlık profesyoneli Tessa'nın etrafını sarmıştı. Acil servis doktorları, hemşireler ve Dr. Vaughn. Bir el ordusu, sadece ölümün eşiğindeyken görülebilecek türden, koordineli bir kaos içinde, tecrübeli bir verimlilikle hareket ediyordu.

Tessa'nın cildi hayalet gibi solmuştu, dudakları tanıdık maviye dönmüştü, bu da göğsümü sıkıştırdı.

"EKG çekin ve oksijenini dakikada on beş litreye çıkarın. Her iki dakikada bir hayati fonksiyonlarını kontrol edin. Ve toksikolojiyi hemen buraya çağırın!" Dr. Calder bağırdı. Acil tıp başhekimliği için rakibim olan Dr. Calder - Tanrıya şükür bu gece nöbetçi olan oydu, çünkü o harikaydı - stetoskopunu Tessa'nın göğsüne bastırdı, yüzünde yoğun bir ifade vardı.

"Dr. Morrison, gitmelisiniz," dedi Dr. Vaughn sessizce.

"Gitmeyeceğim." Sözler ağzımdan sertçe çıktı.

"Kalp atış hızı düşüyor. Dakikada kırk yedi atım!" Bir hemşire serum asarken bağırdı.

"Dikkatini dağıtabilirsin." Dr. Vaughn'un sesi nazikti ama kararlıydı. "Onun hayatını kurtarmak için çalışmalıyız."

"Yardım etmek istiyorum." Sesim titredi.

"Biliyorum. Duygusal olarak etkilenmiş durumdasın ve acil serviste buna yer yok. Çık dışarı. Hemen."

O ana kadar odanın bulanıklaştığını fark etmemiştim. Gözlerim yanıyordu, boğazım o kadar sıkışmıştı ki sanki ateş yutuyormuşum gibi hissediyordum. Kariyerimde ilk kez, acil durumun bu tarafında olmanın, sevdiğiniz birinin hayat ve ölüm arasında bıçak sırtında dengede durduğunu çaresizce izlemenin ne demek olduğunu anladım.

Tessa acil servise geldiği gün kovduğum o aile üyesi gibi.

"En azından nasıl olduğunu söyle."

"Neredeyse hiç tepki vermiyor," dedi hemşire hiç çekinmeden. "Kan basıncı düşüyor. Yetmiş beş üstü elli."

Dr. Calder serum hortumunu tuttu. "Atropin verin, 0,5 miligram serumla. Hemen."

"Peki panzehir?"

"Geldiği anda verildi." Dr. Vaughn beni koridora çıkardı. "Antidotun etki etmesi için hayati fonksiyonlarını stabilize etmeye çalışıyoruz. Siyanür olduğundan emin misin?"

EMT'ler sayesinde eldiven giymiş olan elim titriyordu, Eli'ye kullandığım şırıngayı ve yerdeki kırık şampanya kadehinden aldığım cam parçasını uzattım. "İz miktarda olabilir. Teyit etmeliyiz."

Dr. Vaughn eldivenli elleriyle eşyaları dikkatlice aldı ve bekleyen stajyere uzattı. "Toksikoloji. Acil." Gözlerini benimkilere dikti. "O emin ellerde, Dr. Morrison."

Eldivenimi attıktan sonra, burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve volta atmaya başladım. Tessa'nın odasından gelen çılgın sesler acımasız bir senfoniye dönüşürken, tüm tıp kariyerim boyunca hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Ryker'a mesaj attım. *Mercy Harbor'a gel. Hemen. 911.*

Aramaya çalıştı ama telefonda kız kardeşinin ölebileceğini söyleyemedim. O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Tanrım. Ya ölürse? Ya geç kalırsam?

Garipti, bunca yıldır hayatımın yalnızlıkla dolu olacağını hayal etmiştim, ama şimdi, Tessa'sız bir dünya düşüncesi, oksijensiz bir hayat düşünmek gibi geliyordu. İmkansız, yıkıcı, anlam ve neşe yoksunu.

Gözlerim daha da yakıyordu. En son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum, hele de toplum içinde. Muhtemelen koruyucu ailemden birinde, belki de koruyucu babam Faith'i son kez dövdüğünde.

"Dr. Morrison?"

Dönüp, bir zamanlar duygularını gösterdiği için azarladığım stajyer

Collins'i gördüm. Onu kenara çekip, koridorda ağladığı için azarlamıştım.

"Oldukça şiirsel, değil mi?" Zayıf bir gülümsemeyi başardım. "Bir hastanın "Bu hasta için ağlayabilirsin."

"Bu hasta için ağlamana izin var." Odaya bakarken sesi nazikti. "Onun senin için çok önemli olduğunu duydum."

"Bazıları şu anda sevinçten havalara uçardı."

Collins bana gerçek yüzünü gösterdi. Yine. "Hayat mücadelesi veren bir hasta için asla sevinç duymam," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu yaşadığın için gerçekten üzgünüm. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen bana söyle."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Collins."

Bana anlayışlı bir bakış attı ve ayrılmak için döndü. "Hey, Collins?"

Durdu.

"Haftaya benimle birlikte çalışmaya ne dersin?"

Tabii ki gelecek hafta işe gelirim. Tabii ki Tessa hayatta kalırsa. Gelecek haftanın sıradan, normal bir hafta olmayacağını düşünmeye bile cesaret edemedim.

...

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hatta, bir ay yapalım."

Gülümsemesi genişledi ve daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim: onu sadece bir doktor değil, bir şifacı yapan saf şefkat.

"Bu sadece senin yararına değil," diye ekledim. "Senden çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum."

Çünkü ortaya çıktığı üzere, hastalarına değer vermek seni tehlikeli bir doktor yapmaz. Seni daha iyi bir doktor yapar.

BLAKE

İki üniformalı polis memuru steril hastane koridoruna girip Tessa'nın odasına doğru ilerlerken, zamanımın dolduğunu anladım. Ryker'ın kolunu tuttum — o hala Eli'nin saldırısı hakkında ona anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu — ve onu acil durum merdivenlerinin yanındaki sessiz bir köşeye çektim.

Elinin avuç içine yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdım. "Seni ceza savunma avukatım olarak tutmam gerekiyor."

Ryker banknota bir göz attı, yüzündeki ifade sertleşti. "Neden?"

Çünkü Eli'nin kız kardeşini zehirledikten *sonra* olanları ona henüz anlatmamıştım.

"Tessa'ya saldıran adam öldü." Sesimi alçaltarak konuştum. "Daha fazlasını anlatmadan önce, gizlilik anlaşması yapabilmemiz için resmi olarak avukatım olmanı istiyorum."

Ryker bir anlığına yüzümü inceledi, sonra parayı kararlı bir hareketle arka cebine attı. "Beni daha özel bir yere götür."

Onu floresan ışıklı koridordan geçirdim, bipleyen monitörler ve fısıltılı seslerle dolu odaları geçip küçük bir danışma odasına vardık. Kapı arkamızdan kapandı.

"Bana her şeyi anlat."

"Onu öldürdüm." Sözler ağzımdan patladı. "Kasten."

Her ayrıntıyı anlattıktan sonra, Ryker'ın yüzü granit gibi sertleşti. "Onu boğazlayarak tuttuğumda, acil tehlike etkisiz hale gelmişti. İğne artık işlevini yitirmişti. Onu polis için tutabilirdim. Ama yapmadım." Yutkundum. "Bu meşru müdafaa değildi."

Bunu düşünürken yanağını ısırdı. "Seni sorguladılar mı?"

"Hayır. Ama sorgulayacaklar. Yakında."

Ryker çenesini oynattı. "Bunu nasıl halletmek istersin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bana asil davranmak istediğin için mi söylüyorsun?" Sesi keskinleşti. "Kendini teslim edip hayatının geri kalanını hapiste mi geçirmek istiyorsun? Bu birinci seçenek. Ben ikinci seçeneği şiddetle tavsiye ederim."

"O da ne?"

"Önce polise en az bilgiyi ver. Ben olmadan hiçbir soruya cevap verme." Yaklaştı, sesi alçaldı. "Şiddetli bir çatışma olduğunu, iğnenin kontrolünün sürekli değiştiğini ve sonunda onun cildine ulaştığını anlat. Kız kardeşime ve odadaki herkese yönelik tehdidi açıkla. Bu gerçeklere sadık kal. Nokta."

"Hikayenin tamamı bu değil." Durma seçeneğim vardı.

"Eğer bu seni daha asil hissettirecekse, hapiste çürümenin tadını çıkar." Gözleri parladı. "O adam kız kardeşimi iki kez öldürmeye çalıştı. Onu öldürdüğün için seni gerçekten cezasını çekmeye bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Çenemi sıktım.

"Onlarla konuştuktan sonra ne olacak?" diye sordum.

"Tüm yasal süreci bana bırak." Ryker'ın sesinde mutlak bir kesinlik vardı. "İstatistiksel olarak, suçlamaların kabul edilmesi çok düşük bir ihtimal. Senin sözün dışında hiçbir kanıt yok ve sen de bunu kendine saklayacaksın. Şırıngadaki parmak izlerin, mücadele sırasında olduğu için açıklanabilir. O balo salonundaki herkes sana hayatlarını borçlu. Eli'yi durdurmasaydın, herhangi biri ölebilirdi." Omzumu tuttu, sesi yumuşadı. "Şimdi gidip polisle konuşalım."

BLAKE

Az önce cinayeti itiraf ettim ve Ryker gözünü bile kırpmadı.

Tessa'nın acil servisine doğru yürürken, tüm kariyeri kanunları savunmak üzerine kurulu olan en iyi arkadaşımın, yaptıklarımı, dönüştüğüm şeyi, yine, bir kez daha sindirmesini izledim. Bu sefer, kız kardeşinin intikamını almak için bir adamın kalbini durduran bir katil.

Ama Ryker tiksinti ile uzaklaşmak yerine omzumu kavradı, parmakları şiddetli bir sadakatle omzuma gömüldü. "Ne olursa olsun Blake, ben seninleyim. Sonuna kadar."

Boğazım düğümlendi. Aile olmak böyle bir şeydi. Çocukken hissettiğim boşluk değil, hayatının en karanlık anında sana sarsılmaz bir destek veren bir şey. Ruhunu ne kadar günahlar lekelemiş olursa olsun, birinin seninle birlikte ateşe atlayacağını bilmek.

Kalp monitörünün düzenli bip sesi, Tessa'nın sedyesini koridorda sürerken dikkatimi ona çekti. Sinüs taşikardisi, dakikada 130 atım. Oksijen saturasyonu %88'e düşüyor. İçimdeki doktor, ellerim korkudan titriyor olsa da, her ayrıntıyı klinik bir hassasiyetle kaydetti.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Sesim çatladı, bastırmaya çalıştığım dehşeti ele verdi.

"Yoğun bakım," dedi bir hemşire, adımını bozmadan omzunun üzerinden.

Dr. Calder yüzünde ciddi bir ifadeyle yanımıza geldi. "Şu anda ona maskeyle %100 oksijen veriyoruz."

"Oksijen kısmi basıncı?" Soru otomatik olarak çıktı, tıbbi eğitimim kas hafızası gibi devreye girdi. Ama zihnim protokolleri ve prosedürleri hızla gözden geçirirken, kalbim bunun Tessa olduğunu haykırıyordu. Siyanür zehirlenmesi olan sıradan bir hasta değildi.

"65 milimetre cıva ve düşüyor." Calder'ın her kelimesi, masada bir hastanın kalp atışlarının durduğunu izlemek gibiydi. Monitörün sabit ritminin tek bir acımasız tona dönüştüğü o an.

Bir doktor olarak, bu rakamların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Aşık bir adam olarak, her rakamın ağırlığının göğsümü ezdiğini hissediyordum.

"Erken entübasyon, doku hipoksisini daha da ilerlemesini önler." Sözler mekanik ve çaresizce dökülüyordu. "Başladınız mı..."

"Hidroksokobalamin tam kapasite çalışıyor," diye araya girdi Calder. "İkincil tedavi olarak sodyum tiyosülfat. Basınç desteği için intravenöz sıvılar. Nöbet önleyici profilaksi. Yutulma yakın olduğu için aktif kömür."

Kalbim parçalanmak üzereyken, doktor beynim tedavi algoritmasını gözden geçirirken ben de başımı salladım. Her ayrıntı ders kitabındaki gibi mükemmeldi, tam da benim vereceğim talimatlar gibiydi. Ama tıp bilgim yardımcı olmuyordu. Dudaklarını maviye boyayan siyanozu gördüğümde, siyanürün vücudundaki her hücreden oksijeni nasıl çaldığını tam olarak bildiğimde yardımcı olmuyordu.

Tıp bilgim bana rahatlık vermiyordu, işkence ediyordu. Zehirin onu içten dışa nasıl yok ettiğini korkunç bir netlikle anlıyordum.

"Güncel laktat seviyeleri nedir?" diye sorduğumu duydum, bilmek istemememe rağmen. Her laboratuvar sonucu kalbime bir hançer daha saplansa da.

"12,4 ve yükseliyor."

Bu rakam, ameliyat bıçağı gibi göğsümü deldi. Metabolik asidoz. Hücre ölümü. Tıp bilgim bu değerleri otomatik olarak tercüme ederken, ruhum bunların anlamına isyan ediyordu. Avuçlarımı gözlerime bastırarak, bu tür rakamlarla ilişkili ölüm oranlarına dair ders kitaplarındaki tahminleri silmeye çalıştım.

"İyi olacak mı?" Soru, tüm tıbbi iddialardan arındırılmış, ham bir şekilde çıktı. O anda, ben Dr. Morrison, travma doktoru değildim. Sadece sevdiği kadını kaybetmekten korkan bir adamdım.

Calder'ın tereddüt etmesi, kaburgalarımın arasına saplanan yeni bir bıçak gibiydi. "Bu aşamada, çok fazla belirsizlik var. Onu yoğun bakımda izleyeceğiz."

"Bilinci ne zaman yerine gelir?" Kendi sesimi zar zor tanıyabiliyordum.

"Eğer bilinci yerine gelirse," diye vurguladı ve "eğer" kelimesi, kalan soğukkanlılığımı paramparça etti, "bu birkaç saat, belki bir gün sürer, çünkü vücudu oksijen yoksunluğunun neden olduğu hücrel hasardan kurtulmaya çalışıyor."

Söylenmemiş prognoz aramızda asılı kaldı. İstatistikleri biliyordum. Anoksik beyin hasarı, kalıcı kalp hasarı, çoklu organ yetmezliği olasılığını biliyordum. Yıllarca süren tıp eğitimin,

olası tüm komplikasyonların canlı görüntülerini çizdi. Onu kaybetmenin binlerce yolu vardı ve her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Yetişkin hayatımın tamamını, korkudan inşa edilmiş duvarları olan bir izolasyon hapishanesinde geçirmiştim. Her tuğla, sevdiğin biri varsa, o kişinin seni terk edeceği inancıyla örülmüştü. Birine değer vermek, acı çekmeye gönüllü olmak demektir. Kendi gardiyanım, kendi yargıcım, kendi celladım olmuştum.

Ama Tessa, güneş ışığının bulutların arasından sızması gibi parmaklıkların arasından sıyrılmıştı, sevgisinin tohumları kök salıp büyüyeceğine dair umut veriyordu. Beni sevmeyi seçti, eylemleriyle beni asla terk etmeyeceğini gösterdi.

Ve şimdi anlıyorum. Beni zehirleyen, beni acımasız ve içine kapanık yapan tüm o karanlığın bir çaresi varmış.

O, panzehirdi.

Bu aşka karşı savaşarak yıllarımı boşa harcamıştım. Ama şimdi bu aşk tüm vücudumu kaplamış, dokunduğu her şeyi dönüştürmüştü. Kalbimin her atışı onu daha derine pompalıyor, yılların sertleşmiş acısını eritiyordu. Duvarlar ördüğüm yerlerde ışık sızmaya başladı. Gölgelelerin toplandığı yerlerde sıcaklık yayılmaya başladı.

Aşk bir hapis cezası değildi. Özgürlüktü. Ama sadece hayatta kalırsa.

Ryker'ın eli yine omzuma kondu ve dünyam kontrolden çıkarken beni sabit tuttu. O anda arkamdan yaklaşan ağır ayak sesleri duydum.

"Dr. Morrison." Polis memurunun sesi, sahte nezaketle kaplı çelik gibiydi. "Eli Porter'ın ölümüyle ilgili size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Tessa'yı kurtararak kendimi mahvetmiş olabilirim. Ama yine de yapardım. Binlerce kez.

Bazı bedeller ödenmeye değerdi.

BLAKE

Tessa'nın yoğun bakım yatağının yanındaki sandalyeye otururken, yüzümü ellerimle kapattım.

Ryker, bir kez daha omzumu sıktı. Tessa hastaneye geldiğinden beri her saat başı yaptığı bir şeydi bu.

Yoğun bakım odası benim yeni hapisane hücresi, ona karşı başarısız olduğum için çektiğim ceza haline gelmişti

Daha önce polis, avukatımın da hazır bulunduğu bir ortamda beni sorgulamıştı.

tabii ki — ve şimdilik, gitmişlerdi. Eğer benim kötü bir şey yaptığımı şüpheleniyorlarsa, bunu iyi saklamışlardı. Eli'nin dairesini aramışlar ve banyoda toksinlerle dolu bir kavanoz bulmuşlardı. Buldukları kayıtlara ve el yazısı notlara göre, Tessa ve ben onun hedef listesinin ilk hedefleriydik. Adam kesinlikle çıldırmıştı, hayatında çok fazla reddedilmiş olmalıydı, sanırım. Listedeki bir sonraki kişi patronuydu. Ardından iki iş arkadaşı ve sonra kim bilir başka kimler vardı.

Ama bu ayrıntılar beyaz gürültü gibi üzerimden geçip gitti. Sadece Tessa vardı, hastane yatağında ölüm gibi hareketsiz yatıyordu.

"Sana biraz yemek getireyim mi?" Ryker'ın sesi sisin içinden geldi. "Ailem kafeteryada." Bir an durdu, beni inceledi. "Senin burada onunla birlikte olmana çok sevindiler, Blake. Ona en iyi bakımı sağlayacağını biliyorlar, ama senin de yemek yemen gerekiyor."

Avuçlarımı gözlerime bastırdım, bu sefer damarlarımda zehir gibi dolaşan suçluluk duygusuyla. "Onun yanından hiç ayrılmamalıydım."

"Bunu bilmenin imkânı yoktu..."

"Önemli değil." Sesim çatladı. "Onu yalnız ve korumasız bıraktım. Onu katiline gümüş tepside sunmuşum gibi. Ondan şüpheleniyordum, Ryker. Test sonuçları toksin olmadığını gösterdi, ama... Onu onunla yalnız bırakmamalıydım."

"Burada durup bir saat boyunca konuşabilirim, ama şu anda söylediğim hiçbir şey sana ulaşmayacak. Dinlenmeye ve yemek yemeye ihtiyacın var."

"Uyuyamam."

"O zaman ikinci maddeye geçelim. Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Ryker'ın ayak sesleri uzaklaşırken, sessizlik sis gibi çöktü. Sadece monitörlerin düzenli bip sesleri duyuluyordu, her ses onun şimdiye kadar uyanmış olması gerektiğini acımasızca hatırlatıyordu. Yerimde duramadan, yoğun bakım odasında bir ileri bir geri yürüyordum, gözlerim onun göğsünün hafifçe inip kalkmasına sabitlenmişti.

Yatağının başında, parmak eklemlerimle cildini okşadım. Çok soğuktu. Onu korumadığım için hücrelerinin oksijensiz kaldığını gösteren türden bir soğukluktu.

"Sevdiğim neredeyse herkes beni terk etti, Tessa." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Sakın sen de beni terk etme. Eğer terk edersen..." Sözler boğazımda düğümlendi. *Seni takip edeceğim. Aynı zehri içip, kalbim durana kadar senin yaşadığın cehennemi takip edeceğim.*

Onu görünce gözlerim yandı. Benim vahşi, bağımsız Tessa'm, orada çaresizce yatıyordu.

"Uyanmalısın." Sözler, ham ve çaresizce döküldü. "Sana her zaman nasıl hissettiğimi söyleyebileyim diye. İlk görüşte aşka inanır mıyım emin değildim, ama eğer varsa, bana çarptığı anı tam olarak hatırlıyorum: genç bir kız olarak yanımdan geçerken seni izlerken. Parmaklarını saçlarının arasından geçirmeni, güneş ışığının o kızıl saçlarının parlaklığını yakalamasını. Sonra yeşil gözlerin benimkilerle buluştu ve dünyam bir anda... durdu."

Elini tuttum, cildi kış soğuğunda benimkine değiyordu. "Bana utangaç bir gülümseme sundun, ama bir şekilde kendini tanıttacak cesareti buldun. Sesin çok hafifti, çok... zarar görmemişti. Dünya sana henüz acımasız davranmamıştı, benim ailemi aldığında bana davrandığı gibi. Sarah'nın gittiğinde olacağı gibi. O anda tek bildiğim, seni bu dünyanın karanlığından korumak istediğimdi."

Göz kapakları kıpırdamadı. Ağzı açılmadı.

"Uyanacaksın." Sesim yorgunluk ve acıdan boşuktu. "Uyanmak zorundasın."

Ama sessizlik uzayıp gitti, sadece makinelerin düzenli, alaycı bip sesleri bozuyordu. Saatler birbirine karıştı, hemşirelerin sessiz ayak sesleri ve duvarda sürünen gölgelerle işaretlendi. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey hareket etmedi.

Umudum, ayaklarımın altında parçalanan buz gibi, parça parça kırıldı...

Bir şey avucumda titredi.

Gözlerim onun parmaklarına kayd, kalbim atışları arasında askıda kaldı. Hayal mi görmüştüm?

"Tessa?" Nabzım göğsümde hızla atıyordu.

Kirpikleri titredi ve dünyam o küçük harekete daraldı. Eğilip, oksijen maskesini bozmamaya dikkat ederek soğuk yanağını avuçladım. Nefesi, plastik maskeyi düzenli bir ritimle buğulandırıyordu — nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver — her nefes bir armağandı.

Sonra, hayatımın en uzun gecesinin ardından şafak sökmüş gibi, gözleri açıldı. Zümrüt yeşili. Hayatın, umudun, neredeyse kaybettiğim her şeyin rengi.

"Buradayım, Tessa."

Gözlerini yavaşça kıptı, göz bebekleri yoğun bakım ünitesinin sert ışıklarına odaklanmakta zorlanıyordu. Sonra bakışları benimkilerle buluştu ve maskenin altındaki dudakları aralanırken, çok hafif bir fısıltı çıktı.

"Blake?"

Rahatlama hissi beni yıkıcı bir darbe gibi vurdu. Bu tek an için, bu tek, değerli kalp atışı için, kendime sadece minnettarlık hissetmeme izin verdim. Hayattaydı. Adımı biliyordu.

Bana geri dönmüştü.

Ama hemen ardından, bundan sonra olacaklardan duyduğum korku geldi.

Zehir beynine, kalbine, organlarına ne kadar zarar vermişti?

TESSA

Bilinç dalgalar halinde geliyordu, önce keskin bir parlaklık, sonra ağzımda ekşi bir tat ve son olarak da hayatta olduğumu gösteren sürekli bir bip sesi. Ama beni karanlığın derinliklerinden steril hastane odasına çeken, elime dokunan onun elinin sıcaklığıydı.

"Tessa?" Onun sesi, her yerde tanıyabileceğim o derin bariton sesi, duygu dolu bir şekilde çatladı.

Ağzıma ve burnuma bir şey bastırıyordu, her acı verici nefesle ısınıyordu. Sislerin arasından, Blake'in yüzünü üstümde gördüm, smokin gömleği sanki günlerdir giyiyormuş gibi buruşmuştu.

"Buradayım," dedi yumuşak bir sesle, soğukkanlılığı gözlerindeki ham duygularla çatışıyordu. "Buradayım, Cupcake."

O takma ad. Vücudum her ağrıyı kayda geçirirken, beni derinliklerden daha da uzaklaştırdı: her nefes alışımında ciğerlerimde hissettiğim keskin acı, şakaklarımda hissettiğim şiddetli zonklama, damardan akan sıvının soğuk damlaları.

"Blake?"

Başını eğdi ve ben, o dikleşmeden önce omuzlarındaki hafif titremeyi fark ettim. Parmakları cildimden hiç ayrılmadı, avucumda küçük, yatıştırıcı desenler çizdi, sanki benim gerçekten orada olduğumu kendine kanıtlamak istercesine.

"Neden burada olduğunu hatırlıyor musun?" Profesyonel tonu, sesindeki öfke ve dehşetin altta yatan duygularını tam olarak gizleyemiyordu.

Bakışlarım özel yoğun bakım odasında dolaştı, bir dizi izleme ekipmanını gözlemledim. O anda anladım. Eli. İçki. Blake'e yönelik tehdidi.

"Sana zarar verdi mi?" Oturmaya çalıştım.

Hareket etmemi engelledi. "Neredeyse ölüyordun, yoğun bakımda yatıyorsun ve *benim* için mi endişeleniyorsun?" Kahkahası sert çıktı. "Bu tam da sana yakışır, Cupcake."

"Ama o dedi ki..."

"Başka kimseye zarar vermedi." Blake'in serbest kalan eli yan tarafında yumruk haline geldi. "Ve bir daha sana asla zarar vermeyecek."

Klinik floresan ışıkları gözlerinin altına gölgeler düşürüyor, çenesindeki kasları belirginleştiriyordu. Blake'i daha önce de kızgın görmüştüm, ama bu farklıydı.

"Öldü mü?" diye sordum.

Blake'in bakışları üzerimde dolaştı, her monitörü, her tüpü, Eli'nin zehirinin vücudumda bıraktığı her izi kaydetti. Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. "Aldığından çok daha kötü bir kaderi hak ediyordu. Eğer sen hayatın için savaşıyor olmasaydın..." Cümlesini yarım bıraktı, ama elimi daha sıkı tuttu.

"Çay!" Birden doğrulmaya çalıştım, ama o yine elini omzuma koydu. "Çay senin evinde. Kimse dokunmadan onu ortadan kaldırmalısın!"

Blake'in yüz hatları neredeyse tanınmaz hale geldi. "Çayına ilaç mı kattı?"

Başımı salladım.

Blake'in çenesi sertleşti. "Benim evimde zehir içtin." Bu bir soru değildi. Bu, tiksinti dolu bir ifşaydı.

"Ben seni korurken, o hala..." Sözüünü kesip, zaten dağınık olan saçlarını eliyle düzeltti.

Personeline telefon etmek için uzaklaştı ve ben, gerginlikten omuzları kaskatı kesilmiş halde bir ileri bir geri yürüyüşünü izledim. Odanın diğer ucunda olmasına rağmen, sanki çok uzun süre bakmazsa kaybolacağımdan korkar gibi, sürekli bana bakıyordu.

Geri döndüğünde, parmakları hemen benimkileri aradı. "Onlar iyi mi?" diye sordum, ekibini kast ederek.

"İyiler. Polisler benim evime gelip onu alacaklar."

İyi. Bu iyiydi. Tanrım, Maria eğer...

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedim. "Onu hiç şüphelenmemiştim."

"Biliyorum." Diğer eliyle yüzümdeki bir saç telini kaldırdı ve gereğinden fazla uzun süre orada tuttu.

"Seni dinlemeliydim."

"Bu senin hatan değil." Sözleri sertçe çıktı.

"Biri beni zehirlediğinden şüphelendiğini söylediğinde, aklını kaçırdığını düşündüm."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Biraz kafayı yemiştım. Birinin sana zarar vermeye çalıştığı ihtimali bile..." Başını salladı. "Beni çıldırttı."

"Nasıl..." Yutkundum. "Eli nasıl öldü?"

Blake'in ifadesinde bir değişiklik oldu, gözlerinin arkasında fırtına bulutları gibi bir karanlık geçti.

"Beni zehirlemek istedi," dedi dikkatlice. "Bir kavga çıktı. Sonunda zehirlenen kendisi oldu."

Yüz hatlarını inceledim. Sıkı dudakları, gözlerinin benimkilere sabit ama sessiz bir uyarı ile bakışı. *Daha fazla soru sorma, Tessa. Seni bundan korumama izin ver.*

O anda anladım. Eli hapse girebilirdi, ama Blake daha kalıcı bir çözüm seçmişti. Dehşete kapılmam gerekirdi. Bunun yerine, içimi derin bir güvenlik duygusu kapladı. Bu zeki, karmaşık adam beni korumak için dünyayı yerle bir ederdi.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim, aramızda söylenmemiş olan her şeyi kabul ederek. Gözleri hareketimi dikkatle izledi, onun derinliklerinde onu, tümünü kabul ettiğimi anlayan bir anlayış belirdi. Karanlık. Işık. Ahlaki açıdan gri çizgiler.

Yakınlaştı, kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yaklaştı. "Neden sana hep Cupcake dediğimi bilmek ister misin?"

Umut göğsümde yeşerdi ve başımı salladım. Blake durakladı.

"Çünkü bir an vardı ki, o an dünyam sonsuza dek değişti." Sesi alçaldı, sadece bana duyulacak şekilde. "Sarah'dan sonraydı, herkesten uzaklaştığım bir dönemdi. Mutfaktan şarkı sesi geliyordu. Senin sesin. Cupcake pişirirken dans ediyordun, kendi mutluluğuna tamamen kapılmıştın. Bana arkan dönüktü, orada durup seni izlediğimi bile bilmiyordun."

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşayarak devam etti, "Sarah gittiğinden beri ilk kez, teslim olduğum karanlığın içinde bir şeyin çatladığını hissettim. Orada, saf bir ışık gibi duruyordun ve bana iyi insanların var olduğunu hatırlattın. Dansını ve şarkılarını izlerken, Sarah beni terk ettiğinden beri ilk kez gülümsediğimi fark ettim. Sanki senin neşen bulaşıcıydı ve o anda, bir gün senin gibi mutlu olabileceğimi merak ettim. Belki bir gün, yeniden bütün hissedebileceğimi."

Blake sertçe yutkundu, gırtlığı hareket etti. "O an sana aşık oldum, Tessa. Senin bana öyle bakıp bakmayacağını bile bilmiyordum ve sonra bunu unutmaya çalıştım. Çok kırılmıştım, çok

sertleşmiştim. Ama o ismi her söylediğimde, Cupcake, o mutfağa geri dönüyor, senin dansını izliyor ve sana yeniden aşık oluyordum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Neden bana söylemedin?"

Parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydıldı. "Çünkü içimde bu olasılığın tohumlarını ekemedim. En yakın olduğum an iki yıl önceydi, ama sonra korkunun beni ele geçirmesine izin verdim. Ama hep sen oldun, Cupcake. Her şeyden sonra, hep sen oldun."

Ruhum onun sözlerini yuttu, onları yemek, DNA'ma kazımak istedi. İstediğim zaman bana şarkı söylemelerini istediğim sözler. Geceleri onlara sarılıp, üzgün olduğum günlerde onları içmek istedim.

"Seni seviyorum, Blake," diye fısıldadım. "Benim için de hep sen oldun."

BLAKE

"Bunun için nakliyeciyi tutabilirsin," diye tartıştı Jace, bir sandalyeyle uğraşırken her hücrelerinden CEO statüsü sızıyordu.

"Bunun ne eğlencesi kalır ki?" diye sırttım. "Ayrıca, Tessa kararını verdi."

Zengin yaşam tarzına hala alışmaya çalışan biri için, Tessa'nın bazı ilginç kuralları vardı. Terli dört adam eşyalarını taşıyor mu? En azından ikisini tanıyorsa, hiç sorun yok. Ama profesyonel nakliyeciler? Tanrı korusun.

İşte buradaydık. Günahkarlar ve azizler, sıradan işçilere indirgenmiş, hepsi de o büyük yeşil gözlerini bize diktği için.

Tamam, peki, bana gözlerini kırdı ve ben de adamları yardım etmeleri için zorladım. Aşk için yaptığımız şeyler. Ya da benim durumumda, arkadaşlarımıza aşk için yaptırdığımız şeyler.

Tessa'nın gözlerini şaşkınlıkla açan hızlı bir hareketle, belini kavradım ve vücudunu kendime doğru çektim. Nefesi kesildi ve o tanıdık tatmin duygusunu hissettim. En azından onu benim dengemi bozduğu kadar dengesini bozabiliyordum.

Parmaklarımla çenesini kavradım. "Bu gece yatak odamızda o ateş daha fazla görmek istiyorum."

Bizim. Bu kelime ruhumu sardı.

Yeşil gözleri solumdan sağıma kayd ve sonra dudaklarını dudaklarımla kapattım. Her zamanki gibi, onu öpmek her şeyi unutmamı sağladı. Arkadaşlar, nakliye kamyonu, her şey. Axel elinde bir sandalyeyle yanımdan geçene kadar birbirimizden ayrılmadık.

"Tanrım, Morrison. Seni aşık görmek çok rahatsız edici."

Kolumu Tessa'nın omuzlarına doladıktan sonra, onu takip ederek içeri girdik.

"Sen de aşkı bulacaksın, Axel," diye Tessa onu teselli etti.

O ise ona öfkeyle baktı. "Dişlerim olmasa bile kolumu ısırıp koparmayı tercih ederim."

"Axel ilişki kuran bir adam değil," diye açıkladı Ryker. "En uzun süreli ilişkisi bir ev bitkisiyle oldu ve o da rekor sürede öldü."

"O bitki kusurluydu," diye itiraz etti Axel. "Ve ben bağılılıktan korkmuyorum. Onu önlemek için kararlıyım."

Jace telefonunu tekrar kontrol etti, parmak eklemleri beyazlamıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sessizce sordum.

Jace, telefonu yanıyormuş gibi cebine soktu. "Evet." "Ver, ben alayım..." diye başladı Tessa.

"Ona dokunursan, ölürüz," diye bağırdı Axel.

Tessa'nın kaşları çatıldı.

"O abartıyor," diye Ryker onu teselli etti. "Ama Blake, sana parmağını bile kıpırdatmana izin verirse bizi tehdit etti, o yüzden bize bir iyilik yap ve otur. Bir sonraki duruşmada gözüm morarmış olarak gidemem. Yargıç, bir önceki duruşmadan sonra zaten benden şüpheleniyor."

"Ben sakat değilim," diye itiraz etti Tessa, bir kutuya uzanarak.

Üç adam da kollarını kavuşturarak onunla kutular arasında bir duvar oluşturdu. "Az önce siz..." Onlara baktı. "Gerçekten insan bariyeri mi oluşturuyorsunuz?"

"Bizi kişisel gizli servisin olarak düşün," dedi Axel. "Ancak bizim görevimiz, en sevdiğimiz doktorun bize tam bir talim çavuşu gibi davranmasını engellemek. Ve inan bana, eğer öyle yaparsa, en az sekiz poker gecesini mahvedecek kadar kin besleyecektir. Adam istediğini alamadığında tam bir kabustur. Tüm paramızı alır ve bunu kasten yapmıyormuş gibi davranacak kadar bile nezaketi yoktur."

Daha sonra, Tessa'nın eşyalarını taşımayı bitirdiğimizde, Jace beni kenara çekip elime bir kağıt tutuşturdu.

"Güncel adresi doğrulandı."

Adamına kontrol ettirmiştim; geri dönüş adresleri eski olabilir.

Kağıt elimde ağır geliyordu. Yıllarca neden yeterli olmadığımı merak ettikten, Tessa'nın bile aşmak için mücadele etmek zorunda kalacağı kadar kalın duvarlar ördükten sonra, sonunda gerçeği ortaya çıkarabilirdim.

"Oraya gidecek misin?" diye sordu Jace.

Derin bir nefes aldım ve kağıdı özenle katladım. "Zamanı geldi," dedim. "Eski yaraları gömme zamanı."

Jace başını salladı, sonra gölgelerin canlanmasını bekleyen bir adam gibi, ihtiyatlı bir ifadeyle caddeyi baştan aşağı süzdü.

Jace'in normalde keskin zekasının her yıl aynı dönemde körelmiş gibi görüldüğünü daha önce fark etmiştim. İlk başta bunun kederden kaynaklandığını düşünmüştüm. Annesinin ölüm yıldönümü onu üniversitede neredeyse yıkmıştı.

Babasının öldürölmesinden sonra ailesinin küllerinden bir imparatorluk kuran adam, kanser annesini de aldığında neredeyse yıkılmıştı.

Keskin sözleri ve parlak iş hamleleriyle görünüşte toparlanmıştı, ama onda hala gizli bir şeyler vardı. Tessa'ya aşık olana kadar, Jace'in neden yalnız yaşadığını hiç sorgulamamıştım. Ama onun yine o musallat olmuş ifadeyle telefonunu kontrol ettiğini görünce, yüzeyin altında daha karanlık bir şeylerin gizlendiğinden şüphelendim.

Ve onu avlayan hayalet her neyse, ona yaklaştığını düşünerek endişelenmeye başladım.

BLAKE

Soluk gri renkli bungalovun beton merdivenlerini çıkarken, ayaklarım kurşunla kaplı gibi hissettim. Soyulmuş boya, yıpranmış, ihmal edilmiş geçmişimin parçalarıyla uyumluydu.

Kapıyı çaldığımda suçlamalar yankılandı.

Sen. Beni. Terk

ettin.

Sen. Beni.

Kırdın.

Kısa boylu, önlüklü bir kadın kapıyı açtığında, midem düğümlendi. "Sarah Vega burada mı yaşıyor?"

Kadın başını salladı. "Kim soruyor?"

Kim soruyor? Eski evlatlığı. En çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiği çocuk. Çünkü hasta olduğunu iddia etmişti.

İddia etti. Bu kelime, açıkça hemşire olan bu kadına bakarken buharlaştı.

"Blake Morrison."

Gözleri tanıyınca büyüdü. "Oh, içeri gelin."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşımda hastane odasına dönüştürülmüş bir oturma odası belirdi. Ve orada, odayı kaplayan yatakta, anılarımda hayalet gibi dolaşan kadının hayaleti yatıyordu.

Beklenmedik manzara beni bir an donduracak kadar şaşırttı.

Sarah'nın bir zamanlar canlı olan gözleri çökmüştü. Ama doktorumun dikkatini çeken, uzun süreli damar yolu erişimi için göğsündeki merkezi damar yolu portuydu.

Gerçeği bir anda fark ettim ve anında kendimi kötü hissettim.

"Gerçekten hastaydın."

Mazeret olarak görmezden geldiğim her kelime doğrudu. Yıllarca süren öfkem, daha kötü bir şeyi ortaya çıkarmak için parçalandı: Onun adını lanetlerken, o hayatı için mücadele ediyordu.

"O zamanlar yanlış teşhis konulmuştu." Kemikli elini salladı, gülümsemesi zayıftı. "Sonuçta dejeneratif bir hastalık değildi. Sadece semptomları taklit eden bir tümördü. Yıllarca bununla mücadele ettim."

Tanrım. Tessa'nın hastalığıyla olan paralelliği gözden kaçıramazdım. Onunla iletişim halinde kalsaydım, ona yardım edebilir miydim?

Cildinin gri rengini gözlemledim. "Ne kadar zamanın kaldı?"

Öksürük krizi, kırılgan vücudunu sarsıyordu. Hemşire yardım etmek için koştu, su getirdi ve bir dakika sonra Sarah onu eliyle uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim. Sakıncası yoksa, oğlumla yalnız kalmak istiyorum."

Oğul. Tek kelime. Üç harf. İçimdeki bir şeyi parçaladı. Hemşire ayrılınca Sarah bana yaklaşmamı işaret etti.

"Doktorlar emin olamıyor. En iyi tahmin, bir hafta."

Bir *hafta*. Tanrım, bu ziyareti neredeyse bir ay daha erteleyecektim. "Seni görmek için sabırsızlanıyordum, o günden beri..."

"Beni terk ettiğin günden beri," diye tamamladım.

Gözleri, benim çok iyi bildiğim bir ısırtap ile doldu.

"Bu hayatımın en büyük hatasıydı." Gözyaşları çukurlaşmış yanaklarından süzüldü. "Sonra, koruyucu aile sistemine başvurmaya çalıştım, ama çok geç olduğunu söylediler." Beni geri almaya mı çalışmıştı? "Sen on sekiz yaşına gelene kadar seninle iletişime geçmeme izin verilmeyeceğini söylediler."

"O zaman mektupların başladı."

"Cevap vermediğin için seni suçlamıyorum. Hayatının en büyük hatasını yaptığında, insanların özrünü dinleyeceğini varsayamazsın."

Yine de. "Neden bana kanser olduğunu söylemedin?"

"Bunu düşündüm. Ama mektupta yazmak uygun değildi. Ve senin sessizliğin, ziyaretimin hoş karşılanmayacağını gösterdi." Elimi sıktı. "Üzgünüm, Blake. Seni asla terk etmemeliydim. O zamanlar, sen ve kardeşinin zaten anne babanızı kaybettiğinizi düşündüm. Benim de ilerleyen hastalığımın beni de alıp götürdüğünü görmekle kalbin kırılmasını istemedim. Seni koruduğumu sandım, ama yanılmışım. Geri dönüp bunu değiştirmek için her şeyi verirdim."

Sözleri yıllardır içimde biriken kızgınlığı çözdü.

"Sen gittiğin gün," diye devam etti, "dünyam yıkıldı. Ve seni geri almaya çalıştığım da, yaşamak için bir nedenim oldu. Seni geri almadan ölemedim. Bu yüzden savaştım. Önce koruyucu aile sistemiyle. Onu kaybettim. Ama kanser mi? Yıllar içinde iki kez nükseden kanseri yendim."

Ben duvarlar örerken, o hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

Beni tekrar görebilmek için mücadele ediyordu.

İçimde bir şey kırıldı, iyileştirici suların akmasına izin veren bir baraj. Keşke yıllar önce o genç çocuğa geri dönüp ona

her şeyin yoluna gireceğini, yıllarını acı çekerek boşa harcamamasını söylemek istedim. "Seni seviyorum, Sarah."

Ondan sonra her gece onun yanında kaldım. Dört gün sonra, elini tutarken Sarah son nefesini verdi.

Bazıları bunu trajik olarak görebilir. Ve aramızda kaybedilen yıllar açısından, öyleydi. Ama Tessa, bunun bir lütuf olduğunu görmeme yardım etti. Sarah'nın tek istediği beni tekrar görmektir. Özür dilemek. Ve affedilmek.

Bunu başardı. Benim yaralarım da iyileşti. Hayat hem trajik hem de güzel olabilirdi.

Sarah'nın son bir ders verdiği gibi: bazen en cesurca şey, incinebileceğini bilerek bile aşkı kabul etmektir.

TESSA

Özel raflarıma bir yığın kitap daha yerleştirirken, taze boya kokusu eski kitapların rahatlatıcı kokusuyla karışıyordu. Kütüphanem. Tanrım, bu kelimeleri düşünmek bile hala içimi heyecanlandırıyor. Kendi kütüphanem, Beauty and the Beast'i ilk kez izlediğimden beri hep hayalini kurduğum tekerlekli merdiveniyle birlikte.

"Çocukları özledin," dedim. "Onlarla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Eli'nin yaptığını hala unutamıyorum," dedi Scarlett, dalgın dalgın.

Blake'in Eli hakkında fısıldayarak yaptığı itirafı hatırlayarak kızardım. Koruma, sevgi ve birinin ailesini güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında. Eric Voss Blake'in acil servisinde öldüğünde, bu konuda da şüphelerim vardı.

Polis artık bölgedeki kayıp kadınlar hakkında kendi şüphelerini besliyordu. Voss'un uyluğundaki bıçak mı? Son kurbanı hayatta kalmış ve dedektiflere Voss'un o kadar şanslı olmayan diğer kadınlar hakkında övündüğünü anlatmıştı. Cesetleri bulunamayan kadınlar.

Voss o gece yaralarına "yenik düşmemiş" olsaydı, o kadınların aileleri sevdiklerine ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdi. Soruşturma, onu üç kayıp vakasıyla ilişkilendiren kanıtlar bulmuştu bile.

Bunun nasıl bir his olması gerektiğini biliyordum. Blake'in sınırı aşmış, adaleti kendi eline almış olabileceğinden dehşete düşmem gerekirdi. Ama bu düşünce her aklımda belirdiğinde, kadınların yaşadıklarını ve ailelerinin kaybettiklerini hatırladım. Polis davayı hazırlarken kaç kişi daha kaybolmuş olabilirdi? Kaç aile daha yıkılmış olabilirdi?

Blake ona yardım etmiş olsa bile, onun öldüğüne dair içimden başka bir şey hissedemedim.

"Yani, seni sistematik olarak zehirleyen bir canavarla çıkmışsın," dedi Scarlett titreyerek.

"Bana mı söylüyorsun?"

"Peki, başından beri hasta mıydın, yoksa zehir miydi?"

"İkisi de. Uzmanım, ilk akciğer enfeksiyonumun mast hücrelerimi kaosa sürüklediğini söyledi. Ama onlar sakinleşmeye başladığında, bilmeden birbiri ardına talyum alıyordum. Zehirden hastalanıyordum, bu da mast hücrelerimi iltihaplandırıyordu."

"Lanet olsun."

"Lanet olsun,
haklısın."

"Peki şimdi? Hala tedavi görmen gerekiyor mu?"

"Hayatım boyunca bununla başa çıkmam gerekecek, ama bu tamamen mümkün." "Peki ya siyanür? Kalıcı bir hasar var mı?"

"Neyse ki tamamen iyileştim." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Peki, o terfi için resmi olarak başvurdun mu?"

Parmağıyla bir tutam saçını çevirdi. "Son görüşmem yaklaşıyor."

"Ama?" Rafları bırakıp yanındaki sandalyeye oturdum. "Garip bir his var içimde."

"Terfi alamayacağın gibi mi?"

Dergisini bir kenara attı. "Hayır. Belki. Bilmiyorum." "Scarlett..."

"Kitap rafları nasıl gidiyor?" Blake'in kapıdan gelen sesi ikimizi de irkitti. Kapı çerçevesine yaslanarak, benim için dünyanın dönmesini durduran o sessiz yoğunluğu yayıyordu.

Scarlett ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti. Kendine güven maskesi o kadar hızlı yerine oturdu ki, onun sarsıldığını gördüğüme neredeyse şüphe duydum.

"Ve bu benim işaretim." Eşyalarını topladı, sonra yanağıma öptü. "Mutlu sonuna kavuştuğuna sevindim, Tessa," diye fısıldadı, sonra Blake'e selam verdi. "Dr. Morrison."

"Scarlett." Dudakları seğirdi.

"En iyi arkadaşımı kurtardığın için teşekkürler." Kapıya doğru yöneldi. "Ne zaman istersen gel," diye seslendi Blake.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim!" diye seslendi.

Blake kollarıyla belimi sardı ve ben göğsüne yaslanarak kokusunu içime çektim.

"Sorunun ne olduğunu buldun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır. Ama her ne ise, onun söylediğinden daha büyük bir şey olduğunu hissediyorum."

BLAKE

"Tam olarak neye bakıyorum?" Tessa arabadan indi, başını geriye eğerek malikanenin Gotik ihtişamını tümüyle içine çekmeye çalıştı. Taştan yapılmış gargoyeller akşam sisinin içinden sinsi sinsi bakıyorlardı, yıpranmış yüzleri gölgelerin içinde sırları anlatıyordu. "Çünkü burası ya dünyanın en dramatik erkek mağarası ya da şimdiye kadar çekilmiş tüm korku filmlerinin çekildiği yer."

Kolumu omuzlarına doladım. "Bir tür kulüp."

"Kulüp" dediğinde, mecazi anlamda kullandığını sandım. Fiziksel bir hayaletli malikane değil.

Şakaklarına bir öpücük kondurdum, şampuanının hanımeli kokusunu içime çektim.

"Ryker bu yer hakkında tek kelime bile etmedi."

"Kurallara aykırı," diye açıkladım.

"Kurallar mı?" Kaşları havaya kalktı.

"Bu yeri gören ilk üye olmayan kişisin," dedim, ağır kapının kilidini açarak.

"Gizli bir el sıkışma varsa," diye fısıldadı, içeri girerken, "hemen öğrenmek istiyorum."

Ana oturma odasına girdik, Ryker, Axel ve Jace poker masasının etrafında oturuyorlardı.

Ryker elindeki kartlara bakarak başını kaldırdı ve sırtıttı. "Sana şaka yapmadığımı söylemiştim."

"Burası sadece kulüp üyeleri için olmalı," diye mırıldandı Axel. "Hiçbir modele gelmesine izin vermedin. Hiçbirine."

"Tessa artık bizden biri," dedim. Üçü de sessizleşti.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Jace.

"O biliyor." Ryker sandalyesinden kalktı ve elini Tessa'nın omzuna koydu.

"Her zaman benim korumam altındaydın," dedi Ryker, "ama artık hepimizin koruması altındasın."

"Ne?" Tessa şaşkın bir şekilde sordu.

"Bunlar sıradan adamlar değil," diye açıkladım. "Artık senin koruyucuların. Bir müşteri fazla ileri giderse? Axel, sabahleyin şirketlerini iflas ettirebilecek insanlar tanıyor. Yasal sorun mu? Ryker, telefonu kapatmadan önce kapına bir avukat ekibi gönderir. İşle ilgili bir sorun mu? Jace'in o kadar çok işi var ki sayısını bile bilmiyorum ve hızlı aramada uzmanları var."

Tessa, erkekleri değerlendirdi, hala ona söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu.

"Gündüz ya da gece," diye devam ettim, "herhangi birimize bir telefon et, sana yardım ederiz.

Aile bizim için budur. Ve Tessa, sen de artık onların ailesindensin." Ryker, Axel ve Jace, Tessa'nın omzuna sırayla dokunarak, konuşulmamış sözü kabul ederek omzuna dokundu.

"Buraya gel." Onu malikanenin arka kapısından bahçeye çektim.

Batan güneş gülleri kehribar rengi bir ışıkla boyadı ve Tessa, çağılayan çiçekleri ve sarmaşıklarla kaplı çardakları izlerken gözleri parladı. Parmakları hafifçe seğirdi, sanki zihninde masa süsleri ve düğün kemerleri düzenliyormuş gibi.

Onu kendime yaklaştırdım, küçük vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu, sanki bu anlar için yaratılmış gibiydi.

"Hayatım boyunca kendimi güvensiz hissettim," itiraf ettim, kelimeler şimdi hiç olmadığı kadar kolay akıyordu. "Sanki bir kar küresinin dışında durmuş, herkesin mutluluğunu bulmasını izlerken, ben ellerimi cama bastırıyormuşum gibi. İçten içe, onu bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ve o yaklaştığında, sen yaklaştığında, onu uzaklaştırdım." Başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Şimdiye kadar. Şimdi, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Tessa. Sen benim her şeyimin sebebisin. Birlikte geleceğimizi inşa ederken seni koruyacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum."

Ağzını ağzıma yaklaştırdım, bunun benim yeni gerçekliğim olduğuna inanamıyordum. Bu dudaklar, birlikte geçirdiğimiz bu anlar benim kalp atışlarım olmuştu. İmparatorluğunun büyümesini izleyecektim, düğün planlama işi zaten A listesindeki müşterilerle dolup taşıyordu ve bekleme listesi Chicago sosyetesinin kim kimdir listesi gibiydi.

Ve onu izleyecektim, o yükselirken onu koruyacaktım.

Ben ise terfiyi reddedip, iç hastalıkları uzmanlığı sertifikamı alırken acil servisteki mevcut görevime devam etmeye karar verdim

Tessa'nın yaşadıklarını gördükten ve birçok hastanın teşhis almak için ne kadar mücadele ettiğini gördükten sonra, acil tıp dışında yeni ve daha büyük bir şey yapma isteği duydum. Bir gün kendi kliniğimi açmayı planladım. Orada hastalarla daha fazla zaman geçirebilir, onları daha fazla dinleyebilir ve tıbbi gizemlerinin köküne inmelerine daha fazla yardımcı olabilirdim.

"Seni seviyorum Blake," diye fısıldadı dudaklarıma.

Onu tekrar öptüm, nazikçe, ama daha sonra penthouse'umuza dönüp yalnız kalabileceğimiz yere gitmek için sabırsızlanıyordum. Her gece ve çoğu sabah yaptığımız gibi sevişebileceğimiz yere. Çalışanlarım Tessa'yı benden daha çok seviyorlardı, sanırım, ve her şey sonunda yoluna giriyordu.

Tek bir istisna dışında.

Öpüşmelerin arasında kaybolduktan sonra, Tessa'yı içeri götürdüm ve birkaç dakika daha bekledikten sonra Jace'i diğerlerinden ayırdım.

Kâr yerine çalışanlara öncelik vererek, işten çıkarma yerine zam yaparak batmakta olan şirketleri dönüştüren milyarderde bir sorun vardı. Fortune onu CEO'ların Noel Baba'sı olarak adlandırdı, başarıyı kazanılan dolarlarla değil, iyileştirilen hayatlarla ölçüyordu.

Bu adamın bu kadar perişan görünmemesi gerekirdi.

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz," diye ısrar ettim. "Bir şeyler olduğunu anlayabiliyoruz, ama neden bize ne olduğunu söylemediğini bir türlü anlayamıyoruz."

Birkaç saniye sessiz kaldı, ama ben onu inceledim ve bu sefer "İyiym" cevabını kabul etmeyeceğimi açıkça belli ettim. Bekleyecektim. Ne kadar sürerse sürsün.

Sonunda, boğazını temizledi ve yere baktı. "Size hiç söylemediğim bir şey var."

Başımı eğdim. "Birbirimizden sır saklamayız."

"Ama ben sakladım." Telefonunu defalarca çevirdi. "Birlikte yeterince zorluk yaşadık. Son istediğim şey, başka bir yük daha eklemektir."

"Kulübümüzün amacı birbirimize destek olmak. Her şeyde."

"Ve benim buna ihtiyacım vardı." Gözlerime baktı. "Belki de yaptığım şeyi öğrenirseniz beni desteklemeyeceğinizi düşündüm."

"Knox cinayetten mahkum edildi ve biz onun yanında durduk. Knox'u desteklediğimizi, ama seni desteklemediğimizi düşündürecek ne yapmış olabilirsin ki?"

Gözünü ovuşturdu. "Karanlık bir geçmişim var diyelim."

"Hepimizin karanlık bir geçmişi var."

Bana sert bir bakış attı. "Bana güvenmelisin." Sesi alçaldı. "Hepimizin günahları ve sırları vardır, benimkiler ise gömülü kalması daha iyi."

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaştı ve beni, kardeşim gibi gördüğüm adamın, altın kalpli milyarderin, hepimizin hayal edebileceğinden daha karanlık bir sır saklıyor olabileceği rahatsız edici düşüncesiyle baş başa bıraktı.

EPILOG

TESSA

"Patronunla yattın mı?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve destek almak için şarap kadehimi tuttum.

Yemek odamızdaki ışık Scarlett'in yüzünde titreyerek, daha önce hiç görmediğim bir şeyi ortaya çıkardı. Bu, arzuyla karışık bir korku muydu?

"Kazara." Scarlett Merlot'undan uzun bir yudum aldı. "Ve sadece bir kez de değil." Yaklaşarak sesini alçaltırken boynuna kızarıklık yayıldı. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onunla birlikteyken, sanki herkes ortadan kayboluyor."

"Bir insan nasıl kazara patronuyla yatabilir?"

"Kolay." Scarlett'in kahkahasında bir parça histeri vardı. "Ateşli bir adamla tanışırsın, onunla hiçbir bağlanma olmadan bir hafta sonu geçirirsin ve sonra Pazartesi sabahı işe döndüğünde, onun tüm şirketinin yeni sahibi olduğunu keşfedersin." Şarap kadehinin kenarını parmağıyla izledi. "Jace Lockwood."

Neredeyse boğuluyordum. "Blake'in arkadaşı mı?"

"Tek ve gerçek." Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Onu düşünmemeye çalıştım çünkü ne zaman onu düşünsem, tenim ısınır. Ve ne zaman yanımda olsa, sanki havadaki tüm parçacıkları elektrikleştirir. Ve o yoğun yeşil gözleriyle bana baktığında? Sanki herkes ortadan kaybolur. Sanki içimi görebiliyormuş gibi." Başını salladı. "Ve şimdi daha fazlasını istiyor. Çok daha fazlasını."

"Bu o kadar da kötü gelmiyor," dedim cesaretle.

"İş yerinde bana zarar veren biri varsa, korkunç olur." Parmakları bardağın etrafında titriyordu. "Jace kim olduğunu bulmaya takıntılı olduğu için iş yerinde her gün bir savaş alanı gibi. Ve bulduğunda..." Cümlesini yarım bıraktı.

"Neden Jace'e onun kim olduğunu söylemiyorsun?"

Scarlett gözlerime baktı ve o anda, gözlerinde gerçek bir korku gördüm. "Çünkü bana zarar veren adam, Jace'in yok etmeye kararlı olduğu adam, sadece tehlikeli değil. O, Jace'in en iyi arkadaşı. Ve Jace gerçeği öğrenirse, her şey mahvolabilir."

Onun sözleri kafama dank edince yüzümün rengi attı.

Cevap veremeden, Scarlett'in telefonu ışıklandı. Aşağıya baktı ve tüm vücudunun donduğunu gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

Elini titreyerek telefonu bana doğru çevirdi. Jace'den bir mesaj gelmişti:

Şok edici bir bilgi aldım. Konuşmamız lazım. Hemen.

Scarlett'in gözleri benimkilerle buluştu, panikle açılmıştı. "Sanırım az önce öğrendi."

O dışarı koşarken, ben de hangi sırların henüz açığa çıkmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Scarlett ve Jace'in bu durumdan zarar görmeden kurtulup kurtulamayacaklarını da bilmiyordum.

[POWER'1](#) kaçırmayın — Scarlett ve Jace'in, onu korumak için her şeyi yapmaya hazır takıntılı bir milyarderle yaşadıkları yasak aşk patron/işyeri romantizmini kaçırmayın. Onu korumak için her şeyi yapmaya hazır takıntılı bir milyarder ve ikisini de yok edebilecek bir intikam listesi...

Tessa ve Blake hakkında daha fazla bilgi mi arıyorsunuz? [BURAYA](#)
[TIKLAYARAK](#) özel bonus sahneyi izleyin.

Kathy Lockheart'in diğer eserleri

Arzu ve tehlikenin çarpıştığı bu çok satan, elinizden bırakamayacağınız romantik diziye kendinizi kaptırın. Dört çift, romantizm, aksiyon, gizem ve şok edici dönüşlerle birbirine bağlanan dört bağımsız hikaye...

☆ Ölümcül Illüzyon ☆ Herkesten morluklarını saklayabilmişti... ta ki bir MMA dövüşçüsü ortaya çıkana kadar. Şimdi onu korumak için ölecek, hatta belki de öldürmek için...

☆ Ölümcül Tedavi ☆ Ailesini yok eden düşmanı yok etmek için her şeyi riske atacaktır. Ama bu tehlikeli düşman, aşık olduğu adam olduğu ortaya çıkarsa ne olacak?

☆ Ölümcül Adalet ☆ Chicago'nun en çok aranan suçlusu yanlış kadına aşık olmuştur. Kadın, soygun sırasında onun rehinesidir ve eğer herhangi bir tanık bırakırsa, arkadaşları ikisini de öldürecek.

☆ Ciddi Aldatma ☆ Yeni komşusu, ona aşık olduğu yakışıklı bir polis dedektifi, ama onun böyle bir ilgiyi hiç istememişti: bir cinayet girişiminin kurbanı olarak.

Hem heyecan verici hem de yoğun olan bu roller coaster serisi, daha fazlasını istemenize neden olacak. Cesaretiniz varsa, bu tüm gece uyanık kalmanızı sağlayacak romantik romanları bir çırpıda okuyun...

☆☆☆☆☆ "Şaşırtıcı, yürek burkan... beden dışı bir deneyim."

☆☆☆☆☆ "Ham, duygusal ve güzel yazılmış."

☆☆☆☆☆ "*Bu*, hayatımızı değiştirecek türden bir masal."

DUETLER:

☆ Gizli İntikam ☆ Ciddi takipçi eğilimleri olan bir katilin takıntısı haline geldim.

☆ Capraz Ates ☆ Savunmam gerekirse, ona aşık olduğumda beni öldürmek için gönderildiğini bilmiyordum.

TEŞEKKÜR

Siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Zamanınız sınırlı ve onu Lockheart Evreni'nde geçirmeyi seçtiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem! Kalbimin derinliklerinden TEŞEKKÜR EDERİM.

Skye Warren'a ve Romance Author Mastermind'ın tüm sunucularına ve katkıda bulunanlara teşekkür etmek istiyorum. 2024'te ilk konferansına katıldım ve daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Oradaki herkes birbiriyle paylaşmak ve birbirinin büyümesine yardımcı olmak istiyordu. Çok etkileyici ve güzel bir dostluk ve destek duygusu vardı. Bu konferansta kariyerimin bir sonraki adımlarını keşfettim ve bir yazar olarak gerçekten çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim. Öğrendiğiniz her şeyi başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim!

Ayrıca Jill Ramsower ve Hannah Shield'e özel olarak teşekkür etmek istiyorum. En iyi uygulamaları benimle paylaşmak, beni cesaretlendirmek ve eğitmek için gösterdiğiniz çabayı ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bilgeliğiniz, hem yazar hem de girişimci olarak büyümeme yardımcı oldu. Teşekkür ederim!

Arkadaşlarıma ve aileme: Sevginiz ve cesaretlendirmeniz, hayatımın her günü için minnettar olduğum şeyler. Sizi, bir sayfaya yazabileceğim tüm kelimelerden daha çok seviyorum.

Susan Staudinger'e teşekkür ederim. Geliştirme ve içerik düzenlemeleriniz sayesinde bu kitap, siz olmasaydınız olabileceğinden çok daha iyi oldu.

Amy ve Kristen'a, resmi beta okuyucularıma. Bu hikayeyi daha da iyi hale getirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Valentine ve Valentine PR'ın tüm çalışanlarına! Bu kitap sizler olmasaydınız bu hale gelemezdi. Teşekkürler!

Editörüm Jovana'ya, detaylara gösterdiğiniz özen bu hikayeyi cilaladı ve olabileceği en iyi hale getirdi! Kapak sanatçıları Hang Le ve Wild Love Designs'tan Sherri'ye, bu romana böylesine bir güzellik kattıkları için!

Benden önce gelen tüm yazarlara — başarınız, yeni yazarların sevdikleri şeyi yapmaları için yolu açıyor. Teşekkürler.

~ Kathy

BAĞLANTI KURALIM!

Benimle bağlantı kurmanın en kolay yolu, web sitem www.KathyLockheart.com'a gidip sosyal medya bağlantılarımı bulmaktır. Okuyucularla etkileşim kuruyorum, bu yüzden gönderinize cevap verdiğimi veya sizi bir okuyucu ekibine davet ettiğimi görürseniz şaşırmayın!

Xoxo

Kathy

İçindekiler

[Yarım](#)

[Başlık](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Yazarın notu ve hikayenin ardındaki ilham](#)

[kaynağı Adanma](#)

[1. TESSA](#)

[2. BLAKE](#)

[3. BLAKE](#)

[4. TESSA](#)

[5. BLAKE](#)

[6. BLAKE](#)

[7. BLAKE](#)

[8. BLAKE](#)

[9. BLAKE](#)

[10. TESSA](#)

[11. BLAKE](#)

[12. TESSA](#)

[13. TESSA](#)

[14. TESSA](#)

[15. TESSA](#)

[16. TESSA](#)

[17. BLAKE](#)

[18. BLAKE](#)

[19. TESSA](#)

[20. TESSA](#)

[21. BLAKE](#)

[22. TESSA](#)

[23. TESSA](#)

[24. BLAKE](#)

[25. TESSA](#)

[26. BLAKE](#)

[27. TESSA](#)

[28. BLAKE](#)

29. BLAKE
30. TESSA
31. TESSA
32. TESSA
33. TESSA
34. TESSA
35. TESSA
36. BLAKE
37. BLAKE
38. BLAKE
39. TESSA
40. TESSA
41. TESSA
42. BLAKE
43. BLAKE
44. TESSA
45. TESSA
46. TESSA
47. TESSA
48. TESSA
49. TESSA
50. BLAKE
51. TESSA
52. TESSA
53. BLAKE
54. TESSA
55. TESSA
56. TESSA
57. BLAKE
58. BLAKE
59. BLAKE
60. BLAKE
61. BLAKE
62. TESSA
63. TESSA
64. BLAKE
65. TESSA

[66. TESSA](#)

[67. TESSA](#)

[68. BLAKE](#)

[69. BLAKE](#)

[70. BLAKE](#)

[71. BLAKE](#)

[72. BLAKE](#)

[73. BLAKE](#)

[74. TESSA](#)

[75. BLAKE](#)

[76. BLAKE](#)

[77. TESSA](#)

[78. BLAKE](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Bağlantı](#)

[kuralım!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM